

Tô Ngọc Hà dịch

F
A
T
E

MỤC TIÊU CỦA TÔI
ĐỊNH MỆNH
CỦA TÔI
TANG GIỚI

Ebook Truyen.Vn

Tải Ebook Truyện Miễn Phí

Mục tiêu của tôi, định mệnh của tôi | Tang Giới [HOÀN]
by xoaidaxay

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Thẻ: gioi, tang

Tình trạng: Hoàn thành

Số chương: 56

Giới thiệu: Tác giả: Tang Giới Tình trạng: Hoàn

Ngôn ngữ: Tiếng Việt

Read Count: 277,938

Mục lục

[Giới thiệu](#)

[Mở đầu](#)

[Chương 1: Thay vua đổi chúa, thay tên đổi họ](#)

[Chương 2: Làm thư ký của Chase?!](#)

[Chương 3: Bầu không khí ở đây tốt hơn](#)

[Chương 4: Anh sờ rồi chắc?!](#)

[Chương 5: Không bao giờ quay lại nữa](#)

[Chương 6: Ăn ý khó tin](#)

[Chương 7: E là không được](#)

[Chương 8: Mẹ nói chú Chase rất lãng nhãng](#)

[Chương 9: Tạ Tu Dực?!](#)

[Chương 10: Chỉ là một quân cờ](#)

[Chương 11: Tôi không cho phép cô hỏi hận](#)

[Chương 12: Em cũng từng rất gần nơi an nghỉ rồi](#)

[Chương 13: Sẽ chỉ nhớ tới nụ hôn này](#)

[Chương 14: Anh... muốn tán tôi sao?](#)

[Chương 15: Lộ Tân Viễn](#)

[Chương 16: Rất thích](#)

[Chương 17: Cảm ơn anh đã dạy tôi rất nhiều](#)

[Chương 18: Em đang ghen?](#)

[Chương 19: Em tưởng tôi định hôn em?](#)

[Chương 20: Có tôi đây rồi](#)

[Chương 21: Quen biết thế nào?](#)

[Chương 22: Tôi chỉ biết bây giờ tôi muốn ngủ với anh](#)

[Chương 23: Chase, tôi mệt rồi](#)

[Chương 24: Món quà sinh nhật](#)

[Chương 25: Có làm hay không?](#)

[Chương 26: Chỉ còn hoài niệm, không còn tình yêu](#)

[Chương 27: Sharks only love blood](#)

[Chương 28: Vì cậu yêu anh ta](#)

[Chương 29: Một người chiến thắng giòn già, một kẻ rơi xuống địa ngục](#)

[Chương 30: Xem kịch trả tiền](#)

[Chương 31: Trao đổi ngang giá](#)

[Chương 32: Để em được nhìn anh](#)

[Chương 33: Điếm danh mỗi ngày](#)

[Phiên ngoại 1: Tâm sự của Cù Khê Ngưng](#)

[Chương 34: Cuối thu](#)

[Chương 35: Mười hai đơn hàng](#)

[Chương 36: Anh ấy là một tên nhát gan](#)

[Chương 37: Sự kết hợp giữa Lộ Tân Viễn và Cù Khê Ngưng](#)

[Chương 38: Anh cũng thích em](#)

[Chương 39: Tôi không tin](#)

[Chương 40: Em gái mất to của tôi đâu?](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Ngoại truyện Cù Tử Càn - Ngô Thiên Thu](#)

Giới thiệu

Tên truyện: Mục tiêu của tôi, định mệnh của tôi

Tên viết tắt: Fate

Tác giả: Tang Giới

Nhân vật chính: Lăng Họa, Cù Khê Ngưng

Nhân vật phụ: Lộ Tân Viễn, GAGA, Đốc Mẫn, Mục Tịnh, Djay, Chúc Tịnh, Mạnh Phương Ngôn

Thể loại: Ngược, tranh đấu quyền lực chính trị (Mô típ: nữ bánh bèo, nam ngựa đực, cả hai không sạch)

Văn án: "Thế sự vô thường, trắng đen đảo lộn, cạn ly này cùng người là sẽ hết thuốc chữa.

Anh là "vị vua" bao người vừa căm ghét vừa khiếp sợ, du ngoạn trong thế giới của trò chơi quyền lực, không cầm dao nhưng bàn tay nhuộm đầy nợ máu.

Anh ép cạn từng chút sức lực trên người cô, nhưng cô vẫn lấy thân mình làm hậu thuẫn, bảo vệ anh bước lên đỉnh cao quyền lực.

Sau khi mặt trời khuất núi, dù là nền cũng không thể thay thế..."

Mở đầu

Thế sự vô thường, trắng đen đảo lộn, cạn hết ly này cùng người sẽ không còn thuốc chữa.

Thành phố S, nước A.

Lăng Họa quan sát hàng chữ cuối cùng của bộ phim điện ảnh biến mất khỏi màn hình máy tính, đồng thời đưa tay gấp nắp laptop xuống.

Cô đứng dậy khỏi ghế, vươn vai vặn người rồi nhấc chiếc áo khoác mỏng bên cạnh lên, mặc vào người.

Bây giờ ở thành phố S là mùa hè, ngày dài hơn đêm, trời tối khá muộn, thế mà lúc này bầu trời bên ngoài cũng đã tối mịt rồi. Nhưng cô vẫn chưa bật đèn lên, cứ thế giơ tay mở chiếc tủ quần áo bên cạnh ra.

Sau đó, cô kéo hai chiếc vali cực lớn ở bên cạnh qua, đặt xuống đất, mở ra, ném quần áo ở trong tủ vào vali.

Sau khi đã đựng đầy cả hai chiếc vali, cô mới cúi xuống xem giờ.

Hai giờ sáng.

Cho laptop vào cặp riêng, kéo khóa cẩn thận, sau đó cô mang cả vali và túi đựng laptop đến gần khu vực cửa ra vào, đi giày rồi ra khỏi nhà, đi xuống dưới.

Cô từng ngắm cảnh đêm của thành phố này vô số lần.

Bởi vì chính bản thân cô cũng không nhớ rõ rốt cuộc đã có bao nhiêu lần mình giật mình tỉnh giấc, giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đến tận khi trời sáng hẳn mà vẫn chưa chớp mắt được thêm lần nữa.

Đi tới trước tủ lạnh của tiệm tạp hóa, cô chạm tay vào một lon bia.

Nhưng khi ngón tay vừa chạm vào lon bia mát lạnh thì lập tức dừng lại. Cô khẽ cúi xuống rồi chọn lon Coca bên cạnh.

Gần tiệm tạp hóa có vài chiếc ghế dựa còn trống, cô chọn một trong số đó, ngồi xuống, bật lon Coca ra, uống một ngụm.

Trên đường thi thoảng vẫn có xe cộ và người qua lại. Cô yên lặng quan sát tất cả nhưng không tập trung nhìn vào một điểm cụ thể nào.

Cho tới khi đã uống gần hết lon Coca trong tay cô mới rút di động ra.

Mở album ảnh, cô lướt qua một lượt rất nhanh, hầu hết đều là ảnh chụp chung của cô và một người khác. Trong ảnh, cô cười rạng rỡ đến nỗi không khép được miệng lại, mí mắt cong cong, còn người bên cạnh cũng bày ra một nụ cười nghịch ngợm.

Dưới ánh nắng bên vệ đường, trong thư viện, những bữa tụ tập bạn bè hay trên một mỏm đá trong công viên.

Những địa điểm khác nhau, những khoảng thời gian khác nhau nhưng lại có cùng một khuôn mặt.

Từ năm 2014 đến tận năm 2017.

Cô ấn nút xóa từng bức, từng bức một.

Đợi cho hệ thống xử lý xong toàn bộ, cô tiếp tục mở vòng tròn bạn bè trên Wechat ra.

Cùng một động tác.

Tiếp theo là Weibo.

Rồi Instagram.

...

Tới khi sắc trời đã bắt đầu tờ mờ sáng, cô cầm chặt chiếc di động nóng rẫy vì dùng quá lâu, đã gần cạn kiệt pin, mở tin nhắn Wechat.

Cô ấn vào avatar thân thuộc đến không thể thân thuộc hơn, ghi chép cuộc nói chuyện gần nhất giữa họ đã là một tháng trước, nhẹ nhàng ấn nút đỏ xóa đi.

"Nếu xóa người này sẽ đồng thời xóa tất cả lịch sử chat?"

Cô bình tĩnh xác nhận một lần nữa.

Làm xong những việc ấy, cô đút lại di động vào túi áo, bỏ lon Coca vào thùng rác.

Khi trở về tới khu nhà, cô vừa tìm được chìa khóa lấy ra khỏi túi thì nhìn thấy một nam một nữ đi từ cửa tòa nhà ra ngoài. Lốp trang điểm trên khuôn mặt cô gái đã lem luốc hoàn toàn vì nước mắt, đến bây giờ vết nước mắt vẫn còn vương.

Còn người đàn ông thì rất cao, rất gầy, góc nghiêng rất ưa nhìn. Anh ta mặc một chiếc sơ mi cởi bung hai cúc cổ, tay kẹp một điếu thuốc, sắc mặt bình thản tới độ không có một biểu cảm gì.

"Lẽ nào lương tâm của anh chưa bao giờ thấy bút rút ư?"

Nước mắt của cô gái kia một lần nữa tuôn trào như thác lũ: "Chase, chẳng lẽ anh định sống như vậy cả đời? Em có đối xử với anh tốt đến đâu cũng không thể thay đổi anh, dù chỉ là một chút".

Người đàn ông hờ hững rít thuốc, hoàn toàn không có ý định lên tiếng.

"Em thật sự nghĩ rằng em khác với những cô gái trước kia của anh, em nghĩ rằng anh có một chút tình cảm với em." Cuối cùng cô gái cũng không kiềm chế được, một lần nữa bật khóc tức tưởi: "Anh nhìn thấy em như vậy mà không mảy may xót xa, hối hận hay áy náy sao? Anh nói đi, một chút cũng không ư?".

Lăng Họa cảm thấy bối rối vô cùng. Giờ họ đang đứng ngay trước cửa tòa nhà, chặn toàn bộ lối lên. Một khi cô qua đó thì phải yêu cầu họ tránh đường. Bây giờ cô tiến cũng không được, lùi cũng chẳng xong, đành bị ép buộc phải chứng kiến tình huống trước mắt.

Người đàn ông kia dường như cũng cảm nhận được ánh nhìn của cô, lúc này đang nghiêng đầu sang nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, cô nhìn rõ toàn bộ gương mặt anh ta.

Ngũ quan nổi bật, nhưng không một cảm xúc, lạnh lùng vô cùng, giống như tất cả những việc xảy ra hiện tại đều không liên quan đến mình vậy.

"Đủ rồi, cứ như vậy đi."

Cô gái kia thấy anh hoàn toàn thể hiện ra mặt là không có cảm xúc bèn giơ tay chà thật mạnh lên mặt: "Có lẽ trên thế giới này thật sự không có một cô gái nào có thể khiến anh chân thành đối đãi dù chỉ bằng một nửa trái tim, kể cả cô ấy có tốt đẹp đến đâu đi chăng nữa. Em đã cố gắng lâu như vậy, em vẫn phải có lòng tự trọng, em không muốn làm con chó của anh nữa".

"Chase, anh sẽ vĩnh viễn không biết yêu thương ai cả, vì anh chỉ yêu chính bản thân mình thôi."

Nói xong câu ấy, cô ấy kia quay người bỏ đi. Khi đi ngang qua cô, vì quá kích động, cô ta còn bắt cần huých vào cô.

Lãng Họa khó xử xoa xoa bả vai mình rồi cầm chìa khóa đi về phía cửa lớn.

Còn người đàn ông tên Chase vẫn đứng nguyên ở đó, bình tĩnh hút xong điếu thuốc.

Cô đi ngang qua anh ta, lấy chìa khóa mở cửa lớn.

Kéo cửa lớn ra, cô bỗng dừng lại, quay người, nhìn về phía người đàn ông.

Anh ta đã ném đầu mẫu thuốc lá trong tay đi, lúc này đang nhìn về phía cô, cũng im lặng quan sát cô.

Cô nghiêng đầu, lẳng lẳng giơ một ngón giữa về phía anh ta.

Sau đó cô nhẹ nhàng nói bằng khẩu hình miệng.

Asshole (Đồ khốn.)

Người đàn ông nhìn cô, ánh mắt hơi xao động.

Lãng Họa thu tay về, đi thẳng lên gác, không quay đầu lại...

~Hết mở đầu~

Chương 1: Thay vua đổi chúa, thay tên đổi họ

QUYÊN THƯỢNG: TRÒ CHƠI TRẮNG ĐEN

Ba năm sau, thành phố T, nước D.

Chưa tới chín giờ sáng, Lăng Họa cầm thẻ quẹt cafe bước vào văn phòng.

Có lẽ chỉ mới được ba giây sau khi cô bỏ túi xách xuống ghế ngồi, GAGA đã lượn nhanh tới bên cạnh, đập mạnh một cái lên vai cô.

"Sao thế?" Cô giật mình, đặt cốc cafe xuống, nhìn gương mặt hết sức nặng nề, không còn vẻ tươi cười hớn hở thường ngày của GAGA: "Ban nãy mình ra ngoài hơi vội nên không nhận được cuộc gọi của cậu, xảy ra chuyện gì rồi?"

"Sắp đảo chính rồi."

"Gi?" Tối qua cày phim Mỹ tới tận ba giờ sáng, lúc này cô vẫn chưa hoàn hồn lại được.

"Thay vua đổi chúa, thay tên đổi họ."

Lăng Họa cảm thấy hơi đau đầu, không muốn nói chuyện thêm với cô ấy nữa mà cúi đầu bật máy tính: "... Có phải gần đây cậu xem hơi nhiều phim cổ trang không?"

"Rene, mình nói với cậu một cách hết sức nghiêm túc." Ngay cả giọng nói của GAGA cũng hơi thay đổi: "Có thể hôm nay cậu sẽ đối mặt với việc thất nghiệp".

Nghe đến hai chữ đó, cô cũng bắt đầu đánh hơi thấy mùi không bình thường rồi. GAGA là người đồng đội tốt trong số các đồng nghiệp, đã sát cánh cùng cô tròn ba năm trời, thậm chí còn là máy bay chiến đấu cơ trong số các đồng đội, bình thường mặc dù hay cười nói đùa giỡn nhưng cũng không hay mang những chuyện này ra đùa bao giờ.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

GAGA thở dài, quay đầu liếc nhìn những người đang lục tục đi vào xung quanh rồi hạ thấp giọng, nói: "Sáng sớm hôm nay, còn chưa đến bảy giờ, Khang đại nhân cùng toàn bộ các lãnh đạo cấp cao đã họp kín trong phòng hội nghị. Nghe nói đêm qua có người từ nước A đến, vừa xuống máy bay đã tìm Khang đại nhân, sau đó Khang đại nhân không nói không rằng, hơn sáu giờ đã kéo tất cả các lãnh đạo tới mở cuộc họp".

Khang đại nhân là người đứng ở trên cao nhất trong kết cấu tổ chức nơi cô đang làm việc, nắm giữ một khối quyền lực không thể tưởng tượng nổi. Tên thật của ông ấy là Gkang, nhưng bị tất cả mọi người cô tình ở sau lưng gọi là Khang đại nhân, hơn nữa quan hệ giữa GAGA và Tiểu Địch, phụ tá của Khang đại nhân lại vô cùng thân thiết, trước nay cô ấy luôn có được mọi thông tin của cơ quan ngay từ thời điểm đầu tiên.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó à..." GAGA buông một tiếng thở dài náo nê, nghiêm túc nhìn cô: "Tiểu Địch nói, người bí mật từ nước A đến... có lẽ ngay hôm nay sẽ thay thế trực tiếp một nhân viên quản lý, bắt người cũ cuốn gói ra đi".

Khi GAGA nói những lời này, Lăng Họa vẫn bình tĩnh nhấp hai ngụm café, đầu óc cũng mỗi lúc một tỉnh táo hơn, cô đã phần nào đoán ra được câu nói tiếp theo của GAGA.

"Tức là người bị thay thế là Tim?"

"... Ừm."

Tim là sếp của cô, trưởng bộ phận quan hệ ngoại giao và thông tin.

Mà cô lại là phụ tá của Tim.

Quăng cốc café giấy vào thùng rác, cô hít sâu một hơi: "Được, mình hiểu rồi".

GAGA sốt ruột giậm chân: "Cậu biết gì chứ? Bây giờ phải làm sao? Vừa mới nhận được tin, mình đã gọi điện thoại ngay cho cậu. Lúc nghe Tiểu Địch nói, mình hoàn toàn sững sờ không tin nổi. Mẹ kiếp, Tim có chỗ nào chưa tốt chứ? Cần cù tận tụy làm việc ở đây hơn chục năm rồi, sao có thể nói thay là thay...".

"Suýt, cô lớn tiếng quá rồi!" Cô vỗ vai GAGA: "Cậu quay về làm việc đi, để người ta nhìn thấy không hay đâu".

"Nhưng mình thực sự lo cho cậu!" Đôi mắt GAGA đã hơi đỏ hồng lên: "Rene, mặc dù ở nơi đây chuyện người nghỉ người đến là quá đổi bình thường. Nhưng cậu chỉ đang chịu tội liên đới, hoàn toàn không liên quan gì tới bản thân cậu cả. Mình thật sự không chấp nhận được sự thật ngày mai tới đây không nhìn thấy cậu nữa...".

Lăng Họa cười: "Cậu nói đúng, quả thực không liên quan đến mình. Nhưng tội liên đới cũng là tội. Cậu ở đây lâu như vậy rồi, còn lâu hơn mình nhiều. Nhưng chuyện tàn nhẫn, ghê tởm hơn thế này cậu chứng kiến còn ít hay sao? Thêm mình cũng đâu có nhiều nhận gì".

"Nhưng mà..."

"Được rồi, cậu về chỗ trước đi. Khả năng lát nữa mình sẽ bị gọi tới nói chuyện, sau khi xác nhận mọi chuyện mình sẽ gửi tin nhắn Wechat cho cậu."

GAGA quỳn luyến mãi mới rời đi được. Cô ngồi xuống trước máy tính, một lần nữa hít sâu để bình tĩnh lại.

Từ tận đáy lòng, cô thật sự cảm kích GAGA vì đã báo trước để cô được chuẩn bị tâm lý, chí ít cũng không khiến cô rơi vào cảnh bối rối, trở tay không kịp khi sự việc thật sự xảy ra.

Từ ngày bước vào nơi đây, dè dặt thận trọng từng bước để tồn tại được ở một nơi chên vên như sợi dây thép gai này, cô đã từng gặp vô số hoàn cảnh, thậm chí là những cản thận đến khó tin cũng bị rơi xuống vực thẳm, thịt nát xương tan. Hôm nay tới lượt bản thân mình, cô cũng không còn quá ngỡ ngàng.

Thời cổ đại, mỗi khi có một Hoàng đế mới đăng cơ, làm gì có vị nào sau khi lên ngôi lại không chu di cửu tộc tất cả quần thần thân tín của triều trước, không để sót một ai? Thân là bậc đế vương, lúc nào cũng thoải mái khi dùng người cho chính mình bồi dưỡng, sao có thể kê cao gối ngủ khi người bên cạnh là cận thần của triều trước? Luôn ra phải tay để tránh đêm dài lảm mộng.

Thế nên một khi cây đại thụ đổ ngã thì tâm phúc của nó cũng phải ngã theo.

Tim mà đi, cô cũng phải cuốn gói.

Có thể làm việc ở một nơi như thế này, trong mắt người bình thường là một vinh dự không gì sánh nổi, là một cơ hội ngàn năm có một, tay nắm quyền lực, hô mưa gọi gió, nở mày nở mặt.

Nhưng chỉ có những người thực sự sống trong tòa thành ấy mới biết, nơi đây kỳ thực là một bàn cờ khổng lồ, ngày nào cũng phải đi những nước cờ đen trắng, một bước đi sai là một mất một còn.

Tin tức tới còn nhanh hơn cả dự kiến.

Sau khi từ phòng hội nghị đi ra, Tim gọi thẳng cô tới phòng làm việc.

Khép cửa lại, người đàn ông trung niên đạo mạo sắc mặt nhợt nhạt đang ngồi trên sofa, nhẹ nhàng day day hai bên thái dương, dường như đang băn khoăn suy nghĩ nên chọn từ gì để mở đầu cuộc đối thoại.

"Tim, cháu đã biết chuyện rồi." Cô đứng bên cạnh, thẳng thắn mở lời.

Tim sững người, vội ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Cháu chân thành cảm ơn chú ba năm qua đã bồi dưỡng và chiếu cố." Cô hơi nghiêng người: "Chú là vị sếp không còn chỗ nào để bới móc. Nhưng trong chuyện ngày hôm nay, người nên cảm thấy buồn nhất có lẽ không phải là cháu".

Rất lâu sau, Tim mới nhắm mắt lại: "Năm nay là năm thứ mười chín chú làm ở Kerber Palace, chú sống không thẹn với lòng".

"Không ai hiểu rõ hơn cháu chú đã dấn vào nơi đây bao nhiêu thời gian, bao nhiêu tâm sức và nhiệt huyết. Cháu thật không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì để phải dẫn đến kết cục như ngày hôm nay..."

"Còn nhớ một tháng trước chú đã tới nước A họp bàn chứ?" Tim nhẹ nhàng ngắt lời: "Trung tuần tháng Bảy, cuộc họp kéo dài một tuần".

"Nhớ ả."

"Lần đó, chú không cẩn thận 'giẫm phải hố bom', nhưng ngay lúc đó chú hoàn toàn không biết sự tình, thậm chí cho đến giờ phút này, chú cũng chưa được biết nguyên nhân thực sự."

"Nghiêm trọng tới mức bắt chú phải vĩnh viễn rời khỏi Kerber Palace ư?"

"Đối với chủ nhân của hố bom đó mà nói, có lẽ thực sự nghiêm trọng đến mức này."

Lăng Họa cảm thấy giờ phút này cô có nói gì cũng chẳng còn ý nghĩa thực tế. Nhìn Tim thì có vẻ việc đến nước này, ván đã đóng thuyền, chú ấy cũng không còn cách thức vãn hồi nào khác nữa.

Kể ra, ở trong mắt cô, Tim là một trong ba người hành xử cẩn thận, không thẹn với lòng nhất, bất kỳ một việc gì cũng đòi hỏi sự hoàn hảo chính là tác phong lấy mình làm gương mà ông luôn dạy dỗ cô, cũng là một tấm gương khiến tất cả mọi người từ trên xuống dưới luôn ngợi khen, tán dương không ngớt.

Nhưng Kerber Palace là một nơi đáng sợ, là nơi mà bạn vĩnh viễn không thể biết trước, ngày mai ai sẽ là người bị chiếu tướng, vĩnh viễn "out" khỏi cuộc chơi.

"Rene, lần này chú nợ cháu, cháu có thể yêu cầu..."

"Boss!" Cô giơ tay lên: "Hãy cho phép cháu được gọi chú như vậy lần cuối. Cháu đã từng nói, chuyện này không liên quan gì tới chú cả. Huống hồ, với lý lịch đã từng làm ở Kerber Palace, cháu có thể dễ dàng tìm được một công việc cùng cấp bậc ở bất kỳ một nơi nào khác".

Tim chăm chú nhìn cô hồi lâu rồi đứng lên khỏi ghế, khẽ cúi người về phía cô.

Ngay lúc này, bên ngoài có ai gõ cửa.

Lăng Họa và Tim nhìn nhau rất nhanh, rồi cô chủ động đi ra, khẽ kháng kéo cửa.

Bên ngoài là một cô gái cô chưa bao giờ nhìn thấy mặt. Người đó cao ráo, ăn mặc công sở nghiêm túc, nhìn cô với khuôn mặt không cảm xúc.

"Chase hy vọng hai tiếng đồng hồ sau, hai người sẽ rời khỏi đây." Cô gái kia cất tiếng bằng giọng lạnh lùng.

Cô nhú mào, đứng chắn trước mặt Tim: "Một văn phòng đã sử dụng hơn mười năm không thể nào dọn dẹp xong chỉ trong vòng hai tiếng đồng hồ".

Cô gái kia xua tay: "Vậy thì còn một cách khác đó là hai người có thể để lại hết mọi đồ đạc, đi người không ra khỏi đây luôn, như vậy càng tiết kiệm thời gian. Sau này tôi cũng sẽ gọi bộ phận hậu cần qua vớt hết đồ đạc mà thôi".

Gân xanh trên trán Lăng Họa bỗng chốc nổi lên. Họ đứng đầu khẩu ngay trước phòng làm việc, tất cả mọi người ngồi gần đó đều đã nghe thấy, và tất cả đều quay lại nhìn họ.

"Ok." Lát sau, cô mỉm cười nhìn cô gái lạ hoặc đó, nói bằng một giọng cực kỳ dịu dàng: "Then please fuck off!" (Vậy thì giờ mời cô cút đi cho!)"

Cô gái kia nghe xong, sắc mặt lập tức tái mét, đang định lên tiếng nói câu gì thì cô đã thẳng thừng đóng sập cửa lại như văng vào mặt cô ta.

Quay người lại, cô thấy Tim đang đứng khoanh tay nhìn mình, lắc đầu khó xử: "Không thể không thừa nhận, cậu đã giúp chú được vênh vào một lần cuối cùng".

Cô đắc ý huýt sáo: "Phải xứng với biệt danh 'Báo mẹ' chú từng đặt cho cháu chứ!".

Hai tiếng đồng hồ sau, Tim mang theo một số đồ dùng cá nhân quan trọng nhất rời khỏi phòng làm việc.

Đồ đạc của cô cũng không nhiều, hai chiếc hộp là đã xong xuôi tất cả. Tim vốn dĩ định nhờ người vận chuyển đồ của mình chuyển luôn cả cho cô nhưng cuối cùng bị cô khéo léo chối từ.

Ở nơi này, dù là một tin tức bé bằng hạt gạo thì cũng có thể lan truyền tới mọi góc ngách trong khoảng thời gian ngắn nhất. Trong lúc cô ấy dọn dẹp đồ đạc, rất nhiều người đi tới bên cạnh ôm và chào tạm biệt cô. Cô có thể nhận ra, đa số họ đều thật lòng cảm thấy buồn cho cô, xen lẫn vào đó là chút tiếc nuối và bịn rịn, giống như GAGA vậy. Cho dù cô có nghĩ việc thì tình bạn giữa cô và cô ấy cũng không mất đi. Nhưng ngược lại, cũng có một số thành phần mang theo tâm trạng xem kịch hay để tới hóng chuyện.

Con người luôn thích nhỏ cỏ nhỏ tận gốc.

Khi bê hai chiếc thùng đựng thang máy đi xuống, tâm trạng của cô bất chợt bình thản một cách bất ngờ.

Có lẽ vì màn đấu quá đẹp ban nãy với cô trợ lý sai truyền đó chăng? Cô nghĩ, giá mà cô có thể cho cô ta thêm một cái bạt tai thì còn sung sướng và đã đời hơn nữa.

"Ding" một tiếng, thang máy đã đến.

Cửa thang máy bật mở, có người từ trong đi ra, cô vừa nhìn đã nhận ra cô trợ lý ban nãy, sau đó lại vô thức liếc sang phía bên cạnh cô ta.

Một người đàn ông trẻ trung tuấn tú mặc áo vest quần Âu thẳng thớm, hơi cúi đầu nói chuyện điện thoại, cùng cô gái kia sải bước ra ngoài.

Xem ra Thượng đế vĩnh viễn không đối xử tệ bạc với cô.

Có lẽ Lăng Họa chỉ suy nghĩ đúng một giây rồi thả ngay hai chiếc hộp xuống đất.

Khi người đàn ông kia đánh mắt về phía cô, cô nho nhã giơ tay lên, giờ ngón giữa một cách chính xác hướng về phía anh ta.

Làm xong động tác này, cô cúi người bê thùng lên, bước thẳng vào thang máy, không buồn ngoảnh lại.

Tâm trạng hoàn toàn mãn nguyện...

~Hết chương 1~

***Lời của tác giả: (☉o☉) Tôi cảm thấy có lẽ tôi sẽ yêu Tiểu Họa trước mắt... Hai tập hai ngón giữa... Nữ chính Tiểu Họa lần này tuyệt đối có thể đọ với Doãn nữ vương (Doãn Bích Giới) và Hy tử (trong bộ Xích đạo và sao Bắc Cực), vừa biết cứng vừa biết mềm. Dẫu sao thì đây cũng là cô gái duy nhất dám giơ ngón giữa với Đại Đế sau hai lần gặp mặt... Có lẽ người trước mà dám làm vậy là đã đi đời từ lâu rồi... (Ở bên Trung, độc giả hay gọi nữ chính là Tiểu Hoa và nam chính là Đại đế xã hội đen =)))**

Chương 2: Làm thư ký của Chase?!

Cô lái xe về đến nhà, ngủ tới chập tối mới tỉnh dậy.

Khi tỉnh giấc, trước khi suy từ ngày mai mình phải bắt đầu gửi CV vào những đâu, Lăng Họa bỏ một phần thức ăn chín vào lò vi sóng làm nóng lại trước để dành cho bữa tối rồi bật ti vi lên.

Quả không sai, vừa chuyển ti vi tới kênh 1 đã lập tức nhìn thấy khuôn mặt Tim bất ngờ xuất hiện ở góc trái màn hình. Một gương mặt trẻ và điển trai khác nằm kế bên cạnh Tim và giữa hai bức ảnh là một ký hiệu VS cực lớn.

Dòng phụ đề bên dưới hình ảnh người dẫn chương trình cũng vô cùng có ý nghĩa: Người cũ đi, người mới đến, hướng phát triển trong tương lai của Kerber Palace.

Cô chậm rãi gặm đùi gà, vừa lắng nghe những lời văn liền thoáng, xen lẫn sự kích động của người dẫn chương trình vừa nghiêm túc quan sát khuôn mặt lạnh nhạt vô cảm ở bên cạnh Tim.

Ban nãy bước vào thang máy quá vội vàng, cô chưa nhìn rõ biểu cảm trên mặt người đàn ông đó là gì.

Nhưng!

Cô bỗng nhiên đặt bát xuống.

Theo như những gì GAGA nói, nếu người này có thể chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi sau khi bay từ thành phố A hạ cánh xuống sân bay đã thẳng thừng kéo Khang đại nhân đến diệt trừ Tim thì tuyệt đối không phải hạng tầm thường, có thể xem nhẹ. Trước khi nghĩ việc cô đã làm hành động đó với anh ta, lỡ như anh ta là kẻ nhỏ mọn tới mức chấp nhận với cả một nhân viên như cô, ra lệnh cho tất cả các tổ chức trong ngành không được nhận CV của cô thì phải làm sao?

Ban nãy trút giận đã đòi ra tới tận vũ trụ, tới giây phút này bỗng nhiên cảm thấy mình toi thật rồi.

Lăng Họa đặt bát ăn xuống mặt bàn, đau thương ngồi day trán.

Sau đó, cô quay lại cầm di động lên, bấm gọi một số điện thoại.

"A lô?" Đầu kia vọng tới một giọng nữ giới lạnh nhạt.

"Chúc Tịnh à..."

"Ừ?"

"Cô Chúc Nữ xinh nhất trên đời của mình, Mạnh Ngưu Lang nhà cậu đã từ đầu kia thế giới trở về chưa? Sao giọng cậu nghe vẫn như quan hệ vợ chồng bị lạnh nhạt vậy?"

"Vừa về, bây giờ đang quần lầy con trai ở trong bếp kìa." Giọng Chúc Tịnh nghe vô cùng bức bối: "Thà không về còn hơn".

Lăng Họa phá lên cười, đập lưng ghê: "Mình chỉ hỏi cậu đúng một câu thôi, hỏi xong là ngắt máy luôn, để yên cho cậu dành thời gian xử lý anh ấy".

"Nói."

"Nếu như sau này mình thất nghiệp cả đời, cậu có chịu nuôi mình không?"

"Nuôi."

"Xong rồi, bye bye."

Nói xong, cô ngắt cuộc gọi, tiếp tục gọi cho một số máy khác.

Vừa bắt máy, tiếng nhạc ồn ã ở đầu kia đã khiến màng nhĩ của cô rung lên bần bật. Chắc là người bạn này lại qua đêm ở club nào đến quên cả thế giới rồi. Cô lờm nguýt gọi một tiếng: "Độc Mẫn!".

"Hả? Cái gì? Anh không nghe rõ em nói gì cả?"

"Độc Mẫn!"

"Áy, anh đây." Bây giờ Độc Mẫn mới rút ra khỏi đám đông: "Em đợi anh một phút, anh vào nhà vệ sinh nói chuyện với em, chỗ này ồn quá".

Khi mắt Lăng Họa sắp trợn ngược lên tận trần nhà, đầu kia mới bốt ồm đi một chút: "Ồn rồi, ồn rồi, em làm sao?".

"Em thất nghiệp rồi."

"Phụt... Hả?!"

"Lát nữa anh xem thời sự là hiểu liền." Cô lười giải thích nhiều với anh ấy.

Độc Mẫn khựng lại vài giây rồi suy nghĩ: "Bây giờ anh qua đón em, đưa em đi ăn khuya nhé? Tiểu Họa, đừng có ử dột, đây không phải chuyện gì nghiêm trọng đâu, không có gì phải buồn cả".

"Được rồi, em không muốn đi ra ngoài đâu." Cô nói: "Em đâu có buồn, chỉ là muốn xác nhận lại, cùng lắm thì em vẫn được tới nhà cộ toilet giùm anh đúng không?".

Độc Mẫn im lặng vài giây: "Nhà anh không thiếu người giúp việc, hay là em giúp anh hai, tư, sáu tới làm ấm giường đi?".

"..."

Lăng Họa thẳng thừng ngắt máy.

Gọi xong hai cuộc điện thoại, cô quăng di động qua một bên, tiếp tục thành thơi ăn đùi gà.

Nhưng có ai ngờ, vừa rảnh rang được một lúc, chuông điện thoại lại réo inh ỏi.

Trên màn hình hiển thị một dãy số lạ hoắc mà cô chưa bao giờ nhìn thấy. Bình thường nhìn thấy những số lạ kiểu như vậy, cô đều không nhận máy, nhưng không hiểu hôm nay làm sao cô đã tiện tay ấn nghe.

"A lô?"

"Rene Ling phải không?"

Đầu kia là giọng một người đàn ông xa lạ.

"Tôi đây." Cô giảm volume của ti vi xuống: "Xin hỏi anh là ai?".

"Đúng 8 giờ sáng mai đến lắp đặt cuộc gọi đa quốc gia cho tôi, cuộc họp sẽ bắt đầu đúng 8 giờ 10 phút."

Lăng Họa nghe mà tròn mắt há miệng: "... Hả?".

"Sai người tới dọn toàn bộ đồ đạc của Tim đi, đến chiều ngày mai tôi không muốn còn phải nhìn thấy bất kỳ thứ đồ nào không thuộc về mình ở trong phòng làm việc."

"Trưa mai sắp xếp cho tôi và Bill F một buổi ăn cơm, địa chỉ nhà hàng lát nữa tôi sẽ gửi tin nhắn cho cô, đặt bàn trước giúp tôi."

"Chiều mai tôi phải ra ngoài có việc, liên lạc tài xế giúp tôi."

...

"Khoan đã, anh đợi chút." Lăng Họa cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung tới nơi. Cô run run tay, đặt chiếc bát xuống, áp sát di động vào tai: "... Rốt cuộc anh là ai?".

Đối phương trầm ngâm mấy giây.

"Cô không nên quên, tổng cộng cô đã giơ ngón giữa với tôi hai lần rồi."

Nói xong câu này, đối phương thẳng thừng cúp máy.

Lăng Họa từ từ trượt xuống khỏi sofa, nhìn mãi di động của mình, vẻ mặt thần thờ.

... Đợi chút, để cô sắp xếp lại tư duy.

Tức là, người vừa nãy gọi, là... Chase? Nếu cô nhớ không nhầm tên của anh ta.

Cũng chính là kẻ hôm nay vừa đuổi sếp cũ của cô đi, tiện thể cho cô thất nghiệp và cũng là người vừa xuất hiện trên màn hình ti vi.

Chuyện này rốt cuộc là sao? Tức là hiện tại cô lại có việc làm rồi, chỉ có điều thay bằng một ông chủ khác?

"Ding", "Ding".

Thông báo di động liên tục vang lên. Từng dòng imessage không ngừng bật ra trên màn hình.

[Nhà hàng H, trên đường Cao Bru, 12 giờ, đừng gọi bất kỳ món nào có hành, tên người đặt: Chase Qu.]

[Nick Wechat của tôi chính là số di động này.]

[Chi tiết về buổi họp sáng mai đã được gửi vào email của cô.]

Cô nhìn màn hình, đưa tay đánh mạnh lên trán mình.

Kẻ này đầu óc bị chập mạch phải không?

Gọi một người từng khinh thường anh ta như vậy về làm thư ký cho mình? Rốt cuộc anh ta đang suy nghĩ gì? Chẳng phải anh ta đã có một nữ trợ lý hung hăng vênh váo, lại còn rất style luôn kè kè bên cạnh đó sao?

Hơn nữa, quan trọng nhất là.

Rõ ràng cô mới chỉ giơ ngón giữa về phía anh ta đúng một lần, vào sáng ngày hôm nay, vì sao ban nãy anh ta lại nói "hai lần"?

Cô nghĩ sắp nát cả óc mà vẫn thực sự không thể chấp vá những sự kiện kỳ lạ này lại. Cô chau mày cầm di động lên, mở công cụ tìm kiếm, nhập cái tên Chase Qu vào.

Vài giây sau, một loạt kết quả nhảy ra, cô nhẹ nhàng ấn vào kết quả đầu tiên.

Chase Qu, Cù Khê Ngung.

Trước kia làm Bộ trưởng Bộ ngoại giao nước A, hiện tại giữ chức Bộ trưởng Bộ ngoại giao của Berker Palace nước D, tốt nghiệp trường đại học hàng đầu thế giới, sở hữu hai bằng thạc sỹ tiếng Pháp và Tài chính ngân hàng, thông thạo năm thứ tiếng.

Thủ đoạn hơn người, phong cách tàn độc, nhẫn tâm, trong một thời kỳ từng thao túng cả quá trình soạn thảo một số quy định pháp luật quan trọng.

Trước kia xuất thân là điệp viên, thành thạo súng đạn, biết lái máy bay và xe tăng.

Trước khi vào Berker Palace đã có một cuộc sống riêng tư đầy rẫy scandal.

...

Năm phút sau, cô bỏ di động xuống, biểu cảm như vừa ăn phải ruồi, cầm chiếc đùi gà đã gặm quá lâu kia lên ăn nốt.

Ăn xong, cô lau tay, gửi một tin nhắn Wechat cho GAGA: *Hẹn gặp lại ngày mai.*

Một lát sau, GAGA gọi luôn cho cô: "Cậu nói gì mà mai gặp cơ? Ngày mai tụi mình ăn uống hả? Có địa điểm chưa?".

"Không phải." Cô day huyệt thái dương như trong lòng đang chát chứa vô vàn thâm thù đại hận: "Ngày mai mình lại quay về Berker Palace làm việc".

"What??!!"

"Phải đó, mình còn ngờ hơn cậu nữa."

"Về làm gì chứ?"

"Vị trí cũ."

"... Ý cậu là, thư ký của Chase?!"

"Nếu như suy luận của mình không sai thì đúng thế."

"WTF! Cậu đang chọc mình phải không?"

"Không hề."

Cô kể lại ngắn gọn nội dung cuộc gọi cùng những tin nhắn mà Cù Khê Ngung vừa truyền đạt cho GAGA. Ở đầu kia, GAGA trầm mặc rất lâu mới yếu ớt lên tiếng: "Mình cảm thấy chuyện này thật sự quá khủng bố, quá quái dị... Cậu, nên cẩn thận một chút".

"Minh hiểu."

Dù thế nào, bây giờ cô chỉ có một dự cảm cực kỳ mãnh liệt, kể từ ngày mai, cuộc sống của cô sẽ vô cùng đau khổ.

Bảy rưỡi sáng, Lăng Họa vẫn còn đang trong cơn buồn ngủ, bực tức bỏ hết đồ đạc trong hai chiếc hòm vừa thu dọn hôm qua, sau đó ném cả hai xuống dưới ghế ngồi, rảo bước đi về phía phòng họp.

Cô nhập số điện thoại của nước D và số hiệu cùng mật mã cuộc họp của Cù Khê Ngung, điện thoại hiện thị đã kết nối bình thường, các thư ký ở các quốc gia khác cũng đã lần lượt đăng nhập. Sau khi xác nhận tất cả đều đã online đầy đủ, cô xem lại đồng hồ rồi đi về phía văn phòng của Cù Khê Ngung.

Đi tới văn phòng thân thuộc nhất, tấm biển với chữ "Tim" giờ đã đổi thành Chase. Cô im lặng đứng đó một lúc rồi nhẹ nhàng gõ cửa.

Mở cửa ra, một người đàn ông mặc sơ mi trắng ngồi sau máy tính, đang cầm bút viết gì đó lên giấy. Thấy cô bước vào, anh ngẩng đầu quan sát cô.

Qua một ngày, bốn mắt lại một lần nữa nhìn nhau.

Cô thừa nhận, nét đẹp và thần thái của anh rất hiếm gặp. Đốc Mẫn từng là người đàn ông được coi là đẹp trai nhất trong số những người cô quen biết, vừa nho nhã vừa quyến rũ... Nhưng cảm giác mà Cù Khê Ngung tạo ra cho cô lại hoàn toàn khác. Có lẽ vì anh ta từng làm điệp viên, từ anh ta toát ra một sự sắc bén và nhuệ khí mà người thường không thể có được.

Chỉ ngồi yên như thế cũng khiến người ta cảm thấy e sợ một cách vô cớ.

Đôi mắt đen đó giống như chim ưng vậy, khóa chặt trên người cô, lạnh lùng quan sát cô.

Nghĩ tới chuyện sau này ngày nào cũng phải đối mặt với kiểu phi nhân loại này, Lăng Họa thậm toát mồ hôi hột, đành cố gắng giả vờ bình tĩnh: "Chào buổi sáng, Chase".

Cù Khê Ngung thu lại ánh mắt của mình, buông bút xuống: "Latte Caramel".

Cô nhận lệnh, không nói không rằng lập tức quay người chạy xuống quán café ở tầng dưới.

Buổi sáng khá đông người uống café, nhưng hiện tại chỉ còn chưa đầy hai mươi phút nữa là tới giờ họp, cô bắt buộc phải mua được cho anh trong vòng mười phút.

Khẩn trương, vội vàng, khó khăn lắm cô mới cầm được café lao vào phòng làm việc, Cù Khê Ngung đã không còn ở đó. Cô đặt café lên mặt bàn anh, liếc nhìn căn phòng, nhìn thấy trên tường vẫn treo bức tranh trước kia Tim nhờ cô cất công mua từ nước P về.

Tranh treo khá cao. Cô cố kiễng chân vươn tay mới chạm được tới khung tranh rồi cẩn thận gỡ nó xuống. Cô định lát nữa sẽ gọi chuyển phát nhanh đưa tới nhà Tim. Tim rất ưng ý bức tranh này, chắc vì hôm qua ra đi quá vội vàng nên ông chưa kịp chuyển. Cô không muốn để Cù Khê Ngung quẳng nó vào thùng rác.

Vừa quay đầu, cô chợt đứng sững tại chỗ.

Cù Khê Ngung đã lảng lạng khoanh tay đứng dựa vào cửa ra vào từ lúc nào không rõ, nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa.

"Latte ở trên bàn." Cô bị anh nhìn đến độ vô thức lùi sau một bước, gượng gạo mỉm cười, ôm bức tranh trong lòng: "Cuộc họp đã được sắp xếp xong, anh vào thẳng phòng họp là được".

Khi cô đi tới trước mặt anh, anh hơi nghiêng người, cô đành tiếp tục ôm bức tranh, cứng đờ người đi ngang qua.

Vừa ra khỏi cửa, thở phào một hơi nhẹ nhõm, cô bỗng nghe thấy sau lưng vọng tới một câu nói trầm thấp, hơi khàn, ngữ khí có phần đùa giỡn:

"Nice panties." (Quần trong đẹp đấy.)

~Hết chương 2~

***Lời tác giả: Tên lưu manh thói tha Đại đế cuối cùng cũng phản kích lại hai ngón giữa của bé Tiểu Họa rồi! Một phần lý do tôi khá kích động khi viết quyển này là các nhân vật phụ đều rất mạnh, Đại Đế chỉ cần không cẩn thận, có thể bị đá đít bất cứ lúc nào!!!**

Có hai câu hỏi:

Em gái Tiểu Họa mặc quần trong màu gì: Đỏ cam vàng lục lam chàm tím? Bạn của em gái Tiểu Họa và chồng của bạn là ai đây?

Thêm nữa, nghề nghiệp Đại Đế và em Tiểu Họa mọi người đọc xong đại khái có thể hình dung ra, tôi không thể viết quá rõ ràng được...

Không hề khoa trương, thề rằng trong đầu tôi hiện giờ có đến mấy cách thức H ở các loại địa điểm khác nhau, trời đất ơi...

***Lời bạn Tô: Nghề nghiệp của anh Đại đế nguyên gốc: Người đứng đầu bộ phận quan hệ truyền thông, đối ngoại, mình để tạm chức danh đó để mọi người dễ hiểu. Vì hai câu chuyện không liên quan đến nhau nên các mốc thời gian cũng không liên quan. Các sự kiện xảy ra ở truyện trước không đúng ở truyện này, giải thích về lý do chị Chúc Tịnh đã có chồng mà chị Lăng Họa vẫn chưa yêu Cù Khê Ngung.**

Chương 3: Bầu không khí ở đây tốt hơn

Lăng Họa trợn tròn mắt nhìn cánh cửa phòng làm việc đã khép lại trước mặt mình.

Trở về chỗ ngồi, cô bật máy tính lên trong vô cảm, sau đó vô thức đưa tay vuốt lại vạt váy và mang tai mình.

... Tức là, nếu như cô không nghe nhầm, đây có lẽ được coi là một lời quấy rối tình dục chốn công sở?

Nếu như đăng lên Zhihu*, tiêu đề chắc hẳn nên viết là: Ngày đầu tiên đổi ông chủ mới đã bị quấy rối tình dục tại công sở, phải làm sao đây? Tôi luôn online chờ đợi chia sẻ, đang rất sốt ruột.

**Một mạng xã hội chia sẻ tại Trung Quốc.*

Hơn chín giờ, GAGA vừa vào văn phòng đã lượn ngay tới bên cạnh bàn làm việc của cô, hớn hơ hớn hờ vờ vai cô: "Xa cách mười mấy tiếng đồng hồ, chào mừng cậu một lần nữa quay trở lại, chiến hữu tốt của mình!".

Cô thở dài, nét mặt lộ rõ vẻ lo âu: "Nice panties?".

GAGA giật mình, trong phút chốc chuyển sang trạng thái ngưng đọng: "Trời ơi, làm sao cậu biết hôm nay mình mặc quần lót ren màu đen hả? Hôm nay bạn trai mình vừa đi công tác về".

Lăng Họa nhắm mắt lại: "... Nếu đây là lời sếp nói với cậu, cậu sẽ có phản ứng gì?".

"Thần kinh à, sếp tớ là nữ, đâu phải cậu không biết." GAGA lườm nguýt xong bỗng hoảng hốt hạ giọng xuống: "Mẹ ơi, đừng bảo là Chase đã nói với cậu như vậy?".

Cô không lên tiếng.

GAGA quan sát biểu cảm như vừa giẫm phải cứt chó của cô, giơ tay xoa xoa trán cô: "Cậu có sốt không đó? Chase? Đến việc nói chuyện với phái

nữ một câu anh ta còn ghét nữa là, làm gì có chuyện quấy rối tình dục câu chứ? Bọn mình đã đôn đại anh ta là gay rồi".

Lăng Họa day day trán, nghĩ tới dòng tít "vô số scandal tình ái" hiện lên trên thanh công cụ tìm kiếm về người đó tới qua, cô đau đầu khoát tay, ý bảo GAGA về chỗ của mình: "Thôi, cứ coi như mình bị sốt đi".

Khi cuộc họp qua điện thoại của Cù Khê Ngưng kết thúc thì cũng đã hơn mười giờ. Cô mang theo một tập tài liệu mà Tiểu Địch nói là Khang đại nhân nhờ cô chuyển giao đến phòng làm việc của anh, nhẹ nhàng gõ cửa.

Anh giờ tay lên.

Cô đặt tập tài liệu lên mặt bàn: "Đây là tài liệu GKang nhờ chuyển cho anh".

Anh cầm qua, lật xem rất nhanh rồi bỗng nhiên lạnh giọng hỏi: "Bữa trưa đặt xong rồi chứ?".

"Vâng, đều chọn các món trước kia anh thích ăn."

"Tài xế thì sao?"

"Đúng hai giờ chiều sẽ có mặt để đưa anh tới đường Trung Đồng. Ngoài ra, buổi trưa khi anh ra ngoài ăn cơm, tôi sẽ yêu cầu người tới dọn dẹp sạch sẽ văn phòng, đồng thời chuyển toàn bộ đồ đạc của anh vào đây. Tôi sẽ đích thân giám sát."

Cù Khê Ngưng không nói gì thêm.

"Tôi đã yêu cầu bộ phận IT chia sẻ thời gian biểu hằng ngày của anh cho tôi, để tôi có thể sắp xếp luôn lịch trình cho anh mà không cần phải dặn dò. Thư ký trước của anh..."

"Hôm qua tôi đã thay đổi và xóa bỏ quyền hạn quản lý của cô ấy rồi."

"Vâng." Lăng Họa thầm nghĩ cô gái kia cũng thật đáng thương, hôm qua vẫn còn kiêu căng ngạo mạn như chỉ muốn cầm hai thỏi vàng lên đầu, hôm nay gần như đã không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa. "Nếu không còn việc gì khác, tôi xin phép ra ngoài trước."

Vừa ra tới cửa, cô liền nghe thấy giọng Cù Khê Ngung vang lên sau lưng: "Cô chuyển chỗ tới vị trí trống trước cửa phòng tôi".

Cô quay đầu lại.

Anh cúi đầu đọc tài liệu, giọng hờ hững: "Tôi không muốn khi nào cần tìm thư ký của mình còn phải ra ngoài rẽ hai lần mới tìm được".

Lăng Họa xưa nay rất yêu quý vị trí hiện tại của mình, bên trái dựa vào cửa sổ, ánh nắng vừa phải, bên phải lại không có ai, làm việc gì cũng có thể hoàn toàn yên tĩnh và tập trung. Trước kia vì biết cô thích nên Tim chưa bao giờ ép cô phải chuyển ra ngồi gần ông.

Còn ông giờ này, nhìn bằng mũi cũng đủ biết không phải là người dễ thương lượng như Tim.

"Ok." Cô đáp lại.

Từ đó cho tới trước bữa trưa, mọi việc đều bình an vô sự. Cù Khê Ngung gửi mail yêu cầu cô in tài liệu, sắp xếp cuộc họp, tìm người. Cô luôn lặng lẽ hoàn thành với hiệu quả cao nhất. Còn sự kiện quần lót xảy ra ban sáng dường như cũng thật sự trở thành một giấc mơ thoáng qua của cô, sau đó dù cô có liên tục năm lần bốn lượt đi vào phòng đưa tài liệu cho anh, anh cũng không nói thêm với cô câu nào nữa.

Hơn 12 giờ, anh và Bill F cùng xuống dưới đi xe đến nhà hàng. Cô ôm cái bụng đói meo theo dõi các công nhân dọn dẹp phòng làm việc của anh, gói góm lại toàn bộ đồ đạc mà có khả năng Tim vẫn sử dụng, bao khác là các đồ sẽ vứt bỏ rồi lần lượt sắp xếp và chuyển đi.

Đúng 1 giờ 15 phút, Cù Khê Ngung bước vào một căn phòng đã hoàn toàn mới. Anh nhìn xung quanh một lượt rồi ngồi xuống.

"Đây là tài liệu cần cho cuộc gặp chiều nay giữa anh và tổng giám đốc AME." Ở ngoài cửa, Lăng Họa quan sát và đoán chừng ông giờ này đã hài lòng rồi bèn cố gắng lê cơ thể từ sáng tới giờ chưa được một ngụm nước, bụng đói lép kẹp, đầu vầng mắt hoa đi tới trước mặt anh, đặt tập tài liệu lên mặt bàn: "Tài xế đã đợi anh phía dưới".

Cù Khê Ngưng bỏ tài liệu vào cặp, cầm di động, đi ra khỏi phòng.

Đoán chừng anh vừa mới tới, có lẽ cũng hoàn toàn không biết rõ xe và tài xế riêng của mình trông như thế nào, cô âm thầm đi theo phía sau, cùng anh đi xuống thang máy và chỉ đường cho anh.

Ra khỏi tòa nhà, cô dẫn anh tới bên cạnh xe, nhìn anh ngồi lên xe rồi cuối cùng mới thở hắt ra một hơi như thoát xác, dựa vào cánh cửa lớn gửi tin nhắn Wechat cho GAGA: "Xuống dưới này đi mua gì ăn với mình đi".

GAGA cùng cô tới một quán café gần đó mua một ít salad trộn, hoa quả và nước uống, ngồi trên ghế, quan sát cô ăn uống nhòm nhào như chết đói, mất hết cả hình tượng.

"Xin lỗi nhé, mình đói quá." Lăng Họa vừa ăn vừa nhìn GAGA bằng ánh mắt ái ngại.

"Không sao." GAGA chống cằm, nhìn cô với vẻ hứng thú: "Nhìn một cô gái xinh đẹp ăn uống cũng là một loại hưởng thụ".

Cô nhét tất cả chỗ salad còn lại vào mồm: "Khen mình nhiều vào, bây giờ mình bị ngược đãi đến độ yếu ớt, tâm hồn rất cần được chở che".

"Không cần biết Chase đẹp trai cỡ nào, mình cá với cậu là cả Berker Palace này không ai tình nguyện đến ngồi thay vị trí đó của cậu."

"Mình cũng nghĩ vậy đấy." Cô uống một hớp nước ép cực to, bình tĩnh lại một chút mới nói: "Đúng là tổn thọ mà".

Vừa nói xong câu này, di động của cô đã vang lên tiếng thông báo.

Cô cầm di động mở Wechat ra, vừa liếc thì bàn tay đang cầm cốc nước đã cứng đờ lại.

Chase: Hủy toàn bộ các cuộc họp của tôi từ nay cho tới thứ Sáu, đặt cho tôi vé máy bay tới thành phố P lúc sáu giờ tối. Họp xong với AME bên này tôi sẽ ra thẳng sân bay, đặt phòng khách sạn KOMO.

GAGA cảm nhận được bầu không khí vừa mới thoải mái được giờ đã hoàn toàn tan biến bèn dè dặt hỏi: "Sao vậy? Lại là Chase à?".

Cô đứng dậy khỏi ghế, cảm thấy đầu óc như sắp nổ tung: "Anh ta yêu cầu thay đổi tất cả các lịch trình để đi công tác đột xuất".

"Sặc!" GAGA rảo bước cùng cô trở về tòa nhà Berker Palace: "Chuyện đó rất bình thường, mấy ông sếp lớn lịch trình cứ đổi xoành xoạch trong vài phút ấy".

Lăng Họa vừa đi vừa nhấn lại một chữ "Vâng" nhưng trong lúc ấy dòng tin nhắn tiếp theo của Cù Khê Ngung đã nhảy ra.

Chase: *Cô cũng đi cùng.*

...

Cô dừng bước, dí sát di động vào mắt, nhìn kỹ bốn chữ ấy, đọc đi đọc lại.

GAGA sốt ruột, đi phía trước chê cô: "Cậu có thể đi nhanh một chút không? Cứ như bà già vậy".

Lăng Họa đặt tay lên bàn phím, do dự vài giây rồi trả lời: *Tôi... và anh cùng tới thành phố P?*

Đối phương trả lời rất nhanh: *Đúng vậy.*

Cô hít sâu một hơi.

Chase: *Có vấn đề gì không?*

Lăng Họa nghiêng răng nhấn lại hai chữ: *Không có.*

Từ lúc đặt xong máy bay, khách sạn, xe đưa đón rồi thay đổi tất cả lịch trình của Cù Khê Ngung, tới lúc về nhà cuống cuống lấy tạm vài thứ đồ và quần áo thay giặt cần thiết, đến khi Lăng Họa nhảy lên taxi lao vọt ra sân bay, cô gần như tắt thở.

Nói thật lòng, trước kia khi đi theo Tim, không phải cô chưa từng đi công tác. Tuy nhiên, thứ nhất: không thường xuyên, thứ hai: lịch trình luôn được lên kế hoạch tỉ mỉ từ trước. Những lần công tác chỉ được

quyết định trong vài phút ngắn ngủi thế này, cô thật sự chưa bao giờ gặp phải.

Nhìn giờ, cô nghĩ cố gắng thì vẫn có thể kịp, vừa định thở một hơi thì tin nhắn lại kéo tới.

Chase: *Giúp tôi in hai phần tài liệu ra, tôi vừa gửi vào email của cô rồi.*

¥%## ¥%@&*...

Cô thật sự sắp chửi bậy tới nơi rồi.

Lẽ nào anh ta không biết cô đang vội tới sân bay ư? Anh ta coi cô là Doraemon có thể rút một chiếc máy in từ trong túi ra chắc.

Khi tới sân bay, cô thẳng qua trạm kiểm tra an ninh vào phòng đợi bay, rồi tìm nhân viên phục vụ tại sân bay nhờ in tài liệu, cuối cùng lao lên máy bay năm phút trước khi cửa đóng lại.

Đi tới khoang hạng nhất cô liền nhìn thấy Cù Khê Ngưng nho nhã ngồi vắt chân ở đó, vừa uống rượu vang vừa nhàn tản đọc Kindle, trông không hề giống một người đang gấp gáp công việc chút nào.

"Chase." Cô vuốt vuốt lại mái tóc rồi bời, đi tới trước mặt, bình tĩnh giao tài liệu cho anh: "Mỗi phần hai bản, chia trang in màu".

Anh nghe thấy tiếng của cô bèn ngẩng đầu lên nhìn rồi đón lấy phần tài liệu.

Đợi một lát không thấy anh còn căn dặn điều gì, cô khẩn trương đi về chỗ ngồi của mình, đặt hành lý xuống. Chỗ của cô cách anh khoảng hai hàng, hơn nữa trùng hợp là bên cạnh không có ai.

Ở Berker Palace nhiều năm, đối mặt với nhiều sóng gió bão bùng, có được những trải nghiệm và kinh nghiệm xương máu trong công việc cũng đã giúp cô phần nào rèn luyện được sự bình tĩnh dù đối mặt với hoàn cảnh nào. Thế nên cho dù Cù Khê Ngưng trăm ngàn lần gây khó dễ, cô cũng không muốn khuất phục, nói rằng mình không làm được.

"Bình đến nước chạnh, nước đến đất dìm", chuyện tới đây hay tới đó, anh biến thái thì cô cũng không phải kẻ ăn chay.

Máy bay cất cánh rất nhanh, cô thoải mái điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình, định yên lặng tranh thủ chợp mắt một giấc trên máy bay.

Khi máy bay đã bay ổn định, cô cũng gần như thiếp đi tới nơi thì đúng lúc này, cô bỗng cảm giác có người ngồi xuống ghế bên cạnh mình.

Gần như là phản ứng bản năng, Lăng Họa choàng tỉnh.

Cô quay sang thì thấy Cù Khê Ngung đang ngồi bên cạnh mình, nhẹ nhàng thắt dây an toàn.

Cô tròn mắt nhìn.

"Dịch phần tài liệu này ra, xuống máy bay tôi cần dùng ngay." Thắt dây an toàn xong, anh đưa cho cô một bản.

Cô đón lấy.

"Hơn một tiếng, chắc là đủ, cũng không nhiều chữ." Anh ngồi với tư thế thoải mái nhất có thể, bắt đầu nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Lăng Họa nhìn một nửa gương mặt anh bằng tâm trạng phức tạp, trong lòng đã thầm giơ ngón giữa với anh hàng trăm lần rồi, gần như nghiền nát răng rồi nuốt vào bụng.

Được, coi như anh lợi hại.

Dịch thì dịch, nhưng chỗ của mình thì không ngồi lại chạy tới ngồi bên cạnh cô làm cái gì? Lẽ nào sợ cô không dịch lại nhảy khỏi máy bay chắc?

Cũng may, chưa đến lượt cô thắc mắc, tiếp viên hàng không đã tới trước.

"Thưa ngài Cù." Cô tiếp viên nở nụ cười tươi như hoa nhìn Cù Khê Ngung, hạ giọng lễ phép nói: "Thật xin lỗi đã quấy rầy ngài".

Cù Khê Ngung mở mắt ra.

"Xin hỏi ngài có gì chưa vừa lòng với vị trí cũ của mình không ạ?"

"Không." Anh lãnh đạm trả lời.

"VẬY ngài chuyển chỗ qua đây là vì..."

"Không được sao?"

"Dĩ nhiên là được." Cô tiếp viên vội khoát tay, cười lấy lòng: "Chỗ này vừa hay trống khách, nếu ngài thích ngồi đây, hoàn toàn không thành vấn đề, tôi sẽ chuyển cả rượu của ngài qua đây".

Cù Khê Ngưng không phản đối, tiếp tục nhắm mắt lại: "Bầu không khí ở đây tốt hơn".

...

Lãng Họa nhìn sang bên cạnh, không tin vào mắt mình.

WTF?!

~Hết chương 3~

***Lời của tác giả: Bạn hỏi vì sao Đại đế phải đổi chỗ, quá đơn giản, vì ở chỗ đó ngửi được mùi nước hoa của Tiểu Họa chứ sao. Chúc mừng Đại đế đã "bắt cóc" được người ta đi công tác "riêng".**

***Xi po: "Chỉ có một vị vua bạc nhược mới triều cũ đảo chính. Tôi giao cả sống lưng của tôi cho cô đấy."**

Chương 4: Anh sờ ròi chắc?!

Chưa đến một tiếng đồng hồ, Lăng Họa vừa mệt vừa buồn ngủ giao phần tài liệu đã dịch xong cho Cù Khê Ngung vừa tỉnh lại.

Anh lướt nhanh một lượt, không nói năng gì, cứ thế cất tài liệu đi.

Cô thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nhẹ nhàng ấn nút gọi tiếp viên hàng không, định gọi một cốc nước hoa quả để uống.

"Người hôm nay tôi tới thành phố P để gặp, cô cũng nên làm quen."

Cô vừa uống được hai ngụm nước thì nghe thấy anh ngồi bên nói như vậy.

Cô nghi hoặc đánh mắt về phía anh.

"Gunter."

Lăng Họa nghe xong sững người. Cái tên này đối với cô mà nói đích thực là quen tai. Nó xoay tròn rất nhanh trong đầu và rồi cô lập tức nhớ ra.

Gunter nguyên là người đứng đầu Berker Palace, cũng tức là tiền nhiệm của GKang. Khang đại nhân hai năm trước mới tới, thế nên cô và Gunter cũng có khoảng thời gian một năm tiếp xúc. Gunter đã làm ở Berker Palace 10 năm, có năng lực có thủ đoạn. Thế nên khi đó việc ông ta bất ngờ rời khỏi Berker Palace đã khiến tất cả mọi người cảm thấy sững sốt.

Nhưng chuyện này rất lạ, vì sao Cù Khê Ngung lại đặc biệt đi gặp Gunter một cách vội vã như thế? Bất luận xét về tình hay lý, hiện giờ anh cũng là người trực thuộc ban lãnh đạo của Khang đại nhân, không nên có bất kỳ liên hệ nào với người nắm quyền tiền nhiệm nữa.

Lẽ nào hai bọn họ có mối quan hệ ngầm?

Nhưng nội dung tập tài liệu ban nãy cô dịch là hiệp ước về một công xưởng sản xuất, có lẽ là liên quan tới việc công.

Cù Khê Ngưng quan sát trọn vẹn mọi biểu cảm dù là nhỏ nhất trên khuôn mặt cô. Không cho cô thêm nhiều thời gian dư thừa để suy nghĩ, anh nói: "Tôi và Gunter sẽ bàn chuyện trong vòng ba tiếng đồng hồ. Tôi cần cô trước khi kết thúc buổi gặp mặt phải đặt xong bàn ăn tối nay cũng như sắp xếp ổn thỏa các hoạt động sau bữa tối. Ngoài tôi và Gunter ra, còn có hai người nữa phía Gunter, Moss và Mike".

Chỉ nói đến đây, anh không cho cô thêm nhiều thông tin gì khác.

Lăng Họa nhận lời, uống một hớp hết sạch cốc nước hoa quả rồi dựa lưng vào ghế nhắm mắt lại, trong đầu thật ra lại ngổn ngang suy nghĩ.

Sau khi ký gửi hành lý ở khách sạn rồi đưa Cù Khê Ngưng tới một tòa nhà văn phòng ở thành P nơi Gunter đang có mặt. Cô ngồi trong quán café ngay tầng 1 của tòa nhà đó, bắt đầu thực hiện một loạt các công việc tiếp theo.

Trong thời gian đó, Đốc Mẫn liên tục gọi năm cuộc điện thoại tới, cô đều ngắt máy báo bận. Khi anh ấy gọi đến cuộc thứ sáu, cuối cùng cô mới nhận máy.

"Tiểu Họa, em đang ở đâu?" Vừa bắt máy, Đốc Mẫn đã bắt khẩn trương.

"Thành phố P."

"Em chạy tới đó làm gì?"

"Em đi công tác cùng sếp."

"Chase Qu?"

"Đúng vậy."

Đầu kia, Đốc Mẫn chột khựng lại giây lát: "Anh gọi điện thoại tới chính là muốn nói với em về người này. Máy hôm nay anh đã hỏi thăm tình hình từ vài người bạn trong ngành sống ở nước A".

"Em biết, chắc chắn không phải tin hay ho gì, từ vài chữ miêu tả trên công cụ tìm kiếm, em đã cảm nhận được kha khá rồi."

"Trước kia là điệp viên, nhà tù thiện, giàu có, lãng nhãng... Hàng loạt những thân phận không thể nào đếm hết, còn vượt xa những lai lịch phức tạp mà em tưởng tượng."

"Nhưng những thân phận đó đâu liên quan gì đến em, bây giờ thân phận đáng sợ nhất của anh ta chính là sếp của em."

"Em nhất định phải cẩn thận một chút. Nếu hắn dám ra tay với em, anh nhất định sẽ khiến hắn..."

Lãng Họa day trán, thẳng thừng ngắt lời: "Độc thiếu gia, anh nghĩ nhiều rồi. Thái độ của anh ta đối với em cũng lắm là như đối xử với người giúp việc thôi, mà có khi còn chưa bằng người giúp việc... Hơn nữa, hình như từ sau khi bước vào giới chính trị ở nước A, anh ta đã kiểm soát bản thân hơn nhiều rồi".

"Em cũng nói đấy, chỉ là 'kiểm soát', người đàn ông này sâu không lường được."

"Anh nói cứ như đạo hạnh của anh thì nông lắm vậy."

"Anh biết là em muốn khen anh tinh thông đủ các tư thế quan hệ tình cảm."

"..." Cô thẳng thừng giận dữ ấn nút tắt máy.

Nói chuyện với Độc Mẫn, chỉ cần quá năm phút là anh ấy sẽ bắt đầu vượt biên sang các chủ đề "mặn mà", bao nhiêu năm nay chưa hề thay đổi.

May thay cô là loại háo sắc mà Độc Mẫn thì cực kỳ đẹp trai, nếu không cô đã chẳng chơi bời với người đàn ông từ lúc còn ngồi trong ghế nhà trường đã có ô danh "mỗi ngày một cô bạn gái" này từ cấp ba tới giờ. Sau này cô sang nước A học đại học rồi học lên nghiên cứu sinh, anh ấy cũng bám theo. Về sau này, cô từ bỏ một đề nghị làm việc cực kỳ tốt ở nước A, quyết tâm về nước, anh ấy cũng mặc kệ hết thảy, mua vé máy bay về cùng cô ngay ngày hôm sau. Lúc trước, anh ấy và bố cãi nhau rầm trời vì việc đến nước A nên không tiếp quản chuyện kinh doanh của gia đình, nhưng có ai ngờ sáu năm sau, anh ấy lại xấu hổ quay về tiếp nhận.

Thế nên, tất cả những cô gái từng mê Đốc Mẫn như điều đồ đều khẳng định anh ấy là loại đàn ông tồi tệ số một. Cô thừa nhận anh ấy quả thực phong lưu và ham chơi, nhưng trước mặt cô, anh ấy xưa nay luôn thể hiện sự bao dung và nhẹ nhàng của mình.

Từ rất lâu rất lâu trước đây, cô luôn luôn chạy đi rất xa phía trước. Nhưng chỉ cần cô chạy mệt, anh ấy nhất định sẽ là người đạp xe chậm rì rì tới đón.

Có người, có lẽ thật sự làm bạn tốt hơn làm người yêu rất nhiều. Nhưng cũng có những người, duyên phận chỉ đến đó, dù là bạn bè hay người yêu đều không thể.

Hơn bảy giờ, cô nhìn thấy Cù Khê Ngung cùng Gunter bước từ trong thang máy ra, theo sau còn có hai người đàn ông cao lớn, nghiêm nghị, có lẽ chính là Mike và Moss.

Cô đi thẳng tới.

"Chào ông, Gunter!" Cô mỉm cười với Gunter.

Nhìn thấy cô, Gunter hơi ngỡ ngàng, rồi lập tức nhớ ra cô là ai, mỉm cười bắt tay lại: "Rene, đã lâu không gặp. Ban này Chase có kể với tôi, hiện giờ cô là thư ký dự bị của cậu ấy. Tôi nhất thời còn chưa nhớ ra, xin lỗi nhé".

"Không có gì." Cô liếc nhìn khuôn mặt không cảm xúc của Cù Khê Ngung: "Xe đã đợi sẵn ở bên ngoài rồi, sau đây sẽ đưa mọi người tới nhà hàng G9".

Đôi mắt Gunter ánh lên một sự tán thưởng.

"Sau khi bữa tối kết thúc, ở PTV tôi đã sắp xếp cho mọi người một phòng riêng. Bên đó sẽ có người tiếp đón đồng thời cung cấp các dịch vụ mà tôi đã đặt trước từ đầu tới cuối." Cô đi cùng họ tới bên cạnh ô tô: "Chase, có vấn đề gì có thể liên lạc với tôi bất kỳ lúc nào".

Trước khi ngồi lên xe, Gunter nhẹ nhàng vỗ vai cô.

Cù Khê Ngung ngồi ngay vào xe, nhìn cô một cái rất sâu.

"Chúc mọi người một buổi tối vui vẻ!"

Chiếc xe nhanh chóng biến mất ở lối ra vào.

Cô xách theo cặp và tài liệu, cuối cùng cũng được hít một hơi sâu, thưởng thức bầu không khí ở thành phố P mà lòng không còn vương bận gì, tham lam hít hà mùi hương thơm phức ở đây.

Sau khi tới một quán mì kéo ở gần khách sạn ăn một bát mì thịt bò to ụ, cô xoa xoa cái bụng no căng, âm áp, ngâm nga một khúc hát rồi đi về khách sạn.

Thật sự chưa bao giờ cảm thấy một bát mì thịt bò cũng có thể ngon đến như vậy. Thật sự chưa bao giờ cảm thấy buổi tối ở một thành phố có thể đáng yêu và xinh đẹp đến như vậy.

Cô cứ thế thả lỏng cả cơ thể và tinh thần, thật sự cảm thấy quá mệt mỏi. Lịch trình ngày mai vẫn còn là con số không. Trở về khách sạn, cô khẩn trương tắm rửa chuẩn bị đi ngủ sớm đã dưỡng thần. Trong lúc tắm, cô đặt di động ở nơi có thể với tay tới được, chỉ sợ Cù Khê Ngung đột xuất gọi điện tới.

Nhưng may mắn là, tới tận chín giờ, anh không gửi thêm bất kỳ tin nhắn nào khác.

Lăng Họa dựa lưng vào giường, cầm khăn lông lau khô mái tóc ướt rượt rồi cầm di động lướt Weibo tìm cơn buồn ngủ.

"Kính coong..."

Chuông cửa đột ngột vang lên.

Đặt di động xuống, cô thầm nghĩ chắc là nhân viên khách sạn tới hỏi có cần phục vụ gì buổi tối không. Cô còn không buồn nhìn mắt mèo, cứ thế mở cửa luôn.

...

Cơn buồn ngủ ban nãy còn ngập tràn lập tức tan biến trong khoảnh khắc.

Cô há miệng nhìn người đứng trước cửa, cố gắng thu nhỏ biểu cảm sững sốt của mình hết mức có thể.

Người đứng ngoài chính là Cù Khê Ngung.

Đáng nhẽ anh đang ở PTV với Gunter mới phải chứ?

Anh đã cởi áo vest, vắt trên cánh tay, nói lỏng cà vạt, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa cô đang giữ khư khư để đi vào phòng.

Lăng Họa tiếp tục nhìn anh.

Cô thấy anh đi đến bên quầy rượu, nho nhã mở một chai rượu, rửa ly rồi rót rượu, sau đó cầm chiếc ly đi tới sofa, ngồi xuống.

Cả quá trình hết sức thuận thực suôn sẻ, tới mức cô những tưởng hình như mình không phải chủ nhân căn phòng này.

"Ch..." Đến gọi tên anh cô cũng cảm thấy khó khăn.

"Gunter rất vui, cả Mike và Moss nữa." Anh nhấp một ngụm rượu, hờ hững lên tiếng: "Mọi sắp xếp tối nay đều khiến họ hài lòng, từ nhà hàng tới món ăn, rượu và các hoạt động phía sau".

"Ồ..." Cô đứng đờ ra bên cửa, cách sofa một quãng: "Tôi có liên hệ với thư ký hiện tại của ông ấy".

"Không chỉ vậy."

"... Tôi còn liên lạc với thư ký trước kia làm việc cùng họ ở Berker Palace, cũng dùng mạng nội bộ tìm kiếm một số thông tin." Khi nói ra, cô rõ ràng hơi ngượng ngập: "... Vì vậy mà cũng nắm bắt được một số thói quen... kín đáo của họ".

Gunter đã đến tầm tuổi này nhưng vẫn chưa vợ, thực chất là gay, thích đàn ông, không có bạn đồng hành cố định, hơn nữa quan hệ xác thịt vô cùng hỗn loạn.

Mike và Moss thì công khai thích bài bạc và gái đẹp.

Họ còn một điểm chung khác, chính là rượu ngon.

Mà PTV ở thành phố P là nơi có đa dạng những trò như thế nhất: Có rượu, có sòng bạc, có nam, có nữ, thế nên họ đều là khách VIP.

Vì vậy, khi cô liên lạc đặt bàn nhà hàng và PTV hầu như không phải tốn công sức gì.

Nhưng cô vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao Cù Khê Ngung không cùng họ tới PTV vui vẻ mà lại xông vào phòng cô?

Không đúng, anh ta là đàn ông, nửa đêm nửa hôm tại sao lại xông vào phòng cô, còn ra cái vẻ đương nhiên như không?

"Cô nghĩ sao về con người Gunter?" Chưa đợi cô lên tiếng chất vấn, anh bỗng nhiên lạnh giọng hỏi: "Cứ nói thẳng".

Lăng Họa nheo lờ, suy nghĩ một chút: "... Ông ta giỏi giang, nhưng bệnh đa nghi quá nặng. Nếu nhìn từ góc độ của một người hợp tác, ông ta quả thực có thể cung cấp một sự ủng hộ có hiệu quả, nhưng cũng có thể vì những điểm nhỏ nhặt mà bất mãn để khiến việc hợp tác dẫn đến đổ bể mà không cần biết nguyên do".

"Nói tiếp đi."

"Hơn nữa suy nghĩ của ông ta thay đổi thường xuyên, dễ lá mặt lá trái. Thư ký của ông ta cũng có tác phong này. Từ các hạng mục xây dựng cầu dây văng và trường học khi ông ta còn ở Berker Palace là có thể nhận ra phong cách làm việc."

Cù Khê Ngung nhẹ nhàng xoay ly rượu trong tay, rất lâu không nói gì.

"Chase!" Cô kéo chặt áo ngủ lại, thật sự không nhịn được nữa: "Nếu anh muốn nói với tôi chuyện này, có thể để tôi thay quần áo rồi chúng ta xuống nhà uống café không? Dù sao thì để ai đó vô tình nhìn thấy rồi làm bài báo quả thực không hay cho lắm".

Có lẽ anh cũng không ngờ cô lại dám thẳng thắn nói chuyện với mình như vậy, nhìn cô bất động.

"Nếu tôi là nam giới thì không sao, nhưng tôi lại là phụ nữ." Lăng Họa nghĩ cùng lắm thì lành làm gáo, vỡ làm muôi, cơ thể cũng không còn cứng đờ ra nữa.

Lúc này anh đặt ly rượu xuống, đứng dậy khỏi ghế.

"Thế ư?" Ánh đèn trong phòng không sáng lắm. Anh tiến vài bước tới trước mặt cô, nhìn cô từ trên xuống... đến nơi lấp ló dưới xương quai xanh: "Chỉ nhìn thôi thật sự không nhìn ra".

Lăng Họa cảm nhận được ánh mắt anh, mặt bỗng đỏ bừng, sau đó thì phần nộ buột miệng: "Anh sờ rồi chắc?".

Bây giờ cô đã tin chuyện quần lót sáng nay không phải mình ảo giác nữa rồi. Miếng thịt có tẻ hơn nữa cũng vẫn là thịt, phải không? Chỉ sợ bây giờ anh ta muốn ăn đêm no căng.

Nhưng nói xong câu này, cô lập tức hối hận. Đôi mắt vốn đã đen láy của anh ta giờ càng trở nên sâu không thấy đáy.

... Thất sách, cô quên mất rằng người đàn ông này chuyện gì cũng có thể làm được, vậy mà cô còn dám khiêu khích.

"Cô có thể coi như hôm nay là một buổi phỏng vấn của mình."

Nhưng một lát sau, anh quay đi, lướt ngang qua cô, giơ tay nắm chặt tay nắm cửa: "Dẫu sao thì trước đó tôi cũng chỉ đọc sơ yếu lý lịch của cô... Cô được tuyển".

Cô nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, nói thẳng những lời trong lòng ra: "Tôi đã theo Tim tròn ba năm, sao anh vẫn dám dùng tôi?".

Không sợ cô ở sau lưng giở trò, lén lút ăn trộm các tin tức sao? Quyền lực của thư ký thực ra rất lớn. Một thư ký giỏi có thể giúp người đang ngồi càng leo càng cao, nhưng một thư ký có lòng riêng cũng có thể đẩy chủ của mình vào chỗ chết chỉ trong giây lát.

Vì thư ký biết rất nhiều chuyện, dù là sạch sẽ hay bẩn thỉu.

"Chỉ có một vị vua bạc nhược mới sợ triều cũ đảo chính."

Cù Khê Ngung cười khẽ, rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng: "Tôi giao cả sống lưng của tôi cho cô đấy".

~Hết chương 4~

Lời tác giả: Tiểu Họa: Anh sờ rồi chắc?

Đại đế xã hội đen: Để tôi sờ, e là cô phải xuống dưới mua cái áo lót khác!!!

Tôi cảm thấy ngoài yêu Đại đế ra, các bạn cũng sẽ yêu mỗi nhân vật nam phụ trong câu chuyện này, thật đấy.

Chương 5: Không bao giờ quay lại nữa

Ngày hôm ấy thật sự dài đằng đẵng.

Khi Lăng Họa tắt đèn đi, nằm thẳng cẳng trên giường, trong đầu vẫn còn vang vọng cuộc nói chuyện ban nãy giữa cô và Cù Khê Ngung trong căn phòng này.

Cô nói Gunter là kẻ lá mặt lá trái, nhưng hành động của Cù Khê Ngung người ngoài cũng đâu thể dự liệu trước được?

Kiệm lời, kiêu căng ngạo mạn, đôi khi lời nói sẽ có thêm chút màu sắc, nhưng đa phần cảm giác mà toàn bộ con người anh truyền đạt đến người đối diện luôn là lòng dạ sâu không lường được.

Nhưng kể từ hôm nay trở đi, cô sẽ phải bán mạng cho một con người như vậy.

Cô bắt buộc phải chăm sóc anh chu đáo, đồng thời còn phải chia sẻ với anh mọi tin tức mà mình nắm được, giúp đỡ, hỗ trợ anh bằng mọi trí tuệ và đề xuất của mình, giúp anh quét sạch mọi uy hiếp và trở ngại từ bốn phương tám hướng kéo tới, giúp anh làm một vài việc mà anh không thể tự động tay vào, giúp anh nắm giữ nhiều quyền lực hơn nữa.

Trước kia cô luôn dốc hết sức mình vì Tim như thế, đây là trách nhiệm của một phụ tá, một thư ký.

Nhưng liệu cô có thể mở rộng lòng mình, xây dựng một niềm tin vững chắc đối với một người đàn ông như Cù Khê Ngung giống như đã từng làm với Tim không?

Cơ thể thì cực kỳ mỏi mệt nhưng nhắm mắt lại thì chẳng buồn ngủ chút nào.

Cô vội lấy di động, nhìn chữ số nhỏ xíu màu đỏ trên hòm mail.

Có một email mới được gửi tới hòm thư cá nhân, và người gửi không khác gì tất cả các email chưa bao giờ được đọc trước kia.

Cô yên lặng nhìn cái tên ấy rất lâu, rồi mở email mới nhất này.

Đêm qua anh lại mơ thấy em. Em cầm cốc trà xanh mát lạnh, chạy tới dãy nhà phía Tây trong trường tìm anh, trên người mặc bộ đồ màu xanh nước biển, đeo chiếc khuyên tai cũng màu lam. Tiểu Họa, anh rất nhớ em, trên thế giới này chỉ có mình anh biết bản thân nhớ em dường nào...

Lăng Họa đọc một lúc rồi thoát ra.

Cô nghĩ, có lẽ bắt đầu từ khoảng ba, bốn năm trước cô sẽ không còn biết rơi nước mắt trước những bộ phim hay hoặc những câu văn có cánh nữa, gặp những tình huống cảm động sẽ không còn biết xúc động, gặp phải một chuyện có đau khổ cỡ nào cũng sẽ không còn đau thương đến gục ngã hoàn toàn.

Có lẽ chính từ giây phút con người ấy rời khỏi cuộc đời cô, giống như mang theo một phần cơ thể cô vậy.

Mà phần ấy có lẽ sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Vì trong lòng tựa như có một sợi dây thun căng chặt nên lúc ngủ cô cũng không dám ngủ quá say.

Hơn bảy giờ sáng cô đã bị đánh thức bởi tiếng thông báo. Vừa xem Wechat thì thấy Cù Khê Ngung nói nửa tiếng nữa sẽ xuất phát tới văn phòng của Gunter để tiếp tục họp.

Cô thức dậy, đánh răng rửa mặt, thay quần áo, đi xuống dưới, quà sáng mới ăn tạm hai miếng đã nhìn thấy Cù Khê Ngung ngồi check mail bằng laptop trên chiếc sofa trong đại sảnh. Nhìn thấy anh là cô không còn tâm trạng ăn uống gì nữa, vội đứng dậy đi tìm anh.

"Cả ngày hôm nay đều sẽ họp với Gunter, còn sắp xếp gì khác không?" Lúc ngồi vào xe rồi, cô mới hỏi.

"Đúng thế, bữa tối và các hoạt động buổi tối cô tiếp tục sắp xếp. Còn có cả các thành viên khác trong ekip của Gunter tham gia. lát nữa cô sẽ được gặp tất cả mọi người." Anh khẽ ho một tiếng rồi tiếp tục trả lời mail, không buồn ngẩng đầu lên.

Cô gật đầu, nhìn anh thêm một chút. Chẳng hiểu sao cô cứ cảm thấy trạng thái tinh thần của anh hôm nay hơi lạ.

Tới tòa nhà của Gunter, cô còn đang nghĩ không biết mình có nên dự nghe buổi họp này không, thì Gunter vừa nhìn thấy cô đã mặc kệ ý kiến của Cù Khê Ngung, thẳng thắn mời cô vào phòng họp ngồi.

Gunter dám làm như vậy chắc cũng vì những lời hôm qua Cù Khê Ngung nói với cô. Cô coi như đã chính thức vượt qua được vòng phỏng vấn của anh. Vậy thì kể từ hôm nay cô sẽ có tư cách bước vào trong bàn cờ của anh, cùng anh quan sát toàn bộ cục diện.

Có cảm giác toàn bộ nội dung cuộc họp được tiếp tục triển khai theo chỗ tài liệu hôm qua cô dịch giúp anh, nói về việc hợp tác giữa Berker Palace và tổ chức mà Gunter đang làm. Nghe được một nửa, ngoài mặt không nghe ra những ẩn ý quá lớn.

Sau hai tiếng đồng hồ sau, có khoảng mười phút giải lao, cô theo Cù Khê Ngung cùng đi ra ngoài. Ngẫm nghĩ một chút, cô vẫn gọi giật anh lại: "Chase".

Anh quay đầu.

"Có phải anh cảm thấy trong người không khỏe không?"

Anh khẽ nhú mày.

"Lúc vừa họp, tôi đã nghe thấy anh ho mấy lần." Cô nói: "Lúc ở trên xe cũng vậy".

"Không có gì nghiêm trọng đâu." Anh hờ hững đáp lại một câu rồi đi vào nhà vệ sinh.

Cuộc họp kéo dài tới tận khoảng một giờ chiều. Bữa trưa là những hộp cơm cao cấp do thư ký của Gunter đặt. Khi cầm phần cơm của mình, Cù Khê Ngung có hơi ngập ngừng, sau đó liếc nhìn sang Lăng Họa.

"Sáng nay tôi có liên lạc với Parker." Cô cảm nhận được ánh mắt anh, đồng thời mở hộp của mình ra: "Tôi đã xin thói quen ăn uống và một vài sở thích của anh".

Parker là thư ký cũ của Cù Khê Ngung, cũng chính là cô gái mà cô ghét. Mặc dù Lăng Họa hoàn toàn không muốn dính líu gì tới cô ta nữa, nhưng không còn cách nào khác. Từ giờ cô phải đi theo vị chủ nhân này, lại không phải là người có lòng kiên nhẫn để chỉ dạy cô từng chút một và phối hợp với cô. Cô đành phải bậm bụng cố gắng thích ứng với tiết tấu của anh.

"Ngược lại cô ấy rất sẵn lòng nói với cô." Anh nghe xong, đáp lại một câu với vẻ trêu chọc.

Lăng Họa thâm lườm nguýt, bực bội trả lời: "Mặc dù cô ta vì tôi mà đánh mất công việc cũ, nhưng anh cũng coi như đã bù đắp lại cho cô ta một công việc mới với những phúc lợi rất tốt. Vì thế, cô ta không cần, cũng không dám đắc tội với tôi".

Khều được hai miếng cơm cô đã có cảm giác Cù Khê Ngung dừng bữa. Cô kỳ lạ quay sang: "Không hợp khẩu vị sao?".

Không thể nào, rõ ràng cô đã dựa vào thói quen ăn uống của anh để yêu cầu thư ký của Gunter giúp anh đặt một suất cơm yêu thích nhất mà.

"Không." Anh day trán: "Tôi ăn không ngon miệng".

Nhịp độ cuộc họp buổi chiều nhanh hơn buổi sáng, nhưng cho dù vậy cũng phải kéo dài tới khoảng sáu giờ tối. Trong thời gian đó, cô có chú ý tới Cù Khê Ngung, cả quá trình anh không nói nhiều, luôn nhăn mặt nhăn mày, nhưng những khi cần biểu đạt ý kiến thì vẫn cứng rắn và kiên định như mọi khi.

Những hoạt động buổi tối đã thông báo cho tất cả mọi người vào lúc giải lao. Thế nên buổi họp vừa kết thúc là họ đã xuống nhà ngồi ô tô tới nhà hàng theo đúng lịch trình.

"Gunter." Trước khi Gunter ra khỏi phòng hội nghị, Cù Khê Ngung gọi ông ta lại: "Tối nay chơi vui vẻ nhé".

Gunter dừng lại: "Tối nay cậu vẫn không đến ư?".

"Ừm."

"Hôm qua cậu nói vừa tới thành phố P, quá mệt nên không muốn chơi thì thôi." Gunter vỗ vai anh, cười nói: "Sợ gây chuyện à? Mặc dù không tự do được như nước A, nhưng đây là địa bàn của tôi, dù có phóng viên nhìn thấy cũng không dám viết bừa đâu...".

"Không." Cù Khê Ngung cười lạnh: "Không sợ gặp phiền phức, tôi mệt thật".

"Gunter." Lãng Họa ở bên thu dọn tài liệu được một nửa lúc này đi tới bên cạnh họ, hòa nhã nói với Gunter: "Chase dĩ nhiên không sợ gặp phiền phức, đâu sao thì ở đây ông cũng một tay che trời mà. Thật ra anh ấy bị bệnh, bị sốt, từ tối qua đã bắt đầu rồi".

Cù Khê Ngung và Gunter đồng thời quay đầu nhìn cô.

"Thật sao?" Gunter bị Cù Khê Ngung từ chối vốn dĩ hơi bực, nghe xong câu nói của cô thì thần sắc cũng thoải mái hơn một chút: "Vậy thì vẫn nên về sớm nghỉ ngơi là hơn".

"Vâng, tôi sẽ chăm sóc tốt cho Chase, để anh ấy ngày mai cố gắng tiếp tục hợp được. Chắc là anh ấy sốt virus. Gunter, ông cũng nên chú ý sức khỏe, đừng để bị truyền nhiễm." Cô mỉm cười.

Đợi cho Gunter đi khỏi, trong phòng họp chỉ còn lại hai người họ, Cù Khê Ngung nhìn chăm chú vào cô đang thu dọn nốt tài liệu: "Tôi nay sắp xếp ổn thỏa rồi chứ?".

"Vâng, đổi sang một nhà hàng khác cũng là nơi yêu thích của Gunter, sau đó cùng tới quán karaoke." Cô thu dọn xong, đi tới bên cạnh anh: "Tôi đưa anh tới bệnh viện nhé?".

Anh lập tức nhăn mặt: "Không đi".

"Vậy thì về khách sạn." Cô nói: "Ban nãy nói anh sốt không phải là tôi phán bừa đâu, lát nữa về anh đo nhiệt độ là biết, bác sỹ đã đợi sẵn rồi".

Anh nhếch khóe môi, mặt vẫn sa sầm khó chịu, nhưng không nói gì thêm.

"38 độ 7." Bác sỹ xem nhiệt kế, nói với Cù Khê Ngưng đang dựa lưng vào giường và Lăng Họa đứng bên cạnh như vậy.

"Tôi biết ngay mà." Từ sáng sớm nay cô đã nhận ra anh không bình thường. Lúc họp thấy trán anh lấm tấm mồ hôi, cô đã đoán anh bị sốt, ngay lúc đó đã liên lạc với bác sỹ để đợi sẵn.

"Bộ trưởng Cù, với tình hình trước mặt của anh, truyền nước sẽ nhanh khỏi hơn một chút." Bác sỹ nói: "Tôi có thể sắp xếp máy móc truyền ngay trong phòng anh".

"Không truyền đâu."

"Vậy tôi sẽ kê đơn thuốc hạ sốt cho anh."

"Không uống thuốc."

"Thế..."

"Bác sỹ." Lăng Họa lúc này thẳng thừng ngắt ngang cuộc trò chuyện của họ, nói với bác sỹ bằng biểu cảm khó xử: "Ông cứ đưa thuốc hạ sốt cho tôi, lát nữa có tình hình gì đột xuất tôi sẽ liên lạc với ông".

Sau khi bác sỹ đi khỏi, cô đẩy bàn ăn lúc trước nhân viên mang tới đến bên cạnh giường.

"Cả ngày anh chưa ăn gì rồi." Cô mở nắp, nói với Cù Khê Ngưng: "Tôi đã gọi một ít cháo".

Sau khi trở về, Cù Khê Ngưng đã thay một bộ quần áo ngủ màu xanh dương đậm. Lúc này anh ngồi trên giường, môi mím chặt, nhìn cô chăm chăm bằng gương mặt nhợt nhạt và lạnh lùng, mặc dù khí thế vẫn bức người, nhưng so với vẻ sắc bén thường ngày thì dường như anh đã bớt đi chút tàn ác, gần gũi hơn, vì thế trông cũng không còn quá khủng bố.

Lăng Họa không hiểu ánh mắt anh. Cô thẳng thừng kê chiếc bàn nhỏ lên giường, đặt bát và thìa lên bàn: "Chắc anh vẫn còn sức tự ăn chứ, tôi không phục vụ nữa nhé".

"Cô bắt đầu bộc lộ bản tính phải không?" Anh lạnh nhạt nói.

Cô đứng bên giường, giả vờ giả vịt nhe răng cười: "Tôi xưa nay vẫn tính này".

Anh lại nhìn cô một lúc, lát sau cầm thìa lên, bắt đầu ăn từ từ.

Trong lúc anh ăn, cô tranh thủ nghiên cứu kỹ càng loại thuốc bác sỹ vừa để lại, rồi đi rót một cốc nước ấm, sau đó đi rửa tay, lấy ra hai viên thuốc.

Đợi anh ăn xong, cô dọn bàn đi, sau đó đưa nước và thuốc cho anh.

Anh không buồn giơ tay lên: "Tôi không uống thuốc".

"Cả ngày mai vẫn còn phải họp với Gunter, nếu tối nay anh không hạ cơn sốt đi, có thể ngày mai anh không còn sức để nói nữa đâu." Cô nhìn anh: "Anh cảm thấy tôi có thể đại diện cho anh tham gia buổi họp này không?".

Anh cười khẩy: "Không ai có thể đại diện cho tôi cả".

"Vậy thì uống thuốc."

"Uống thuốc không giải quyết được tận gốc vấn đề, ngược lại còn sinh ra kháng thể, lần sau uống sẽ vô tác dụng."

"Anh thường xuyên bị bệnh?"

"Gần như không."

"Vậy thì bây giờ anh uống sẽ rất có hiệu quả."

"Không uống."

Lăng Họa không còn sức đấu võ miệng với anh. Vốn dĩ chăm sóc anh cũng chỉ là trách nhiệm của thư ký mà thôi. Cô đặt cả nước và thuốc ở đầu giường: "Tôi ra ngoài ăn tối".

"Ai cho cô đi chứ?" Anh cất giọng lạnh nhạt sau lưng.

Cô cứng người, quay đầu lại.

"Hát hoặc đọc sách, cô chọn đi." Cù Khê Ngung nhìn cô chăm chăm.

... Lãng Họa vạch đen rơi đầy mặt, còn nghi ngờ không biết mình có nghe nhầm không: "Tôi? Hát? Hoặc đọc sách?".

Cho anh nghe? Xin hỏi ông giờ này có phải bị sốt đến nổi đầu óc hư luôn rồi không?

Ai ngờ anh lại nhún vai, không hề phản đối.

"Tôi không biết hát." Cô nhăn mặt: "Tôi... ngũ âm không đầy đủ".

"Vậy thì đọc sách."

"Đọc cái gì?" Cô cố gắng kiềm chế sự bực dọc trong lòng, kéo một chiếc ghế, ngồi bên cạnh giường.

Đúng là được mở mang tầm mắt, lần đầu tiên cô biết thì ra làm thư ký còn phải có khả năng đọc "Tứ thư ngũ kinh".

"Đó là vấn đề cô cần suy nghĩ." Anh khoanh tay nhìn cô, vào lúc cô không chú ý, bỗng rướn môi cười...

~Hết chương 5~

***Lời tác giả: ... Xin hãy giơ tay like mạnh mẽ cho khả năng biến hình thành "em bé" khổng lồ của Đại đế.**

Không hiểu sao tôi lại vô cùng chờ đợi tới lúc viết đoạn Lộ Tân Viễn (bạn trai cũ của Tiểu Họa) và Đại đế chính thức chạm mặt, chẹp chẹp...

Chương 6: Ăn ý khó tin

Tới lúc này, Lăng Họa thật sự hối hận về bệnh nghề nghiệp của mình, trong mắt không thể chứa nổi dù chỉ một hạt cát, quá tận tâm tận lực rồi.

Nói thật, trước khi mỗi lần Tim bị bệnh, cho dù cô đề nghị được giúp đỡ, Tim cũng khéo léo chối từ, nhất quyết về nhà để vợ ông chăm sóc. Cô theo Tim đã ba năm, Tim thật sự chưa bao giờ làm phiền cô quá mức vì những việc riêng tư của mình.

Nhưng ông giờ này thì khác.

Theo quan sát cũng như dựa vào tin tình báo của GAGA, trước mắt có lẽ Cù Khê Ngung vẫn đang độc thân, một mình đi từ nước A sang nước D. Thứ hai, người này có vẻ luôn luôn đón nhận sự chăm sóc và phục vụ của người khác như một lẽ tự nhiên.

Thế nên, vào những lúc như thế này, anh mới đưa ra những yêu cầu như vậy với cô một cách điềm nhiên.

Vì sao lúc trước cô không giả vờ như không phát hiện ra việc anh ồm ồm nhỉ? Chưa biết chừng anh sẽ tự sinh tự diệt...

"Tôi sẽ không đọc mấy cuốn ebook đâu." Cẩm di động lật giở một lượt, cô bỏ máy sang một bên, nhìn anh: "Tôi sẽ nói về một vài tác phẩm khiến tôi ấn tượng sâu sắc".

"Dương Giáng* từng nói, trên thế giới mà người người ham mê vật chất này, sống một đời quả thực là đau khổ. Nếu bạn có ý làm một người thành thật, không tranh giành với đời, người ta sẽ lợi dụng bạn, hiếp đáp bạn. Bạn có một chút tài đức phẩm hạnh diện mạo, người ta sẽ đổ kỵ và bài xích bạn. Bạn rộng lượng nhường nhịn, người ta sẽ xâm phạm bạn, tổn thương bạn. Bạn vừa phải không tranh với người lại còn phải không màng tới đời, đồng thời còn phải giữ vững thực lực để sẵn sàng chiến đấu. Nếu bạn muốn sống hòa bình với người, thì phải thân thiện với họ trước, còn phải chuẩn bị tinh thần chịu thiệt thòi bất cứ lúc nào. Câu nói này tôi đọc được khi còn học đại học, cực kỳ thích. Sau này vào Berker Palace mới nhận ra những thứ phải đối mặt còn phức tạp hơn câu nói này rất nhiều, nhưng dẫu sao tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý thế nên cũng không quá sợ hãi."

**Dương Giáng (17/7/1911) tên thật là Dương Quý Khang, là nhà dịch thuật, soạn giả hí kịch. Chồng là Tiền Chung Thu, nhà văn, nhà nghiên cứu văn học nổi tiếng.*

"Rất nhiều ví dụ đỏ máu đã chứng minh, phụ nữ không quá thích hợp làm ở Berker Palace." Anh cất giọng tế nhị.

"Anh đang khinh thường giới tính đấy." Cô lờm nguýt: "Một trong bảy hiện tượng mới của thế giới chính là gia tăng đột biến số lượng các ông bố ở nhà chăm sóc. Chỉ số sôi nổi của phụ nữ trong công việc càng ngày càng cao. Anh không phát hiện ra bây giờ số nhân viên nữ làm ở vị trí cao trong Berker Palace mỗi ngày một nhiều sao?".

"Cô học Đại học E?"

"Ừm, ở nước A." Cô nhún vai: "Anh từng đọc sơ yếu lý lịch của tôi mà, chắc là đều biết... Còn một đoạn ấn tượng sâu sắc nữa, thể thái nhân tình, còn phong phú dư vị hơn cả trăng thanh gió mát; có thể coi là sách để đọc, có thể coi là kịch để xem. Những miêu tả trong sách, những vai diễn trong kịch, cho dù sinh động như thật, chung quy vẫn chỉ là tác phẩm nghệ thuật; Nhân tình thể thái đều là những bộc lộ ngây thơ hồn nhiên, thường vượt ra khỏi tình và lý, kỳ lạ và mới mẻ đến mức khiến người ta sửng sốt, ngạc nhiên, tạo hiệu quả sâu sắc hơn, tạo giá trị giải trí kỳ diệu hơn".

"*Tương âm trà*, cũng của Dương Giáng." Anh đổi lại tư thế ngồi: "Sao cô không nói những đoạn bà ấy viết về Tiền Chung Thu?".

Lăng Họa ghen lời: "... Mấy đoạn văn thâm tình đó không thích hợp trong những khung cảnh thế này thì phải?".

Họ vốn là quan hệ cấp trên cấp dưới. Hành động cô nam quả nữ ở trong một phòng khách sạn, cô đọc sách cho bệnh nhân nghe đã đủ kỳ quặc rồi... Lại còn đòi đọc sách tình cảm, thành ra thể thống gì?

Ai ngờ một giây sau, Cù Khê Ngưng bỗng rướn môi cười, bất ngờ buông một câu: "Nguyên nhân học xong nghiên cứu sinh, từ bỏ một lời mời làm việc để về nước D là vì thất tình?".

Cô ngẩng phắt lên nhìn anh, vẻ cảnh giác: "... Điều tra lý lịch hình như không có phần này phải không?".

"Đúng là không có, chỉ có điều cô gái nào cũng có những câu chuyện cũ rích lặp đi lặp lại."

Cô cắn răng, lúc này cực kỳ muốn cầm cốc nước đặt trên tủ hắt thẳng vào mặt anh.

Cô cảm thấy người đàn ông này giỏi nhất chính là có thể chọc cho người ta tức sùi bọt mép chỉ bằng vài câu chữ, vì anh quá thông minh, quá hiểu những lời nói như thế nào có thể chọc vào điểm cảm xúc của một con người.

"Tôi chỉ là một kẻ phạm phu tục tử." Lát sau, cô bình tĩnh nhún vai: "Thế nên, thật xin lỗi vì chuyện tình không mới mẻ".

"Valar Morghulis." Anh khẽ mấp máy môi: "Nhưng rất nhiều người cảm thấy, chỉ có những ai đã từng trải qua loại tình yêu cũ rích mới có được loại tình yêu sống chết một đời".

Lăng Họa sững người: "Phạm là người rồi cũng sẽ phải chết... Anh cũng xem *Trò chơi vương quyền**?".

**Tên gốc: A Song of Ice and Fire.*

Anh bận đến nỗi không có thời gian nghỉ ngơi như vậy mà lại có thời gian xem phim truyền hình?

Cù Khê Ngung không nói gì nữa. Lát sau, anh cầm cốc nước và thuốc trên đầu giường lên, bỏ viên thuốc vào miệng, uống nước nuốt ực xuống.

"Ngủ thôi." Anh đặt lại cốc nước lên đầu giường.

Thấy anh tình nguyện uống thuốc hạ sốt, chẳng hiểu vì sao, cô bỗng cảm thấy vui vẻ trong lòng.

Cô cứ có cảm giác cuộc nói chuyện tối nay khác với tối qua.

Nói thế nào nhỉ? Giống như cảm giác có chút máu thịt trên một bộ xương trắng mục rỗng vậy.

"Thôi, tôi cũng không muốn nói dối."

Đến khi anh đã tắt đèn, đi tới cửa phòng, cô chợt dừng bước, quay lưng lại, nói với anh: "Không phải vì tôi ngũ âm không đầy đủ, chỉ là bây giờ tôi không còn muốn hát nữa thôi".

Sau lưng yên ắng một lúc, rất lâu sau, cô nghe thấy anh nói:

"Chúc ngủ ngon."

Sáng sớm ngày hôm sau, Lăng Họa nhìn thấy Cù Khê Ngung trong phòng ăn.

Có vẻ như tinh thần của anh đã khá hơn nhiều so với hôm qua. Anh đang vừa đọc báo vừa uống café.

"Chase." Cô đi tới bên cạnh anh, ngẫm nghĩ rồi hỏi khẽ: "Anh hạ sốt chưa?".

Anh ngẩng lên nhìn cô rồi khẽ cúi đầu.

Cô thở phào một hơi.

Chỗ ngồi đối diện không có ai. Cô lấy bữa sáng rồi kéo ghế ngồi xuống đối diện anh.

Hai người nhìn nhau không nói câu nào. Thấy cô ngồi xuống, anh đẩy một tập tài liệu bên cạnh tới trước mặt cô. Cô cầm lên xem là lập tức hiểu ngay thẳng thừng đọc lướt, trích ra vài trang quan trọng rồi trả lại anh.

"Đặt vé máy bay quay về thành phố T bảy giờ tối nay." Thu dọn xong tài liệu, anh nói: "Sau khi xuống máy bay, về thẳng Berker Palace".

"Vâng." Cô đoán rằng chắc hẳn anh cần về bàn bạc với Khang đại nhân nên mới gấp gáp đi trước một ngày so với kế hoạch như vậy.

Cuộc họp ngày cuối cùng với Gunter diễn ra rất suôn sẻ. Khi kết thúc, Gunter đứng dậy, trình trọng bắt tay với Cù Khê Ngung sau đó còn đích thân tiễn anh và cô xuống dưới.

Trong lòng cô quả thực có chút tò mò về mối quan hệ riêng tư giữa Cù Khê Ngung và Gunter vì xem cách họ nói chuyện với nhau, nhìn thế nào cũng không giống hai người vừa quen biết, cô luôn suy đoán rằng phải chăng từ khi Gunter còn đương nhiệm, họ đã quen biết? Tuy vậy, cô cũng không thể nào mở lời hỏi Cù Khê Ngung.

Trên hành trình bay về, hiếm có dịp anh không kiếm thêm phiền phức cho cô. Cô được chợp mắt một giấc, rất nhanh, sau khi xuống sân bay, tài xế đón họ trở về Berker Palace.

Tới nơi, cô những tưởng mình có thể rút về nhà ngay lập tức, dù sao thì cô cũng không thể tham gia vào cuộc nói chuyện giữa Khang đại nhân và anh. Ai ngờ, xuống đến hầm để xe, anh xuống xe trước và gọi cô đi cùng.

Lăng Họa mang theo tâm trạng thấp thỏm cùng anh đi vào tòa nhà. Anh không tới văn phòng của Khang đại nhân ngay mà về phòng làm việc của mình trước.

"Cô mang chỗ tài liệu này tới chỗ GKang trước." Anh đưa cho cô một kẹp tài liệu từ trong cặp: "Thư ký của ông ta chắc đã về nhà rồi. Cô gõ cửa phòng, đưa thẳng cho ông ta là được, tôi còn phải tìm một tập tài liệu khác".

Cô gật đầu, nhận lấy rồi đi đến văn phòng Khang đại nhân.

Vừa gõ cửa, Khang đại nhân nhanh chóng mở ra từ bên trong.

"Rene." Nhìn thấy cô, ông ta mỉm cười: "Mời vào, cô vất vả rồi".

Khang đại nhân là một người đàn ông khoảng 45 tuổi, đã có hai con một trai một gái, nhưng vẫn giữ sức khỏe rất tốt, hoàn toàn không nhận ra đã ngoài bốn mươi. Mặc dù tướng mạo ông ta không được điển trai như Cù Khê Ngung, nhưng phong độ và thần thái toát ra vẫn tôn lên vẻ nho nhã, ung dung, vẫn khiến ông ta nổi bật giữa bao người. Đừng nói là quốc gia, chỉ trong phạm vi Berker Palace trên dưới đã có rất nhiều "fan" của Khang đại nhân.

"Không sao, không sao." Cô hoang mang theo vào, giao tài liệu cho nhân vật tầm cỡ trong mắt mọi người: "Đây là tài liệu Chase nhờ tôi giao cho ông, anh ấy sẽ qua ngay".

"Đi theo Chase cảm giác thế nào?" Khang đại nhân cầm lấy tài liệu, ngồi xuống ghế, vừa lật xem vừa hỏi cô: "Cậu ấy và Tim hoàn toàn là hai phong cách khác nhau đấy".

Lăng Họa những tưởng đưa tài liệu xong có thể rút về, nhưng xem ra Khang đại nhân còn có ý nói chuyện phiếm với cô, nhưng phải biết nói chuyện với ông ta sao có thể là nói chuyện "đơn thuần"? Mỗi một câu cô nói ra đều phải được suy nghĩ tỉ mỉ trong thời gian ngắn, nếu không có thể sẽ mất mạng.

"À, nói sao nhỉ." Nghĩ một chút, cô nhún vai: "Cảm giác giống như tham gia thi Hoa hậu vậy, nghĩ trăm phương ngàn kế chỉ muốn được vương miện".

Khang đại nhân nghe xong bật cười, nói một câu ẩn ý: "Hôm nay cô có thể đứng ở đây, không phải vì cô xinh đẹp đâu".

"Tôi hiểu, từ trên xuống dưới trong Berker Palace, chưa bao giờ thiếu những vẻ đẹp khiến người ta sửng sốt."

Câu nói này đã khen một lượt cả Khang đại nhân và toàn thể nhân viên mà ông ta lãnh đạo, không ngoài dự kiến, ông ta đã cười.

Một lát sau, ông ta cất tài liệu đi: "Lần này hai người tới thành phố P đã nói những chuyện gì với Gunter?".

Một hồi chuông cảnh báo vang lên trong đầu cô. Chỉ trong chớp mắt, cô trả lời nhanh gọn: "Chủ yếu bàn bạc về việc hợp tác dự án vùng ngoại thành và nông thôn, cuộc họp kết thúc thuận lợi".

"Thế à?" Khang đại nhân xoa cằm nghĩ một lúc: "Được rồi".

Đúng lúc chữ "Được" của ông ta vừa dứt, liền có tiếng người gõ cửa. Cô đi ra mở cửa cho Cù Khê Ngưng với tốc độ nhanh nhất có thể, cung kính chào Khang đại nhân rồi rời đi.

Cánh cửa sau lưng vừa khép lại, mồ hôi túa ra đầy lòng bàn tay cô.

Trở về chỗ ngồi của mình, cô mở laptop lên bắt đầu kiểm tra hòm mail, nhưng nhìn kỹ, tay cô vẫn run rẩy.

Thời gian chờ đợi Cù Khê Ngung trở về, mỗi giây mỗi phút đều như bị kéo dài ra. Sóng lưng cô lạnh toát. Cô kiên trì ngồi trên ghế, cố gắng kiểm soát sự hoảng loạn của mình.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cuối cùng cô cũng nghe thấy tiếng bước chân đi tới.

Cô đứng bật dậy khỏi ghế, rảo bước đi tới đón Cù Khê Ngung.

Khi thấy cô vẫn ở lại, Cù Khê Ngung không hề tỏ ra bất ngờ chút nào. Sau khi anh rẽ vào trong phòng mình, cô cũng nổi gót theo, tiện tay khóa trái cửa lại.

"Ban nãy ông ta hỏi cô?" Anh bỏ tập tài liệu trong tay xuống, điềm nhiên bước tới bên cửa sổ.

"Vâng..." Cô cắn chặt răng: "Ông ta hỏi tôi, chúng ta đã nói chuyện gì với Gunter".

Anh quay lưng về phía cô, nhẹ nhàng mở cửa sổ ra: "Cô trả lời thế nào?".

"Tôi nói..." Cô bấu chặt từng ngón tay: "Tôi nói, bàn bạc về dự án hợp tác vùng nông thôn và ngoại thành".

Cô tự biết cô không nói toàn bộ sự thật với Khang đại nhân, đúng là họ có nói tới vùng đất nông thôn và ngoại thành, tuy nhiên chủ đề quan trọng nhất từ đầu tới cuối đều là công xưởng.

Nhưng trực giác mách bảo cô rằng, Cù Khê Ngung không muốn để Khang đại nhân biết chủ đề bàn bạc của họ. Có điều vì chưa thống nhất câu trả lời từ trước nên có trời biết cô sợ hãi thế nào khi Khang đại nhân hỏi lại Cù Khê Ngung, liệu câu trả lời của anh có giống với đáp án cô đột xuất nói ra không.

Nếu khác biệt, đó sẽ là tai họa ngập đầu.

Cù Khê Ngung im lặng.

Gió đêm từ ngoài cửa sổ tràn vào, nhẹ nhàng lấp đầy căn phòng tĩnh lặng.

Rất lâu rất lâu sau, khi cả cơ thể cô bắt đầu cứng đờ thì anh quay lại, nhìn cô: "Giống nhau".

Cô sững sờ nhìn anh, nhất thời chưa tỉnh ra.

Có lẽ biểu cảm ngẩn ngơ của cô trông thật đáng thương, anh bèn đi tới trước mặt, nhìn sâu vào mắt cô, lặp lại một lần nữa: "Câu trả lời của cô và tôi giống nhau".

Cuối cùng cô cũng hiểu ra, cả người nhẹ hẫng đi như một kẻ tử tù được đại xá, suýt chút nữa thì ngã rạp xuống đất.

Tổng cộng có hơn hai mươi nội dung bàn thảo, không biết có bao nhiêu khả năng trả lời, thế mà họ lại cùng nói ra một đáp án khi chưa thống nhất bàn bạc trước với nhau.

Cô vẫn đứng sững nhìn anh như thế, bốn mắt dán chặt vào nhau, cô còn lơ mơ cảm thấy hình như anh đã cười.

Có lẽ vì bị mê hoặc bởi nụ cười xuất hiện và tan đi nhanh chóng ấy, cô hoàn toàn không có phản ứng, chỉ cảm thấy hình như gương mặt anh mỗi lúc một sát lại về phía mình.

"Còn chưa đi? Muốn được thưởng sao?"

Bờ môi anh gằn như dán sát vào tai cô, cất tiếng hỏi bằng chất giọng trầm khàn quyến rũ.

~Hết chương 6~

***Lời tác giả: Đại đế lưu manh thôi tha: Muốn thưởng gì nào? Dáng ngang, dáng thẳng, nằm truyền thống, hay từ phía sau =))))))**

Chương 7: E là không được

Cuối cùng, Lăng Họa cũng bị thanh âm mềm như cát và hơi thở phả vào tai đánh thức, đột ngột lùi sau một bước.

Gương mặt cô bỗng chốc đỏ hồng lên, gần như không dám tin vào cảnh tượng ban nãy.

Nhưng người đứng đối diện cô thì vẫn ung dung như thế. Nếu không phải vì đôi mắt đen thẫm của anh đang phản chiếu một thái độ đùa cợt lộ rõ, cô sẽ thật sự tưởng rằng vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Cô cảm thấy ở trước mặt người đàn ông này, mình quả thật giống như một con hề bị anh đùa giỡn trong lòng bàn tay, chỉ cần anh muốn khiến cô có biểu hiện hoặc biểu cảm gì, anh sẽ lập tức được như ý nguyện.

"... Tôi đi trước đây, ngày mai gặp lại." Cô giả vờ giả vệt cúi chào anh rồi rời đi như đang chạy trốn.

Những tim đập chân run và kích thích mạo hiểm tối nay thật sự đã rút cạn chút sức lực cuối cùng còn sót lại trong người cô.

Sau khi từ Berker Palace trở về nhà, cô không buồn thay quần áo, rửa mặt, cứ thế ngã sấp xuống sofa.

Cứ nhắm mắt lại, dường như cô lại có thể nhìn thấy gã âm hồn bất tán đó... Đứng ngay ở chỗ cách cô không xa, lại còn đang cười với cô, mặc dù trông rất đẹp, quả thực là tuấn tú, nhưng cũng thật sự đáng sợ.

Lăng Họa sợ hãi giật mình tỉnh lại.

Cầm di động lên, cô thấy GAGA gửi tin nhắn Wechat tới hỏi thăm tình hình. Cô trả lời mấy câu, hỏi GAGA có muốn tới nhà cùng xem phim kinh dị với cô không. Ai ngờ GAGA thẳng thừng đáp lại một câu chặn họng cô.

GAGA: Không tới đâu, mình khác cậu, giờ này là giờ sinh hoạt tình dục.

Lăng Họa: ... Sao cậu không đi chết đi!

GAGA: Chết ngay đây, chết dưới hoa mẫu đơn.

Lãng Họa: ... Bỉ ổi!

Sau khi thâm giơ ngón giữa với cô gái trọng sắc khinh bạn, sử dụng các tiết mục thịt thà với tần suất ngang với Độc Mẫn này, cô lờm nguýt tắt khung chat với GAGA.

Ngay sau đó cô lại muốn quấy rối Chúc Tịnh, nhưng nghĩ đến chuyện thời gian này Mạnh Phương Ngôn đã quay về, cô ấy phải hầu hạ một lớn một nhỏ nhất định không còn tâm trạng trò chuyện với cô. Cô muốn quấy rầy Độc Mẫn nhưng đoán chắc anh ấy giờ này cũng giống như GAGA, lại đang lăn lộn trên giường.

... Thật là đáng thương mà

Cô cúi đầu ủ dột ôm lấy đầu gối của mình.

Bạn thân của cô đâu có giống cô? Cả ngày ngoại trừ công việc ra thì hoàn toàn không còn hoạt động vui chơi giải trí nào khác. Trước kia khi còn đi theo Tim, mặc dù cũng quần quật cả năm không nghỉ, nhưng chí ít vẫn có thể thả lỏng và thoải mái những khi cần thiết, còn bây giờ thì...

Cứ nghĩ tới Cù Khê Ngung, cô lại thấy đau đầu. Nhưng người này thì dường như luôn sẵn sàng căng buồm, hoàn toàn không cần nghỉ ngơi. Cô thường xuyên có thể thấy anh trả lời mail vào lúc ba, bốn giờ sáng. Thấy chưa, đúng lúc này tin nhắn của anh lại nhảy ra.

Chase: Sáng ngày mai có cuộc họp với bộ trưởng ngoại giao hai nước P và B, buổi chiều có một buổi phỏng vấn với báo chí trong vòng một tiếng đúng không?

Lãng Họa: Vâng, bây giờ tôi sẽ tới khách sạn đón họ.

Chase: Không cần.

Lãng Họa: ?

Chase: Gene sẽ tới khách sạn đón họ, cô và tôi tới Berker Palace trước.

Lãng Họa: ... Gene là?

Chase: Vệ sỹ và phụ tá thân cận của tôi, hôm nay vừa từ nước A tới thành phố T.

Lãng Họa: Vâng.

Nói tới đây, cô mới đột nhiên nhớ ra lúc trước khi tra cứu về Cù Khê Ngung trên mạng, trong các bức ảnh của anh dường như luôn có một người đàn ông đi theo. Cô kiểm tra lại lần nữa thì quả đúng như vậy... Chỉ cần là ảnh có mặt Cù Khê Ngung, anh ta sẽ xuất hiện. Người này trông cao lớn vạm vỡ, ngũ quan lạnh lùng nghiêm nghị, trông có vẻ rất cứng rắn.

Dùng mũi để suy nghĩ cũng biết, có thể theo Cù Khê Ngung bao năm qua, hơn nữa đến khi anh đổi trận địa cũng phải theo gót anh đến đây, người này tuyệt đối là tâm phúc mà Cù Khê Ngung tin tưởng nhất, hơn nữa cũng chắc chắn không phân biệt trên dưới.

Cô luôn cảm thấy những thứ gây áp lực cho tinh thần của mình càng ngày càng nhiều...

Buổi sáng, tài xế tới đón cô đi đến nơi ở của Cù Khê Ngung. Tới cửa, anh vừa ngồi vào trong, cô đã lập tức đưa anh quà sáng, café cùng các tài liệu đã chuẩn bị sẵn: "Bản cuối cùng lời phát biểu trong buổi phỏng vấn chiều nay".

Anh đón lấy tài liệu đọc một lúc rồi bất thành linh lên tiếng: "Lát nữa gặp mặt, đứng xa Alba ra một chút".

Cô ngẩn người: "Alba?".

Đó chẳng phải là Bộ trưởng ngoại giao nước B mà lát nữa anh gặp mặt ư?

"Đúng." Anh lật bản thảo, hơi nhú mày: "Tránh xa anh ta một chút".

"Vì sao chứ?" Một nhân vật lớn như thế, cho dù cô muốn đứng gần thì cũng có quá nhiều người và vệ sỹ để cô có được cơ hội, huống hồ số người tham gia buổi họp cũng chỉ có ba người họ mà thôi.

Cù Khê Ngung không trả lời cô như thường lệ.

Tới Berker Palace, họ lập tức nhìn thấy một người đàn ông cao to, đang cảnh giác đưa mắt quan sát xung quanh đứng ngay trước cửa phòng tiếp khách.

Là Gene.

Gene vừa nhìn thấy họ là lập tức đi tới trước. Còn Cù Khê Ngung đứng cạnh cô cũng hiềm có dịp ôn hòa như thế. Lúc này anh giơ tay bắt tay với Gene rất nhiệt tình.

"Chase, thật ngại quá, lỡ dở mấy ngày mới tới." Gene thu tay về, cung kính xin lỗi anh: "Em vốn phải đi cùng anh".

"Mọi việc thuận lợi chứ."

"Thuận lợi."

"Vậy thì tốt."

Việc trao đổi ánh mắt giữa hai người đàn ông diễn ra vừa nhanh vừa ăn ý. Cô đứng một bên không biết họ đang nói cái gì. Gene lúc này hơi nghiêng người về phía cô, giơ tay ra: "Gene, Mục Tịnh, chào cô, Rene".

"Chào anh." Lăng Họa biết đối phương nhất định từng điều tra về mình nên cũng rất bình tĩnh: "Hy vọng sau này hợp tác vui vẻ".

"Ừm." Mục Tịnh lạnh nhạt thu tay về.

Cuộc họp ba bên nhanh chóng được bắt đầu. Cù Khê Ngung, Alba và Bộ trưởng bộ ngoại giao nước P - KK nói chuyện trong phòng tiếp khách. Cô và Mục Tịnh cùng những người khác ở hai nước ở bên ngoài chờ đợi.

Mặc dù người tham gia cuộc họp không phải cô, nhưng cô vẫn tập trung tinh thần cao độ, tay cầm iPad nghiêm túc kiểm tra lại bài phỏng vấn chiều nay. Hơn nữa Cù Khê Ngung rất có thể gọi cô mang tài liệu vào bất kỳ lúc nào.

"Đi theo Chase đã quen chưa?" Lúc này, Mục Tịnh đứng bên bỗng nhiên bắt chuyện.

Cô nghiêng đầu nhìn anh ta: "Tôi vừa cùng anh ấy tới thành phố P một chuyến".

"Tôi hoàn toàn không ngờ anh ấy lại giữ cô." Anh ta không hề kiêng dè ánh mắt phần nộ của cô, cất giọng đều đều: "Trông cô chẳng có gì khá khâm".

"..." Lăng Họa không biết ngoài nụ cười gượng gạo giả tạo ra, mình còn có thể bày tỏ thái độ gì.

Anh ta tưởng cô muốn đi theo ông giờ này chắc! Đi theo anh ta chắc chắn tuổi thọ của cô bị giảm bớt.

"Không cần biết cô đã thể hiện ưu điểm gì vượt trội trước mặt Chase, trước mắt tôi, cô chỉ là một tờ giấy trắng có bôi mèò vài chữ lên mà thôi. Berker Palace này không phải là nơi người ta tìm đến để chơi đùa. Nếu chính bản thân cô đã khó giữ được mạng cho mình thì đừng nói gì tới việc trợ giúp Chase. Bên cạnh anh ấy không cần một phé vật. Cho dù anh ấy không ra tay, tôi cũng sẽ xử lý giúp anh ấy." Mục Tịnh nhìn cô, lạnh như băng nói.

"Nếu một ngày nào đó tôi không bảo vệ được chính mình, không cần anh ra tay, tự tôi sẽ đi." Cô lướt ngón tay trên màn hình, cũng đáp lại một cách nhanh gọn.

Nói chuyện với vị "Ngự tiền đại tướng quân" này không hợp chút nào, cô nhìn di động liền thấy Cù Khê Ngung gửi tin nhắn tới.

"Tôi mang tài liệu vào cho anh ấy." Cô đưa iPad lại cho Mục Tịnh, cầm tài liệu gõ cửa phòng tiếp khách.

Ba người ngồi trên sofa, Cù Khê Ngung ngồi chính giữa.

Khi đi về phía họ, cô cảm nhận được một ánh nhìn khó mà tảng lờ, dường như từ lúc cô bước vào đã khóa chặt trên người cô. Cô nhin vài giây, cuối cùng vẫn không nhin được, vô thức ngẩng đầu liếc về phía ấy.

Quả nhiên, người đang ngồi bên tay trái Cù Khê Ngung nhìn cô.

Là Alba.

Người đàn ông này trông không còn trẻ nữa, tướng mạo không thể nhận xét rõ là đẹp hay xấu. Tâm nhìn của anh ta và cô đụng phải nhau, trong giây lát cô cảm thấy không thoải mái.

"Vị này là?" Đưa xong tài liệu, cô định quay đầu đi ra thì nghe thấy Alba hỏi.

Cù Khê Ngưng nhìn cô rất nhanh: "Thư ký của tôi".

"Trước kia không phải là Parker sao?" Alba cười: "Sao, đôi nơi làm việc là cũng phải nhập gia tùy tục đôi cả một gương mặt mới à?".

"Dù sao thì Chase vẫn còn trẻ." KK ngồi bên cũng bật cười: "Một người đàn ông vừa trẻ vừa hấp dẫn bên cạnh không thể thiếu vài cô gái...".

"Tôi không coi cô ấy là phụ nữ." Trầm ngâm vài giây, cô bỗng nghe thấy anh lạnh lùng đáp lại.

Lăng Họa suýt chút nữa thì tức hộc máu, một giây sau cô lại nghe thấy anh nói: "Tôi coi cô ấy là người có năng lực làm việc".

Giọng anh nặng và trầm, nhất là chữ "người", đã lập tức chặn họng KK và Alba.

Sau đó anh nhẹ nhàng giơ tay lên, bình thản nhìn cô, ra hiệu cô đã có thể rời đi.

Đóng cửa xong, cô nhẹ nhàng vỗ đầu mình. Haizz, mặt lại nóng bừng.

Cô biết xã hội ở nước B và P có hiện tượng trọng nam nghiêm trọng. Đàn ông xem nhẹ, thậm chí là khinh thường phụ nữ, cho rằng phụ nữ vĩnh viễn chỉ có thể ở nhà, làm vật đi kèm của đàn ông, là một thứ "đồ vật", chứ không phải "con người".

Và câu nói ban nãy của anh vừa khẳng định được cô vừa bảo vệ được cô.

Mục Tịnh đứng bên thấy cô thất thần bèn bực bội lấy iPad đập lên tay cô: "Cầm lấy".

"Ồ." Cô đón lấy, bỗng nhiên hạ giọng hỏi Mục Tịnh: "Con người Alba thế nào?".

Con người Mục Tịnh đảo đảo: "Hắn khinh rẻ cô?".

"Chuyện đó thì không." Cô nói: "Chỉ là cảm giác anh ta quá háo sắc".

Mục Tịnh khoanh tay, hừ một tiếng: "Một gã háo sắc có tiếng. Lần nào ra ngoài phỏng vấn cũng đều gọi một em nổi tiếng ở khu đèn đỏ vùng đó vào khách sạn bừa bãi một trận. Chase cực kỳ ghê tởm hẳn".

"Nhìn biểu cảm của anh ấy, không nhận ra điều đó."

"Vì anh ấy kiểm soát để không thể hiện ra mặt." Mục Tịnh nói: "Kể ra có một chuyện thú vị. Khi anh ấy vừa nhậm chức ở nước A, có một lần tổ chức cuộc họp liên hiệp đa quốc gia, khi bắt tay với đại diện các quốc gia khác, chí ít anh ấy cũng mỉm cười một chút. Chỉ riêng khi bắt tay với Alba là không những anh ấy tỏ ra vô cảm mà còn nhíu mày tỏ thái độ chán ghét... Lúc đó bị phóng viên chụp lại đã ầm ĩ một phen, đến nỗi anh ấy còn bị Chủ tịch phê bình một trận".

"Nhưng chuyện đó khiến danh tiếng của Chase trong giới báo chí và người dân nổi lên như cồn, lượng fan gia tăng nhanh chóng." Trong giọng nói của Mục Tịnh xen lẫn chút tự hào: "Không phải nhân vật nào trong giới chính trị cũng dám làm vậy ở nơi công cộng".

Cô nghe mà phì cười, tưởng tượng ra biểu cảm của Cù Khê Ngưng lúc đó, bỗng cảm thấy anh cũng có nét dễ thương.

Cuộc họp kết thúc, buổi trưa còn một bữa cơm.

Vì sáng nay đã được Cù Khê Ngưng nhắc nhở và Mục Tịnh phổ cập, cô có ý thức tránh xa Alba cùng đoàn khách nước B.

Nhưng không hiểu sao, cô vừa ra khỏi nhà vệ sinh đã nhìn thấy Alba vốn dĩ phải ở trong phòng ăn uống lại đang đứng dựa vào cửa, giống như đợi cô đi ra vậy.

"... Chào anh." Trong lòng cô dấy lên một hồi chuông cảnh giác, lễ phép chào Alba rồi định khăn trương chuồn lẹ.

"Chắc cô mới chỉ theo Chase một thời gian ngắn phải không?" Nhưng ai dè đối phương lại không có ý để cô đi, anh ta cứ thế đứng chặn trước mặt cô.

Cô suy nghĩ thật nhanh trong đầu các cách để thoát thân, trả lời rập khuôn: "Đúng là chưa lâu".

"Nghe nói cô còn là thư ký của người tiền nhiệm." Alba bật cười, cố tình tiến sát vào cô, hạ thấp giọng: "Người như anh ta mà lại giữ cô bên cạnh, lẽ nào cô có... bản lĩnh gì đặc biệt?".

Lăng Họa rét run người vì những câu nói thô tục tràn ngập ý trêu chọc này, mặt cô gần như không còn giữ bình tĩnh được nữa. Nhưng dù sao đối phương cũng là một người có vai vế, lúc đó cô chỉ có thể bặm bụng nuốt cục tức xuống.

Đằng sau họ có vệ sỹ và thân cận của nước B, nhưng tất cả mọi người lại làm như hoàn toàn không nghe thấy những lời trêu ghẹo của Alba với cô vậy.

Lúc này đây, Mục Tịnh đã xuống dưới làm chút việc cho Cù Khê Ngung. Bản thân anh đang ở trong phòng anh, các đồng nghiệp khác đứng cách cô một khoảng nhất định, cô hoàn toàn đơn độc lẻ loi.

"Có lẽ là vậy." Im lặng vài giây, cô mỉm cười: "Chí ít có lẽ không đến nỗi khiến Chase có hứng thú đi tán tỉnh thư ký của những người đồng cấp khác".

Alba nghe được lời đáp cứng rắn của cô, đáy mắt bỗng sáng lên: "Cô có muốn làm thư ký của tôi không? Tôi sẽ cô một đãi ngộ tốt hơn Chase, cũng có thể không bắt cô làm thư ký nữa, mà sẽ dẫn dắt ekip riêng của mình...".

"Alba!" Đúng lúc Lăng Họa chuẩn bị trả lời thì cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng.

Trái tim chợt run lên, cô nhìn thấy Cù Khê Ngung từ trong phòng đi về phía họ.

... Sao anh bỗng nhiên lại ra đây?

"Sao? Nghe tôi và KK nói chuyện nhạt quá nên phải ra đây tìm Rene nói chuyện phiếm à?" Anh đi thẳng ra giữa họ, chắn cô sau lưng mình dùng cơ thể ngăn cách cô và Alba.

"Haha..." Cô bị anh chấn hết, chỉ còn nghe thấy tiếng cười ngượng ngập của Alba: "... Đâu có đâu có. Chỉ là vô tình gặp nhau trước cửa nhà vệ sinh thôi".

"Nói tiếp chủ đề chúng ta đang bàn dở ban nãy." Cù Khê Ngưng bỗng nhiên lạnh giọng: "Tiền tệ của nước B có thể tiếp tục tăng tỷ giá không?".

"E là không được." Không ngờ anh bỗng nhiên bàn chuyện nghiêm túc, Alba cũng lập tức bám theo nhịp độ của anh.

"Được..." Lãng Họa nhìn sống lưng thẳng tắp của anh, nghe thấy anh nói: "Vậy thì việc anh định cướp cô ấy, e là cũng không được".

~Hết chương 7~

***Lời tác giả: Đại đế xã hội đen của tôi, đẹp trai đúng đắn. Bây giờ nam chính tôi thích nhất chính là anh ấy rồi! Đọc xong chương này những ai gục ngã vì Đại đế giờ tay!**

***Lời Tô: Có ai cảm thấy ông Đại đế này yêu con gái nhà người ta rồi không -_-**

Chương 8: Mẹ nói chú Chase rất lãng nhãng

Lãng Họa đứng phía sau Cù Khê Ngung, hoàn toàn sững sốt vì câu nói ban nãy của anh.

Đừng nói là cô, ngay cả Alba cũng ngẩn người.

Cô thật sự không ngờ anh lại thẳng thắn bày những tâm tư của Alba lên mặt bàn như vậy. Đối phương dù sao cũng là một nhân vật tầm cỡ của nước B, ở ngoài kia hô mưa gọi gió ai cũng phải nể mặt vài phần. Sau khi tới nước D, anh ta càng là một thượng khách mọi người đều phải đối đãi cẩn thận. Anh hoàn toàn không cần vì một củ khoai tây nhỏ bé như cô mà đắc tội với Alba.

Trái tim đập thình thịch, thình thịch dồn dập như sấm dội bên tai. Cô cũng không thể giải thích rõ là mình đang căng thẳng vì lo một giây sau Alba sẽ nổi trận lôi đình hay bối rối vì sự xuất hiện đột ngột của Cù Khê Ngung.

"Dẫu sao thì anh có nhiều sự lựa chọn như vậy mà."

Đúng vào lúc sắc mặt Alba chuyển từ đỏ bừng sang đen xì, Cù Khê Ngung bỗng nhẹ nhàng vỗ vai Alba: "Cô ấy miệng còn hơi sữa, chỉ riêng việc dạy cô ấy khả năng sinh tồn thôi tôi đã vất vả lắm rồi. Trí lực của cô ấy đã dùng toàn bộ vào việc công rồi, chắc khó mà có thể khiến anh cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái thêm".

... Lãng Họa thật không biết nên khóc hay cười.

Nhưng cô cũng hiểu, đây là cái cớ để anh làm dịu bầu không khí gượng gạo. Quả nhiên, sắc mặt Alba khá hơn một chút: "Tôi cũng chỉ nói đùa thôi".

"Bộ trưởng Alba, sau khi kết thúc bữa tối, chúng tôi đã sắp xếp cho anh những hoạt động mà anh thích." Đúng lúc này, Mục Tịnh ra ngoài làm việc cho Cù Khê Ngung đã xuất hiện bên cạnh họ lúc nào mà thần không biết, quỷ không hay, cung kính lịch thiệp nói với Alba: "Hy vọng anh được hoàn toàn vui vẻ".

Alba dĩ nhiên hiểu ngay ý của Mục Tịnh. Lúc này anh ta nhìn thật sâu vào mắt Cù Khê Ngung, gạt đầu rồi xoay người bỏ đi. Còn Mục Tịnh, cũng không biết tìm đầu ra hai nữ phục vụ từ tướng mạo đến vóc dáng đều số một, cùng Alba đi vào trong phòng.

Thế là chỉ còn lại cô và Cù Khê Ngung đứng trong yên lặng.

Lăng Họa khẩn trương từ sau lưng tiến ra trước mặt anh, nhìn gương mặt không một gợn sóng ấy, hạ giọng nói: "... Chase, cảm ơn anh".

Nghĩ một chút, cô bổ sung thêm: "Thật ngại quá, sáng nay anh đã nhắc nhở rồi vậy mà tôi vẫn khinh suất, đã gây thêm phiền toái cho anh rồi. Không biết chuyện này liệu có ảnh hưởng tới đàm phán...".

"Không đâu." Anh lên tiếng ngay, giọng nhẹ như gió thoảng: "Hắn chưa có gan tới mức dám mang ân oán cá nhân lên bàn đàm phán đặt trước mặt tôi. Hơn nữa hắn đã biết rõ tôi rất ghê tởm thái độ sống của hắn".

Ở Berker Palace bao nhiêu năm nay, không phải cô chưa từng gặp tình huống này, việc bị người ta nói những lời khinh miệt cũng không phải là hiếm, thường thì cô có thể hóa giải ngay tại chỗ. Nhưng Alba được coi là nhân vật có quyền lực nhất trong số đó, ban nãy mặc dù cô không thể hiện ra, nhưng thật ra trong lòng rất căng thẳng.

Nhưng, có lẽ việc khiến sóng lòng của cô xao động dữ dội hơn cả là sự xuất hiện bất ngờ để giải cứu cô của người đàn ông này.

Cô những tưởng, anh vốn chỉ coi cô là quân cờ trong tay, dùng được bao nhiêu phải dùng triệt để.

Chắc hẳn anh nghĩ việc thư ký của mình bị trọc gheo cũng sẽ khiến mình mất hết thể diện chẳng?

"Cảm ơn anh." Cô không biết còn có thể nói lời nào khác.

"Buổi phỏng vấn chiều nay cô không cần đi theo nữa, cả bữa cơm tối nay, Gene cũng đều có mặt." Cù Khê Ngung vừa đi vào phòng vừa nói.

Trái tim Lăng Họa như trầm xuống: "Vâng".

"Cô giúp tôi đi làm một việc khác."

"Việc gì vậy?"

Đi tới trước cửa phòng lớn anh dừng bước, dường như câu nói sau đó là một vấn đề khiến anh khá đau đầu: "... Cô giúp tôi đi đón một đứa nhỏ".

Khi tới trước cửa một trường mầm non tư thục ở trung tâm thành phố T, Lăng Họa mới cúi đầu nhìn giờ.

3 giờ 45 phút, còn 15 phút nữa là trường mẫu giáo tan học.

Nói thật lòng, khi Cù Khê Ngưng nói với cô về nhiệm vụ đi đón đứa bé, cô hoàn toàn sững sốt. Nhưng nói xong câu ấy là anh vào phòng ngay, cô cũng không thể quan sát được biểu cảm của anh cũng như suy đoán về mối quan hệ giữa anh và đứa bé.

Thông tin duy nhất mà cô biết chính là tin nhắn Wechat anh gửi tới: *Trường mẫu giáo XX, bạn nhỏ tên là Tạ Hựu Thức, đón xong thì đưa thằng bé về nhà, tiện thể làm cho nó bữa tối.*

Còn có một bức ảnh của nó: Là một đứa bé trai, da dẻ trắng trẻo, từ đôi mày tới ánh mắt đều rất đẹp.

Về sau, Mục Tịnh có đi xuống giao cho cô hai tấm thẻ ra vào và chìa khóa nhà của Cù Khê Ngưng. Nhìn khuôn mặt khó ở như người khác nợ anh ta hàng tiền triệu ấy, cô cũng không tiện hỏi về quan hệ của họ.

Nhìn tên tuổi và diện mạo của thằng bé thì nó không giống con anh, nhưng... chưa biết chừng nó giống mẹ và theo họ mẹ thì sao?

Woa, nếu thật sự đây là con riêng của anh thì anh giấu giếm bao lâu từ nước A sang nước D mà vẫn không bị cảnh báo chí phát hiện thì quả là lợi hại.

Để cho trí tưởng tượng bay cao bay xa một lúc, các bạn nhỏ theo bố mẹ đi ra mỗi lúc một đông. Gần tới bốn giờ đúng, ai nấy đều dích thân dắt tay con cháu mình ra về. Cô vừa cầm chiếc di động đã phóng to bức ảnh vừa ngó nghiêng xung quanh tìm kiếm.

Phải một lúc khá lâu sau cô mới nhìn thấy một cậu nhóc đeo balo nhỏ xíu đi từ cửa lớn ra. Cô vội vàng bước tới, hơi cúi người xuống, dịu dàng

hỏi cậu nhóc: "Xin hỏi, con có phải là Tạ Hựu Thức không?".

Cậu bé chớp chớp đôi mắt to nhìn cô một lúc, không hề sợ hãi chút nào: "Vâng, cô là người được chú Chase cử tới đón con ạ?".

Xem ra không phải con riêng...

"Phải, con có thể gọi cô là cô Tiểu Họa."

"Con tên Hựu Hựu." Tạ Hựu Thức cười tí mắt gật đầu với cô, nói năng rất đĩnh đạc: "Trước khi bố đi du lịch, để đề phòng con bị kẻ lạ lừa đi mất, yêu cầu con phải hỏi cô một vài câu trước rồi mới đi theo".

Ba vạch đen rơi xuống mặt Lăng Họa: "Con nói đi".

"Chú Chase thuộc cung Hoàng đạo nào?"

"... Cung Bảo Bình." Cũng may cô đã thuộc nằm lòng thông tin cá nhân của Cù Khê Ngung.

"Chú ấy ghét ăn gì nhất?"

"Nấm và ớt xanh."

Tạ Hựu Thức giơ bàn tay nhỏ xíu ra trước mặt cô: "Cô Tiểu Họa, cảm ơn cô đã tới đón con".

"Không phải là Tiểu Họa, là 'họa', 'họa' trong bức tranh." Cô vừa nắm tay cậu bé vừa xinh xắn và thông minh này vừa giải thích.

"Gọi là cô Tiểu Họa rất dễ nghe mà. Gần đây con vừa đọc một tập truyện tranh, trong đó cũng có một cô tên Tiểu Họa, xinh y hệt cô." Tạ Hựu Thức nháy mắt nói.

Ông trời ơi... Lăng Họa đặt tay lên tim mình, tròn mắt nhìn cậu "thần đồng" già trước tuổi trước mặt, thầm nghĩ mấy đứa trẻ con bây giờ đều giỏi tán gái từ nhỏ như vậy sao? Sau này mà lớn lên trở thành một anh chàng đẹp trai thì phải có biết bao cô gái bám theo đây!

Tới trước cửa nhà Cù Khê Ngung, cô nắm tay cậu bé lần lượt quẹt hai lần thẻ và thông qua kiểm tra an ninh mới được vào. Cho tới khi cầm

chìa khóa mở cửa ra, cô mới nhìn rõ được nhà anh rất cuộc giản dị và... quanh vắng cỡ nào.

Cả một căn nhà rộng lớn hoàn toàn trống trải, không có lấy một chút cảm giác là nơi con người sinh sống. Phong cách đồ đạc thì cứng rắn, toàn bộ được chọn màu tối. Cô thả Tạ Hựu Thức xuống ghế sofa rồi vào bếp ngó qua tủ lạnh, mở ra rồi mới phát hiện ngoài nước ra... thì chỉ còn nước.

...

Quay lại phòng khách, cô ngồi sụp xuống trước mặt thần đồng Tạ: "Hựu Hựu, con có thể chấp nhận việc ăn đồ ở ngoài không? Cô Tiểu Hoa làm thức ăn dở tệ, tệ lắm ấy. "

Mặc dù sống độc lập ở nước ngoài nhiều năm nay nhưng quả thật khiến người khác té ngửa, đến một món ăn cơ bản trước giờ cô vẫn không biết nấu, cũng vì lý do này mà thường xuyên bị bạn bè thân thiết chê bai là không giống con gái.

Hựu Hựu nửa hiểu nửa không: "Con thích ăn pizza, vị Hawaii".

"Vậy được, cô sẽ gọi cho con Pizza Hawaii, ở cửa hàng ngon nhất." Cô nói: "Con có chán không? Cô chơi trò chơi với con nhé?".

Cô cũng không chắc ở nhà của Cù Khê Ngưng liệu có thể tìm ra một thứ đồ chơi điện tử nào giống iPad hay không...

"Con có iPad." Ai ngờ ngay sau đó, Hựu Hựu bèn rút iPad từ trong balo của mình ra: "Cô Tiểu Hoa không cần lo cho con đâu, cô cứ làm việc của cô đi".

Trời đất ơi, đứa bé này sao có thể hiểu chuyện như thế? Thật sự khâm phục khả năng giáo dục của bố mẹ thằng bé. Bây giờ cô vô cùng muốn gặp bố mẹ nó, hơn nữa chắc chắn là họ cũng đều rất đẹp phải không?

Sau khi gọi Pizza ở cửa hàng ngon nhất thành phố, cô lấy laptop ra xử lý công việc. Hựu Hựu ngồi bên cạnh cô chơi iPad. Hai người họ vừa yên lặng vừa ăn ý. Tới khi pizza được ship đến, họ lại hòa thuận cùng ngồi vào bàn ăn pizza.

Có lẽ là vừa ăn được một miếng thì chuông cửa vang lên. Cô nghi hoặc bước ra mở cửa, thầm nghĩ không lẽ là Cù Khê Ngung?

... Kết quả đúng thế thật. Người này sao toàn trốn mấy bữa tiệc tiếp khách vậy. Lần trước tới chỗ Gunter đã thế, lần này không sợ Alba và KK nổi giận sao?

Người nào đó đi vào nhà, cởi giày, nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô liền khẽ đáp: "Có Gene tiếp họ".

"Ồ..." Cô vừa đáp lại thì lập tức nghe thấy thanh âm lạnh lốt của Tạ Hựu Thức vang lên sau lưng: "Chú Chase!".

Cù Khê Ngung bỏ cặp xuống, đi vào phòng khách, không nói năng gì, chỉ đưa tay xoa đầu Tạ Hựu Thức.

"Cô chỉ cho nó ăn cái này thôi sao?" Thu tay về, anh nhìn thấy hộp pizza trên mặt bàn ăn, bèn quay đầu hỏi cô với khuôn mặt không cảm xúc.

Lăng Họa căng thẳng, vội vàng giải thích: "... Tôi không biết nấu nướng, sợ nấu cho nó ăn sẽ bị ngộ độc".

"Pizza ngon lắm ạ." Lúc này Tạ Hựu Thức kéo kéo vạt áo Cù Khê Ngung: "Con thích cô Tiểu Hoa".

... Cô cảm động nhìn cậu bé thần đồng, chỉ thiếu nước quỳ xuống cảm ơn.

"À, vậy anh có muốn ăn cái này không? Hay để tôi gọi thêm vài món bình thường anh thích ăn nhé?" Cô đoán chắc Cù Khê Ngung chưa ăn tối đã quay về.

Ai ngờ, anh đánh mắt nhìn cô và Tạ Hựu Thức, lát sau trả lời: "Ăn cái này đi".

Nói rồi, anh đi vào phòng ngủ thay quần áo.

Đúng là lòng dạ đàn ông, sâu như kim đáy bể...

Cát những run rẩy hỏi hộp đi, thầm nghĩ may mà gọi thêm nhiều pizza, Lăng Họa ngồi phịch xuống ghế, giờ tay xoa đầu Tạ Hựu Thức: "Con thích đồ chơi gì, cô Tiểu Hoa mua cho con?".

"Con thích xếp hình Lego, bộ xếp hình Người sắt và Người dơi."

"Được, cô mua cho con."

Tạ Hựu Thức chống tay lên đôi má phồng lên vì thức ăn, nhìn cô: "Cô Tiểu Hoa có phải cô sợ chú Chase không?".

"... Không sợ được sao? Chú ấy hung dữ như vậy, tính tình còn kỳ quái nữa." Cô hạ giọng nói: "Suýt, con tuyệt đối không được kể cho chú ấy nghe đâu đấy...".

Tạ Hựu Thức gật đầu: "Mẹ con cũng cảm thấy chú ấy hung dữ, hơn nữa chú Chase còn không thích nói nhiều, nhưng có rất nhiều cô vẫn thích chú ấy".

"Ấy? Làm sao con biết?" Cô vừa nghe đã dứt khoát bỏ ngang việc ăn pizza, nằm bò ra bàn nhìn cậu bé dễ thương, bắt đầu thăm dò thông tin: "À mà, chú ấy có quan hệ gì với bố mẹ con?".

"Chú Chase là bạn của bố con khi còn ở nước A." Tạ Hựu Thức nhấp một ngụm nước cam: "Bố nói khi họ còn đi học đã có rất nhiều cô theo đuổi chú Chase. Nhưng mẹ bảo, số lượng con gái tán tỉnh bố còn nhiều hơn".

"Bố con có đẹp trai không?" Cô nghe mà phấn khích.

"Đẹp trai ạ!" Tạ Hựu Thức đáp ngay.

"Đẹp trai cỡ nào? So với chú Chase thì sao?"

Tạ Hựu Thức không hề do dự, tự hào vỗ ngực: "Bố con đẹp trai, bố con hát cũng hay nữa".

"Thật sao?" Cô chọc chọc đôi má phúng phính của nó: "Này, vậy con có biết chú Chase có bạn gái không?".

Tạ Hựu Thức đảo đảo con ngươi rồi nhún vai: "Con không biết, nhưng mẹ nói chú Chase rất lãng nhăng".

Lăng Họa suýt nữa thì phun ngụm nước hoa quả trong miệng ra ngoài: "... Hựu Hựu, con có biết lãng nhăng là thế nào không?".

"Lặng nhắng tức là hẹn hò với rất nhiều cô..."

Cô ôm bụng cười ngặt ngoẽo, nhưng một giây sau chợt vô tình liếc thấy một cái bóng phía sau Tạ Hựu Thức, cả người lập tức hóa đá.

Không biết Cù Khê Ngưng đã thay thường phục, dựa vào cửa phòng ngủ đứng nhìn từ lúc nào. Anh đang khoanh tay yên lặng quan sát họ, không gây ra bất kỳ một tiếng động nào mặt cũng không cảm xúc.

...

Toi rồi.

Toi thật rồi.

Cô nuốt nước bọt nhìn anh, một giây sau bỗng hỏi thẳng những suy nghĩ trong lòng ra: "... Anh, anh đã nghe được bao nhiêu rồi?".

Anh dừng lại một chút rồi sai bước đi về phía họ, mấp máy môi: "Toàn bộ".

~Hết chương 8~

***Lời dịch giả: Xin giới thiệu bố của bạn Tạ Hựu Thức trong chương này là Djay Tạ Tu Dực - nam chính trong bộ "Em có nghe thấy" (Can you hear me) chủ đề showbiz của Tang Giới, là một ca sỹ nổi tiếng (theo như tra cứu thì hình như chưa có ai edit).**

Chương 9: Tạ Tu Dực?!

Bầu không khí hoàn toàn tĩnh lặng.

Lăng Họa nhìn thấy Cù Khê Ngung ngồi xuống đối diện mình, bên cạnh Tạ Hựu Thức, đành vờ vịt nhe răng cười theo thói quen.

Hay lắm, ban nãy cô không chỉ lá cải về sếp mình mà còn cười cợt sếp, có lẽ lần này cô thất nghiệp thật chẳng?

"Chase..." Mặc dù đói meo cả bụng nhưng cô cảm thấy ngay cả một cái pizza ngon lành như thế cũng không thể ăn tiếp được nữa: "Hay là... tôi về trước?".

"Cô Tiểu Hoa đừng đi." Tạ Hựu Thức liếm ngón tay nhỏ xíu của mình, nháy mắt tỏ ra dễ thương với cô: "Cô đừng đi mà".

Cù Khê Ngung nhìn cô, vô cảm cầm một miếng pizza lên: "Cô đợi nó nguội rồi hẵng về".

"Yeah!" Tạ Hựu Thức vui sướng vỗ tay.

"Con muốn gọi video call cho bố mẹ không?" Lúc này Cù Khê Ngung rút di động ra, hỏi thẳng bé.

"Muốn ạ, con muốn!" Tạ Hựu Thức trả lời rất nhanh, lập tức bỏ cốc nước cam xuống, cầm khăn ăn lau miệng rồi chìa tay về phía anh: "Chú đưa con đi".

Anh cúi xuống nhẹ nhàng ấn vài cái lên màn hình rồi đưa cho Tạ Hựu Thức. Ánh sáng trong phòng hắt lên khuôn mặt anh, làm mềm đi vài phần cứng rắn thường ngày. Cũng có thể đây là lần đầu tiên cô bắt gặp anh khi không làm việc mà đang đối mặt với việc tư. Cô cảm thấy rất mới mẻ... nhất là khi đối mặt với một đứa trẻ.

Haizz, thật không ngờ, anh tình nguyện để cho cô chứng kiến khía cạnh này của mình sao?

Tiếng nhạc báo cuộc gọi video của Wechat nhanh chóng vang lên. Chuông đổ một lúc thì đầu kia bắt máy, vọng ra tiếng một người đàn

ông: "A lô?".

"Bô!" Tạ Hựu Thức kêu to lên một tiếng, cười tít cả mắt lại: "Mẹ đâu ạ?".

"Mẹ đang ở ngoài ban công, vào ngay đây." Giọng của người đàn ông đó quả thực rất hay, vừa trầm vừa gợi cảm. Không hiểu vì sao, còn hơi quen thuộc nữa. Lăng Họa cứ có cảm giác mình đã nghe giọng nói này ở đâu rồi.

"Hựu Hựu." Rất nhanh, có một giọng nữ vọng vào: "Con có nghe lời chú Chase không đó?".

"Nghe ạ!" Tạ Hựu Thức nghiêng đầu: "Còn có cô Tiểu Hoa, cô Tiểu Hoa xinh cực".

Được cậu nhóc tinh quái đó khen hết lần này đến lần khác, Lăng Họa vừa đắc ý vừa vui sướng, nhưng khi đối mặt với ánh mắt Cù Khê Ngưng nhìn qua, cô lại không dám thể hiện quá lộ liễu, đành cố gắng kiềm chế cảm xúc, thật sự nhin đến phát rồ.

"Cô Tiểu Hoa là ai vậy?" Cô gái kia hỏi.

Tạ Hựu Thức nghiêng đầu nhìn Cù Khê Ngưng ngồi bên cạnh, nhưng anh chỉ yên lặng ăn pizza, dường như không hề có ý giúp nó trả lời. Thế là nó đành nhìn Lăng Họa với vẻ cầu cứu.

"Là thư..."

Cô muốn trả lời ngay là thư ký, nhưng còn chưa kịp nói xong đã nghe thấy người đàn ông ở đầu kia bất thành linh hỏi: "Chase, chẳng phải trước nay cậu không bao giờ đưa con gái về nhà sao?".

... Cô ngượng ngập khựng lại.

Ánh mắt anh và cô nhẹ nhàng va phải nhau rồi tách ra. Anh lạnh nhạt đáp: "Cậu quản hơi rộng rồi đấy. Thành thói như vậy chi bằng về sớm một hôm đi".

"Ngày mai bọn em về rồi." Cô gái dịu dàng trả lời: "Chase, lần này thật sự làm phiền anh quá. Anh bận rộn như vậy mà còn bắt anh lo cho Hựu Hựu một đêm. Quả thật là vì vợ chồng Lão Khúc chăm nó mấy hôm nay

quả thực không chăm nổi nữa, cộng thêm Hựu Hựu thì họ phải chăm ba đứa con nít mà...".

"Bọn em đi ít vài hôm chẳng phải là được sao?"

"Cậu không có vợ thì không cho phép mình và vợ đi du lịch nghỉ dưỡng à?" Người đàn ông đầu kia lập tức lạnh lùng oán hận.

Cù Khê Ngung không nói gì, thẳng thừng giơ tay ấn nút tắt video call.

"Á!" Tạ Hựu Thức còn chưa nói được với bố mẹ quá mười câu, tròn mắt nhìn chiếc điện thoại trong tay.

"Chiều mai chú đưa con về nhà là con có thể gặp họ rồi." Anh lấy lại di động: "Là đàn ông thì đừng có dính người như thế".

Tạ Hựu Thức âm ức bĩu môi, liếc nhìn anh, nhưng không dám cãi lại.

Lăng Họa chứng kiến toàn bộ sự việc lập tức đặt một miếng pizza vào đĩa của Tạ Hựu Thức mang tính chất an ủi rồi nháy mắt với thằng bé.

Người đàn ông này thật sự quá đáng sợ rồi... Đối mặt với con trẻ mà cũng có thể tàn nhẫn tuyệt tình như gió thu càn quét lá rụng đến vậy...

Buổi tối, cùng Tạ Hựu Thức đọc hết câu chuyện cổ tích, giúp nó tắm rửa xong xuôi, đưa nó vào phòng của khách ngủ, đến tận khi nó say giấc rồi cô mới đi ra.

Thật ra cô vốn không phải là người giỏi chăm trẻ con. Cả nhà cô chẳng có lấy đứa trẻ con nào, bình thường cô cũng ít tiếp xúc với con nít, chỉ thi thoảng tới nước A thăm gia đình Chúc Tịnh mới chơi cùng con trai cô ấy, cũng vì thế mà cô không quá lạ lẫm khi đối mặt với một đứa trẻ.

"Ngủ rồi à?" Đi ra phòng khách, cô phát hiện Cù Khê Ngung đang ngồi trên sofa xem ti vi.

"Ừm." Cô vắn vẹo đôi vai nhúc nính: "Hựu Hựu rất ngoan, không nghịch ngợm, chỉ một lát là ngủ ngay".

"Nếu là một đứa nhóc hư và nghịch, tôi chắc chắn sẽ không đồng ý đón qua đây một hôm."

Cô đứng bên cạnh sofa, ngẫm nghĩ rồi nói: "Chase, chuyện của Alba hôm nay, tôi muốn cảm ơn anh lần nữa".

Anh nghịch chiếc điều khiển ti vi trong tay, thờ ơ đáp: "Vậy thì ngày mai cô tiếp tục báo ơn đi".

"Hả?" Cô ngây ngốc, còn tưởng phải chằng mình nghe nhầm.

"Ngày mai đợi nó tỉnh dậy tôi sẽ đưa nó qua, chiều mai bố mẹ nó mới quay về thành phố T."

"Đưa qua đâu cơ?"

"Nhà cô."

"..."

Xin hỏi cô có thể nói "Không" được không?

Sáng thứ Bảy, hơn tám giờ Lăng Họa đã ngủ dậy, trong lòng có tâm sự ngủ không ngon giấc, chỉ đợi Cù Khê Ngưng dẫn Tạ Hựu Thức qua.

Hơn chín giờ, Cù Khê Ngưng nhắn tin tới, cô chạy xuống nhà, mặt mày ngơ ngác.

Cô những tưởng chỉ có xe và Tạ Hựu Thức, ai ngờ đèn bóng dáng của chiếc xe cũng không nhìn thấy... Chỉ có Tạ Hựu Thức và... một Cù Khê Ngưng đội mũ, mặc bộ đồ thể thao màu xám.

Lẽ nào cô vẫn đang nằm mơ?

"Cô Tiểu Hoa!" Tạ Hựu Thức nhảy nhót qua nắm lấy tay cô: "Chú Chase nói hôm nay chú ấy không phải đi làm, nên ba chúng ta đi chơi nhé!".

Lăng Họa nhìn Cù Khê Ngưng chằm chằm: "... Hôm nay không cần tới Berker Palace ư? Anh cùng Alba và KK còn một ngày họp".

"Gene và mọi người sẽ truyền đạt ý của tôi, điều khiển từ xa là được rồi." Anh thản nhiên đút hai tay vào túi, quay người đi: "Tới công viên thôi".

Cô gần như không có lấy một cơ hội phản bác, cứ thế bị Tạ Hựu Thức nắm tay đi về phía trước.

"Hai chú cháu qua đây bằng cách nào vậy?" Cô nắm lấy bàn tay nhỏ bé, nhìn Cù Khê Ngung phía trước, người mà dù đội mũ vẫn được người ta ngoái đầu lại nhìn với tần suất cực cao, hơn nữa những lần ngoái lại ấy có lẽ đều không phải vì nhận ra anh là ai.

Kiểu ăn mặc này của anh thậm chí khiến cô cảm thấy như được gặp lại mấy cậu bạn trai được chào đón nhất trong trường hồi đại học, vừa cao ráo vừa điển trai, tươi trẻ nhiệt huyết, lại có phần lạnh lùng, xa cách.

Tạ Hựu Thức cười tíu mắt nói: "Chú Chase chạy bộ xong, dẫn con ra ngoài ăn sáng rồi đưa qua đây".

Ngay gần nhà cô có một công viên, môi trường trong lành, bình thường cũng không đông người, bên trong có hồ, có thảm cỏ rộng rãi, còn có xe đạp để chạy.

Vừa vào công viên, Tạ Hựu Thức liền hưng phấn co cẳng chạy. Lãng Họa mua cho thằng bé đồ chơi thổi bong bóng rồi lại mua bóng cho nó. Thằng bé cười không khép miệng lại được.

"Cầm lấy." Lúc này Cù Khê Ngung bước qua, đưa cho cô một con điều không biết đã mua từ lúc nào, tới ngồi nghỉ bên một chiếc ghế gỗ, rõ ràng không có ý chơi chung.

Cô vốn dĩ còn kích động trong lòng, những tưởng anh đột xuất có ý tốt muốn giúp cô cùng trông Tạ Hựu Thức, ai ngờ thật ra người ta chỉ qua "xem" cô trông trẻ thế nào mà thôi.

Khóe miệng Lãng Họa giật giật, đành chấp nhận số phận đứng lấp điều rồi cùng thằng bé chạy thả điều trên bãi cỏ.

Hai người vừa chạy vừa đuổi vừa hò hét, toàn bộ tính khí trẻ con trong lòng cô đều được phơi bày hết ra ngoài. Cô cũng vui quên hết thấy, phải tới khi thực sự không chạy nổi nữa mới bắt đầu từ từ hạ điều xuống.

"Hựu Hựu, có mệt không?" Cô thở hồng hộc hỏi Tạ Hựu Thức đang ngồi rạp trên bãi cỏ.

"Con đói..." Tạ Hựu Thức ôm bụng.

"Lát nữa cô Tiêu Hoa đi mua gì cho con ăn nhé."

Cô vừa nói xong câu ấy thì nhìn thấy một đôi chân xuất hiện trong tầm mắt. Ngược lên thì người đó là Cù Khê Ngung, trong tay anh còn xách một chiếc túi. Nhưng vừa nhìn thấy mặt cô, anh bỗng bụm miệng phì cười, sau đó nhanh chóng làm mặt lạnh quay đi chỗ khác.

... Trời ơi, anh vừa cười đấy ư?

Lúc này Cù Khê Ngung kéo Tạ Hựu Thức dậy, dẫn nó vừa đi về phía ghé gỗ, vừa cúi đầu thì thào mấy câu gì đó vào tai nó.

Tạ Hựu Thức quay đầu lại nhìn cô, ôm bụng phá lên cười: "Mặt của cô Tiêu Hoa giống một quả táo đỏ!".

Lăng Họa khẩn trương lôi di động ra soi gương... Trời ơi, quả nhiên là đỏ không tương, đỏ như sắp rỏ máu tới nơi, tóc tai cũng dính bết lên má, hoàn toàn mất hết hình tượng, thật xấu hổ. Cô đành buộc cao tóc lên, lấy khăn giấy ra lau tạm lớp mồ hôi trên mặt.

Khi tới ghé gỗ, Cù Khê Ngung rút từ trong túi ra những hộp cơm rất đẹp, đặt làm riêng cho trẻ nhỏ cùng các loại nước ngọt và thìa đĩa, đưa cho Tạ Hựu Thức và cô.

Cô kinh ngạc nhìn anh, nhưng đôi phương không để tâm tới ánh mắt của cô.

Ăn trưa xong, cô dẫn Tạ Hựu Thức đi vệ sinh. Lúc ra đã nhìn thấy Cù Khê Ngung đứng trước hàng kem.

"Ôi! Con muốn ăn kem!" Tạ Hựu Thức lao tới bên cạnh Cù Khê Ngung: "Con ăn vị xoài!".

"Được, một cây kem xoài." Nhân viên bán kem cười tí mắt nhìn họ: "Thưa anh, vợ anh muốn ăn vị gì?".

...

Trong giây lát như có hàng ngàn con ngựa phi nước đại trong lòng cô. Cô không dám nhìn biểu cảm trên khuôn mặt Cù Khê Ngung, mà thẳng thừng xua tay với cô bán hàng: "Tôi không lấy đâu, cảm ơn cô".

"Lấy thêm cho tôi một que kem dâu tây." Cù Khê Ngung cũng làm như không nghe thấy câu nói ấy, lấy tiền ra trả cho cô bán hàng.

Một lát sau, cô ấy đưa cho anh hai que kem. Anh đưa vị xoài cho Tạ Hựu Thức còn đưa cây kem dâu tây tới trước mặt cô.

Cô nhìn tay anh, ngạc nhiên: "Anh không ăn sao?".

Cô còn tưởng anh mua cho anh chứ.

"Tôi không ăn kem." Anh lạnh nhạt đáp.

Lãng Họa đành đưa tay đón lấy cây kem "nóng bỏng" ấy, cắn một miếng, lớp kem mát lạnh tan ngay trong miệng, nhưng cô cảm thấy cả miệng và mặt mình đều nóng bừng.

Cô thích ăn nhất là kem dâu tây, dù có bao nhiêu sự lựa chọn, cô vẫn chỉ chọn vị dâu tây, từ nhỏ đến lớn đều như vậy.

Ra khỏi công viên, xe của tài xế đã đỗ trước cửa. Sau khi lên xe, Tạ Hựu Thức nằm bò ra chân cô, nói chuyện với cô. Nhưng có thể vì buổi sáng chơi quá mệt, nói mãi nói mãi thẳng nhóc cũng thiếp đi lúc nào không biết.

Trong xe yên tĩnh không một tiếng động, điều hòa được mở mát lạnh, cô cũng cảm thấy cơn buồn ngủ ập tới. Nhưng vì một ai đó ngồi ở đằng trước, cô không dám ngủ. Cũng may quãng đường tới nhà Tạ Hựu Thức không xa, chẳng mấy chốc xe đã đi tới một khu căn hộ cao cấp yên bình. Ba người họ cùng xuống xe. Cù Khê Ngung đi trước, dẫn họ tòa tòa nhà đầu tiên.

Ấn chuông cửa, cánh cửa lớn nhanh chóng bật mở, họ đi thang máy một mạch lên tầng 20.

Cô vốn tưởng rằng việc hôm nay Cù Khê Ngung đích thân cùng họ tới công viên chơi, đặt cơm trưa rồi mua kem đã đủ kích thích rồi. Nhưng

không ngờ, quả bom cỡ nặng hoàn toàn khiến cô bùng nổ vẫn còn ở phút chót.

Tới cửa căn nhà đầu tiên, Cù Khê Ngung nhẹ nhàng bấm chuông.

"Bố ơi! Mẹ ơi! Mau ra mở cửa!" Tạ Hựu Thức còn gõ thêm.

Chẳng mấy chốc cánh cửa được mở ra. Tạ Hựu Thức lập tức lao vào trong như tên bắn, lao vào lòng một người phụ nữ khá trẻ và dịu dàng: "Mẹ, con nhớ mẹ lắm!".

Người phụ nữ rất đẹp, quả nhiên là gen trội mạnh mẽ.

"Ai cho con vừa về đã nhào vào lòng mẹ như thế hả?"

Một giây sau, một người đàn ông cao gầy từ trong nhà đi ra. Giọng nam giới lạnh lạnh lại dễ nghe. Thế nhưng đến khi anh ấy lại gần, Lăng Họa chợt mắt tròn mắt dẹt, há hốc miệng: "Á!!!".

Tiếng hét của cô quả thực hơi lớn, ba người trong nhà và cả Cù Khê Ngung đều đồng thời nhìn về phía cô.

Còn cô thì cứ đứng đờ ra đó nhìn người đàn ông trong nhà, đến nói năng cũng không còn gãy gọn: "D... Djay, Tạ... Tạ Tu Dực?!".

~Hết chương 9~

***Lời tác giả: E rằng hôm nay khu bình luận sẽ bùng nổ... Đại đế, thật sự xin lỗi, bà xã tương lai của anh hình như lại là fan nào tàn của bạn anh thì phải. Thành thật xin lỗi, hình như còn rất nhiều độc giả của tôi là fan nào tàn của bạn anh nữa. Bạn anh lợi hại vậy sao? Sao tôi chẳng có hứng thú gì anh ta vậy nhỉ.**

***Lời dịch giả: Cảm thấy tình yêu tác giả dành cho Djay giống như tôi dành cho ông Lu vậy, không khinh bỉ không chịu được =))**

Chương 10: Chỉ là một quân cờ

Mặc dù kêu xong, Lăng Họa cũng biết mình quá đà, nhưng bây giờ cả người cô đứng trước cửa nhà họ Tạ dường như đã sụp đổ.

... Trời ơi, chẳng trách! Chẳng trách tôi hôm qua nghe đoạn video call giữa Tạ Hựu Thức và bố mẹ, cô cứ cảm thấy giọng người đàn ông rất quen. Nhưng cho dù như vậy, làm sao cô có thể tùy tiện tưởng tượng bố của Tạ Hựu Thức chính là Tạ Tu Dực chứ?!

Tạ Tu Dực là ai? Là một người nổi tiếng, một ngôi sao đẳng cấp Thiên vương, nam ca sỹ hàng đầu trên ca đàn hiện nay, là idol duy nhất của cô!

Phải biết rằng, cô đã bắt đầu theo đuổi Tạ Tu Dực từ hồi cấp ba. Lúc đó cô chỉ biết anh ấy tên Djay, là một ca sỹ cover và hát nhạc cổ phong nổi tiếng trên mạng. Về sau anh ấy thay đổi thân phận, chính thức ra mắt khán giả với tư cách nghệ sỹ, trở nên nổi tiếng mà không còn gì phải nghi ngờ. Cô không bỏ sót bất kỳ album nào, còn cất công bay từ nước A về nước D để tới dự liveshow của anh ấy, từ đó có thể thấy cô hâm mộ ngôi sao lớn tài mạo song toàn này đến mức nào.

Nhưng Tạ Tu Dực sống rất kín đáo, gần như không có bất kỳ buổi họp mặt FC nào. Đến cả năm mơ cô cũng không thể ngờ đời này có thể nhìn thấy anh ấy ở một khoảng cách gần đến như vậy.

Hóa ra, hóa ra anh ấy là bạn của Cù Khê Ngưng?!...

Ngoài cô ra, tất cả mọi người có mặt ở đó đã hiểu rõ tâm trạng của cô. Tạ Tu Dực rướn môi cười, liếc nhìn khuôn mặt vô cảm của Cù Khê Ngưng: "Fan của mình".

Cù Khê Ngưng không nói gì, chỉ cười khẽ một tiếng.

Bà xã của Tạ Tu Dực, Kha Giáo, lúc này cười tí mắt quan sát Lăng Họa dường như đang sắp không thở nổi: "Cảm ơn cô đã giúp chúng tôi chăm sóc Hựu Hựu, rất vui được làm quen với cô, tôi là Kha Giáo".

"Chào chị, chào chị, em là Lăng Họa." Cô vội vàng bắt tay với Kha Giáo, rồi bồi hồi nhìn Tạ Tu Dực: "Thật ngại quá, chủ yếu là vì em thật

sự không ngờ đời này vẫn có thể nhìn thấy thần tượng của mình ở khoảng cách gần thế này, thật sự là...".

"Cô Tiểu Hoa cũng là fan của bố kìa!" Tạ Hựu Thức vừa bế Kha Giáo vừa chớp chớp đôi mắt to: "Mẹ, bố thật là nổi tiếng!".

Kha Giáo mỉm cười vỗ đầu Tạ Hựu Thức, nói với cô: "Cô đợi một lát nhé, trong nhà vừa hay có một album bản giới hạn liveshow của anh ấy, để tôi bảo anh ấy ký tên tặng cho cô".

"... Vâng! Cảm ơn chị!" Lúc này cô kích động sắp khóc tới nơi, hoàn toàn không còn để ý gì đến ánh mắt lạnh lùng và phức tạp của Cù Khê Ngung.

Cho dù lát nữa bị đuổi việc cũng không sao cả, cô cảm thấy có được ngày hôm nay, sống cả đời không còn gì hối tiếc!

Kha Giáo nhanh chóng lấy album và bút ra, nói với Tạ Tu Dực: "Anh ký đi".

Tạ Tu Dực ôm vai cô ấy: "Em mở nắp bút giúp anh".

Kha Giáo trừng mắt nhưng vẫn làm theo, rồi nhét bút vào tay anh ấy: "Mau ký đi, đừng làm nũng nữa".

Lăng Họa chứng kiến idol của mình cả quá trình ôm vợ ký xong album, dù phải ăn vô số "đường đắng" cũng cảm thấy ấm lòng... Trước nay vẫn nghe danh Tạ Tu Dực đối xử với bà xã của mình cực tốt, hôm nay gặp mặt mới thấy đâu thể chỉ dùng từ "tốt" để diễn tả? Quả thực dính vợ như một đứa con nít vậy, cảm giác như rời khỏi Kha Giáo là anh ấy không sống nổi vậy.

"Cảm ơn cô đã giúp đỡ chăm sóc Hựu Hựu." Sau đó, Tạ Tu Dực đích thân đưa đĩa CD cho cô.

Lăng Họa đón lấy, nhìn khuôn mặt điển trai của Tạ Tu Dực, suýt nữa thì tuôn trào nước mắt: "... Em, em sẽ luôn ủng hộ anh!".

"Đây coi như là quà đáp lễ cô trông con giúp chúng tôi." Trong lúc cô đang kích động nghiên cứu chiếc đĩa CD trong tay thì Tạ Tu Dực lại nhìn

chầm chầm Cù Khê Ngung, đưa cọt hát hàm về phía Lăng Họa, hạ giọng nói: "Mình đoán chắc là cậu cũng cảm thấy đủ rồi phải không, hm?".

Cù Khê Ngung nhìn anh ấy vẻ khinh thường.

"Đây là..." Kha Giáo cũng lí nhí tham gia cuộc thảo luận: "Vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, trông con người cũng tốt".

"Chắc là thư ký mới của cậu ấy rồi." Tạ Tu Dục nói: "Nhưng anh chưa từng thấy cậu ấy đưa cô gái nào về nhà, còn dẫn đến tận đây, xem ra...".

"Đi thôi."

Cù Khê Ngung không đoái hoài tới họ nữa, quay người lại, lạnh giọng nói với Lăng Họa.

"Ồ ồ..." Lăng Họa nâng niu chiếc đĩa CD, quyen luyến nhìn Kha Giáo, Tạ Tu Dục và Tạ Hựu Thức, cả chân còn chưa chịu rời: "Cảm ơn anh chị, lần sau có dịp em lại tới thăm Hựu Hựu".

"Cô Tiêu Hoa, lát nữa con sẽ bảo mẹ add nick wechat của cô!" Tạ Hựu Thức vẫy tay với cô, nháy nháy đôi mắt dễ thương: "Con sẽ tìm cô trò chuyện, cô đừng quên con nhé".

"Ừ!"

Hai người họ đi xuống dưới nhà, bước lên xe. Lăng Họa vẫn còn chìm đắm trong niềm ngỡ ngàng và hạnh phúc bất ngờ. Cô cảm giác đây có lẽ là chuyện vui nhất trong năm của mình rồi, quả thực như một giấc mơ vậy... bỗng dừng lại có chút quan hệ với thần tượng.

Vừa nghĩ, cô vừa cung kính nói với Cù Khê Ngung ngồi bên, chỉ thiếu nước quỳ xuống: "Chase, xin lỗi anh, vừa rồi tôi hơi thái quá. Nhưng thật lòng cảm ơn anh đã cho tôi có cơ hội gặp Tạ Tu Dục, anh ấy là thần tượng mà tôi hâm mộ nhất".

Anh nghiêng đầu nhìn đôi mắt kích động của cô, khẽ mấp máy: "Mắt cô có vấn đề đây".

"Rất nghiêm trọng."

Sáu chữ chưa đủ còn phải thêm vào ba chữ, tổng cộng là chín.

...

Lăng Họa cố nhin đến nỗi mặt xanh lét, đành quay mặt ra ngoài cửa sổ, liều mạng nói rằng mình phải bình tĩnh, phải kiềm chế, tuyệt đối không được thiếu kiểm soát mà ra tay đánh người đàn ông này.

Nam thần của cô sao có thể làm bạn với người này chứ? Thật sự khiến người ta khó tin mà.

Dọc đường vuốt ve chiếc CD và bình tâm lại, không được để mình quá vui vẻ, cô hoàn toàn không chú ý tới gương mặt đen xì, nhợt như đất nồi của Cù Khê Ngung.

Tới Berker Palace, ekip của Mục Tịnh và Cù Khê Ngung đã đàm phán xong một cách đẹp đẽ với Alba và KK, đã đưa đoàn ngoại giao hai nước về quốc sớm hơn dự kiến hoàn toàn thuận lợi.

"Tôi phải đi báo cáo với Chase đề tài bàn luận hôm nay, cô đi qua kiểm tra qua lịch trình tuần này của anh ấy."

Mục Tịnh đưa cho cô laptop và iPad rồi theo Cù Khê Ngung đi vào phòng làm việc, khép cửa lại.

Cô khó khăn lắm mới bình ổn được tâm trạng, ngồi vào vị trí của mình bắt đầu làm việc, đồng thời day day trán mình.

Từ sau khi đi theo Cù Khê Ngung, đầu óc cô luôn ở trong trạng thái căng thẳng tột độ, hoàn toàn không thể thả lỏng một giây một phút nào.

GAGA với tư cách là chiến hữu số một của cô, biết cô khó khăn lắm mới về văn phòng được một lần bèn lập tức xuất hiện bên cạnh bàn làm việc của cô, bạo lực đấm lên vai cô tỏ ý nhớ nhung.

"Thế nào?" GAGA liếc mắt đưa tình với cô: "Mấy ngày vừa rồi cảm giác thế nào? Có đã không?".

"..." Cô chán ghét đẩy mặt GAGA qua một bên: "Cậu hỏi người khác câu này người ta sẽ tưởng mình và anh ấy ngủ với nhau đó".

"Trời ơi, cậu mà ngủ được với anh ấy, ngày mai mình sẽ chuyển khoản cho cậu năm mươi ngàn tiền mặt ngay." GAGA tỏ ra cực kỳ nghiêm túc: "Mình không bốc phét đâu, cậu nhìn lại cậu hiện giờ đi, cả ngày từ sáng tới tối chỉ bám quanh anh ấy như bông hoa hướng dương ấy, có khác gì ngủ với anh ấy đâu".

"Đó là vì làm thư ký của ông ta chính là thách thức giới hạn của con người." Cô hỏi ngược lại: "Cậu nhìn Gene đi, một người đàn ông, đừng nói là trung thành tuyệt đối với anh ấy mà bất kỳ giây phút nào cũng có thể vì anh ấy đỡ súng, đỡ đạn".

Nói tới Gene, GAGA bỗng nhiên lộ đôi mắt dữ như báo: "Này, cậu bảo Gene có phải gay không? Liệu có phải vì yêu thầm Chase nên mới ngàn dặm hương về tình lang gì gì đó...".

Lăng Họa dụi dụi tai mình: "... Mình không muốn nói chuyện với cậu nữa, cậu đầu óc có hồ, nhìn ai cũng ra gay".

"Cậu nghe mình nói, mình cảm thấy kiểu người vừa ưa nhìn nhưng lại không để ý đến ai này phần lớn là..."

"Khụ khụ..."

Bỗng nhiên vọng tới tiếng ho trầm lạnh của một người đàn ông.

Cánh cửa phòng làm việc của Cù Khê Ngưng chẳng biết đã bị mở ra từ khi nào. Mục Tịnh, nhân vật ban nãy bị họ nhiệt tình bàn luận đang đứng ngay trước mặt họ. Anh ta cao gần 1 mét 90, đứng từ cao nhìn xuống, quan sát họ bằng gương mặt không cảm xúc, không cần diễn tả cũng biết khùng bố cỡ nào.

... Lăng Họa đưa mắt nhìn GAGA, khuôn mặt cô ấy bỗng chốc xanh mét, vội vàng vuốt lại tóc tai của mình, nở một nụ cười vô cùng giả tạo với Mục Tịnh, chỉ còn thiếu nước đứng thẳng cúi chào mà thôi.

Ánh mắt Mục Tịnh như một lưỡi dao băng quét qua GAGA, cuối cùng rơi xuống gương mặt Lăng Họa: "Cô vào đây".

"Chase tìm tôi?" Cô đứng ngay dậy, cầm lấy sổ tay.

"Ừm."

Cô những tưởng là bàn về vấn đề lịch trình, không suy nghĩ gì nhiều, cứ thế nhẹ nhàng bước vào văn phòng, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt sâu xa của Mục Tịnh ở sau lưng.

Đóng cửa phòng lại, cô thấy Cù Khê Ngung đang ngồi trên sofa uống café. Trong tay anh cầm một túi tài liệu màu vàng, hình như là thứ ban nãy Mục Tịnh vào đưa cho anh.

"Chase!" Cô kéo vạt váy, ngồi xuống đối diện anh: "Anh muốn bàn về lịch trình hai tuần tiếp theo sao?".

Anh đặt tách café xuống: "Không".

Nói rồi, anh nhẹ nhàng đẩy tập tài liệu trong tay ra trước mặt cô.

Khuôn mặt anh không có một chút cảm xúc nào, cô không thể nhìn ra điều gì bất thường.

"Cô và Ken, trưởng bộ phận nhân sự có qua lại không?" Trong lúc cô mở tập tài liệu, anh nhìn vào mắt cô, hỏi khẽ.

"Không nhiều." Đôi mắt cô mấp mờ vài giây.

Thực tế là, mối quan hệ giữa cô và Ken không hề thoáng qua. Vì ông ấy không chỉ là quý nhân đã đưa cô vào Berker Palace sau vòng phỏng vấn cuối cùng mà còn là người thầy giúp cô phát triển quan trọng nhất.

Trong cả Berker Palace này, ngoại trừ sếp cũ Tim của cô ra thì Ken là nhân viên kỳ cựu tốt nhất với cô. Cho dù tần suất tiếp xúc giữa họ trong công việc không quá thường xuyên nhưng cô vẫn rất tôn trọng ý kiến của Ken, thường định kỳ tìm Ken uống café và trò chuyện.

Tuổi Ken phải lớn hơn cô hai giáp, có hai cô con gái xinh xắn, cô đều từng gặp, một gia đình vô cùng hạnh phúc.

Cô không biết vì sao Cù Khê Ngung lại đột nhiên nhắc tới Ken, với bụng dạ rối rắm của anh. Trong tiềm thức cô không hề muốn anh biết quan hệ tốt đẹp giữa mình và Ken.

Mở túi tài liệu, cô rút tập giấy bên trong ra, nhìn kỹ.

Đọc chưa hết một phút, cô đã tái nhợt mặt mày ngẩng phắt lên.

Nhìn kỹ, cả bàn tay cô cũng đang run rẩy.

Cù Khê Ngung bình tĩnh nhìn cô từ đầu tới cuối, nhìn khuôn mặt không còn huyết sắc của cô: "Cô có người quen ở tòa soạn TAA không?".

TAA là tòa soạn lớn nhất nước D.

Cô gật đầu.

"Trước bảy giờ sáng mai, giao bài báo này cho người ấy. Tối mai, tôi hy vọng được nhìn thấy bài báo này trên mặt báo, tin tức và các trang mạng."

Cô không nói câu nào, cắn chặt môi mình, gần như cắn đến bật cả máu.

Bài báo này toàn bộ đều nói về việc ngài Ken tôn kính trong lòng cô có một đứa con trai riêng đã hơn hai mươi tuổi.

Mẹ của cậu ấy là một gái làng chơi, là mối họa Ken gây ra khi còn trẻ. Đứa con riêng lớn lên với mẹ, giờ cũng theo ngành phục vụ câu lạc bộ. Chuyện này vẫn luôn được Ken cẩn thận giấu kín hơn hai mươi năm nay, bao gồm cả người vợ hiện tại của mình. Cô tin rằng trên đời này chắc chắn chưa có ai khác biết đến sự việc này.

Quan trọng nhất là cô biết Ken luôn có hướng nhắm vào chức Phó Chủ tịch của Berker Palace năm nay, cũng tức là chỉ đứng dưới GKang. Mục tiêu cuối cùng của ông ấy dĩ nhiên là thay thế GKang. Hơn nữa từ đủ các phương diện mà nói, một người được tất cả mọi người kính trọng và công việc thuận lợi như ông ấy đã rất gần với mục tiêu này rồi.

Nhưng, chỉ cần tin scandal khổng lồ này bung bét thì Ken có thể thân bại danh liệt trong chốc lát, cả đời này cũng không thể ngóc đầu dậy, đừng nói tới việc giữ được vị trí hiện tại, mà liệu còn được ở lại Berker Palace hay không còn là một vấn đề.

Lát sau, Cù Khê Ngung đứng dậy khỏi ghế: "Có vấn đề gì không?".

Ánh mắt cô đã có chút đờ đẫn. Cô nhìn gương mặt lúc sáng lúc tối của anh dưới bóng đèn, không nói thêm gì.

"Nếu không còn vấn đề gì thì cô có thể đi." Anh quay người đi về phía bàn làm việc: "Trước khi gửi bài báo này, cô có thể tìm ân nhân của cô

uống một cốc café trước, vì sau tối mai, e là cô khó mà gặp lại ông ta nữa".

Lãng Họa nhìn theo bóng lưng anh, nghe những lời anh nói mà cả người như rơi xuống vực sâu.

Thì ra anh biết.

Thì ra anh đã sớm nằm lòng ân tình của Ken đối với cô, ban nãy chỉ là thăm dò, ngay từ ban đầu anh đã quyết định để cô trở thành tên đao phủ tàn độc nhất.

Sáng nay, cô còn cảm thấy dường như mình đang được tiếp cận một mặt chân thực của anh, cho rằng có lẽ anh cũng không vô tình lạnh nhạt như mình tưởng tượng hay những lời đồn đại.

Nhưng giây phút này, cả bóng lưng anh và những lời anh nói đều như một cái bạt tai tát thẳng vào mặt cô, tuyên bố sự nông cạn và ngu muội của cô.

Cô chỉ là một trong số rất nhiều quân cờ anh nắm trong tay, không nhiều hơn một chút nào so với thân phận này...

***Lời tác giả: Đại đế có lẽ là nam chính nhiều thủ đoạn nhất, nhiều màn đóng kịch nhất trong số những người tôi từng viết, còn hơn cả Kha Khinh Đằng. Cá nhân tôi thích nhất là viết những đoạn nam nữ chính yêu nhau mà phải tàn sát nhau, thế nên Đại đế và Tiểu Họa sẽ còn từ từ tàn sát nhau, câu chuyện này nhất định là thú vị, sẽ không để các bạn cảm thấy nhạt nhòa. Sau đây, Đại đế và Tiểu Họa sẽ còn rất nhiều màn kịch ngẫu hứng, ha ha ha...**

Ngoài ra, Đại đế, anh dám nói Tiểu Họa làm fan nảo tàn của Djay là mắt nhìn có vấn đề? Excuse me??? Còn Djay, anh ân ái trước mặt một người chưa được chạm vào một đầu ngón tay của vợ như Đại đế có nên không?

Đại đế: Có vợ có con thì giỏi lắm sao?

Djay: Quá giỏi!

***Lời dịch giả: Chuẩn bị tới chương nữ chính bị chửi nhiều nhất truyện, bất kỳ một truyện gì Tô chọn dịch nó đều có lý do cả, một trong những lý do chính là nữ chính từng bị chửi, dù vì lý do gì =))**

Chương 11: Tôi không cho phép cô hối hận

Từ sau khi ra khỏi văn phòng của Cù Khê Ngung, cả người Lăng Họa có phần ngán ngợ.

Cô thần thờ đi vào nhà vệ sinh, dùng nước lạnh vỗ lên má mình.

Một cái, hai cái... nhưng những lời anh nói và khung cảnh đó vẫn quần quanh trong đầu óc.

Ngẩng đầu lên, cô nhìn khuôn mặt dính đầy nước, nhợt nhạt của mình trong gương.

Ba năm nay, chính bản thân cô cũng không thể tưởng tượng được mình rốt cuộc đã thay đổi bao nhiêu. Cô đã không còn là một người hơi tý là sai khi vừa bước chân vào Berker Palace nữa. Cô đã tận mắt chứng kiến nhiều chuyện ghê tởm, âm mưu, hãm hại mà người thường không thể tưởng tượng nổi... cũng từng đích thân tham gia vài chuyện. Cô đã không thể tự xưng là một "người tốt" nữa.

Ha, nếu cô nói với Cù Khê Ngung cô không làm chuyện này, ngay chính bản thân cô cũng sẽ khinh thường tấm bia mà cô muốn xây nên.

Ra khỏi nhà vệ sinh, cô nhìn thấy Mục Tịnh đứng ở cửa thang máy.

Sau khi nhìn thấy cô, anh ta không nói gì nhưng dường như ra hiệu cho cô cùng mình đi vào một phòng họp nhỏ không người.

Sau khi bước vào, anh ta xoay tay đóng cửa lại, khoanh tay đứng nhìn cô.

"Làm sao anh điều tra ra được chuyện của Ken?" Cô không thể hiện cảm xúc gì.

"Trên đời không có chuyện gì không thể điều tra ra, chỉ là cô có muốn hay không mà thôi."

Lăng Họa cười một tiếng thản nhiên: "Không hổ danh là anh".

Con người Mục Tịnh đen thẫm lại: "Bắt cô tận tay giết bạn cũ là một bài thử thách mà chủ nhân mới bắt buộc phải giao cho cô. Dù người cũ có tốt với cô bao nhiêu, thì bây giờ cô cũng chỉ có một vị chủ nhân".

"Tôi hiểu." Cô nhún vai: "Đây là thánh chỉ, nếu tôi không hoàn thành thì người chết chung sẽ là tôi".

Mục Tịnh im lặng nhìn cô.

"Gene." Cô mở cửa ra, bước ra ngoài không quay đầu lại: "Tôi mong anh đừng giả vờ có thiện chí đánh thức người tốt trong tôi. Đôi tay anh bản cố nào chỉ có mình anh biết. Nhưng tôi cũng không có tư cách gì nói anh, vì tôi cũng vậy".

Sau khi đẩy cửa bước ra khỏi quán café gần TTA là đã khoảng bảy giờ tối.

Cô đứng bên đường, nhìn theo người nhận tin đang cầm túi tài liệu biến mất ở góc tòa nhà TAA, đôi mắt chột nháy nháy theo ánh đèn đường.

Cô vào cửa hàng tạp hóa mua một lon bia, ngồi bên bậu cửa sổ cửa hàng, lấy điện thoại, mở Wechat.

Cô tìm tên "Ken" rồi đánh một dòng chữ, suy nghĩ rồi lại xóa đi.

Lăng Họa: Ken, gần đây ổn chứ?

Ken trả lời nhanh hơn cô tưởng tượng. Ông ấy lại gửi cho cô một bức ảnh trước. Sau khi load xong bức ảnh, cô phát hiện đó là ảnh chụp cả gia đình ông ấy đang ăn đồ nướng. Hai cô con gái đã lớn nhiều, một cô bé để tóc dài đeo mắt kính, một cô bé cắt tóc ngắn. Những cô thiếu nữ xinh xắn đoan trang trông đều rất vui vẻ, vô lo vô nghĩ. Người vợ ngồi sát cạnh ông ấy, nụ cười dịu dàng và đầm ấm.

Ken: Ngoài việc bây giờ ăn quá no thì mọi sự đều ổn. Cô thì sao?

Lăng Họa: Tôi cũng rất ổn, có điều hơi mệt.

Ken: Sao vậy Rene? Nếu cần, lát nữa chúng ta tới quán café quen trò chuyện một lúc?

Cô nhìn dòng chữ ấy, cảm thấy hơi nhức mắt.

Lăng Họa: Không sao đâu, có lẽ vì gần đây cường độ công việc quá cao, về nhà ngủ một giấc là ổn thôi.

Ken: Được, có vấn đề gì khó nói cứ tìm tôi bất cứ lúc nào. Tôi biết Tim đã đi, Chase hành sự lại tàn nhẫn, cô chưa quen lắm.

Lăng Họa: Ừm, được.

Ken: Ngày mai gặp lại.

Lăng Họa: Ngày mai gặp lại.

Vừa bỏ di động xuống, lại có một tin nhắn nhảy ra. Cô liếc nhìn, là tin nhắn do người nhận tin của TAA gửi tới.

[Vừa rồi đã đưa cho toàn bộ tòa soạn xem. Bài báo này ngày mai nhất định sẽ trở thành tin bùng nổ trên mọi phương tiện truyền thông. Cảm ơn cô nhé Rene, nhờ có cô, có thể cuối năm nay tôi lại được thăng chức rồi.]

Đọc xong dòng tin ấy, cô thẳng thừng ném di động vào trong túi xách.

6 giờ 50 phút sáng, Lăng Họa không cần đồng hồ báo thức đã tỉnh dậy. Cô nằm trên giường, mở Weibo ra, cứ thế nhẹ nhàng lướt tin.

Đúng 7 giờ. Một tin mới nhảy ra.

[Chuyện tình không ngờ của đại biểu Ken, người có khả năng kế nhiệm vị trí Chủ tịch nhất trong Berker Palace --- Đứa con trai riêng đang làm nghề cảm?]

Cùng với đó, gần như chỉ khoảng một phút sau, rất nhiều ID mà cô theo dõi đều chia sẻ bài viết này.

Cô mở trang tin tức trên di động, nó nằm ở tít đầu tiên.

Cô mở Wechat, nó cũng chình ình ở nơi nổi bật nhất.

...

Cô ném di động lên tủ đầu giường, đi tắm rửa, mặc quần áo và ăn sáng.

Khi tới Berker Palace, từ giây phút đầu tiên bước qua cánh cửa kính, cô đã cảm nhận được sự xôn xao của tất cả mọi người. Tất cả những người đi ngang qua đều đang rủ rỉ ghé tai nhau, cái tên Ken không biết đã vọng vào tai cô bao nhiêu lần.

Kỳ lạ là sáng nay Cù Khê Ngưng cũng có buổi họp nhưng anh lại không có mặt trong phòng họp cô đã sắp xếp cũng không có bất kỳ thông báo thay đổi lịch trình nào tới cô. Từ sáng sớm cô đã không nhận được bất kỳ tin nhắn nào của anh một cách bất thường.

Trở về chỗ ngồi của mình, cô nhìn thấy Tiểu Địch, thư ký của GKang đi về phía mình.

"Rene." Tiểu Địch nghiêm mặt nói: "Chase và những người khác đều đang nhóm họp với GKang, buổi họp này e là một tiếng rưỡi nữa cũng chưa thể kết thúc. Tốt nhất cô nên thay đổi toàn bộ lịch trình ngày hôm nay của Chase".

"Được." Cô dứt khoát gật đầu đồng ý.

"Cô biết chuyện ấy chưa?" Tiểu Địch ngừng một lát mới hỏi.

Cô khẽ gật đầu.

"Tôi thật sự không ngờ lại xảy ra chuyện này. Thật không biết người nào tung tin. Mấy kiểu scandal này Berker Palace không thể nhúng tay vào quản được, dù sao nó cũng nhắm vào đời tư cá nhân..." Tiểu Địch quần quần lộn tóc: "Tôi rất bất ngờ, cũng cảm thấy tiếc lắm. Trông ông ấy không giống một người như vậy, tôi lâu nay vẫn rất kính trọng ông ấy...".

Lăng Họa im lặng, chỉ nhếch miệng qua loa.

"Khi nào cuộc họp kết thúc tôi sẽ thông báo cho cô." Tiểu Địch thấy cô không có ý muốn buôn về chuyện này bèn vẫy tay chào cô.

Chẳng bao lâu sau, GAGA cũng tới tìm cô. GAGA biết rất rõ mối quan hệ giữa cô và Ken, thế nên từ đầu tới cuối không hỏi câu nào cũng không nói câu nào, chỉ vờ vai cô, đặt bánh gato và café lên bàn rồi đi luôn.

Từ sáng tới trưa, tận khi mặt trời khuất núi.

Cù Khê Ngung vẫn chưa xuất hiện lần nào, các quản lý cấp cao khác cũng vậy. Mọi người xung quanh đã bắt đầu bàn tán chuyện của Ken với âm lượng bình thường một cách không hề kiêng dè. Cô không tham gia bất kỳ một nhóm bàn luận nào.

Hơn tám giờ, phòng làm việc gần như không còn một ai. Cô vẫn ngồi nguyên ở chỗ của mình, xử lý công việc như gỗ đá. Bữa trưa cô khều vài miếng cơm, bữa tối tới giờ vẫn chưa ăn nhưng cũng không cảm thấy đói.

Đúng lúc này, Tiểu Dịch gửi tin nhắn Wechat tới: *Họ kết thúc rồi.*

Nhìn thấy dòng tin đó, cô run rẩy gập máy tính lại, đứng dậy đi về phía phòng làm việc của Ken.

Đi tới gần cô liền nhìn thấy thư ký của Ken đang đứng trước cửa, dưới đất đặt rất nhiều hộp dùng để thu dọn. Người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi bình tĩnh và điềm đạm ấy bê một chiếc hộp trong tay, nhìn vào phòng của Ken, âm thầm rơi nước mắt.

Có một vài cán bộ lục tục ra vào để bắt tay tạm biệt ông ấy, nhưng cũng có những người lại đi vòng qua như sợ rấn rết, dường như đến nhìn ông ấy thêm một lần cũng không muốn.

Cô vẫn luôn đứng gần đó chờ đợi, đợi cho tất cả mọi người đi khỏi, bao gồm cả GKang, và cuối cùng là Cù Khê Ngung.

Anh bắt tay với Ken, thấp giọng nói vài câu với ông ấy. Ken vẫn mỉm cười từ đầu tới cuối, đáp lại anh còn nhìn theo tiễn anh đi.

Khi đi ra ngoài, Cù Khê Ngung liền nhìn thấy cô đứng gần đó.

Bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt anh là những cảm xúc không thể đọc hết. Ánh mắt cô cũng bình tĩnh lãnh đạm. Tầm nhìn của họ giao nhau trong vài tích tắc rồi anh quay người bỏ đi, làm như không nhìn thấy cô.

Lăng Họa cảm thấy những cảm xúc cố nén nhin cả một ngày trời, sau cái nhìn của anh, đã hoàn toàn sụp đổ.

Cô vẫn đứng đực ở đó, cứ thế nhìn như vậy và vẫn chưa cất bước đi về phía phòng Ken.

Ken đứng trong văn phòng an ủi thư ký của mình, sau đó bắt đầu tháo những bức ảnh và con dấu treo trên tường xuống. Trong lúc ấy, Ken liếc mắt, nhìn thấy cô đứng gần đó.

Khi ánh mắt Ken vừa chạm phải, cô gần như không do dự một giây, quay người bỏ đi.

Khoảng cách vài bước, cô càng đi càng nhanh, giày cao gót vì những bước chân nặng nề khản trương tạo ra một loạt âm thanh vang trên sàn nhà. Cô cắn chặt răng, tới cuối cùng gần như chạy bước nhỏ, không dám quay đầu lại.

Khi sắp đi tới cửa văn phòng Cù Khê Ngung, bỗng có một đôi tay đầy sức mạnh kéo cô vào phòng.

Cùng với tiếng sập cửa nặng nề, cô hoảng sợ nhìn về phía chủ nhân cánh tay kia, liền đổ rơi vào một ánh mắt không thể quen thuộc hơn.

Phòng làm việc không bật đèn, đôi tay ấy giữ chặt cánh tay cô. Cô thử giãy giụa nhưng anh không buông.

Lăng Họa cảm nhận được nhiệt độ nóng rực từ lòng bàn tay anh, vì vừa chạy và tâm lý căng thẳng, hơi thở của cô có phần gấp gáp. Cô trầm mặc đứng đờ người tại chỗ, điên cuồng suy nghĩ xem anh định làm gì.

Sau đó, cô nghe thấy anh nói bằng chất giọng lạnh nhạt thường ngày: "Bài báo đã được truyền đi khắp các kênh thông tin, gây ra phản ứng đúng như tôi kỳ vọng. Thực ra đây chỉ chuyện riêng tư của một nhân vật tầm cỡ trong Berker Palace, không phải lỗ hổng gì trong chiến lược, nhưng cũng lại là một scandal không thể xóa nhòa. Quân chúng sẽ không bao giờ chấp nhận một người như vậy lãnh đạo mình".

"Qua buổi thảo luận cả ngày hôm nay, tất cả đã nhất trí yêu cầu ông ấy rời khỏi Berker Palace."

Từ khi quen anh tới giờ đây có lẽ là lần cô nghe anh nói nhiều nhất.

Mà từ giây phút đưa bài báo cho người nhận tin, cô cũng đã dự liệu được anh sẽ nói những lời này.

"Cô làm rất tốt, không một kẽ hở. Đây chính là kết quả tôi mong muốn."

Cô những tưởng anh đã nói xong, nhưng ai ngờ, anh thêm vào một câu cuối cùng như vậy.

Trái tim Lãng Họa đập mỗi lúc một nhanh.

Cô nghĩ, kể từ ngày đầu tiên bị anh gây khó dễ, một người không chịu khuất phục như cô đã luôn nỗ lực, điều muốn nghe nhất chính là sự thừa nhận và khẳng định của anh.

Bây giờ, cô đã được nghe thấy, cô tưởng mình sẽ rất vui.

Đã kích biết bao.

"Xin hỏi tôi đi được chưa?" Lát sau cô hạ giọng hỏi.

Cù Khê Ngưng không nói gì, chỉ chăm chú nhìn cô qua ánh đèn đường hắt vào cửa sổ.

Cô vùng vẫy nhưng anh vẫn không buông tay.

"Phải, tôi làm rất tốt." Nhịn đến nỗi gần như cắn gãy răng, cuối cùng cô vẫn ngẩng lên, nhìn anh bằng đôi mắt đỏ rực: "Tôi cũng không ngờ mình có thể làm gọn gàng dứt khoát đến vậy, có thể hại người đối tốt với tôi đến bước này mà không hề chớp mắt".

"Anh biết không? Không có ông ấy, hôm nay tôi không thể đứng ở đây. Trước kia tôi từng nhiều lần phạm sai lầm, đều là ông ấy và Tim cứu tôi... Vậy mà hôm nay tôi đã kề dao đâm vào ngực ông ấy. Cả đời này ông ấy cũng không thể thực hiện được giấc mơ đã gần trong gang tấc nữa, hơn nữa còn bị người ta chê cười. Cả những người thân vốn đang sống trong bình yên và hạnh phúc của anh ấy cũng sẽ vĩnh viễn sống trong cái bóng xấu xí này!"

"Tôi là một tên đao phủ, tôi đã hại cả gia đình ông ấy..."

Ban đầu, giọng cô còn bình tĩnh, nhưng về sau đã hoàn toàn cao lên thành tiếng nấc.

Nhịn lâu như vậy, từ hôm qua tới tận hôm nay, cuối cùng cô vẫn không nhin được. Hơn nữa, cô lại bộc phát với người không nên nhất.

"Có lẽ anh cảm thấy nực cười, phải, bao nhiêu năm nay tay tôi dính còn ít máu sao? Có dính thêm vài giọt thì có gì đáng kể đâu..."

Cô chưa kịp nói hết câu, bàn tay đang giữ chặt cô bỗng dùng lực, cả người cô đổ nhào về phía trước.

Sau đó, cô ngã mạnh vào một vòng tay vừa rắn chắc vừa ấm áp.

...

Cả người Lăng Họa chột ngơ ngẩn.

Trong phòng làm việc tối đen như mực, Cù Khê Ngưng một tay nhẹ nhàng ôm lưng cô, vỗ về.

Cô tròn xoe mắt, nước mắt vô thức lã xuống, thấm ướt áo sơ mi của anh.

Sau đó, cô nghe thấy anh khẽ thì thầm bên tai cô.

"Cô sở hữu cả tấm lưng của tôi, tôi cũng không cho phép cô hối hận."

~Hết chương 11~

***Lời tác giả: Tình cảm của Đại đế, cảm giác vừa tát một cái thì lại cho ăn một quả ngọt.**

Lần nào cũng đến lúc hận anh ấy muốn chết, cảm giác anh ấy đối xử với Tiểu Họa rất tệ thì anh ấy luôn dùng một câu nói để khiến người ta đầu hàng. Vậy phải làm sao đây? Dù sao sau này cũng là bà xã rồi, ngược đãi Tiểu Họa một chút trước chắc không sao chứ?? (Phải, không sai, tôi vĩnh viễn chỉ ngược nữ chính thôi, mấy người đánh tôi đi!)

Chương 12: Em cũng từng rất gần nơi an nghỉ rồi

Giọng của anh vẫn như mọi khi, sắc và lạnh, ngữ khí cũng chiếm thế thượng phong. Nhưng khi câu nói này rơi vào tai lại khiến con tim cô đau nhói, như bị ai dùng sức bóp chặt vậy.

Sẽ không ai hiểu được cô đau khổ nhường nào đối với việc của Ken. Thậm chí cả đêm qua cô đã mơ thấy ác mộng, ban nãy cô còn không có dũng khí nói chuyện với Ken.

Thế mà người ra lệnh cho cô làm chuyện ấy lại vừa hay là người hiểu rõ nỗi đau của cô nhất trên đời.

Anh hiểu cô đau khổ cỡ nào, hiểu cô tự trách cỡ nào. Nhưng vì sao anh vẫn kiên quyết bắt cô làm chuyện này? Có thể giống như ban nãy anh nói, chính vì cô là sống lưng của anh, cô mới nhất định phải tự mình giành lấy mục tiêu mà anh muốn đạt được, cho dù là chuyện khiến cô phải đau khổ, hơn nữa, anh cũng không cho phép cô hối hận.

Chỉ cần cô còn đứng cạnh anh ngày nào thì máu dính vào tay cô sẽ mỗi ngày một nhiều, cho dù đó là máu của những người có quan hệ mật thiết nhất với cô... nếu người đó ngáng đường anh.

Nhưng, một người như anh vì sao lại kiên nhẫn nhắc lại cho cô nghe sứ mệnh của mình? Vì sao vào lúc cô đau khổ nhất, anh lại là người xuất hiện bên cạnh cô?

Đây có lẽ là thủ đoạn cao siêu để anh lôi kéo lòng người chẳng, thế nên ở bên cạnh anh mới có một Mục Tịnh xuất sắc sẵn sàng bán mạng như vậy?

Rất lâu sau, anh nhẹ nhàng buông cô ra, làm như ban nãy chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Lặng Họa đứng trước mặt anh, cô giơ tay lên, thẳng thừng quẹt dòng nước mắt vương trên má.

"Xin lỗi." Cô đã khôi phục lại lý trí của mình: "Chase, xin lỗi, nhưng tôi cần nghỉ ngơi".

"Một ngày." Anh đáp rất nhanh: "Tôi cho cô thời gian tròn một ngày".

"Được."

Cô đồng ý, nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cũng không nói thêm câu nào mà quay người đi ra khỏi phòng.

Ra khỏi Berker Palace, ông trời vẫn còn trêu ngươi cô một vố, cô bắt gặp Ken đang chuẩn bị lên xe rời đi.

Có một khoảnh khắc, đầu óc cô trống rỗng. Cô cố gắng ép cơn run rẩy nơi khớp miệng và lòng bàn tay lại, tiến lên một bước, đi về phía Ken, người đang nhìn mình.

Dường như chỉ sau một ngày, Ken đã già đi chục tuổi. Ông ấy tiều tụy hẳn nhưng vẫn được chống đỡ bởi những từng trải thương ngày nên không hoàn toàn ngã gục.

"Ken!" Cô chào ông ấy, giọng vẫn còn khàn đặc.

"Rene." Ken mỉm cười hòa nhã, nói: "Tôi phải đi đây".

Khó khăn lắm cô mới kìm chế được dòng nước mắt dâng lên sau bốn chữ ấy, mắt cô một lần nữa đỏ lên giữa bóng đêm.

"Bảo trọng nhé, Ken." Trầm mặc một lát, cô cố gắng mỉm cười: "Hy vọng mọi sự tốt lành đến với ông".

Ken nhìn cô: "Sẽ như vậy thôi, cuộc chiến nơi đây đã kết thúc thì vẫn còn những chiến trường khác. Đời người chính là như vậy, vĩnh viễn không bao giờ để bạn may mắn thoát được những thứ mà bạn phải gánh chịu, nhưng chung quy nó vẫn giúp cô có sức mạnh để bò dậy, tiếp tục bước đi".

Sau đó ông ta đưa tay vỗ vai cô như một bậc cha chú hiền từ: "Rene, cô sẽ càng ngày càng phát triển, rất tốt, giống như tôi và Tim luôn kỳ vọng".

Lăng Họa nhắm mắt lại, khẽ gật đầu, nước mắt đọng lại nơi khớp mắt, cuối cùng vẫn không rơi xuống.

"Tạm biệt."

Cô đứng nguyên tại chỗ nhìn cho đến khi chiếc xe của Ken biến mất trong bóng tối, rất lâu rất lâu sau mới quay người rời đi.

Sau khi trở về nhà, cô đã ngủ một giấc tưởng như dài vô tận.

Dường như lâu lắm rồi cô không được ngủ bình yên như thế, cho tới khi ánh nắng chói chang xuyên vào mắt ép cô phải tỉnh dậy, cô mới nhận ra đã là bốn giờ chiều.

Cô đã ngủ gần hai mươi tiếng đồng hồ.

Cô cầm di động lên, không có tin tức, không có tin nhắn, cô không check mail mà gọi thẳng cho Đốc Mẫn.

"Ôi, người mất tích cuối cùng cũng quay về rồi!" Đốc Mẫn nhận điện thoại trong tích tắc, kêu lên một tiếng kỳ quái.

Lăng Họa lườm nguýt: "Sao hôm nay anh nhận điện thoại nhanh vậy? Em còn tưởng anh đang ở trong vòng tay người đẹp nào?".

"Làm gì có ai mới bốn giờ chiều đã ngồi trong vòng tay người đẹp chứ? Máy chuyện đó cứ phải tới tối mới có sức hiểu không?" Đốc thiếu gia uể oải đáp: "Sao hả, bỗng dưng hôm nay lại gọi điện tới, lúc trước chẳng phải bị Chase Qu hành đến sống không yên ư?".

"Đi ăn đồ nướng với em đi."

"Hôm nay em không đến Berker Palace sao?"

"Em nghỉ."

Hiệu suất của Đốc Mẫn rất cao, nửa tiếng sau là đã có mặt ở dưới nhà cô. Đi gặp "ngôi sao lấm người hâm mộ" này, Lăng Họa không bao giờ phải trang điểm. Cô mặc đại một chiếc áo phông có mũ, quần đùi và giày thể thao rồi chạy xuống nhà.

Từ xa, cô đã nhìn thấy Đốc Mẫn ngồi trong chiếc xe mui trần, huýt sáo về phía cô như một gã lưu manh. Các cô gái xung quanh thi thoảng lại quay đầu nhìn, ngay cả bảo vệ khu nhà cũng nhìn cô bằng ánh mắt mờ ám.

"Anh thần kinh hả!" Cô không lên xe mà đứng bên cạnh cầm mắt kính lườm anh ấy: "Cứ thế này đi ăn đồ nướng?".

"Lâu lắm không gặp em rồi, kích động khó kiềm chế." Đốc Mẫn nhìn cô cười hì hì, lúm đồng tiền bên má trái khiến người ta đảo điên: "Được rồi, em đừng giận. Anh để xe ở chỗ em, chúng ta đi bộ ra đó là được chứ gì?".

Đốc Mẫn cao khoảng 1 mét 86, vóc dáng người mẫu, dù có mặc áo rách thì cũng đủ sức khiến mấy cô gái nhỏ quỳ rạp. Mỗi lần đi đường cùng anh ấy, cô đều cảm thấy phiền, vì có cảm giác tất cả mọi người đều đang nhìn mình, hôm nay cũng không phải ngoại lệ.

"Tiểu Họa, sao anh có cảm giác hôm nay em nóng tính quá vậy?" Đi trên đường, Đốc Mẫn nhìn khuôn mặt bực dọc của cô: "Có phải em chậm kính một tháng rồi không? Có bầu rồi?".

Lăng Họa nghiêng răng quay đầu lại, nhe răng cười với anh ấy: "Cảm ơn anh, chắc là em quan hệ với ma đấy mà".

Tới quán nướng, cô vung tay, yêu cầu với chủ quán cả một đồng đồ, khiến Đốc Mẫn nhướng mày: "Em ăn hết từng ấy thứ hả?".

"Mặc kệ, chỉ là muốn ăn thôi, ăn rồi tâm tình sẽ tốt hơn."

Đốc Mẫn lắc đầu: "Anh nói cho em nghe, bây giờ công việc đang chiếm sự toàn bộ tinh thần của em. Em như vậy sẽ rối loạn nội tiết tố rồi thành bà già khó tính đấy".

"Câm miệng." Cô lườm anh.

"Chase Qu đôi xử với em thế nào?"

Cô vừa nghe, trong đầu lập tức hiện lên cảnh tượng anh đứng ôm mình trong văn phòng tối qua, biểu cảm trên gương mặt lập tức trở nên cứng đờ.

Đốc Mẫn và cô quả thực quá thân, vừa nhìn thấy biểu cảm đó, anh ấy đã hỏi ngay: "Hắn ngủ với em rồi?".

"Cút."

"Tin tức tôi qua cũng do hấn động tay động chân phải không?" Đốc Mẫn bật nước ngọt cho cô, tùy tiện nhắc đến: "Trước kia chắc Ken rất mong được làm người kế nhiệm".

Lăng Họa im lặng giây lát: "Có thể đừng nói mấy chuyện này không?".

"Được được được." Đốc Mẫn thấy vậy lập tức giơ tay: "Em muốn nói gì cứ nói, anh không nhiều lời nữa".

"Nói về anh đi."

"Haizz..." Anh ấy thờ dài, day day thái dương: "Anh thì có gì để nói đâu. Gần đây bố anh cứ giục anh kết hôn suốt, ông ấy muốn bế cháu nội ấy mà".

"Phụt..." Cô suýt nữa phun nguyên ngụm nước ngọt trong miệng ra.

"Có buồn cười đến vậy không?" Đốc Mẫn nhìn cô chăm chăm như ôm cả tâm thù đại hận: "Lẽ nào em không cảm thấy đau khổ và phẫn nộ sao? Anh sắp bị ép chết rồi. Cứ mỗi lần anh về nhà là bố mẹ lại lần lượt niệm chú bên tai anh, vừa niệm vừa cho anh xem cả đống ảnh gái trong Wechat... Mà chưa hết đâu, anh mà không về họ sẽ bom anh trên Wechat, còn nhằm lúc anh đang làm việc, mẹ ơi, suýt nữa anh tưởng mình liệt dương...".

Lăng Họa bò rạp ra bàn, cười không ngời dậy được.

"Em cứ cười đi." Đốc Mẫn vừa nói vừa bực bội cầm cái cánh gà rán nhân viên phục vụ vừa bê lên, đặt trước mặt cô: "Tóm lại là em luôn thích gây dựng niềm vui của mình trên nỗi đau của anh".

"Vậy em hỏi anh, khi nào thì anh định lấy vợ?" Cô cầm cánh gà lên.

"Anh hả?" Đốc Mẫn dựa lưng vào ghế, rướn môi cười: "Chưa biết nữa, tóm lại bây giờ chưa muốn, anh còn chưa đến ba mươi tuổi cơ mà".

"Nhưng anh cứ chơi bời mãi như vậy cũng không phải cách, trừ phi anh định chơi cả đời."

"Anh không định chơi cả đời." Thứ gì đó tận sâu trong đáy mắt bị che giấu bởi biểu cảm hờ hững của anh: "Nhưng chí ít thì người cùng anh xuống mồ phải là cô gái anh thật lòng yêu thương".

"Anh từng thật lòng yêu thương ai chưa?" Lăng Họa chống tay lên má: "Nào, để em nghĩ xem, từ hồi cấp ba... cô Tiểu A đó?".

Độc Mẫn lắc đầu.

"Cici?"

Anh ấy lại lắc đầu.

Cô đã liệt kê mấy cô bạn gái coi như đã hẹn hò với Độc Mẫn một khoảng thời gian mà không phải dựa trên nền tảng xác thịt nhưng đều bị anh ấy phủ nhận.

"Mà thôi, quan trọng là anh vui vẻ." Cô tiếp tục ăn cánh gà: "Nhưng câu vừa rồi của anh em đồng tình".

Ngẫm nghĩ một chút, mắt cô chột sáng lên: "Mà em cũng đã từng rất gần với nơi yên nghỉ cuối cùng rồi đấy".

Nhìn khuôn mặt trầm xuống của cô, Độc Mẫn khẽ hỏi: "Hắn từng tới tìm em?".

Cô "ừm" đáp lại.

Biểu cảm của Độc Mẫn trong giây lát không còn ôn hòa dịu dàng như mọi khi mà toát ra chút không vui: "Nghe đám bạn trong ngành ở nước A nói sau này có khả năng hắn định quay về thành phố T".

Cô gật đầu, mỉm cười thản nhiên: "Thành phố T lớn như vậy, em không tin là sẽ gặp lại".

"Gặp rồi sẽ thế nào?" Anh ấy nhìn thẳng vào mắt cô.

"Chẳng thế nào cả." Cô đặt chiếc cánh còn lại vào đĩa của Độc Mẫn: "Có thể thế nào được đây?".

Ăn uống xong, họ đi dạo một vòng bên bờ sông, mua cốc Smoothie mà Lăng Họa tâm niệm muốn ăn mãi rồi mới từ từ tản bộ đi về.

Đêm đã khuya, được sống một ngày không căng thẳng, cô hoàn toàn thả lỏng cơ thể.

Nhưng khi Đốc Mẫn và cô cùng đi tới trước cửa tiểu khu, cả người cô lại run lên như bị ai đánh một gậy vậy, cô dừng phắt lại.

"Áy?" Đốc Mẫn quay đầu lại: "Em sao thế?".

Cô nhìn chiếc xe đỗ trước cửa khu nhà, dụi dụi mắt để nhìn cho rõ biển số.

"Đốc Mẫn..." Lát sau cô hít sâu: "Anh về đi, khẩn trương đi mà còn ngả vào vòng tay người đẹp".

"Hả?" Đốc Mẫn chẳng hiểu gì.

"... Anh ấy đến rồi." Lăng Họa cảm thấy đầu mình sắp nổ tung.

"Hắn là ai?"

"Chase." Cô cứng đờ gượng gạo cử động khóe môi, ra hiệu cho anh ấy nhìn về phía chiếc xe: "Đó là xe của anh ấy".

Nói rồi, cô để Đốc Mẫn đó, đi về phía xe của Cù Khê Ngung, bây giờ trong đầu cô chỉ có một trăm dấu ? và dấu ! to vật. Nửa đêm nửa hôm, anh hạ cố tới nhà cô làm gì?!

Cô vừa đi tới bên cạnh xe, cánh cửa sau liền từ từ hạ xuống, khuôn mặt của Cù Khê Ngung hiện rõ trước mắt cô.

"Chase." Cô tin rằng lúc này biểu cảm trên mặt mình vô cùng bình tĩnh: "Chào anh".

"Bảo bối..."

Nhưng ai ngờ, một giây sau, xung hô trầm bổng du dương của Đốc Mẫn đã khiến mọi sự cố gắng của cô bị phá vỡ.

Theo sau đó, một cánh tay từ sau lưng cô vòng ra, nhẹ nhàng ôm lấy cổ cô.

Lăng Họa quay mắt phắt sang nhìn anh ấy với nét mặt "Anh chết chắc rồi", giận dữ lườm Đốc Mẫn, tỏ ý bảo anh ấy mau cút xa.

"Anh lên nhà đợi em, em đừng để anh đợi lâu quá nha." Đốc Mẫn cười gian xảo với cô bằng khuôn mặt "hồ ly tinh" của anh ấy, làm như hoàn toàn không nhìn thấy Cù Khê Ngưng ngồi trong xe vậy.

Cô bỗng đứng đưng hết tóc gáy lên, một là vì ghê người bởi câu nói của Đốc Mẫn, hai là... hai là vì sao cô lại có cảm giác như bị bắt gian tại giường thế này?

Đốc thiếu gia phong tình nói xong bèn điềm nhiên rời khỏi nơi "phát nổ", để lại một Lăng Họa vô duyên vô cớ cảm thấy chột dạ và một Cù Khê Ngưng ngồi trong xe mặt không cảm xúc.

Anh dùng đôi mắt như chim ưng của mình nhìn cô chăm chăm mấy giây rồi đưa phong bì trong tay cho cô.

Lăng Họa đón lấy, nhẹ nhàng mở ra, lấy ra hai thứ giống như vé vào cửa.

Mượn ánh đèn đường để xem xét một chút, cô bỗng ngẩng phắt lên, tròn xoe mắt nhìn anh, trong ánh mắt dần dần có những vụn sáng tung ra.

Mẹ ơi, cô quả thật không dám tin vào mắt mình! Thứ anh vừa cho cô, thứ đó là... là vé VIP buổi liveshow của Tạ Tu Dực tại thành phố T vào tối ngày kia!

Cù Khê Ngưng không đợi những phản ứng khác của cô, khinh thường nâng cửa xe lên, trước khi chiếc xe lao vút đi, anh buông một câu: "Tôi hiểu rồi, hóa ra cô thích mấy tay ái nam ái nữ".

~Hết chương 12~

***Lời tác giả: Đại đế: Để đỡ con gái đang tổn thương cách gì là tốt nhất?**

Djay: Vé vào cửa liveshow của mình!

Đại đế: Vì sao mình phải lấy người đàn ông khác ra để chọc vui người con gái của mình?

Djay: Cậu có lấy hay không?

Đại đế: ... Đưa đây, đồ ái nam ái nữ!

Oa, Đại đế dám mắng Djay và Đốc Mẫn là ái nam ái nữ!!!

Tôi có đôi lời, chớ trước mọi người đọc khoảng khắc cuối cùng có thể cảm thấy sao Đại đế bỗng nhiên thân mật với Tiểu Họa nhanh như vậy? Ôi, vậy thì có thể chỉ một giây sau các bạn đã thấy họ trở mặt, mỗi người mỗi ngả *Nhún vai*. Thế nên cứ bình tĩnh mà xem, hihi. Con người Đại đế ấy mà, bụng dạ tâm tư đen tối khó dò, cực kỳ khùng bố (xếp số 1 trong số các nam chính của tôi). Để leo lên được vị trí ngày hôm nay thì mỗi bước anh ấy làm mà các bạn nhìn thấy đều có lý do, đều là thủ đoạn. Trên vũ đài chính trị, những thủ đoạn dơ bẩn là cực kỳ nhiều, nếu mình sống thì kẻ khác phải chết. Tôi vốn không muốn viết ra quá rõ ràng như vậy, vì cuốn sách này là chính trị chứ không phải thương trường, nhưng đọc được những bình luận kịch liệt và khó nghe, tôi vẫn phải lên tiếng. Đọc truyện vốn dĩ luôn phải giữ cho tâm trạng vui vẻ. Nhưng ai hiểu tôi đều biết tôi rất thương độc giả, rất mong các bạn đọc truyện cũng được vui vẻ~

***Lời dịch giả: Đó, thế nên ai cảm thấy đọc mà cứ phải rồ dại lên vì nữ chính hay nam chính thì bye bye, đừng mất công viết một cái comt chửi rửa họ làm gì, mình sẽ xóa đấy :3**

Chương 13: Sẽ chỉ nhớ tới nụ hôn này

Câu nói cuối cùng của Cù Khê Ngung Lăng Họa đã không còn nghe thấy nữa.

Cô cầm phong bì và vé vào cửa rồi lao như bay tới trước mặt Đốc Mẫn đang dựa vào xe đợi cô, ép anh ấy giơ tay lên high-five với mình.

"Em lên con thần kinh gì vậy?" Đốc Mẫn giữ chặt tay cô, vừa nhìn cô bằng biểu cảm "Em ngốc rồi hả" vừa rút thứ trong tay cô ra, nhìn lướt qua rồi ngẩng lên với nét mặt phức tạp: "... Đây là thứ Chase Qu đưa cho em?".

Cô gật đầu, đứng trước mặt bạn thân đã không còn kiềm chế được tiếng hét của mình nữa: "Khu VIP, hàng đầu tiên, ghé ở giữa! Trời ơi là trời! Á!!!".

Phải biết rằng, ngày xưa mỗi lần liveshow mở bán vé vào cửa, cô ngồi lướt di động mất một tiếng mà vẫn không mua được vì quá chậm tay. Cô vốn định hai tuần trước liveshow sẽ tìm mua vé chợ đen, nhưng quả thực vì dạo gần đây bị Cù Khê Ngung vất kiệt hết tinh thần và sức lực nên cô đã hoàn toàn quên khuấy mất!

Vì vậy, có trời biết, khi nhìn thấy hai chiếc vé này cô đã vui mừng cỡ nào, hơn nữa theo đuổi Tạ Tu Dục bao năm qua cô chưa bao giờ mua được vé ngồi hàng đầu!

Đốc Mẫn quen biết với cô đã lâu cũng rất hiếm khi thấy cô hưng phấn như đứa trẻ thế này, biểu cảm của anh ấy càng khó coi hơn: "Tiểu Họa".

"Dạ?"

"Vì sao hẳn lại đưa em thứ này?"

Cô xoay vòng vòng tại chỗ liên tục, khoa tay múa chân: "Anh ấy là bạn thân của Tạ Tu Dục. Chắc là vợ của Tạ Tu Dục bảo anh ấy mang cho em. Vì trước đó em có giúp họ trông con trai, cậu nhóc tinh ranh đó đáng yêu cực".

Độc Mẫn trả lại vé cho cô, ngữ khí châm chọc: "Nhưng vì sao phải đêm hôm hắt mới mang tới nhà em? Hắt tốt vậy sao?".

Câu hỏi này của anh ấy quả thực đã làm khó cô rồi: "Em không biết, có thể là vừa từ nhà Tạ Tu Dục ra, tiện đường thì ghé?".

Độc Mẫn tỉ mỉ quan sát cô một lượt: "Em nghĩ hắt nhàn rồi vậy sao? Tiểu thư à, mong em hãy trưởng thành lên một chút. Người đàn ông này không phải người bình thường, mỗi một việc làm của hắt đều có nguyên do cả đấy".

"Vậy thì chắc là muốn lấy lòng em, vỗ về em? Dù sao thì hôm qua em cũng làm tay sai cho anh ấy, giúp anh ấy diệt trừ một người ngáng đường tương lai, cho dù người ấy có ơn với em." Nhắc tới chuyện hôm qua, sắc mặt Lăng Họa vẫn không tốt lắm. Im lặng một lúc, cô mới nhìn Độc Mẫn, hỏi ngược lại: "Lẽ nào ý anh à Cù Khê Ngưng muốn tán em?".

Anh ấy ngồi vào trong xe, khởi động máy: "Ai mà biết được?".

Cô nhún vai, gõ tay lên cửa sổ xe: "Anh đi xem với em không? Tối ngày kia đây".

"Anh đâu có hâm mộ." Độc Mẫn làm mặt khinh thường: "Vả lại, trông anh cũng đâu có thua kém Tạ Tu Dục, thà về nhà soi gương tự ngắm còn hơn".

"Nhưng anh hát khó nghe hơn anh ấy nhiều." Cô dứt tay vào túi áo: "Mau về với các em của anh đi, bye bye".

"Lâu lắm rồi em không yêu đương hẹn hò gì, đừng nghĩ mọi việc quá đơn giản." Trước khi lái xe đi, Độc Mẫn còn quay đầu lại, nghiêm túc dặn dò cô một câu: "Đàn ông kẻ nào cũng xấu xa hết, mà gã Cù Khê Ngưng đó còn lại đỉnh cao của xấu xa nữa".

"Con biết rồi, thưa bố." Cô sột ruột vẫy tay.

Tiền Độc Mẫn đi rồi về nhà, cô lấy di động ra, soạn một tin nhắn gửi cho Cù Khê Ngưng, chỉ có hai chữ: *Cảm ơn*.

Sau khi bình tĩnh lại, không phải cô không suy nghĩ tới lời Độc Mẫn nói, nhưng cô vẫn cho rằng Cù Khê Ngưng chỉ đang lợi dụng tài nguyên tới

triệt để mà thôi. Dù sao thì anh cũng biết rõ chuyện của Ken gây ra một đả kích rất lớn với cô. Đây lại là điều anh sợ hãi. Vì muốn cô tiếp tục cam tâm tình nguyện bán mạng cho mình, anh đã đưa cô một mối như duy nhất có thể khiến cô hứng thú.

Cầm tờ vé lăn đi lăn lại trên giường, cô đi gọi điện cho GAGA, hỏi cô ấy có muốn cùng đi xem liveshow của Tạ Tu Dục không. Kết quả là cuối tuần GAGA lại phải cùng bạn trai ra ngoài chơi, mà ngoài Đốc Mẫn và GAGA ra thì ở thành phố T cô không còn người bạn đặc biệt thân thiết nào khác. Chiếc vé còn lại trở thành một chuyện đau đầu.

Tắm xong đi ra, cô bất ngờ nhìn thấy Cù Khê Ngung trả lời tin nhắn.

Chase: Thứ Bảy mấy giờ bắt đầu?

Lăng Họa: Mấy giờ gì cơ?

Chase: Liveshow.

Lăng Họa: Bảy rưỡi.

Trả lời xong, cô bỗng cảm thấy nghi hoặc, anh hỏi chuyện này làm gì chứ?

Chase: Vé tạm thời để ở chỗ cô.

Lăng Họa: Hả?

Chase: Vé còn lại là của tôi đấy.

... Nhìn thấy hàng chữ này, di động của cô rơi thẳng xuống giường.

WTF?!

Cô mắt tròn mắt dẹt đờ đẫn nhìn dòng tin trên màn hình, quả thật không dám tin vào mắt mình.

Thế tức là, buổi liveshow tối thứ Bảy mà cô tâm tâm niệm niệm sẽ phải cùng xem với Cù Khê Ngung?! Có nhầm không vậy?!

Một đêm ngủ ngon hoàn toàn biến mất, hôm sau cô mang theo hai quàng thâm rất to bước vào Berker Palace. Muốn quan sát Cù Khê Ngưng, nhưng từ sáng tới tối lịch trình của anh đều được xếp đầy, cả ngày chưa nói được với cô quá năm câu, cả khi rời khỏi Berker Palace cũng đều do Mục Tịnh đưa đón, đến cả bóng dáng anh cô cũng không nhìn thấy.

Trên đường về nhà, cô không nhịn được nữa bèn gửi tin nhắn cho Kha Giáo, vợ của Tạ Tu Dục, muốn tìm hiểu xem Kha Giáo biết những gì.

Lăng Họa: Hôm qua em được cầm vé VIP của liveshow, thật sự rất cảm ơn anh chị.

Rau chân vịt: Đừng khách sáo, em thích là được. Em không biết đâu, Hựu Hựu ngày nào cũng nhắc em.

Lăng Họa: Em cũng nhớ Hựu Hựu!

Rau chân vịt: À, hôm qua lúc nhận vé, Chase quyết đòi hai vé, nói rằng mình cũng đi, làm chị và anh hoảng hốt. Phải biết là bao nhiêu năm nay anh ấy còn chưa từng nghe nửa bài hát nào của Tạ Tu Dục.

Đọc xong dòng ấy, cô tuyệt vọng chống tay lên trán.

Nhưng còn chưa kịp nhắn lại cho Kha Giáo thì đã có một tin nhắn mới nhảy ra trước.

Chase: Bảy giờ ngày mai, cửa soát vé VIP.

... Lần này cô tin thật rồi, chắc chắn là anh cố ý.

Buổi liveshow này còn xem thế nào nữa? Anh ngồi bên cạnh cô, cô còn la hét inh ỏi được không? Còn có thể cùng thần tượng vừa hát vừa nhảy được không? Hả? Cùng sếp của mình đi xem liveshow của idol, đây có khác nào hành hình không?

Khi Lăng Họa tới kịp cửa lớn của liveshow, mặt cô vẫn ngập đầy lo âu.

Nhưng điều đáng lo hơn vẫn còn ở phía sau, khi sắp đi đến cửa VIP, cô liền cảm thấy có rất nhiều cô gái phấn khích đứng nói chuyện. Quả không sai, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Cù Khê Ngưng mặc quần áo

thoải mái đang đứng trước cửa. Cho dù anh có đội một chiếc mũ có thể che đi một phần ba khuôn mặt thì vẫn không hề giảm bớt chút sức hút nào đối với phái nữ, người không biết còn tưởng Tạ Tu Dực xuất hiện ở cửa soát vé VIP.

Cô đau đầu rào bước qua đó, sợ anh bị người khác nhận ra.

Nhìn thấy cô, anh không tỏ thái độ gì, chỉ giơ tay ra, tỏ ý muốn cô đưa vé cho mình.

Cô đưa cho anh một vé, cùng anh đi vào bên trong: "Tôi nghe Kha Giáo nói, nửa bài hát của Tạ Tu Dực anh cũng chưa từng nghe qua".

Anh kéo thấp mũ xuống, lạnh nhạt đáp: "Ừm".

"Vậy há chẳng phải đang lãng phí thời giờ vàng bạc của anh sao?"

Anh nghiêng đầu nhìn cô, ngữ khí vô cùng thờ ơ: "Tôi muốn khảo sát trình độ thưởng thức âm nhạc của người dân hiện đại".

"..." Cô phục, cô không nói lại được câu nào.

Sau khi ngồi vào chỗ, cô đảo mắt nhìn xung quanh, nhanh chóng phát hiện ra Kha Giáo dẫn theo Tạ Hựu Thức và một đôi vợ chồng trẻ cô không quen ngồi sáu chiếc ghế ở hàng đằng sau cô, bên tay trái.

Kha Giáo nhìn thấy cô, len lén chào hỏi cô. Tạ Hựu Thức cũng đã nhìn thấy cô, nó lập tức phấn khích nói bằng câu khẩu hình miệng xung hô "cô Tiểu Hoa". Mặc dù cô rất muốn qua đó nói chuyện với họ nhưng cô hiểu cả Kha Giáo và Tạ Hựu Thức đều muốn kín đáo, nếu không rất dễ bị đám paparazzi bắt được.

Vốn dĩ phải ngồi cạnh "ông Phật lớn" này cô còn cảm thấy cả người cứng đờ, nhưng ngay khi liveshow bắt đầu, cô đã thả lỏng trong khoảnh khắc.

Từ giây phút nhạc nền của bài hát đầu tiên vang lên, Lăng Họa chỉ muốn nhảy lên khỏi ghế ngay lập tức. Bên phải và đằng sau lưng cô, các khán giả đã bắt đầu reo hò. Cô chỉ có thể ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, nhin đến khó chịu cả người.

Ai ngờ, lúc này trước mắt đột nhiên xuất hiện một bàn tay cầm theo hai chiếc lightstick.

Cô kinh ngạc quay sang, thấy Cù Khê Ngung đang nhìn mình.

Một giây sau, anh đặt hai chiếc lightstick lên đùi cô.

Lăng Họa cầm lên, nhìn anh, cảm thấy bỗng dưng tim đập nhanh hẳn lên.

"Đừng có làm tôi điếc tai là được." Anh quay đi, nhíu mày tỏ vẻ ghét bỏ.

Cô hít sâu một hơi, một lần nữa nhìn chăm chú lên sân khấu, tập trung vào Tạ Tu Dực đang rực rỡ lấp lánh như một vị thần, cuối cùng cũng bắt đầu hoàn toàn hòa mình vào liveshow giống như bao người.

Bỏ đi, mất hình tượng thì mất hình tượng, chẳng lẽ anh còn quay lại cảnh cô gào thét như một con rồ để mang tới chiếu tại Berker Palace?

Từng bài từng bài nối tiếp nhau, dù là bài cũ hay bài mới gần như bài nào mọi người cũng hát theo, cả hội trường nhiệt tình gần như muốn lật tung nóc nhà, khiến người ta gần như cảm thấy thời gian ngừng trôi. Mặc dù Cù Khê Ngung đã cảnh cáo cô, nhưng cô vẫn hét lạc cả giọng.

Cho tới khi nhạc dạo của bài hát cuối cùng vang lên, bàn tay cô bỗng nhiên khựng lại.

Có người nói, ca khúc chất chứa một phần kỷ niệm của con người. Có thời kỳ bạn thường xuyên nghe một bài gì đấy thì nó sẽ đọng đầy cảm xúc ban đầu chân thực nhất của bạn ở thời kỳ ấy.

Giọng hát của Tạ Tu Dực nhanh chóng lấp đầy sân khấu, trầm lạnh mà tình cảm, nhẹ nhàng mà sâu sắc, từng câu từng câu như rót thẳng vào huyết mạch của cô.

Bài hát này là ca khúc vài năm trước khi còn học ở nước A, có một dạo ngày nào cô cũng bật đi bật lại.

Lúc đó, người thường nhân lúc cô vừa nghe nhạc vừa viết luận văn len lén ngồi xuống bên cạnh cô, vừa chê cô nghe không biết chán vừa gõ một bên tai nghe của cô xuống, cùng cô nghe bài ca mãi không chán này.

Thậm chí có lúc khi hai người ở bên nhau, người ấy còn bỗng nhiên ngâm nga cho cô nghe.

Nhưng từ sau khi tới thành phố T, ba năm nay, cô chưa từng nghe lại.

Cô không dám nghe, vì chỉ cần nghe là sẽ nhớ lại rất nhiều, rất nhiều. Nhớ lại quãng thời gian trước khi người ấy rời xa cô, những điều vui vẻ, những điều bi thương... Người ấy đã chiếm cứ từng góc ngách trong những năm tháng tuổi xuân ấy của cô, khiến cô trở thành một kẻ hèn nhát đến cả những quán café họ từng đến cũng không dám bước chân vào.

"Lãng Họa."

Khi đôi mắt dần căng ra, dường như cô nghe thấy có ai đang gọi mình.

Cô quay đầu lại thì thấy Cù Khê Ngung đang nhìn mình: "Sao vậy?".

Anh yên lặng nhìn cô chăm chú, chỉ vào tai mình, tỏ ý anh không nghe rõ cô nói gì.

Cô không còn cách nào khác, đành ghé sát về phía anh hơn một chút: "Bây giờ đã nghe rõ hơn chưa?".

"Chưa được."

"Thế này thì sao?"

Cô có chút nghi hoặc, cảm giác mặt mình sắp dính vào mặt anh tới nơi.

Anh bỗng nhiên chỉ tay về góc trái phía trước mình.

Lãng Họa nhìn theo hướng tay anh chỉ, còn tưởng là Tạ Tu Dục đi tới trước mặt họ. Nhưng một giây sau cô bỗng thấy phía trước tối đen.

Một gương mặt tuần tú đột ngột phóng to cực đại trước mắt cô. Trong chớp mắt, cô chỉ cảm nhận được môi mình bị một đôi môi lạnh lẽo khác bịt kín.

Một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu, chiếc lightstick trong tay cô rơi xuống đất.

Mọi âm thanh xung quanh dường như ngừng lặng. Cô không còn nghe được tiếng hát của Tạ Tu Dực nữa, cũng không còn nghe được tiếng hát vang của mọi người nữa... Ánh đèn, tất cả mọi ánh sáng tựa hồ đều biến mất, chỉ còn lại xúc cảm trên bờ môi và hơi thở của anh là chân thực.

Vì đội mũ nên anh nghiêng mặt, yên lặng hôn cô giữa tiếng reo hò của vô số người.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cuối cùng Cù Khê Ngưng mới rời khỏi môi cô.

Anh nhìn khuôn mặt như đã đông cứng của cô, kéo thấp vành mũ, giờ tay chạm lên môi mình như đang đùa giỡn:

"Từ nay về sau, khi nghe bài hát này, em sẽ chỉ nhớ đến nụ hôn này."

~Hết chương 13~

***Lời tác giả: Djay: Cậu quen mình mười mấy năm mà chưa từng nghe nửa bài hát của mình, vì sao bỗng nhiên đòi tới liveshow?**

Đại đế: Cần cậu quan tâm?

Ai lại một lần nữa chết ngất vì Đại đế giờ tay!!!

***Lời dịch giả: Một lần nữa khẳng định tình yêu của Đại đế không chỉ đơn thuần từ hiện tại.**

Chương 14: Anh... muốn tán tôi sao?

Sau khi nốt nhạc cuối cùng của bài hát cuối cùng vang lên, tất cả mọi người đều đồng thanh kêu hát tiếp.

Lăng Họa ngồi im trên ghế, hoàn toàn tách biệt với đám đông đang reo hò nhiệt tình sau lưng mình. Mắt cô nhìn lên Tạ Tu Dực trên sân khấu nhưng não bộ thì vẫn đứng sững.

Tạ Tu Dực rạng rỡ chói sáng, dường như đang cầm micro nói với fan điều gì đó. Nhưng cô không nghe được một chữ nào. Lúc này, dường như vạn vật trên thế gian chỉ còn người đàn ông bên cạnh là có sự tồn tại mãnh liệt nhất.

Nhưng cô không nhìn anh thêm lần nào nữa.

Một lát sau, Tạ Tu Dực thực sự không chối từ được yêu cầu của fan, cuối cùng lại hát thêm một bài rồi mới chính thức chào cảm ơn. Tất cả ánh đèn tối đi, bấy giờ mọi người mới bịn rịn đứng dậy ra về.

Cô cùng dòng người bắt đầu đi ra ngoài, Cù Khê Ngung đi trước mặt cô.

"Lăng Họa." Phía sau có người nhẹ nhàng vỗ vai cô.

Cô quay đầu, nhìn thấy Kha Giáo đội mũ lưỡi trai đang nháy mắt với cô: "Bye bye, lần sau rảnh lại tới nhà chúng tôi chơi nhé".

"Vâng, nhất định ạ!" Cô mỉm cười chào tạm biệt Kha Giáo.

"Cô Tiểu Hoa!" Tạ Hựu Thức được Kha Giáo nắm tay lúc này bỗng níu lấy vạt áo cô, chớp mắt: "Cô Tiểu Hoa, con có chuyện muốn nói với cô".

"Sao vậy?" Người ở khu ghế VIP gần như đã về hết cả, có lẽ không còn ai chú ý tới họ nữa. Cô dứt khoát ngồi xuống, xoa đầu Tạ Hựu Thức: "Hựu Hựu, con muốn nói gì?".

Tạ Hựu Thức đảo đảo đôi đồng tử, ngược lên nhìn mẹ rồi ghé sát khuôn mặt nhỏ vào tai cô, thì thầm nói chỉ để hai người họ nghe thấy: "Con vừa nhìn thấy chú Chase hôn cô rồi".

...

Khuôn mặt Lăng Họa bỗng chốc tái mét.

Có lẽ đã im lặng vài giây, cô nhìn Tạ Hựu Thức như nhìn khuôn mặt của một thiên thần nhỏ, hít thở sâu rồi cũng thì thầm vào tai thằng bé: "Hựu Hựu, ban này chú Chase chỉ đùa với cô Tiểu Hoa thôi, không phải hôn thật đâu".

"Thật không ạ?" Tạ Hựu Thức nhìn cô chăm chú bằng đôi mắt xinh xắn.

"Thật mà." Cô thom một cái lên má nó: "Nhưng đây là bí mật giữa con và cô Tiểu Hoa, con sẽ giữ bí mật cho cô chứ?".

"Đương nhiên ạ." Thằng bé vỗ mạnh lên ngực mình, rồi đặt ngón tay lên môi: "Suýt".

Kha Giáo đứng nhìn mà không hiểu chuyện gì, hoàn toàn không biết cậu con trai của mình rốt cuộc đã nói những gì, đành dắt cậu bé với khuôn mặt ra vẻ thần bí ấy đi.

Khi ra khỏi sân khấu, tới khu đỗ xe VIP, Lăng Họa nghĩ một lát, cuối cùng lên tiếng gọi giật Cù Khê Ngưng gần đi về phía ô tô của mình lại: "Chase".

Anh quay đầu.

Cô rảo bước tới trước mặt anh.

"Anh..." Cô ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt anh: "... muốn tán tôi sao?".

Đầu mày anh hơi động đậy, sau đó cô nhìn thấy anh bày ra một biểu cảm rất sâu xa, không thể nói là tức giận hay kinh ngạc, tóm lại là khiến đối phương rất khó đoán.

"Cô muốn nghe được câu trả lời thế nào." Anh rướn môi.

Cô ngập ngừng giây lát: "Tôi không muốn nghe câu trả lời nào cả".

Cù Khê Ngưng nghe xong lời cô nói bèn nhìn cô một lúc.

Sau đó, chưa đợi cô phản ứng lại, anh khẽ cúi người, ghé sát mặt vào tai cô, nói bằng chất giọng trầm mà quyến rũ: "Vậy thì, chúc ngủ ngon".

Giọng nói ấy có thể xuyên qua màng nhĩ người ta, khi khuôn mặt cô dần dần nóng bừng lên trong bóng tối thì anh đã lên xe lao vút đi từ lâu.

Chậm chạp về đến nhà, cô vút túi xách xuống, ngã lăn ra giường.

Vùi mặt vào trong chăn, cô nhắm mắt lại bỗng phát hiện mình không còn nhớ quá rõ tối nay Tạ Tu Dực đã hát những bài nào nữa.

Cô lật người, rút di động ra, mở app nghe nhạc lên, thẳng thừng gõ tên ca khúc cuối cùng anh ấy hát.

Tiếng nhạc vọng ra qua loa điện thoại, cô mở mắt, im lặng nhìn trần nhà.

Sau ba lần phát đi phát lại bài này, cô lật người, một lần nữa thu mình trong chăn.

Cô biết rất rõ, chỉ một chiếc đinh ốc lỏng lẽo cũng có thể khiến cả chiếc máy bay rơi tan nát trong khoảnh khắc. Thế nên dù gan to, cô cũng không dám động tới chiếc đinh ốc đó, thậm chí đến chạm vào cũng không.

Nhưng phải làm sao đây?

Bây giờ nghe bài hát mà trước kia chỉ cần nhạc vang lên cô sẽ chìm vào hồi ức này thì trong đầu chỉ ngập tràn hình ảnh nụ hôn ấy.

Buổi sáng thức dậy, tin nhắn và email của Cù Khê Ngung vẫn chất đầy như mọi khi. Cô vừa xử lý vừa vội tới Berker Palace. Anh vẫn không ngừng gửi một loạt công việc tới, cường độ công việc của cô không hề thay đổi chút nào sau tình huống tối qua.

Xem ra người rối loạn tinh thần, bất bình thường chỉ có mình cô mà thôi.

Tới trước cửa phòng làm việc của anh, cô điều chỉnh lại nhịp thở, muốn gõ cửa đi vào bỗng phát hiện cánh cửa không đóng chặt. Tiếng trò

chuyện của Cù Khê Ngung và Mục Tịnh từ trong vọng ra.

"Em đã gửi CV của cô ấy qua đó rồi, tiếp theo đây sẽ khăn trương sắp xếp phỏng vấn, mà cũng chỉ là hình thức thôi."

"Ừm."

"P có lẽ sẽ dứt khoát chọn cô ấy. Lúc trước khi em và P nói chuyện, P đã thể hiện rõ thái độ hứng thú với cô ấy, thế nên rất có thể sẽ vì tìm kiếm kích thích mà bất chấp mạo hiểm."

"Ừm."

"Anh cảm thấy liệu cô ấy có đồng ý không?"

Cô nghe không hiểu đoạn hội thoại này lắm, nhưng nói tới đây, Cù Khê Ngung dứt khoát từ trả lời một chữ đơn điệu biến thành im lặng hoàn toàn.

Tài liệu cô đang cầm anh đang cần gấp nên cô cũng không đợi thêm mà thẳng thừng gõ cửa.

Bước vào phòng, cô nhìn thấy Cù Khê Ngung đang ngồi trên sofa. Mục Tịnh đứng trước mặt anh. Vừa thấy cô vào, Mục Tịnh bèn lẳng lẳng nhét tập tài liệu trong tay vào kẹp tài liệu, mặt không cảm xúc.

"Chase, tài liệu anh cần." Cô đưa tài liệu cho Cù Khê Ngung rồi nhanh chóng quay đi.

Anh đón lấy, cúi xuống xem: "Cô giúp Gene cùng sắp xếp buổi tiệc trao thưởng và tuyên dương tối thứ Sáu này. Gene sẽ nói cụ thể cho cô biết cần phải làm những gì".

"Vâng." Cô đồng ý sau thì lập tức quay người rời đi, không ở lại thêm một giây nào.

Mục Tịnh hết nhìn Cù Khê Ngung lại nhìn cô, ánh mắt hơi sáng lên rồi cũng cùng cô đi ra ngoài.

Ra khỏi văn phòng, cô đi vào phòng họp nhỏ, Mục Tịnh mang theo laptop đi theo sau.

Đóng cửa lại, Mục Tịnh không ngồi xuống mà đứng nhìn cô, lên tiếng: "Cô và Chase đã xảy ra chuyện gì?".

Lăng Họa không khỏi giật mình vì khả năng nhạy bén và sức quan sát tinh anh của anh ta, sững người giây lát nhưng không lên tiếng phủ nhận.

Mục Tịnh bật cười: "Tôi cảnh cáo cô, đừng có gây thêm rắc rối cho anh ấy, và đừng có nảy sinh những ý nghĩ không đâu. Cô không hiểu gì về anh ấy đâu, tôi khuyên cô nên biết tự lượng sức mình".

Cô nghe xong, không giận dữ mà chỉ nghiêng đầu: "Mục Tịnh, anh thích đàn ông à, không, anh thích Chase?".

Cô vận dụng suy nghĩ của GAGA, rất hài lòng khi thấy gương mặt Mục Tịnh xám ngoét lại.

"Nhưng chuyện mà anh lo lắng hiện tại chưa xảy ra." Cô vẫy tay ra hiệu cho anh ngồi xuống: "Sau này cũng sẽ không xảy ra".

Mục Tịnh nhìn cô vẻ thăm dò một lúc, lát sau kéo ghế ngồi xuống.

"Tôi thứ Sáu này sẽ tổ chức bữa tiệc tuyên dương và trao thưởng tại Berker Palace, việc chuẩn bị bố trí hội trường đã xong xuôi. Cô phụ trách kiểm tra lượng khách đến và sắp xếp chỗ ngồi. Chú ý, ngoài năm vị được tuyên dương trao thưởng ra, còn có đại diện của vài gia tộc có quan hệ hợp tác với Berker Palace có mặt." Anh ta mở laptop lên, gửi tài liệu cho cô: "Mỗi một gia tộc đều cực kỳ quan trọng, mà ngay cả Berker Palace cũng không được làm họ phật lòng".

Cô lướt nhanh một lượt tên các vị khách quý, bỗng nhiên chú ý tới một cái tên.

"Có danh sách nào viết đầy đủ tên họ của họ không?" Cô nhìn thấy một người tên là XY Lu, bèn hỏi Mục Tịnh.

"Không có, vì đồng thời liên quan đến công việc điều khiển của các bộ phận khác, để tránh rò rỉ thông tin, họ chỉ dùng tên viết tắt."

"Thôi được rồi." Cô gật đầu, một lần nữa nhìn kỹ cái tên ấy.

Không thể nào, cho dù đúng toàn bộ tên viết tắt cũng không thể là người ấy. Đây là buổi tiệc nội bộ của Berker Palace, không liên quan chút nào

đến lĩnh vực mà người ấy theo đuổi, cô thật sự suy nghĩ quá nhiều rồi.

"Tôi đã giúp Chase đặt áo sơ mi và vest cho buổi tiệc, cô đến địa chỉ này lấy về cho anh ấy." Mục Tịnh đưa cho cô một mảnh giấy, trước khi đi còn sầm mặt nói: "Hãy chú ý khoảng cách giữa hai người".

...

Cô tới tiệm cắt may quần áo nổi tiếng nhất thành phố theo địa chỉ mà Mục Tịnh để lại, bước vào và báo với nhân viên tên của Mục Tịnh.

Rất nhanh, nhân viên đưa cho cô một chiếc sơ mi trắng và một bộ vest đen được cắt may tinh xảo: "Thưa chị, mời chị kiểm tra lại xem quần áo có vấn đề gì không".

"Vâng, cảm ơn cô." Cô cầm quần áo lên, tỉ mỉ xem xét xem có chỗ nào bung chỉ hay sai sót không.

"Đúng rồi, xin hỏi chị có phải chị Lăng không ạ?" Lúc này người nhân viên bỗng lên tiếng hỏi.

"Vâng." Cô ngẩng đầu lên: "Sao vậy?".

"À, là thế này." Người nhân viên ra hiệu cho cô đợi một lát rồi quay người đi mở tủ, lấy ra một chiếc hộp màu trắng, đưa cho cô: "Có một anh nhờ chúng tôi, nói là khi nào chị đến thì gửi chị thứ này, trong hộp là chiếc váy cửa hàng chúng tôi may".

Lăng Họa ngây người, đón lấy chiếc hộp và hỏi: "Người ấy tên là gì?".

"Anh ấy không tiết lộ tên họ, chỉ chọn kiểu váy trong catalogue của chúng tôi rồi thanh toán từ xa sau đó nhờ chúng tôi gửi chị."

Cô nhìn người nhân viên với nét mặt hơi nghi hoặc, nhưng lát nữa phải về Berker Palace họp, cô đành gác lại chuyện này sang một bên. Kiểm tra xong quần áo cho Cù Khê Ngung, cô quay về.

Dọc đường, cô vẫn không nén nổi tò mò, bắt đầu mở hộp.

Vừa mở ra, ánh mắt cô lập tức bị thu hút. Chiếc váy màu đen tuyền, còn thêu ren hai bên và những hoa văn cực tinh xảo, vừa nhìn là biết không hề rẻ. Chiếc váy còn thiết kế hở lưng một khoảng lớn. Cô cầm lên tỉ mỉ

ngắm nghĩa, kinh ngạc phát hiện kích cỡ của nó hoàn toàn vừa vặn với người mình.

Cô không thể không thừa nhận người chọn váy có mắt thẩm mỹ cực tốt, mà cô cũng đoán ra người này là ai rồi.

Nhưng cô thật lòng mong mình đoán nhầm.

Tới Berker Palace, cô xem thời gian biểu của Cù Khê Ngung, biết anh đang họp, định âm thầm vào phòng để quần áo của anh lên mặt bàn, tránh phải đối mặt với anh.

Nhưng cô vừa tự cho là mình thông minh đẩy cửa bước vào thì thấy anh đang đứng bên cửa sổ, điện thoại trong phòng bật chế độ loa ngoài và anh đang nói chuyện.

... Người này quả thật không bao giờ thực hiện theo đúng lịch trình.

Lăng Họa ngượng ngập đứng bên cửa. Cù Khê Ngung nghe thấy tiếng bèn quay qua nhìn cô. Cái nhìn ấy buộc cô phải bước vào.

Thế là cô cúi đầu, bấm bụng đi tới trước bàn làm việc của anh với tốc độ nhanh nhất rồi đặt chiếc túi trong tay lên mặt bàn.

Một giây sau, cô liền cảm giác có người lại gần từ sau lưng.

Quay người lại, Cù Khê Ngung ban nãy còn ở bên cửa sổ lúc này đã đi tới trước mặt cô, hai cánh tay anh chống hai bên người cô, khóa chặt cô lại, không sao nhúc nhích được.

Hơi thở của cô lập tức hỗn loạn.

Gương mặt điển trai đó gần trong gang tấc, anh như chèn ép, bao bọc lấy cô. Cô nhìn vào con ngươi đen láy của anh, trong tư thế mờ ám này, chỉ còn cách cố gắng giữ bình tĩnh hết mức có thể.

"Nhìn thấy chiếc váy chưa?" Mặc kệ tiếng thảo luận ở đầu kia điện thoại, anh thấp giọng hỏi.

... Chiếc váy này đúng là do anh chọn thật.

Cô cắn chặt răng: "Làm sao anh biết size của tôi?".

Mấy thứ như số đo ba vòng nếu cô không đích thân nói cho đối phương thì gần như không ai có thể đoán chuẩn, hơn nữa mấy thông tin riêng tư kiểu này cũng không thể xuất hiện trên lí lịch của cô.

Cù Khê Ngưng rướn môi cười: "Nhìn là biết".

... Lăng Họa không nhìn được, suýt nữa thì chửi thề.

"Mặc nó tham gia buổi tiệc tối thứ Sáu."

"Vì sao?"

Anh chưa trả lời, đầu kia điện thoại đã vọng tới tiếng hỏi của người tham gia buổi họp: "Chase, anh có đồng ý quyết sách này không?".

"Tôi nói rồi, điều lệ này nhiều nhất chỉ có thể duy trì trong vòng năm năm, mong các anh lựa chọn đồng ý hoặc soạn lại một dự thảo điều lệ mới." Ánh mắt anh khóa chặt trên người cô, nhanh chóng trả lời họ rồi ghé sát miệng vào tai cô:

"Dù sao thì quần lót của cô và nó cũng cực kỳ hợp nhau, không phải sao?"

~Hết chương 14~

***Lời tác giả: Đại đế xã hội đen của tôi, nhìn là biết được ba vòng...**

Chiếc quần lót các bạn tò mò mười mấy chương cuối cùng cũng được tiết lộ, ai đã đoán đúng là màu đen??

Tôi hỏi hợp lắm rồi. Đàn ông tặng quần áo cho phụ nữ hầu như đều vì muốn tự tay cởi quần áo cho cô ấy, không biết Tiểu Họa có thẳng tay tặng anh ấy một cái tát không?

Chương 15: Lộ Tân Viễn

Trong phòng làm việc yên ắng, mặt Lăng Họa chuyển từ đỏ sang đen, từ đen hóa tím, từ tím tới xanh.

Cù Khê Ngung nhìn khuôn mặt không ngừng thay đổi trạng thái của cô, vẫn duy trì tư thế đứng ấy, không dịch chuyển chút nào.

"Chase... Chúng tôi chấp nhận năm năm, sẽ dự thảo điều lệ theo yêu cầu của anh." Anh không cần nói thêm câu nào nữa, người ở đầu kia đã tự động giương cờ trắng.

"Cuộc họp kết thúc." Anh khẽ đáp.

Những người tham gia lần lượt rời khỏi cuộc gọi nhóm. Điện thoại vọng ra một tiếng máy bận. Anh yên lặng quan sát đôi mắt cô, nâng cằm lên: "Có mặc không?".

Trong đôi mắt anh luôn luôn là quyền lực tối cao. Cô đoán từ ngày đầu tiên đến với thế giới này, có lẽ anh chưa từng nếm thử mùi vị của thất bại và lùi bước. Mỗi một trận chiến anh đều là người chiến thắng, anh vĩnh viễn chỉ chấp nhận phục tùng.

Rất lâu sau cô mới lên tiếng.

"Tôi mặc." Dưới cái nhìn của anh, cô dám dùng chân cọ nhẹ lên chân anh, động tác này ngập tràn tính ám thị dục vọng không cần nói rõ.

Một giây sau, cô nhìn thấy vết hằn anh khẽ lên xuống, con ngươi trở nên sâu lạ thường.

Trong lòng lóe lên một tia đắc ý, sau đó, cô cũng như anh, ghé sát mặt mình vào tai anh, hạ thấp giọng: "Tôi sẽ vẫn mặc chiếc quần lót hiệu đó... cảm ơn ý tốt của anh".

Nói xong câu này, cô giơ tay đẩy anh ra, không mạnh không nhẹ, rồi sải bước đi ra khỏi.

Cánh cửa phòng làm việc được khép lại, Cù Khê Ngung đứng bên cạnh bàn, tập trung nhìn vào cánh cửa đã bị cô đóng chặt.

Một lát sau, anh gio tay xoa cằm, nhẹ nhàng liếm môi, rồi gạt đầu tán thưởng.

"Nice shot."

...

Mấy ngày sau đó, cô và Cù Khê Ngưng giao lưu cực ít.

Anh đang chuẩn bị bài phát biểu và các hoạt động quảng bá cho buổi công bố điều lệ mới, bận bù đầu. Cô cũng theo anh chạy đông chạy tây, tìm cho anh một số nguồn lực, chuẩn bị ổn thỏa mọi tài liệu, cũng gần như là chống bốn chân lên trời.

Cho dù không muốn thừa nhận nhưng cô buộc phải nói rằng hệ số ăn ý giữa họ càng ngày càng cao.

Sự ăn ý này thể hiện ở chỗ, có lúc anh không cần dặn dò cô cũng có thể đặt thứ anh cần trước mặt anh chỉ trong vòng vài phút. Hoặc có lúc anh muốn tìm một người thì cô đã đưa sẵn người đó đến đợi ở văn phòng anh.

Công việc này cô đã nghiên cứu lên một cấp độ mới. Cô chuyển hóa toàn bộ tâm trí suy nghĩ về mối quan hệ kỳ lạ giữa họ thành động lực trong công việc. Công việc đơn giản hơn anh nhiều.

Còn anh thì vẫn vậy, cô vĩnh viễn không thể nhìn ra bất kỳ điều gì khác thường từ khuôn mặt và biểu cảm của anh.

Cô nghĩ cả hai người họ đều là những diễn viên cực kỳ có thiên phú. Sau khi trải qua màn giao chiến đó, ngoài mặt giữa họ vẫn sóng yên biển lặng, thậm chí khiến Mục Tịnh ngày ngày ở bên cạnh cũng không phát giác ra điều gì bất thường.

Thoắt cái đã tới tối thứ Sáu. Chiều hôm đó cô chạy lại chương trình một lượt tại hội trường. Sau khi nhắc nhở các nhân viên về trách nhiệm của họ, cô bèn cầm váy vào phòng thay đồ.

Cô thay váy vào, trang điểm, đeo chiếc vòng tay, dây chuyền, khuyên tai hợp với bộ váy rồi đứng trước gương xoay một vòng, tự ngắm lại mình.

Ừm, ngoài quảng thâm trên mắt hơi nghiêm trọng ra thì không có vấn đề gì quá lộ liễu.

Sáu rưỡi, cô có mặt trước cửa phòng tiệc đúng giờ, bắt đầu tiếp đón những vị khách và đại diện đã lục tục tới dự.

Vì cô là thư ký, có rất nhiều cán bộ và quản lý tại Berker Palace đều nhận ra cô, có một vài người khá thân nhìn thấy cô đều không nhận được, phải trêu đùa.

"Rene, ăn mặc xinh đẹp quá, hôm nay cô được trao thưởng à?"

"Dù sao cô cũng là gương mặt đại diện cho Chase, khá lắm, khá lắm."

"Woa, hôm nay dường như bạn đời của ai cũng không sánh bằng cô."

...

Cô được khen đến xấu hổ, vừa nói chuyện vừa đưa họ vào trong hội trường.

Vừa vào hội trường, rất nhiều ánh mắt đều tập trung về phía cô. Cô cảm nhận được một ánh mắt cực kỳ mãnh liệt, dường như xuất phát từ một vị trí gần bục phát biểu.

Ngảng đầu nhìn qua cô liền bắt gặp Cù Khê Ngung trong bộ vest được cắt may, tuấn tú tới mức khiến mọi người không thể rời mắt, tay cầm ly rượu, đứng dựa bên cạnh bục phát biểu, đang yên lặng ngắm nhìn cô trong bộ lễ phục anh đã chọn.

Cho dù cách xa như thế cô vẫn cảm nhận được ánh mắt như có khả năng xuyên thấu có thể thu toàn bộ cơ thể cô từ trên xuống dưới vào tầm mắt.

Hơn nữa, ánh mắt anh dường như giống tất cả những người đàn ông khác mà dường như lại có chút khác biệt. Cô không sợ những ánh nhìn khác, duy chỉ khi nào đối diện với anh là lại cảm thấy khắp người nóng lên một cách thiếu tự nhiên.

Sau đó, cô nhìn thấy Cù Khê Ngung tao nhã nâng ly rượu lên hướng về phía mình.

Lăng Họa khẩn trương quay đi, rảo bước đi ra ngoài hội trường.

6 giờ 50 phút, còn mười phút nữa là buổi tiệc chính thức bắt đầu. Chỉ còn vài vị khách nữa chưa xuất hiện. Cô giải tán các nhân viên để họ tới các vị trí khác giúp đỡ, một mình ngồi trước chiếc bàn dài ngoài cửa chờ đợi.

Rất nhanh, trước mặt có một bàn tay rất đẹp, các khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng chìa thiệp mời ra. Cô thuận thục đón lấy, mở phong bì, lấy bút chuẩn bị ghi chép. Cô chưa ngẩng đầu lên đã hỏi ngay: "Xin hỏi tên của ngài là?".

"XY Lu."

"Vâng." Cô tích vào cái tên trên danh sách sau đó mở phong bì.

Tay cô chột khựng lại.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, run rẩy nhìn người đang đứng trước mặt.

Người đàn ông cao lớn này mặc áo sơ mi trắng và bộ Âu phục kẻ sọc đen, gương mặt ôn hòa, đang yên lặng nhìn cô.

Giống như vô số lần trước đây vậy.

Cô nghĩ, cho dù cô quên hết diện mạo của tất cả mọi người thì có lẽ cũng sẽ không quên tướng mạo của người này.

"Tiểu Họa." Người đàn ông nhìn cô, ánh mắt ngập đầy dịu dàng: "Anh về rồi đây".

XY Lu. Lộ Tân Viên.

Trên thế giới này còn người thứ hai không?

Sẽ không đâu, trên thế giới này làm sao còn có người thứ hai giống như anh ấy, cùng cô trải qua những năm tháng khô khan, dài đằng đẵng, trải qua quãng thời gian đẹp nhất đời người, sau đó lại khiến cô chỉ có thể đứng mãi tại chỗ suốt ba năm sau khi chia tay?

Anh ấy là hồi ức đẹp nhất.

Sau khi đăng ký, Lăng Họa không nói với Lộ Tân Viễn câu nào.

Cô đưa anh ấy vào hội trường, giống như đối với một vị khách xa lạ, sau đó rời đi, không quay đầu lại.

Lúc này cô mới cảm thấy mình thật sự quá xem thường cuộc đời. Lúc trước khi nói chuyện với Đốc Mẫn, cô nói thành phố T lớn như vậy, cho dù Lộ Tân Viễn từ thành phố A trở về thì cô sao có thể gặp lại anh ấy?

Nhưng hiện thực luôn là vậy, những chuyện, những người bạn muốn né tránh, Thượng đế sẽ luôn bắt bạn một lần nữa đối mặt.

Nhưng Lộ Tân Viễn rõ ràng sẽ không để mặc cô đi như vậy, anh ấy lập tức gọi giật cô lại.

"Tiểu Họa." Anh ấy dịu dàng nói: "Sau khi buổi tiệc kết thúc, em có rảnh nói chuyện với anh đôi ba câu không?"

"Anh nghĩ, rất nhiều chuyện không phải chỉ vài ba câu là có thể nói rõ và giải quyết triệt để nhưng anh đã chuẩn bị tinh thần để quay lại. Anh chỉ mong em cho anh một cơ hội là đủ rồi."

Cô quay lưng lại, nghe giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, trái tim run lên từng cơn.

Im lặng một lúc, cô gạt đầu rồi rảo bước rời đi.

Ra khỏi hội trường, cô ngồi xuống sau chiếc bàn dài, lấy di động ra, gửi cho Mục Tịnh một tin nhắn.

Lăng Họa: XY Lu không phải người của Berker Palace, vậy thì hôm nay anh ấy đến đây với tư cách gì?

Mục Tịnh trả lời rất nhanh.

Gene: Đại diện cho gia tộc Lộ Thị, từ năm nay trở đi, Lộ Thị bắt đầu trở thành người ủng hộ đặc lực cho những hạng mục mới của Berker Palace.

Đọc xong dòng tin ấy, cô lẳng lặng siết chặt tay mình.

...

Sau khi tất cả khách khứa đều đã có mặt, Lăng Họa cũng bước vào cánh gà bên cạnh bục phát biểu từ cửa ngách.

GKang và Phó Chủ tịch Berker Palace, Paul là hai người trao thưởng hôm nay. Dưới sự dẫn dắt của Cù Khê Ngung, họ bước lên cùng năm người khác bắt tay và trao thưởng. Ánh đèn flash chớp nháy không ngừng, tất cả mọi người đều chăm chú vỗ tay chúc mừng họ.

Toàn bộ nghi lễ trao thưởng được tiến hành hết sức thuận lợi. Sau khi nghi lễ kết thúc, GKang đại diện cho Berker Palace bày tỏ lời biết ơn tới các vị khách quý có mặt hôm nay đồng thời tuyên bố buổi tiệc chính thức bắt đầu.

Theo đúng kế hoạch, sau khi mấy vị cán bộ cấp cao đi xuống, Lăng Họa sẽ dẫn họ cùng GKang, Paul tới phòng tiếp khách bên cạnh để báo chí tiến hành phỏng vấn độc lập.

Sau khi đưa họ tới nơi, Paul, người đi cuối cùng bỗng gọi giật cô lại.

"Rene?" Paul nhìn cô, lên tiếng hỏi.

"Là tôi." Cô trả lời: "Paul, tôi có thể giúp gì cho ông không?".

Ở Berker Palace, Paul là người chỉ đứng sau GKang, tuổi tác lớn hơn GKang một chút, nghe đồn thường ngày hành sự khá ôn hòa, quan hệ với mọi người cũng tốt, nhưng cô và Paul lại không quá thân thiết.

Lúc này Paul gật đầu, mỉm cười với cô: "Chờ đợi sự thể hiện của cô".

Cô nghe mà không hiểu chuyện gì, nhưng nói xong câu ấy Paul bèn đi vào phòng, khiến cô không thể tìm hiểu thêm.

Chờ đợi sự thể hiện của cô? Sự thể hiện gì? Gần đây trong công việc, cô và Paul hoàn toàn không liên quan mà.

Không kịp nghĩ về câu nói của Paul, sau khi chắc chắn buổi phỏng vấn của báo chí đã chính thức bắt đầu thuận lợi, cô định gọi nhân viên tới bố trí ngoại cảnh. Ai ngờ vừa đi vào chỗ rẽ thì bỗng nhiên bị một cánh tay giữ chặt cổ tay, kéo về phía gần một cánh cửa ngàm khuất nẻo.

Tiếng hét của cô ngừng lại bên miệng, khi tầm mắt chạm phải người đó, tất cả biến thành một từ đơn duy nhất.

"Fuck!"

"Ồ?" Cù Khê Ngưng nhìn cô, từ nắm tay chuyển sang giữ lấy eo cô, kéo cô lại gần mình: "Cô chắc chắn muốn ở đây chứ?".

"Anh..." Lăng Họa nhìn trân trân gương mặt đáng ghét kia, còn chưa kịp nói gì, đã bị anh ấn mạnh lên tường, hôn mạnh mẽ.

Nụ hôn lần này hoàn toàn khác với nụ hôn ở livestream.

Cả người cô như bị bao bọc trong hơi thở của anh, không còn chỗ trốn, những nơi có thể nhìn thấy, chạm tới đều là anh.

Cánh cửa này nói là ở ngã rẽ nhưng việc có người vô tình xông vào là hoàn toàn có thể. Bên này không có đèn. Cô bị anh đè chặt, cơ thể dính vào cơ thể, răng lười tựa vào nhau, bên tai nghe thấy bên ngoài không ngừng vang lên tiếng người đi qua đi lại, cười cười nói nói, gần như căng thẳng tới run bần bật.

Còn anh dĩ nhiên cũng cảm nhận được cơn run rẩy của cô, dường như càng trở nên vui vẻ hơn. Lúc này một tay anh ôm eo cô, tay kia nhẹ nhàng vuốt lên phần lưng để hở, vuốt từ trên xuống, từ từ chạm tới phần xương hông.

Lòng bàn tay anh chất chứa đầy dục vọng.

Cả người Lăng Họa run lên, dường như cảm nhận được điều gì đó, giây phút bàn tay anh tiếp tục đi xuống, cô cắn vào môi anh rồi dùng sức vùng thoát ra, định giờ tay tát anh.

Cù Khê Ngưng sao có thể để cô được thể. Anh nhanh mắt, giữ chặt tay cô lại.

"Cù Khê Ngưng!"

Cô nghiến răng nghiến lợi gọi cả họ cả tên anh, bàn tay bị anh giữ chặt biến thành tư thế giờ một ngón giữa lên.

Anh nhìn ngón tay cô nhẹ nhàng nhướn mày: "Đây là lần thứ ba rồi, cô thích kiểu giờ tay này đến vậy cơ à?".

Cô cười khẩy.

"Nếu cô đã thích như vậy..." Anh khẽ nheo mắt, "Thì cô phải làm với tôi đúng ba lần, một lần cũng không được thiếu".

~Hết chương 15~

***Lời tác giả: Thủ đoạn của Đại đế thật là vô cùng vô tận!!!**

Cuối cùng! Vị đầu tiên ngay từ đầu đã xuất hiện trong danh sách nhân vật, bạn trai cũ Lộ Tân Viễn đã xuất hiện! Chờ đợi đại chiến thế kỷ, ha ha ha!

Đại đế của tôi: Hôm nay ba lần, sau này bắt đầu mỗi ngày gia tăng theo cấp số nhân, thế nào =))

Chương 16: Rất thích

Trong góc khuất vừa u tối vừa yên tĩnh, tư thế thân mật này của hai người gần như dính sát vào nhau, nhưng sự trao đổi qua ánh mắt dường như không hoàn toàn giống vậy.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Lăng Họa nhếch môi cười, khiêu khích lại anh: "Ba lần là đủ sao?"

"Nhiều hơn tôi cũng không ngại." Cù Khê Ngưng tao nhã nhún vai.

"Tôi biết, trên đời có rất nhiều cô gái nhìn thấy anh là sẽ nhào tới lấy lòng và muốn được lên giường cùng anh, nhưng rất xin lỗi, bây giờ tôi không muốn." Cô nói rành mạch từng chữ rồi bổ sung một cách chắc chắn như đinh đóng cột: "Còn nữa, anh nhớ nhầm rồi, tôi tổng cộng chỉ giờ tay kiêu này với anh hai lần".

"Ba năm trước..."

Lúc này cuối cùng anh cũng buông cô ra, nhẹ nhàng sửa lại cổ áo của mình, lãnh đạm nói: "Có lẽ là đêm cuối cùng trước khi rời nước A trở về thành phố T sau khi cô và Lộ Tân Viễn chia tay".

Lăng Họa nghe anh nói, đôi mắt từ từ tròn tròn.

Ba năm trước...

Cô nhớ ra rồi.

Hình như đúng là có chuyện này. Hôm đó sắp xếp xong hành lý, cô ra ngoài đi dạo một vòng rồi quay về nhà. Ở dưới, cô gặp một cô gái đang sụp đổ và một người đàn ông đang bày ra vẻ mặt mọi chuyện không liên quan đến mình, trước khi đi lên cô còn chửi người đàn ông đó là đồ tòi cho bõ tức.

Trời đất, thì ra người đàn ông đó là anh?!

Cô quan sát anh bằng ánh mắt phức tạp, cảm thấy dòng tít "scandal tình cảm nhiều vô số" trên công cụ tìm kiếm hôm nào đã được chứng thực.

Hơn nữa người đàn ông này còn thật sự nhỏ mọn đến đáng sợ: "... Thế mà anh vẫn nhớ mãi?".

"Rất khó quên." Anh bắt đầu đi ra ngoài góc tối, giọng nói một lần nữa trở về thái độ lạnh nhạt: "Dù sao thì trên đời này, người con gái giờ ngón giữa lên với tôi chỉ có mình cô".

Một chút sung sướng lướt nhanh qua trong lòng. Cô vuốt lại mái tóc và vạt váy hơi xộc xệch, rối loạn sau màn động chạm ban nãy rồi cũng đi ra theo.

Vừa ra khỏi góc tối, bước chân cô bỗng khựng lại: "Đợi chút".

Anh quay đầu.

"... Làm sao anh biết anh ấy?" Ban nãy anh nhắc đến cái tên Lộ Tân Viễn, cô nghe rất rõ ràng.

Đáy mắt Cù Khê Ngưng nhìn không ra độ sâu và những gợn sóng dưới ánh đèn hành lang: "Không thể không thừa nhận lại lần nữa, mắt nhìn người của cô rất có vấn đề".

... Cô còn nhớ lần trước anh nói câu này là khi đánh giá Tạ Tu Dục cùng Đốc Mẫn đều không "man".

"Thế ư?" Ánh mắt họ kèn cựa nhau giây lát, rồi cô đi tới bên cạnh anh: "Tôi cảm thấy chỉ ít mắt nhìn người của tôi tốt hơn mấy cô gái đã từng phải khóc lóc tèm lem mặt mũi vì anh".

"Không sai, tay tôi rất bẩn, ở Berker Palace này đã làm vô số những chuyện bẩn thỉu mà tôi không đếm hết được, dù có quan hệ không trong sáng với anh thì cũng chẳng nhằm nhò gì."

Sau đó, cô lùi sau một bước, nhìn anh với vẻ vô cảm, đáp lại bằng sự lạnh nhạt và mạnh mẽ chưa từng có khi đối diện anh: "Tôi cũng đúng là ăn miếng trả miếng những trêu chọc của anh. Nhưng trước mắt tôi cảm thấy khoảng cách giữa chúng ta lúc này đã là giới hạn. Nếu anh cố tình muốn tiếp tục phá vỡ giới hạn này thì tôi nghĩ tôi sẽ không tiếp tục ở lại vị trí hiện tại của mình nữa, cho dù tôi có thể học được từ anh rất nhiều thứ".

Ánh mắt Cù Khê Ngung hơi sáng lên. lát sau, anh quay đầu đi thẳng về phía trước: "Rồi cô sẽ được như ý".

Khi hai người cùng nhau trở về hội trường thì thấy trước cửa đang có hai người đứng, một trong số đó khiến Lăng Họa vừa nhìn đã vô thức run rẩy.

Lộ Tân Viễn đang cầm ly rượu đứng nói chuyện cùng Mục Tịnh thì nhìn thấy họ, thần sắc có chút thay đổi.

Gần như không có bất kỳ không gian nào để né tránh, tổ hợp bốn người quái đản trong mắt Lăng Họa cứ thế oan gia ngõ hẹp ngay trước cửa hội trường.

Người đầu tiên mở lời là Lộ Tân Viễn.

Anh ấy giơ tay về phía Cù Khê Ngung, ôn hòa mỉm cười: "Chào anh, Chase, nghe danh đã lâu".

Lăng Họa đứng bên cạnh thì hoàn toàn không chìa tay, chỉ khẽ gật đầu.

Còn ánh mắt Mục Tịnh thì dừng hình trên khuôn mặt Cù Khê Ngung và biểu cảm cố làm ra vẻ bình tĩnh của Lăng Họa vài giây, rồi lấy một tờ khăn giấy, cung kính đưa cho Cù Khê Ngung, sau đó giơ tay chạm lên môi mình.

Nhìn thấy động tác này của Mục Tịnh, lông mống khắp người Lăng Họa lập tức dựng đứng, khẩn trương quay đầu lại nhìn Cù Khê Ngung.

...

Khóe miệng anh vẫn còn lưu lại vệt son môi lúc hôn cô, cực kỳ cực kỳ rõ nét.

Như một lẽ đương nhiên, một giây sau, giữa bốn người rơi vào một bầu không khí trầm mặc không thể kỳ quái hơn.

Thật ra là một màn kịch đặc sắc của năm.

Trên gương mặt Mục Tịnh lộ ra một biểu cảm vô cùng vi diệu. Lộ Tân Viễn mím môi nhìn chằm chằm Cù Khê Ngung, ánh mắt từ từ lạnh đi

từng chút một. Cù Khê Ngung thì tao nhã, điềm nhiên quệt nó đi --- một cách chậm chạp.

Còn về cô, cô muốn nổ tung ngay tại chỗ, chỉ có thể cố gắng duy trì sự bình thản trên gương mặt mình.

Cô không hiểu, với EQ của Mục Tịnh, cho dù có đoán được ban nãy giữa họ đã xảy ra chuyện gì, anh ta cũng không cần vạch trần ngay tại chỗ. Còn nữa, với IQ của Cù Khê Ngung, ban nãy hôn xong, anh không thể nào quên lau vết son của cô đi, cho dù cách nhau một thời gian rất ngắn đi chăng nữa.

Thế nên, Mục Tịnh có lẽ cũng biết quan hệ trước kia giữa cô và Lộ Tân Viễn.

Còn về phần Cù Khê Ngung, cô thật sự không hiểu anh rốt cuộc định làm gì?

Lau xong vết son, Cù Khê Ngung đặt tờ giấy qua một bên. Mục Tịnh thấy vậy liền giờ ly rượu lên trước mặt Lộ Tân Viễn: "Tổng giám đốc Lộ, Berker Palace chân thành kỳ vọng vào sự hợp tác sắp tới giữa chúng tôi và gia tộc Lộ Thị".

Lộ Tân Viễn cũng lịch sự nâng ly nhưng ánh mắt lại hướng về phía Cù Khê Ngung: "Lộ Thị sẽ dốc hết sức mình để hợp tác với Berker Palace -- - với tư cách một tập đoàn kinh tế hàng đầu. Sau này có lẽ sẽ thường xuyên gặp các vị".

Cù Khê Ngung vẫn không nói gì. Anh liếc nhìn Lộ Tân Viễn rồi cùng Mục Tịnh rời khỏi khu vực cửa hội trường.

Lăng Họa nhắm mắt lại, cũng muốn đi nhưng bị Lộ Tân Viễn nhẹ nhàng giờ tay ngăn cản.

"Tiểu Họa." Anh ấy nhìn cô chăm chú: "Bây giờ chúng ta sẽ nói chuyện".

"Em chỉ có mười phút." Cô bình tĩnh đáp: "Em còn phải bố trí ngoại cảnh cho buổi phỏng vấn".

"VẬY là đủ rồi." Lộ Tân Viễn cất bước đi về phía vườn hoa đằng sau Berker Palace.

Trong vườn hoa rộng lớn của Berker Palace, lúc này chỉ còn lại khung cảnh bình yên và tĩnh lặng dưới trăng.

Đi tới giữa vườn hoa, Lộ Tân Viễn mới dừng bước.

Cô nhìn bóng anh từ sau lưng, rồi đưa tay dụi mắt.

Bóng lưng thân thuộc, dịu dàng, tàn nhẫn này, khi vừa quay về thành phố T đã bao đêm cô mơ thấy, có lúc thậm chí còn khóc đến bừng tỉnh giấc, sau đó trần trọc mãi không yên.

Trước kia khi chưa gặp Lộ Tân Viễn, cô và Chúc Tịnh luôn trêu nhau là vô duyên với tình yêu. Cô còn tự xưng là một người không cần tình yêu. Nhưng làm sao cô ngờ được, sau này trên thế giới lại xuất hiện một Lộ Tân Viễn, khiến cô trở thành một người con gái chịu cuối đầu trước tình yêu?

"Tiểu Họa." Anh quay lại, giọng nói có chút chua xót: "Những email anh gửi, em có từng đọc không?".

Cô nhắm mắt lại, im lặng gật đầu.

"Một năm sau khi chia tay, anh đã nghĩ đến chuyện tìm lại em. Nhưng lúc đó em đã đi khỏi nước A, thay đổi cách thức liên lạc. Chúc Tịnh, Đốc Mẫn và tất cả những người bạn của em đều hận anh, không nói cho anh biết tung tích của em. Anh hết cách, đành từ từ chờ đợi. Về sau có người biết em ở thành phố T đã nói cho anh biết, anh liền lập tức quay về." Anh đi về phía cô, đứng trước mặt cô, chân thành nhìn cô: "Tiểu Họa, anh biết những tổn thương anh mang tới cho em không cách nào bù đắp. Kể từ giây phút đánh mất em, có thể anh sẽ không bao giờ tìm lại được nữa, nhưng anh vẫn tham lam muốn thử một lần".

"Có cần thiết không?" Cô ngẩng đầu lên nhìn anh rồi lắc đầu: "Ban đầu anh đã lựa chọn rời xa, anh nên tôn trọng quyết định của mình từ đầu đến cuối...".

"Lúc đó anh quá trẻ." Anh nhẹ nhàng ngắt lời cô: "Anh những tưởng mình không có em vẫn có thể sống tốt. Lúc đó ở trong lòng anh, tâm nguyện muốn giành lấy một khoảng trời quá mãnh liệt. Em biết mà, anh không muốn dựa vào gia đình, không muốn dựa dẫm bất kỳ ai. Anh cảm thấy trong giai đoạn đó việc quan trọng nhất đối với anh là lập nghiệp".

"Thế nên, nếu lúc đó em đã không phải là chuyện quan trọng nhất với anh thì bây giờ thật ra cũng vậy." Cô cười thản nhiên: "Lộ Tân Viễn, việc đó chứng tỏ em chưa bao giờ tồn tại trong kế hoạch cuộc đời anh".

"Vì lúc đó anh không hiểu chuyện tình cảm. Anh nghĩ rằng tình yêu thì ai cũng có thể thay thế, nhưng về sau thực tế chứng minh là anh đã sai."

Anh hơi cúi xuống, nhìn vào mắt cô, nói từng câu từng chữ: "Lãng Họa, ba năm nay anh chưa một phút nào quên em, dù em có tin hay không thì anh cũng chưa từng yêu một ai khác ngoài em".

Nghe được câu nói này của anh, mũi cô hơi cay cay. Cô cố gắng bấu lấy lòng bàn tay mình, không để anh nhận ra bất kỳ phản ứng nào của mình.

Khi mới chia tay, cô từng nghĩ vô số lần xem còn cách gì để quay trở lại hỏi họ còn yêu. Cô thậm chí còn từng đi tìm riêng bạn bè của anh, hỏi thăm xem Lộ Tân Viễn có người yêu mới hay không. Nghe họ nói không, cô còn cảm thấy rất vui. Nhưng cô biết, chính anh nói chia tay thì anh sẽ không quay đầu, thế nên cô cũng không dám thử vấn hỏi.

Không ai biết khoảng thời gian khi mới thất tình cô đã sống thế nào. Mọi kỷ niệm trong cuộc sống đều liên quan đến người ấy. Đi tới đâu cô cũng khóc, cô thậm chí không hiểu từ khi nào mình trở thành một kẻ yếu đuối đến vậy?

Nhưng sau này cô cũng từ từ quen với cuộc sống mới, người này dần nhạt nhòa đi trong cuộc đời cô. Chuyện tình cảm cô đã từng nghĩ cả đời cũng không quên được cũng đã thật sự tan biến dần cùng với sự vỡ vụn của thời gian.

Mãi sau này, anh bắt đầu gửi email cho cô, kể lại việc nhớ cô thế nào, kể lại những hồi hận năm xưa, cầu mong cô hỏi tâm chuyên ý. Nếu nói đọc được những dòng tin ấy, cõi lòng cô không xao động chút nào thì là nói dối. Nhưng đọc những dòng chữ ấy, nghe những tin nhắn thoại ấy, trái tim cô lại mỗi ngày một tê dại hơn với người này.

Thật bi ai biết bao.

Một người cô từng yêu đến thế, dành tất cả nhiệt huyết tuổi xuân cho anh, từng muốn sống trọn đời trọn kiếp với anh, từng muốn cùng anh xây dựng một gia đình, từng muốn mỗi ngày mở mắt ra luôn nhìn thấy anh đầu tiên. Anh ra đi, cô đau đớn tưởng chết.

Nhưng bây giờ khi người này thật sự xuất hiện trước mắt một lần nữa, cô đã không còn tìm thấy tình cảm của mình ở đâu nữa.

"Tiểu Họa, anh rất cảm kích vì em cho anh được đứng trước mặt nói với em những lời này, vì bây giờ anh có thể nói rõ với em rằng: Anh rời xa em không vì một ai khác, sau em anh cũng không có một ai khác. Quá khứ của anh sạch sẽ, chỉ có sự tồn tại của em. Tương lai anh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, mà em là một phần quan trọng nhất."

Anh từ từ thu lại nét dịu dàng, thể hiện rõ toàn bộ sự kiên định: "Anh muốn theo đuổi lại em. Anh muốn bù đắp những sai lầm thời trai trẻ. Anh cảm thấy bây giờ vẫn chưa muộn, có đúng không?".

Ánh mắt cô hơi run lên. Cách nói chuyện của anh hiện tại chính là cách nói chuyện những ngày đầu tiên, anh mà cô từng rung động. Anh quả thực là một người ôn hòa, không có tính công kích nào, nhưng tận sâu trong cốt tủy là một sự cứng cỏi và kiêu ngạo, điều này khiến cô si mê.

"Em không thể nói không được." Rất lâu, rất lâu sau, cuối cùng cô cũng lên tiếng, giọng khàn khàn: "Đây là quyền của anh, em không thể can thiệp".

Một giây sau, cô nhìn thấy những niềm vui lấp lánh như sao trời ánh lên trong mắt Lộ Tân Viễn, kiêu ánh mắt như con nít ấy khiến cô càng thêm chua xót.

"Nhưng đáp lại thế nào là việc của em. Em cũng hy vọng anh đừng dùng bất kỳ thủ đoạn nào để can dự vào sự hồi đáp của em." Cô tiếp tục nói, giọng bình thản và điềm tĩnh: "Dù sao thì sau này chúng ta còn phải làm việc qua lại với nhau, em không muốn vì chuyện riêng tư mà ảnh hưởng tới công việc".

"Em rất thích công việc này, phải không?" Lộ Tân Viễn hỏi.

Cô ngừng lại một chút: "Rất thích".

Ở trong lòng cô, trên thế giới này không còn nơi nào có thể giúp cô phát huy năng lực hơn Berker Palace nữa, cũng không còn nơi nào có thể khiến trái tim cô sôi sục như nơi đây nữa. Thế nên khi Cù Khê Ngung yêu cầu phục chức cô mới quay về không chút do dự.

Cô đã trở thành hình tượng Tim và Ken đặt nhiều kỳ vọng nhất, dù cái giá phải trả là phản bội họ.

Anh nhìn cô, đôi mắt từ từ trầm xuống: "Tiểu Họa, em khác trước rồi, chính môi trường ở Berker Palace khiến em thay đổi ư?".

"Nhất định là khác rồi."

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, quay người chuẩn bị rời đi: "Nếu anh muốn tìm hình bóng quá khứ của em thì xin lỗi, chắc là không có nữa. Hơn nữa em cảm thấy Berker Palace không thay đổi em, chỉ là đánh thức những thứ nằm sâu trong nội tâm của em thôi".

Lộ Tân Viễn nhìn bóng cô từ từ rời xa, lẳng lẳng cuộn chặt tay lại thành nắm đấm.

Lăng Họa mới đi được vài bước thì nghe thấy tiếng anh một lần nữa vang lên sau lưng:

"Tiểu Họa, tránh xa Chase Qu một chút." Anh nói rành mạch: "Anh là đàn ông nên anh hiểu đàn ông, anh có thể đọc được những thứ anh ta muốn qua đôi mắt của anh ta".

"Đối với em, anh ta quá nguy hiểm."

"Anh ta rất nguy hiểm." Lăng Họa không quay lại, cũng không dừng bước: "Nhưng anh ta không thể tổn thương em được".

~Hết chương 16~

***Lời tác giả: Đại kịch đặc sắc của năm: Tôi và sếp tôi hôn nhau bị bạn trai cũ và đồng nghiệp phát hiện, phải làm sao?**

Đại đế là người đàn ông xấu xa nhất trên đời, nhưng các bạn không cảm thấy Tiểu Họa cũng dần bị bôi đen rồi sao? Quá vui đi, lốt

đường 1 quyển cuối cùng cũng tới phần Đại đế xé tan tình địch, quả thực là hưng phấn... (Thật ra tên Mục Tịnh kia cũng xấu lắm, dù sao cũng là tâm phúc của Đại đế cơ mà)

Thế nào, hãy nêu cảm nghĩ về anh người yêu cũ đi chứ!!!

***Lời dịch giả: Mọi người đoán thử xem Mục Tịnh oan gia với ai?**

Chương 17: Cảm ơn anh đã dạy tôi rất nhiều

Tới tận khi kết thúc buổi tiệc tối hôm đó, dù là Cù Khê Ngung hay Lộ Tân Viễn thì cũng không tới quấy rầy suy nghĩ của cô nữa.

Bình an vô sự.

Đêm khuya, đám đông bắt đầu rời khỏi Berker Palace. Cô đứng trước cửa, nhìn theo chiếc xe của Lộ Tân Viễn rời đi, cũng chứng kiến Mục Tịnh đưa Cù Khê Ngung lên xe.

Sau khi sắp xếp xong các nhân viên dọn dẹp hội trường, bàn giao lại các việc sau khi kết thúc buổi tiệc, cô xách váy đi tới tận đầu hành lang trống vắng, cởi giày cao gót, bước chân trần lên ban công.

Quá mệt.

Mệt đến nỗi động đậy một ngón tay cũng cảm thấy rã rời. Dù là di chứng sau khi thoát mái hoàn thành xong một hạng mục công việc hay vì những chuyện xảy ra tối nay cũng đều khiến cô cảm thấy mỏi mệt vô cùng.

Một mình cô đứng đó cho đầu óc thả lỏng một lúc, bỗng nghe thấy tiếng điện thoại rung.

Rút ra, là một tin nhắn Cù Khê Ngung gửi tới.

Chase: Bảy giờ sáng mai tới văn phòng của Paul.

Đọc xong dòng tin nhắn này, cô bỗng mơ hồ cảm thấy dường như có chỗ nào bất thường, nhưng lại không nói rõ được nguyên do. Cô vẫn lập tức nhấn lại một chữ "Ok" theo bản năng.

Nhắn xong, như đá chìm xuống biển, Cù Khê Ngung cũng không trình bày thêm chi tiết.

Một lát sau, cô lại nhận được tin nhắn từ một dãy số lạ.

Nhưng vừa đọc xong, đôi đồng tử của cô bỗng run lên vô cớ.

[Tiểu Họa, được gắp lại em thật là tuyệt, chúc em có giấc mơ đẹp.]

Lăng Họa giơ tay lên dụi mắt, suy nghĩ giây lát rồi nhập số điện thoại này vào danh bạ của mình.

Cô cất di động đi, lấy ra một viên kẹo, bóc vỏ, bỏ vào miệng.

Kẹo rõ ràng là ngọt nhưng ăn vào miệng lại chỉ nếm thấy vị đắng chát.

...

6 giờ 45 phút sáng, cô có mặt trước cửa văn phòng Paul đúng thời gian quy định.

Cánh cửa để mở, bên trong chỉ có một mình Paul. Ông đang ngồi xem máy tính. Cô nhẹ nhàng đứng sát vào gần cửa, không tạo ra bất kỳ tiếng động nào làm ảnh hưởng tới ông, định đợi tới khi Cù Khê Ngung xuất hiện rồi cùng vào.

Nhưng đợi mãi đợi mãi, dù là Cù Khê Ngung hay Mục Tịnh cũng đều không thấy bóng dáng đâu. Đúng là tối qua Cù Khê Ngung không yêu cầu cô sắp xếp tài xế đón anh, trong lịch trình của anh cũng không có dòng tới gặp Paul. Nhưng việc này chẳng thể giải thích được, lẽ nào anh bắt cô một mình tới tìm Paul? Làm sao có thể? Ở Berker Palace, Paul đứng dưới một người, đứng trên vạn người, chỉ kém Khang đại nhân. Một nhân vật bé nhỏ như cô có thể nói gì với Paul chứ?

Chưa đợi cô có thời gian tiếp tục suy nghĩ, Paul ngồi bên trong đã phát hiện ra cô.

"Rene." Paul gập máy tính lại, vẫy tay với cô một cách thân thiện: "Nào, mời vào".

"Vâng." Cô mỉm cười cẩn trọng rồi khấn trương bước vào trong.

"Đóng cửa lại đi." Paul lại nói.

Trái tim cô thất lại, cô đáng lẽ phải quay lại khép cửa nhưng sống lưng bỗng lạnh toát.

Xem ra đây đích thực là cuộc nói chuyện riêng giữa hai người họ.

Paul gọi cô tới ngồi đối diện mình, đồng thời rót cho cô một cốc café.

"Thoải mái một chút." Ông cũng ngồi xuống, mỉm cười nhìn cô, nếp nhăn nơi khóe mắt khiến ông trông thân thiện khác hẳn với quyền lực mà mình nắm giữ: "Chắc tôi không đáng sợ bằng Chase chứ?".

Cô gượng gạo cười, đợi chủ đề chính của ông.

"Tôi đã đọc CV của cô." Paul dựa cả người ra sau, tạo ra một tư thế thoải mái, đan hai tay vào nhau, đặt lên đầu gối: "Lý lịch trong sạch, kỹ năng mềm xuất sắc. Mặc dù kinh nghiệm làm việc tại Berker Palace chưa lâu nhưng nhận xét của các đồng nghiệp đều rất tốt, dù là các đồng nghiệp từng cộng tác với cô hay các quản lý cấp cao, thậm chí bao gồm cả Chase đều vô cùng tán thưởng cô".

Nghe giọng đoạn nhận xét này, trái tim cô như lỡ nhịp, nhất là khi nghe thấy cái tên cuối cùng, tay cô run lên.

Cô nên cảm thấy vui vì lời khen xuất phát từ một người quyền lực như Paul, nhưng lúc này đây, trong lòng cô lại không có một chút vui mừng nào hết.

Trong mơ hồ, sự việc mà cô luôn suy đoán trong lòng đã bắt đầu từ từ nổi lên mặt nước.

"Không biết cô có rõ thông tin này không. Thư ký trước của tôi vì nguyên nhân gia đình một thời gian trước đã rời khỏi Berker Palace. Tôi đã gặp không dưới mười ứng viên, dù là trong nội bộ Berker Palace hay ở ngoài." Ông tiếp tục nói: "Những người đó không một ai kém cô, thậm chí tuyệt đại đa số còn có kinh nghiệm phong phú hơn cô rất nhiều".

Sắc mặt Lăng Họa từ từ biến đổi, nhưng cô lập tức điều chỉnh lại tư thế ngồi, không muốn để Paul nhìn ra những cảm xúc dữ dội cuộn cuộn trong lòng cô lúc này.

"Hơn nữa, trong một khoảng thời gian cực ngắn, cô đã trước sau thay đổi hai đời sếp, tính ổn định cực thấp. Nếu chỉ xét riêng về độ trung thành, có lẽ cô đã bị loại thẳng ra khỏi phạm vi xem xét của tôi từ lúc đọc CV." Ông ta rướn môi, giọng nói sang sảng, tự tin: "Nhưng tôi lại rất tò mò. Rốt cuộc là một người thế nào lại có thể khiến một người đã tâm, hà khắc, suy nghĩ tỉ mỉ tới mức gần như hoàn hảo như Chase gọi về phục chức? Với tính cách của cậu ấy, cậu ấy tuyệt đối sẽ không dùng lại tâm

phúc của người trước. Từ trên xuống dưới trong Berker Palace, chưa ai dám mạo hiểm như vậy".

Giây phút này, suy đoán của cô đã hoàn toàn được chứng thực.

Mọi chi tiết đều vô hình được chấp nối lại, dù là cuộc đối thoại mơ hồ giữa Cù Khê Ngưng và Mục Tịnh trước đó trong phòng làm việc, liên quan đến việc giao CV của cô cho Paul mà cô nghe trộm được, hay đến tối qua khi nhìn thấy cô, Paul nói sẽ kỳ vọng vào sự thể hiện của cô, tất cả đều đã được giải thích rõ ràng.

Dưới mặt bàn, cô lấy móng tay găm sâu vào lòng bàn tay mình. Nỗi đau giúp cô thức tỉnh, để cô ý thức được mọi chuyện trong khoảnh khắc này đều là sự thật.

"Thế nên, nếu cậu ấy dám mạo hiểm thì tôi cũng dám."

Ông cười sảng khoái: "Kể ra cậu ấy đối xử với cô cũng không bạc. Ngay khi biết tôi đang tìm kiếm thư ký mới, cậu ấy đã lập tức đề cử cô --- Cậu ấy đang tìm một cơ hội tốt hơn cho cô, để cô càng leo càng cao, điều này càng thôi thúc tôi gặp cô một lần".

Trong một khoảng thời gian cực ngắn, vô số suy nghĩ đã lướt qua đầu óc Lăng Họa, nổ liên tiếp như pháo hoa. Cô khẽ cup mắt xuống, hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế.

Lúc này Paul thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn cô: "Đến lượt cô".

"Đầu tiên, cảm ơn ông đã cho tôi cơ hội này."

Trầm ngâm giây lát, cô ngược lên, ánh mắt bình tĩnh mà có lực: "Tôi nguyện dành ra gấp mười vạn lần tinh lực so với bây giờ để trợ giúp ông, chỉ cần ông chấp nhận tin tưởng tôi".

"Về mặt kinh nghiệm, có thể tôi còn thua kém mọi người một chút, nhưng tôi cảm thấy tôi có được thứ mà hầu như họ đều thiếu." Ánh mắt cô ánh lên những tia sáng vụn vặt: "Tôi cho rằng người thư ký không chỉ cần sự trung thành, trí thông minh và khả năng làm việc mà hơn hết là khao khát".

Ánh mắt Paul chột lóe sáng.

"Khao khát của tôi dành cho quyền lực có lẽ nhiều hơn bất kỳ ai trong số họ." Cô từ tốn nói, từng từ từng chữ vang vọng trong căn phòng lớn: "Hầu hết các thư ký giỏi giang đều hạn chế trong việc chỉ làm một cái máy biết nghe lời hoặc một cánh tay. Nhưng tôi không chỉ muốn làm cái máy, vì khát vọng của tôi đối với quyền lực thậm chí không thua kém gì ông. Khi ông có được nhiều quyền lực hơn cũng là khi tôi có được nhiều quyền lực hơn. Thế nên tôi sẽ dốc hết sức mình giúp ông đạt được mục đích, đồng thời cũng là vì tôi. Khát vọng này là động lực thúc đẩy tôi tiến bước, có ích hơn bất kỳ kích động hay khen thưởng nào".

"Cho dù làm tổn thương người có tình cảm với cô?" Trong ánh mắt Paul là sự kiên định của kẻ dạn dày kinh nghiệm.

Cô cuộn chặt tay lại, khẽ gật đầu: "Cho dù tổn thương tới người có tình cảm với tôi".

"Cho dù tôi gây khó dễ với cô trăm ngàn lần?"

Cô nhún vai: "Những khó khăn tôi từng chịu đựng không ít hơn tưởng tượng của ông".

Một khoảng thời gian dài sau đó, cả căn phòng rơi vào thinh lặng.

Ánh mắt cô không chao đảo, nhìn thẳng vào Paul.

Rất lâu sau, ông mới ngời thẳng dậy: "Hai giờ chiều nay, cô dọn hết đồ đạc tới vị trí trước cửa phòng tôi, thủ tục tôi sẽ yêu cầu những người khác thực hiện".

Đôi mi Lãng Họa hơi động dậy. Cô đứng dậy khỏi ghế, cúi gập người chào ông.

"Rene, chào mừng cô gia nhập phòng làm việc của Phó Chủ tịch." Paul cũng đứng dậy, bắt tay với cô.

"Cảm ơn ông." Cô một lần nữa cảm ơn Paul.

Bước ra khỏi phòng làm việc của Paul, cô liền xem giờ.

Tám giờ.

Cô cất bước đi về vị trí của mình. Khi gần tới nơi, cô phát hiện Mục Tịnh đang đứng gần đó, nhìn là biết đang đợi cô quay về.

"Chúc mừng cô." Khi cô đi tới trước mặt anh ta, anh ta gật đầu với cô.

"Tin tức của anh nhanh nhạy thật." Cô nở một nụ cười vừa phải: "Cảm ơn anh đã giúp tôi liên lạc với Paul".

"Đây là những gì cô muốn sao?" Mục Tịnh thu tay về, hờ hững nhìn cô.

"Với tư cách là một quân trên bàn cờ, tôi không có tư cách nói từ 'muốn'."

Anh ta nghiêm túc nhìn cô vài giây: "Ban đầu tôi xem nhẹ cô rồi".

"Không sao." Cô thờ ơ nhún vai, bắt đầu dọn đồ của mình: "Hôm nay tôi đi, anh cũng không cần lo tôi và Chase sẽ còn gì dính líu".

Mặt Mục Tịnh hơi tái đi: "Tất cả các công việc trong tay cô có liên quan đến Chase tôi đều có bản dự phòng, lát nữa cô chỉ cần bảo bộ phận IT xóa toàn bộ thông tin của mình đi là được".

"Tôi không cần bàn giao với người kế nhiệm?" Cô cúi đầu, vô thức hỏi.

"Không cần." Mục Tịnh chỉ đáp lại như vậy.

"Cũng phải, dù sao cũng còn một người toàn năng như anh ở đây, dù người kế nhiệm của tôi có là ai đều có thể thành thạo công việc trong vài phút." Ngữ điệu của cô nghe rất thoải mái.

"Cô có muốn nói vài lời với Chase không?" Mục Tịnh vô cảm nhìn đồng hồ: "Còn mấy phút nữa là tới buổi họp kế tiếp của anh ấy".

Trái tim cô run lên. Im lặng hai giây, cô vẫn bỏ những thứ trong tay xuống.

Bước vào văn phòng của Cù Khê Ngưng, cô nhìn thấy anh đang ngồi trên sofa xem tài liệu. Nghe thấy tiếng bước chân của cô, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn bình thản như bao ngày.

"Cạch."

Mục Tịnh ở sau đóng cửa lại từ bên ngoài.

Sự im ắng và yên tĩnh bất thường trong phòng khiến người ta khó chịu. Cô đứng nguyên tại chỗ, xoa lòng bàn tay mình, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác căng thẳng và hụt hẫng hoàn toàn không hề có khi ở trong văn phòng Paul khi nãy.

Anh nhìn cô một cái rồi lại cúi đầu xuống.

"Chase." Cô cắn chặt răng, nhìn một nửa gương mặt tuần tú của anh: "Cảm ơn anh đã giúp tôi giành vị trí này".

Anh không nói gì.

"Cảm ơn anh đã dạy tôi rất nhiều điều..." Cô cứng nhắc nói, trong đầu không hiểu vì sao lại xuất hiện rất nhiều hình ảnh. Lúc anh bị ốm, cô ngồi ở đầu giường đọc sách cho anh, anh vì cô đối đầu với Alba mang ý đồ xấu, cô đưa Tạ Hựu Thức tới nhà anh, họ cùng đưa thằng bé đến công viên, cùng tham gia liveshow của Tạ Tu Dục, và còn vài lần trợ gheo một cách dẫu dốt... Nhiều như vậy nhưng không chuyện nào liên quan đến công việc cả.

Cô bỗng nhiên phát hiện ra một sự thật khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Chẳng biết từ khi nào, dường như những chuyện có liên quan đến anh lại chiếm cứ phần lớn cuộc sống và ký ức của cô... Thậm chí có thể là toàn bộ.

"Cô được như ý rồi." Lát sau, anh cúi đầu, khẽ lên tiếng.

Lăng Họa hít sâu, cất giọng khàn khàn: "Phải".

Cô nhớ lại những lời hôm qua nói với anh, cô nói cô hy vọng khoảng cách giữa họ mãi mãi như vậy. Nếu anh muốn phá vỡ, thì cô sẽ ra đi, còn anh nói sẽ để cô được như ý nguyện.

Mà bây giờ cô đã thật sự rời xa anh, hơn nữa còn do chính tay anh tiễn đi.

Nói xong câu đó, anh không nói thêm, mà cô cũng cảm thấy mình không ở lại thêm được nữa, bèn cảm ơn anh rồi quay người rời khỏi văn phòng.

Sau khi thu dọn xong đồ đạc, cô chuẩn bị dọn tới vị trí trước phòng làm việc của Paul, trước khi cô đi, Mục Tịnh gọi cô lại.

"Đây là thứ Chase đưa cô." Anh ta đặt một cuốn sổ lên bàn cô, sắc mặt có phần kỳ lạ.

Cô cầm sổ lên, lật ra, phát hiện đây là một cuốn sổ ghi chép bình thường giản dị.

"Cảm ơn anh." Cô ngẩng đầu nói với Mục Tịnh.

Mục Tịnh đáp lại rồi nhanh chóng bỏ đi. Cô bỏ cuốn sổ vào hộp, đứng lên.

Hai giây sau, cô bỗng mở nó ra lần nữa.

Cô lật tới trang cuối cùng, phát hiện có một tấm thẻ không nổi bật được kẹp trong khe.

Lấy tấm thẻ ra, sắc mặt Lăng Họa hoàn toàn thay đổi.

Trên đó vẽ một thanh kiếm sắc nhọn, chuôi kiếm màu vàng và bên dưới có một dòng chữ nhỏ: Excalibur.

Vừa nhìn là biết dòng chữ cho chính tay anh viết, và cô cũng hiểu ngay bức tranh cùng dòng chữ.

Đây là thanh kiếm trong đá của vị vua Arthur Pendragon mà cô ngưỡng mộ nhất. Hồi còn học đại học, từng có một dạo cô ngồi trong thư viện điên cuồng đọc đủ các truyền thuyết liên quan đến vua Arthur và kỳ sỹ bàn tròn.

Mà thanh kiếm này là kiếm thánh đã từng cùng vua Arthur chinh chiến khắp các trận mạc, giống như chủ đề của bản thân truyền thuyết này, đại diện cho sắp đặt và phá hoại.

Tượng trưng cho bậc đế vương vĩnh viễn và quyền lực tối cao.

Lăng Họa đặt tấm thẻ về chỗ cũ, nhẹ nhàng gập cuốn sổ lại.

Cô thật sự mong sao cô không hiểu dụng ý của anh.

~HẾT QUYỀN THƯỢNG~

***Lời tác giả: Phần thượng đã kết thúc, bắt đầu bước vào phần chiến đấu quyền lực đầy kịch tính và sôi sục, giải đáp mọi nghi vấn của các bạn, bao gồm việc Đại đế có thật lòng với Tiểu Họa không hay chỉ là lợi dụng (tình cảm bắt đầu khi nào) blabla... Tiểu Họa sau khi đen tối đi sẽ đối mặt với Đại đế ra sao. Họ sẽ gặp phải những nguy hiểm gì.**

Djay, Mạnh Phương Ngôn sẽ làm cameo trong tình huống nào.

Không biết các bạn đã hiểu ý nghĩa tâm thế Đại đế để lại hay chưa, ha ha ha...

Chương 18: Em đang ghen?

QUYỀN TRUNG: HOÀNG HÔN CỦA CÁC VỊ THẦN

Suốt ba năm bước vào Berker Palace, hoàn toàn có thể nói Paul là vị sếp dễ chăm sóc nhất mà không phải hồ thẹn.

Tim đối với cô rất tốt, nhưng vì tính cách của ông ấy quá đề ý đến tiêu tiết, yêu cầu cầu toàn và hoàn hảo đối với rất nhiều chuyện thế nên có lúc khiến cô ít nhiều cảm thấy mệt mỏi. Còn Cù Khê Ngung... dĩ nhiên không cần nói. Từ trên xuống dưới trong Berker Palace, bao gồm cả Khang đại nhân, đều không có ai khó hầu hơn anh. Thế nên, bây giờ bất ngờ được chuyển sang phục vụ Paul, cô càng cảm nhận rõ rệt sự khác biệt.

Mặc dù lúc này Paul ở vị trí quyền lực như vậy nhưng lại có một tính cách tùy hứng đến bất ngờ. Trước kia cô từng nghe nói nhưng vẫn nửa tin nửa ngờ, bây giờ theo ông rồi mới biết ông không hề giả vờ. Dù là đối với người làm trong hay làm ngoài Berker Palace, ông đều tỏ ra thân thiện và ôn hòa. Cô thậm chí còn từng nhìn thấy ông cùng với các đầu bếp của Berker Palace ngồi uống rượu đàm đạo, nói cười vui vẻ suốt đêm.

Nếu để người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ cho rằng ông đang làm một chuyện đánh mất thân phận của mình. Đường đường là một Phó Chủ tịch nhưng không hề kiêu căng ngạo mạn. Có một lần cô cuối cùng không nhịn nổi, trong lúc nghỉ giải lao của buổi họp đã hỏi Paul vấn đề này, Paul trả lời cô rằng:

"Trên thế giới này, mọi người đều bình đẳng, dù họ có thân phận gì. Có thể trong mắt người khác tôi là 'cửu ngũ chí tôn', thừa hưởng quyền lực, sự kính trọng và những lời tán thưởng, cuộc sống hoàn hảo không tỳ vết. Nhưng ở trong mắt tôi, tôi lại cảm thấy một cuộc sống tự do như họ mới đáng được ngưỡng mộ. Thế nên tôi muốn tìm hiểu cuộc sống của mỗi một con người, để giống như mình cũng được sống một lần như vậy."

Nghe xong, cô cảm thấy có lẽ đây chính là lý do vì sao tại đây người đi người tới như nước chảy bèo trôi mà Paul lại có thể vững vàng ngồi tại vị trí của mình, không hề suy suyển.

Thế nên, một con người như Paul khi đối mặt với những sai lầm nhỏ nhặt của cô khi vừa tiếp quản công việc mới cũng tự nhiên tỏ thái độ bao dung vô cùng. Sự kiên nhẫn của ông càng gia tăng lòng áy náy và quyết tâm muốn nhanh chóng nắm bắt được toàn bộ công việc của cô.

Buổi trưa cùng GAGA đi ăn cơm, đối mặt với việc điều động vị trí của cô, GAGA cũng tỏ thái độ chúc mừng, vì ở trong mắt bất kỳ ai, đây cũng đều là chuyện thăng chức tuyệt vời.

"Minh thấy sắc mặt cậu so với khoảng thời gian trước đây tốt hơn nhiều rồi đấy." Xiên một miếng thịt bò bỏ vào miệng, GAGA quan sát cô: "Lúc trước khi đi theo Chase cậu thật sự giống một bà cô già ế chồng chơ không ai thèm".

"... Cảm ơn cậu."

"Này cậu nói cho mình biết trước đã." GAGA lúc này bỗng buông đĩa xuống, nhìn cô vẻ gian xảo: "Anh chàng đẹp trai mấy ngày gần đây tới tận đây đón cậu là ai vậy? Hm? Thành thật khai báo mau".

Lăng Họa bỗng chốc cảm thấy không tự nhiên. Cô sặc nước bọt, ho sù sụ, rồi nhíu mày xua tay với GAGA.

"Gì?" GAGA cố làm ra vẻ kinh ngạc: "Bạn giuờng?".

Cô trừng mắt với GAGA: "Cậu coi mình giống cậu với Mục Tịnh hả?".

"Mẹ ơi!" Nghe xong câu này, GAGA suýt nữa đứng bật dậy, vội vàng bịt chặt miệng cô lại: "Trời đất, cậu đang nói cái gì vậy?".

"Lẽ nào không đúng?"

Khuôn mặt của một kẻ lừa đời như GAGA bỗng nhiên đỏ bừng. Hai giây sau, cô ấy chống tay ôm trán, giọng thấp hẳn đi: "... Làm... làm sao cậu biết?".

"À, thì ra là thật."

GAGA lập tức trắng bệch mặt, thì ra cô đang gài bẫy. Cô ấy tức giận giậm chân bình bịch, phần nộ giơ ngón giữa với cô.

"Nếu không phải vì mình quá hiểu cậu, có lẽ mình cũng không thể nghĩ tới chuyện này đâu." Lăng Họa bình thản đẩy tay cô ấy ra: "Mấy ngày gần đây có mấy lần mình bắt gặp cậu trên hành lang, cứ nhìn thấy anh ta là cậu lại quay mặt đi một cách thiếu tự nhiên... Chu Đa Dư tiểu thư, cậu lợi hại thật, đến anh ta mà cũng dám ngủ? Chẳng phải trước đây cậu cảm thấy anh ta là gay sao?"

GAGA thở dài ôm mặt: "Bây giờ biết là không phải rồi, anh ấy thẳng đuột ấy..."

"Bạn trai cậu thì sao?"

"Chia tay rồi." GAGA vò vò mái tóc mình: "Anh ta chê mình quá bận không có thời gian ở bên anh ta, mình đau khổ quá độ... có lần uống nhiều nên đã..."

"Cậu liên dâỵ đưa với Mục Tịnh?"

"Cậu tưởng mình muốn sao?" GAGA đập bàn, miệng vẫn còn lảm bảm: "Chẳng phải vì tướng mạo, vóc dáng anh ta đều là gu của mình. Hơn nữa, hơn nữa... trong chuyện đó hai bên còn rất tâm đầu ý hợp, thế là tình một đêm biến thành nhiều đêm..."

Lăng Họa cảm thấy rất đau đầu: "Cậu là đàn ông sao? Không kiềm chế được nửa thân dưới của mình? Anh ta là người thế nào? Bụng dạ anh ta y hệt như Chase".

Ánh mắt GAGA có chút lạc lõng: "Mình cũng không định có gì với anh ấy cả, chỉ... như vậy thôi".

Mấy năm nay cô cùng hội cùng thuyền với GAGA, cực kỳ hiểu về cô ấy. Cô không ngờ một GAGA trước đó luôn chê bai Mục Tịnh lòng dạ thâm sâu, có thể còn yêu thầm Cù Khê Ngung, mà bỗng nhiên lại có thêm một mối quan hệ như vậy với Mục Tịnh, hơn nữa xem ra GAGA đã có chút động lòng rồi.

"Anh ta đã có bạn gái hay lấy vợ chưa?"

"Chắc là chưa, mình cũng đã ngầm điều tra rồi."

"Hết sức cẩn thận, đừng để người khác phát hiện ra. Ở nơi này đâu đâu cũng là tai mắt đấy." Cô lắc đầu rồi vỗ vào tay GAGA: "Chuyện này vốn dĩ là đùa với lửa, thế nên, tốt nhất là cậu nên sớm cắt đứt mối quan hệ này".

"Ừm." GAGA cúi đầu lẩm bẫm: "Minh hiểu".

"Mục Tịnh giỏi thật." Lăng Họa lờm nguýt: "Anh ta bảo vệ Chase như bảo vệ con mình ấy, chỉ sợ mình và Chase đây đưa quan hệ, bản thân thì lằng nhằng với bạn thân của mình mà vẫn bình yên vô sự".

Thật sự mỗi lần bắt gặp Gene, cô đều muốn chát vắn tên mặt người da thú đó. Sao có thể vừa ăn cướp vừa la làng một cách đạo mạo như thế. Nhưng cũng phải, ai bảo chủ nhân của anh ta là Cù Khê Ngung cơ chứ?

Chủ đề này bỗng chốc khiến bầu không khí trở nên gượng gạo. Hai người im lặng ăn một lúc, GAGA mới giả vờ hi hi ha ha lên tiếng lần nữa: "Mà cậu có nhìn thấy thư ký mới của Chase không?".

Bàn tay đang xiên thức ăn của Lăng Họa khựng lại: "Ừm, hai hôm trước nhìn thấy rồi".

Thư ký mới của Cù Khê Ngung hai tuần sau khi cô đi mới chính thức nhậm chức. Cô từng chạm mặt vài lần, là một phụ nữ dịu dàng hiền thực lại rất ôn trọng, tuổi tác lớn hơn cô một chút, hoàn toàn khác với phong cách của cô hay người tiền nhiệm kia.

"Mình và chị ấy từng tiếp xúc, cảm giác con người cũng nhẹ nhàng." GAGA nói: "Cũng không biết liệu có chịu được kiêu hành hạ khủng khiếp của Chase không".

"Một người anh ta và Mục Tịnh đã cùng lựa chọn thì chắc không tệ." Cô cúi xuống xiên một miếng rau cải.

"Sau này Chase còn tiếp xúc gì với cậu không?"

"Không."

Đúng là không có, thậm chí có lúc gặp nhau trong phòng làm việc hoặc văn phòng anh đều đi lướt qua cô như chưa từng quen biết, đến một câu

du thừa cũng không nói. Gần như khiến mọi người không dám tin mới chỉ vài tuần trước họ vẫn là quan hệ cộng sự.

Giống như một giấc mơ cực kỳ ngắn ngủi, hai đường thẳng song song vốn chẳng dính líu gì tới nhau bỗng nhiên có chút giao thoa, và giờ lại tiếp tục trở về với quỹ đạo của riêng mình...

Hơn tám giờ, tiễn Paul lên ô tô trở về nhà xong, cô trở lại bàn lấy đồ đạc rồi ra khỏi Berker Palace thì nhìn thấy Lộ Tân Viễn đang đứng dựa vào xe, yên lặng chờ mình bên đường đối diện như hai hôm trước.

Tình trạng đó đã duy trì hơn một tuần rồi. Ban đầu, anh hỏi cô có thể tới đón cô đi ăn cơm không. Cô đã từ chối mấy lần, sau đó có một lần cuối cùng cô cũng đồng ý, anh vui mừng lắm. Thế rồi mấy ngày gần đây theo đà cô không phản đối, gần như ngày nào anh cũng tới.

Lúc này, đèn đường hắt xuống khuôn mặt anh quàng sáng êm dịu, Lộ Tân Viễn yên lặng đợi cô.

Lăng Họa đứng đối diện có phần ngơ ngẩn.

Cô nhớ lại hồi họ còn học đại học. Cô tới thư viện tự học, còn anh đi đánh bóng, khi cô ra khỏi thư viện thì trời đã tối mịt, anh cũng như vậy, dựa vào cột đèn và xe đạp yên lặng chờ cô, không nghịch di động cũng không ngó trước ngó sau. Dù có đợi lâu hơn nữa cũng không hề oán trách nửa lời.

Anh là một người yêu hoàn hảo, trước khi anh ra đi, cô luôn cho là như vậy.

Vừa nhìn thấy cô xuất hiện, đôi mắt Lộ Tân Viễn lập tức sáng lên.

"Hôm nay tới nhà hàng Kaiseki mới mở được không?" Lên xe rồi, anh dịu dàng hỏi cô.

"Ừm." Cô gật đầu.

"Anh bảo họ phối hợp một menu đặc biệt, sẽ không có những món em không thích." Anh lại nói.

Cô cảm ơn anh.

"Nhà này làm Tempura rất ngon."

"Chẳng phải anh không thích ăn tôm ư?"

Vừa nghe thấy cô nói câu này, Lộ Tân Viễn liền hé môi cười, giọng trầm xuống: "Thì ra em vẫn nhớ".

Cô mím môi, cảm khái mình trả lời hơi nhanh quá, đành im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bản thân Lộ Tân Viễn cũng thông minh không tiếp tục chủ đề này nữa.

Tới nhà hàng, người phục vụ lịch sự dẫn họ vào trong phòng VIP. Khi đi ngang qua một căn phòng, cô vô tình liếc vào, cả người bỗng cứng đờ.

Vì phục vụ không đóng kỹ cửa phòng nên cô có thể nhìn rõ những người ngồi trong.

Là Cù Khê Ngung và một cô gái xa lạ.

Nhìn từ góc nghiêng, diện mạo của cô gái đó khá xinh xắn. Lúc này cô gái đó đang cười tươi rói, đôi mắt nhìn Cù Khê Ngung sáng lấp lánh.

Mà điều khiến cô bất ngờ nhất là trên khuôn mặt Cù Khê Ngung lại là những biểu cảm cô chưa từng nhìn thấy.

Trước lúc này, cô tuyệt đối không thể tin rằng, cô còn có thể nhìn thấy từ anh sự chuyên chú, chân thành và một nụ cười chân thật.

Bước chân của cô chậm lại, Lộ Tân Viễn đi phía trước nghi hoặc quay đầu: "Tiểu Họa?".

Người ngồi trong phòng nghe thấy tiếng động bên ngoài cũng tự động quay ra.

Khi Cù Khê Ngung nhìn thấy cô, nụ cười lập tức tan biến. Ánh mắt anh hơi sáng lên, không nhìn ra có cảm xúc gì.

Cô cười lên lưng cọp khó xuống, đành mím cười nhẹ nhàng với anh và cô gái xinh đẹp kia, sau đó rảo bước đi về phía Lộ Tân Viễn.

Nhà hàng này quả thực làm món ăn rất ngon. Cô vừa ăn vừa nghe Lộ Tân Viễn nói chuyện. Khi anh hỏi thì cô trả lời, ngoài ra không chủ động gọi mở chủ đề nào khác. Còn anh vẫn như trước đây, luôn có những chuyện thú vị có thể khiến cô bật cười.

"Tiểu Họa." Anh chống cằm, nhìn cô bằng đôi mắt đong đầy nụ cười: "Lâu lắm rồi anh không thấy em cười".

"Em rất khó cười mà." Cô uống canh và trả lời.

"Nên nói là lâu lắm rồi anh không nhìn thấy em cười với anh." Anh lắc đầu: "Anh cảm thấy bây giờ mình giống... nói thế nào nhỉ? Như một học sinh cấp ba chưa sành sự đời, vì muốn chọc cô gái mình thích được vui mà chuyện ngốc nghếch gì cũng chịu làm".

Cô khẽ cười: "Đường đường là đại diện của gia tộc Lộ Thị, thật ra chỉ là một anh chàng ngọt ngào ngốc nghếch?".

"Chỉ cần anh chàng đó có thể khiến em vui."

"Đòn ra ngoài người ta cười cho đấy." Cô nhẹ nhàng đẩy về.

"Anh không sợ người ta cười." Anh nhìn vào mắt cô, nói rành mạch: "Anh chỉ sợ em không để tâm đến anh".

Tình ý trong mắt anh cho dù cúi đầu cô vẫn cảm nhận được, hoàn toàn bao bọc lấy cô. Có lúc cô thậm chí sẽ có cảm giác sai lầm, tựa như ba năm chia xa chỉ là giấc mơ của một mình cô mà thôi. Khi tỉnh lại vẫn là ba năm trước, anh luôn ở bên cô, chưa từng rời xa.

"Em vào nhà vệ sinh một chút." Cô không trả lời anh.

Đứng dậy rời khỏi phòng, khi ngang qua phòng của Cù Khê Ngung, cô vô thức bước nhanh hơn.

Từ nhà vệ sinh bước ra, cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy người lúc này cô không muốn thấy nhất, đang dựa vào cột trụ phía đối diện. Có lẽ anh đã về nhà thay quần áo, lúc này đang mặc chiếc sơ mi nhàn nhã, khuôn mặt tuấn tú vẫn không thay đổi.

Suy nghĩ khoảng vài giây, cô đi ngang qua anh, mặt không cảm xúc.

"Em vẫn chưa đồng ý quay trở lại với Lộ Tân Viễn?"

Khi bước qua, cô nghe thấy giọng anh khẽ khàng vang lên bên tai.

"Việc này không liên quan đến anh thì phải." Cô trả lời: "Ông-chủ-cũ".

Cù Khê Ngưng nghiêng người nhìn cô, nhú mày: "Thái độ này là?".

"Dù sao thì ở Berker Palace anh cũng giả vờ không thấy tôi mà."

Anh đưa tay xoa cằm mình, bỗng nhiên rướn môi: "Em đang ghen?".

~Hết chương 18~

***Lời tác giả: Hôm nay có hai trọng điểm: Ai đã đoán trúng Mục Tịnh và GAGA có gian tình? Đại đế đang cùng cô gái nào dùng bữa? Các bạn thích Đại đế hơn hay bạn trai Lộ hơn?**

Tôi muốn hỏi kín, mấy thành phần bây giờ đã comment nói muốn xem 18 tư thế giữa GAGA và Mục Tịnh đang suy nghĩ cái gì trong đầu!!!

Chương 19: Em tưởng tôi định hôn em?

Lăng Họa mở to mắt nhìn biểu cảm cười mà như không cười của Cù Khê Ngung.

"Em vừa đi tôi đã tìm một thư ký mới thay em, bây giờ còn ngồi đây nói cười vui vẻ với cô gái khác." Anh chống một tay lên bức tường sau lưng cô, hạ thấp giọng: "Hối hận không?".

Ban đầu cô chưa kịp hiểu ngay. Một lát sau, cô cười khẩy, đẩy tay anh ra rồi bỏ đi.

Trở về phòng ăn, điếm tâm đã được bày lên bàn. Cô ngồi xuống chiếc chiếu Tatami, cầm thìa lên ăn bánh, nhưng tâm tư lại bay tận đâu đâu.

"Tiểu Họa." Cô nghe thấy Lộ Tân Viễn gọi tên mình.

"Hm?" Cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Lộ Tân Viễn đang định lên tiếng thì nghe thấy tiếng ai gõ cửa.

"Mời vào." Lộ Tân Viễn nói.

Cánh cửa được nhẹ nhàng đẩy ra. Người phục vụ bê vào một bát chè bánh trôi đậu đỏ, đặt trước mặt Lăng Họa: "Chào cô, đây là món ngài Chase ở phòng 02 bên cạnh gọi cho cô".

Sắc mặt cô và Lộ Tân Viễn đều lập tức thay đổi.

Nhưng vẫn chưa hết, người phục vụ đưa đồ ngọt xong định rời đi, đang chuẩn bị đóng cửa lại thì một bàn tay đẹp, các khớp xương rõ ràng bỗng chặn lại.

Cù Khê Ngung và cô gái xa lạ đó đứng ngoài cửa. Một tay anh cầm áo khoác của mình, trên cánh tay kia có một cánh tay mảnh dẻ khác.

Lăng Họa nhìn thấy rõ cô gái kia đang khoác tay anh.

"Hi." Lộ Tân Viễn nhìn thấy Cù Khê Ngung đứng ngoài cửa, bèn mỉm cười, thật ra nơi đáy mắt không hề có chút ý cười nào: "Thật trùng hợp".

Cù Khê Ngung hơi cúi đầu: "Lại gặp nhau rồi".

"Tôi đã gọi bánh cho Tiểu Họa rồi, anh còn tặng thêm một phần, thật là có lòng." Lộ Tân Viễn từ tốn nói: "Là sếp cũ của cô ấy, anh thật sự hết lòng quan tâm tới nhân viên trước đây của mình... không giống tác phong của anh lắm".

"Dù sao thì vị sếp hiện tại của cô ấy đối xử với cô ấy nhẹ nhàng như gió xuân. Là một người sếp cũ, mặc dù tôi mang tiếng xấu, nhưng cũng không muốn thua kém quá nhiều." Cù Khê Ngung khẽ nói, nhưng mắt thì nhìn về phía cô: "Ai cũng nói quần áo loại mới thì tốt, bạn bè người cũ mới vui mà".

"Câu này tôi thích." Lộ Tân Viễn cười, có ý ám chỉ: "Người cũ mới vui".

"Có điều một thứ có tốt cách mấy, ăn nhiều cũng sẽ ngán, người cũ nhìn lâu quá rồi sẽ chẳng còn tình cảm gì." Lúc này Cù Khê Ngung rướn môi cười: "Cũng giống như việc anh vẫn tưởng cô ấy vẫn còn thích ăn dương chi cam lộ như vài năm trước, nhưng không thể ngờ cô ấy đã đổi sang bánh trôi đậu đỏ".

Sắc mặt Lộ Tân Viễn lập tức trở nên khó coi.

Lăng Họa im lặng nghe toàn bộ câu chuyện, ánh nhìn chuyển từ cánh tay đang khoác tay Cù Khê Ngung sang biểu cảm mơ hồ của cô gái kia rồi tới vẻ mặt như nắm chắc phần thắng của anh. Cô bật ra mấy chữ từ kẽ răng: "Cảm ơn anh".

"Không có gì." Anh vỗ tay cô gái kia, tỏ ý có thể đi rồi: "Chúc hai người một buổi tối vui vẻ".

Cô nhìn theo bóng họ đến khi biến mất trên hành lang rồi yêu cầu người phục vụ đóng cửa lại.

Cô cúi đầu nhìn bát canh đậu đỏ trước mặt mình một lúc, cuối cùng vẫn cầm thìa lên.

Cho dù anh nói sai một trăm câu, thì anh cũng không đưa sai bát bánh trôi đậu đỏ mà bây giờ cô thích.

Cô đã không còn muốn tìm hiểu sâu rốt cuộc vì sao anh luôn nắm rõ mọi chuyện của cô như lòng bàn tay vậy. So sánh ra, những gì cô hiểu về anh thật như muối bỏ bể.

Căn phòng hoàn toàn im ắng. Lăng Họa giơ tay lên, định nói trước Lộ Tân Viễn: "Anh đừng hỏi những chuyện liên quan đến anh ta, cho dù anh có hỏi, em cũng sẽ không trả lời".

Ánh mắt Lộ Tân Viễn tối đi: "Được".

Cô "ừm" một tiếng đáp lại rồi cúi đầu ăn.

"Tiểu Họa." Cô nghe thấy Lộ Tân Viễn nói: "Anh có đầy đủ sự kiên nhẫn, anh càng không nỡ ép em".

Cô không lên tiếng.

"Thật ra vừa nãy anh muốn hỏi em sinh nhật thứ Sáu tuần sau em có sắp xếp gì không?"

Cô ngẫm nghĩ rồi lắc đầu.

Lộ Tân Viễn chột nở nụ cười: "Được, nếu em chưa có kế hoạch gì, anh muốn đặt trước ngày này của em được không?".

Có lẽ vì nụ cười của Lộ Tân Viễn quá nhẫn nhịn cũng có thể vì hiện tại khi đối mặt với anh, cô vẫn chưa đủ cứng rắn, cô suy nghĩ vài giây, cuối cùng vẫn gật đầu.

...

Khi về tới nhà, Chúc Tịnh ở nước A xa xôi kéo cô và Đốc Mẫn vào nhóm chat rồi gửi tin nhắn thoại.

"Sao hôm nay em lại rảnh tới làm phiền bọn anh thế này?" Cô đặt di động lên bàn uống nước, nằm lên sofa, nghe chất giọng khàn khàn yêu nghiệt của Đốc Mẫn.

"Được rồi, anh nghỉ chút đi, không sợ thận hư à?" Chúc Tịnh lạnh lùng mắng anh ấy một câu: "Hôm nay em nghỉ, Mạnh Phương Ngôn đưa con trai ra ngoài chơi rồi".

"Anh đây mà biết hư hả? Anh ấy một đêm mười lần, không thua kém Chiến thân nhà em ha~"

"Một loại ngựa."

"Vậy thì cũng là loại ngựa đẹp trai nhất thế giới."

"Vô liêm sỉ."

"Chúc nữ ngàn năm."

...

Cô nằm nghiêng nghe hai người nọ chửi qua chửi lại, không hề lên tiếng.

"Lăng Họa." Đầu kia Chúc Tịnh bỗng gọi cô: "Cậu sao vậy? Sao không nói câu nào?".

"Mệt..." Cô thở dài: "À cậu và Mạnh Phương Ngôn, cả Mạnh Kỳ Tịch nữa vẫn bình an chứ? Cảm giác gần đây nước A khá hỗn loạn".

"Cảm ơn cậu quan tâm, không chết được đâu." Cô gái Chúc Tịnh này ăn nói thật là độc: "Cậu đừng nói với mình đêm qua cậu cũng mười lần".

Cô không trả lời, Đốc Mẫn bất thành lình trầm giọng xuống: "Lộ Tân Viễn tới tìm em rồi, đúng không?".

Cô lừa ai cũng sẽ không lừa họ, bèn đáp lại.

"Hắn quay lại thừa kế Lộ Thị. Lúc ở nước A đã tìm tới Berker Palace yêu cầu đưa Lộ Thị gia nhập các tập đoàn hàng đầu. Hôm nay anh đi gặp đám bạn, họ kể lại."

"Ừm." Giọng cô không cao không thấp: "Lúc trước anh ấy đã tham gia buổi tiệc tuyên dương khen thưởng, sau này có lẽ cũng sẽ thường xuyên tới Berker Palace".

"Hắn muốn thông qua thủ đoạn này để thâm nhập vào cuộc sống của em mà thần không biết, quỷ không hay." Đốc Mẫn cười khẩy: "Thật là mặt dày".

"Lăng Họa." Lúc này Chúc Tịnh từ từ lên tiếng: "Cậu nghĩ sao?".

"Mình chẳng nghĩ thế nào cả." Cô giơ tay lên bịt mắt: "Tĩnh gia, mình biết cậu định nói gì, năm xưa lúc mình bỏ ra nhà cậu khóc như một con chó, cậu đã từng uy hiếp mình, nếu mình dám quay lại với anh ấy, cậu sẽ nhốt mình vào lồng nhốt lợn".

"Cậu biết là tốt."

"Những chuyện này đều đã thực sự xảy ra. Anh ấy có lau kiểu gì cũng không lau nổi." Cô nói: "Nhưng cậu bắt mình bây giờ coi anh ấy như không khí, không đoái không hoài thì mình thật sự không làm được".

Dù sao cũng là người đã từng hết lòng yêu thương, nếu nói bây giờ anh xuất hiện lòng cô không gợn chút sóng nào là giả, cũng chỉ là tự lừa mình lừa người. Hiện tại đối mặt với anh, cho dù cuối cùng quyết định không chấp nhận tâm ý của anh thì anh cũng là một người cũ, một người bạn.

Đầu kia, Đốc Mẫn và Chúc Tịnh nghe cô nói xong đều rơi vào im lặng.

Họ vẫn là người hiểu cô nhất trên đời, thế nên họ quá rõ tâm trạng phức tạp của cô hiện tại.

"Mình đi ngủ trước đây, không muốn mang chuyện này ra phá hoại tâm trạng của mọi người. Nhưng mọi người cứ yên tâm, mình sẽ không hành động khinh suất đâu." Cô cầm di động lên, chúc họ ngủ ngon.

Thật ra Lăng Họa không thể ngờ, ngày hôm sau ở Berker Palace, cô lại nhìn thấy cô gái hôm qua gặp trong nhà hàng.

Đúng lúc cô giúp Paul mang tài liệu tới cho GKang, khi sắp đi qua văn phòng của Cù Khê Ngưng thì vừa hay nhìn thấy Mục Tịnh dẫn cô gái đó đường hoàng đi vào. Mục Tịnh vô tình nhìn thấy cô, còn gật đầu.

Hôm nay cô gái đó ăn mặc thoải mái, buộc tóc đuôi ngựa, nhảy nhót hơn hờ đi vào phòng Cù Khê Ngưng, tự nhiên như mình mới là chủ nhân căn phòng đó vậy.

Thật là trâu ngươi.

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rất rõ, trước kia có một lần, một thành viên trong ekip của Cù Khê Ngưng quên không ăn mặc nghiêm chỉnh đến làm, đã bị anh trách phạt, lập tức về nhà nghỉ việc một tuần. Đối với bản thân hay các nhân viên anh đều rất hà khắc, vậy mà hôm nay lại cho phép một cô gái ăn mặc như thế đường hoàng xông vào Berker Palace, rồi vào phòng làm việc của anh.

Đây có lẽ là một mối quan hệ hơn mức bình thường? Lẽ nào là tình yêu đích thực?

Cô tự cười khẩy một tiếng rồi đưa tài liệu cho Tiểu Địch, nhờ Tiểu Địch chuyển cho GKang, sau đó đi về, định đi vào phòng trà lấy nước.

Vừa vào trong, cô liền nhìn thấy Mục Tịnh đang pha café. Cả một căn phòng lớn chỉ có hai người họ. Lúc này cô lúi ra cũng chẳng ra thể thống gì, đành bình thản đi vào trong.

"Làm việc với Paul có thuận lợi không?" Ai bận việc người ấy, Mục Tịnh quay lưng về phía cô, lịch sự lên tiếng trước.

"Khá thuận lợi." Cô trả lời: "Có lẽ đã quen việc rồi".

"Paul đối xử với cô không tệ phải không?"

"Ừm, rất tốt."

Im ắng.

Rót nước xong, cô cầm cốc lên, không muốn ở lại thêm chút nào.

"Nhà hàng hôm qua cô và Lộ Tân Viễn tới, Chase cũng tới." Vào lúc cô sắp đi ra, Mục Tịnh bất ngờ ở đằng sau nói một câu: "Không biết hai người có gặp nhau không?".

Lãng Họa nghe xong, cả người run lên. Cô suy nghĩ hai giây rồi quay người lại đối mặt với Mục Tịnh: "Ý của anh là Chase biết hôm qua tôi sẽ tới nhà hàng đó?".

Mục Tịnh nhún vai: "Anh ấy có thể biết tất cả, chỉ cần anh ấy muốn".

Cô nghiến răng: "Anh ta muốn làm gì?".

"Cô có hỏi tôi, tôi cũng không biết."

Nhìn một lúc, cuối cùng cô không nhịn nổi nữa: "Cô gái đó, cô gái mà hôm qua và hôm nay đều ở bên cạnh anh ta, là ai?".

Mục Tịnh mỉm cười: "Cô nghĩ liệu tôi có trả lời câu hỏi này không?".

"Anh không trả lời hả?" Cô khoanh tay nhìn thẳng vào đôi mắt cười của anh ta: "Cũng được thôi. Vậy thì tôi sẽ khuyên GAGA không quan hệ với anh nữa. Dù sao cũng chỉ là bạn giường thôi mà, đúng không?".

Cô nói xong câu ấy liền nhìn thấy khuôn mặt băng giá ngàn năm của Mục Tịnh lóe lên một chút xao động thoáng qua.

"Mục Tịnh, anh cảm thấy bản thân mình cực kỳ thông minh, cảm thấy tôi không uy hiếp được anh. Nhưng bây giờ anh đúng là đang có một điểm yếu nằm trong tay tôi, không cần biết anh có coi nó là điểm yếu hay không. Mặc dù tôi sẽ không làm những chuyện tổn thương GAGA, nhưng ngáng chân anh một chút thì không thành vấn đề đâu, anh tin không?"

Mục Tịnh hừ một tiếng lạnh lùng: "Cô học được từ Chase không ít thứ đấy".

"Sự phụ đón vào cửa, còn tu hành là việc của mình." Cô nhún vai: "Trước kia anh nghĩ trăm phương ngàn kế không muốn để tôi dính líu tới Chase. Bây giờ xem ra anh có tư cách gì để làm vệ sỹ của nhân dân đây?".

Mục Tịnh mấp máy môi, định nói câu gì đó nhưng ánh mắt bỗng rơi vào khoảng không sau lưng cô.

Lăng Họa quay người lại theo tầm nhìn của anh ta, liền bắt gặp Cù Khê Ngung tay cầm tách café đứng dựa vào cửa nhìn họ, không biết đã nghe được bao nhiêu.

... Người này sao luôn xuất hiện như ma. Chẳng phải ban nãy anh đang ở trong văn phòng với cô gái kia ư?

Cô thật sự muốn đẩy cửa xông ra trong giây lát. Nhưng Mục Tịnh nhanh lẹ hơn cô, nhìn thấy Cù Khê Ngung cứ như nhìn thấy cứu tinh của mình

vậy, trao đổi ánh mắt với anh rồi rời khỏi đó trong tích tắc.

Thế là chỉ một lúc sau chỉ còn lại mình Cù Khê Ngưng đứng ngoài cửa và cô – một con rùa trong hồ.

"Xem ra em có lời muốn hỏi tôi."

Hai ánh mắt giao nhau trong khoảnh khắc. Anh khoanh tay, yên lặng quan sát cô như nhìn một con hề.

Tới nước này rồi, cô cũng bình tĩnh lại: "Anh nghe nhầm đấy".

"Thế à?" Anh từng bước từng bước tiến lại gần cô, cái bóng cao lớn che hoàn toàn ánh sáng trước mắt cô: "Lẽ nào không phải em muốn hỏi... cô gái đó là ai? Và có quan hệ gì với tôi?".

Cô im lặng.

Anh trở tay khóa cửa phòng lại, ép sát về phía cô.

Lăng Họa nhìn anh trân trân. Khi anh đi tới gần, cô giơ tay bịt miệng mình lại.

Cù Khê Ngưng thấy vậy, đáy mắt chột sọt qua chút ý cười, sau đó anh cất giọng lạnh lạnh: "Em tưởng tôi định hôn em?".

Cô cười ngoài mặt, giọng nói bật ra sau lòng bàn tay: "Dù sao anh cũng có tiền án rồi".

Anh nhìn cô một lúc, hơi sát lại gần rồi đưa tay mạnh mẽ gạt tay cô xuống.

Lăng Họa dùng sức vẫn không đầu lại anh, nhưng đồng thời lúc ấy, cô cảm nhận được có thứ gì hơi lạnh chạm vào lòng bàn tay mình.

"Đi đâu cũng phải mang theo nó."

Một giây sau, anh để lại câu ấy rồi bỏ đi.

Cô giơ tay lên, nhìn thấy một chiếc USB nhỏ xíu, lạnh lẽo...

~Hết chương 19~

***Lời tác giả: Luôn cảm thấy loại tình địch như Lộ gặp Đại đế vẫn quá yếu ớt... Chương sau kích thích cao độ, mong mọi người chuẩn bị sẵn kính 3D và một trái tim ổn định... Các bạn sẽ được gặp lại rất nhiều gương mặt thân quen.**

***Lời dịch giả: Không nói gì hết, chỉ xì poi chút thôi:**

"Cô đừng nghe mấy lời vợ vẫn rằng phải bảo vệ Phó Chủ tịch của các cô gì gì đó mà cậu ấy vừa nói. Cậu ấy chẳng để mấy người đó vào mắt đâu. Từ đầu tới cuối cậu ấy chỉ muốn bảo vệ một mình cô thôi."

Chương 20: Có tôi đây rồi

Vài ngày sau đó, cô không còn nhìn thấy cô gái kia xuất hiện trong Berker Palace nữa. Buổi tối có tới một vài nhà hàng cũng sẽ không bắt gặp Cù Khê Ngung và cô gái kia "cố tình" xuất hiện.

Chiếc USB mà anh đưa cô đã mở ra xem. Cô những tưởng bên trong chứa tài liệu bí mật gì, ai ngờ lại hoàn toàn trống không. Cô vốn định vút đại vào trong ngăn kéo tủ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô vẫn móc nó vào chum thẻ quẹt phòng mà mình luôn mang theo người một cách không mấy tình nguyện.

Dĩ nhiên, cô cũng không còn tâm tư suy nghĩ thêm về chuyện này nữa, vì Paul bất ngờ quyết định đẩy chuyến công tác tới thăm nước A vốn dĩ sẽ diễn ra vào một tháng sau sớm lên thành tuần tới, cô cũng sẽ đi cùng.

Vì chuyện này, cô buộc phải lùi toàn bộ lịch trình của Paul trong tuần sau xuống, đồng thời liên lạc với Chính phủ nước A tổ chức sắp xếp tất cả các buổi họp, buổi gặp và chỗ ăn ở, nghỉ ngơi cho Paul.

Trong suốt một tuần, từ thứ Hai tới Chủ Nhật.

Cũng tức là, buổi tiệc sinh nhật thứ Sáu tuần sau của cô cũng sẽ phải tổ chức tại nước A.

Nghe được tin này, ngoài việc phải bắt đầu bận rộn tới tấp để giải quyết các công việc, không hiểu vì sao cô còn vô duyên vô cớ thờ phào nhẹ nhõm.

Vì như vậy cô sẽ có đầy đủ những lý do hợp tình hợp lý để nói với Lộ Tân Viễn rằng: Cô không thể đi hẹn hò với anh ấy được nữa.

Buổi tối, Lộ Tân Viễn muốn hẹn cô đi ăn cơm nhưng bị cô từ chối, nhưng vẫn kiên trì nói muốn tới Berker Palace đón cô về nhà.

"Thứ Sáu tuần sau anh tới đón em, sau đó có lẽ chúng ta sẽ tới một nơi tương đối xa." Vừa lái xe, anh vừa nghiêng đầu sang nhìn cô, mỉm cười nói: "Nhưng em yên tâm, dù muộn cỡ nào anh cũng sẽ đưa em về".

"Lộ Tân Viễn." Cô vốn đang im lặng nghe anh nói, lúc này bỗng lên tiếng gọi tên anh.

"Ừ?"

Giọng mũi của anh cũng cực kỳ dịu dàng dễ nghe, trái tim cô khẽ run lên, nhưng vẫn bình tĩnh nhìn về phía trước và nói: "Tuần sau em không thể đón sinh nhật với anh được nữa".

Cô cảm nhận được rõ ràng bàn tay đang nắm vô lăng của anh hơi run lên khi nghe cô nói câu này.

"Không sao." Một lát sau, anh mới vừa lịch sự vừa kiềm chế đáp: "Em có sắp xếp khác phải không?".

"Em phải cùng Paul ghé thăm nước A."

Vừa nghe được không phải vì cô có cuộc hẹn khác, cả người Lộ Tân Viễn như thả lỏng hẳn ra. Anh nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi: "Được, em chú ý an toàn, nước A gần đây không được bình ổn cho lắm".

"Ừm, em có nghe nói rồi."

Gần đây, các phần tử khủng bố tại nước A liên tục hoành hành một cách hung hăng. Một thời gian trước vừa xảy ra vụ khủng bố làm nổ bom toàn bộ nhà hát kịch mà ai nghe cũng phải rụng rời, làm bị thương hàng trăm người. Mới cách đây hai hôm lại có vụ nổ bom tại ga tàu điện ngầm, khiến lòng người hoảng hốt. Chính phủ nước A cũng vô cùng đau đầu. Chính vì như vậy, việc Paul chọn ghé thăm nước A trong thời gian này quả thực hơi bất hợp lý, khiến phía đó cũng oán thán không ngừng, một là lo sợ thời điểm này Paul tới thăm sẽ vô cùng nguy hiểm, hai là họ còn phải rút ra một lực lượng tập trung bảo vệ Paul.

"Ồ bên đó anh có người quen. Trong tòa nhà Chính phủ nước A cũng có tai mắt của anh. Em có bất cứ chuyện gì cũng có thể tìm họ. Trước khi em đi, anh sẽ có lời với họ."

Cô thâm thở dài trong lòng. Cô muốn nói có thể bảo vệ tốt bản thân mình, dẫu sao thì cô cũng đi cùng Paul, người sở hữu một đội ngũ vệ sỹ lớn mạnh như vậy. Trong tình hình ấy mà vẫn còn gặp nạn thì cô cũng đành chấp nhận. Nhưng ngoài miệng cô vẫn nói lời cảm ơn.

Chẳng mấy chốc, xe của anh đã vững vàng đỗ dưới tòa nhà của cô. Cô tháo dây an toàn, định bước xuống bỗng bị anh nhẹ nhàng giữ lấy cánh tay.

"Sao vậy?" Cô quay đầu.

Khoang xe hoàn toàn yên tĩnh, trong đôi mắt đẹp của Lộ Tân Viễn chỉ còn gương mặt cô. Anh nhìn cô rồi đưa tay về phía cô.

"Cạch" một tiếng.

Anh giúp cô mở cửa xe cũng đồng thời hôn phớt một cái lên trán.

"Chúc ngủ ngon, Tiểu Họa." Lộ Tân Viễn thu tay về, nét mặt vẫn vô cùng bình thản: "Nhớ sau khi tới nước A phải báo bình an cho anh đấy".

Cơ thể chợt cứng đờ trong khoảnh khắc. Trên trán vẫn còn lưu lại nhiệt độ của nụ hôn ấy, trông bề ngoài cô vẫn bình tĩnh gật đầu với anh, rồi xuống xe, đi lên nhà.

Khi ở trong thang máy, cô nghĩ, nếu là trước kia, mỗi lần chia tay anh cô đều quỵn luyến bịn rịn, ôm anh rất lâu cũng không muốn buông tay. Nhưng đến giờ, anh làm một hành động vừa thân thiết vừa gọi tình như vậy, đáy lòng cô lại không hề xao động chút nào, thậm chí còn có chút tránh né.

Không hiểu vì sao, lúc này cô lại vô thức nhớ về người đó.

Hai lần hôn người đó, bây giờ mỗi khi nhớ lại vẫn còn cảm giác bờ môi thoảng hơi thở của anh, cơ thể vẫn còn những run rẩy khi anh chạm vào. Đôi mắt sâu không thấy đáy của anh như một vùng xoáy, chỉ cần nhớ lại dường như nó lập tức cuốn cô vào trong.

Thang máy đã đến nơi, cô bước ra, ra sức lắc đầu thật mạnh.

Sáng sớm thứ Hai, cô bước lên máy bay tới nước A đúng giờ.

Trước khi xuất phát, Lăng Họa đã đặc biệt gửi tin nhắn cho Chúc Tịnh, nói rằng mình sẽ tới thăm cô ấy và Tiểu Kỳ Tịch. Mặc dù lịch trình tuần

này ngày nào cũng khá bận rộn, nhưng đến tối muộn, để dành ra một hai tiếng tới thăm gia đình họ là hoàn toàn có thể.

Còn Lộ Tân Viễn đã gửi cho cô toàn bộ phương thức liên lạc với những người quen của anh ấy ở nước A, dặn đi dặn lại cô phải chú ý an toàn, đồng thời nói rằng hy vọng ngày nào cô cũng gửi cho anh ấy một tin nhắn báo bình an.

Lòng tốt của anh dành cho cô không cần lời nói cũng cảm nhận được. Trái tim cô cũng không phải làm bằng sắt đá, đã mấy lần có chút cảm động vì những tỉ mỉ chi tiết của anh ấy. Anh ấy của hiện tại và quá khứ chồng khít lên nhau, có lúc thật sự sẽ mê hoặc phán đoán của cô. Nhưng bất luận thế nào, từ đầu tới cuối, cô đều không cho anh ấy bất kỳ lời hồi đáp nào liên quan đến tình yêu.

Từ cổ chí kim, người ta vẫn nói "ngựa khôn không ăn cỏ cũ". Một tuần đến nước A vừa hay là thời gian tốt nhất để cô bình tâm lại.

Sau khi hạ cánh, phía nước A vừa đón họ xong thì lập tức trở về văn phòng Chính phủ, tiết kiệm luôn cả khoảng thời gian đưa họ về khách sạn. Tới nơi thì trực tiếp mở cuộc họp bàn với đội ngũ cán bộ cấp cao của nước A, bận không ngừng nghỉ. Suốt cả quá trình đi theo Paul, cô cũng không dám lơ là, mặc dù bụng đã đói meo, nhưng vẫn kiên trì đứng bên, để chuẩn bị cho bất kỳ yêu cầu nào của Paul vào mọi thời điểm.

Buổi họp ngày đầu tiên diễn ra đến tận tám giờ tối cuối cùng mới tạm kết thúc một phần. Paul và những người đồng cấp phía nước bạn hàn huyên đôi ba câu. Chủ tịch nước A nói đã chuẩn bị một bữa tiệc ở khách sạn, đội xe cũng đã ở dưới tầng đợi sẵn, rồi mời họ đi xuống.

Theo kế hoạch, Lăng Họa, Paul, Chủ tịch nước A và thư ký của ông ta ngồi một xe. Lên xe rồi, Lăng Họa ngồi một bên theo đúng quy tắc, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, ngoan ngoãn đóng vai như không khí.

"Đối với những sự việc xảy ra ở nước A gần đây..." Paul nói với Mark, chủ tịch: "SHADOW có tìm được manh mối gì không? Đằng sau chuyện này có lẽ là một kẻ lên kế hoạch chính".

"Việc điều tra đã có manh mối rồi, khoanh vùng hai tổ chức khả nghi, cũng đã cử người âm thầm xâm nhập. Nếu như chúng tiếp tục có hành

động gì khác thường, chúng ta cũng có thể lập tức bao vây bắt gọn." Mark trông có vẻ rất tự tin và chắc chắn.

"Chuyện xảy ra một thời gian trước quả thật đã gây ra một hệ lụy vô cùng tệ hại đối với kinh tế xã hội." Paul nhíu mày: "Nếu sau này còn tiếp tục tái diễn, rất có thể sẽ khiến dân chúng bất mãn với nhà nước".

Mark vỗ vai ông: "Paul, trước kia chúng tôi chưa lường được thủ đoạn tàn nhẫn và phương thức gây án của bọn chúng, bây giờ đã có kế sách đối phó rồi. Dù là SHADOW hay đội đặc công quốc gia thì cũng luôn ở trong tình trạng sẵn sàng 24/24. Giống như bây giờ, anh hoàn toàn không biết, ngoài cả đội xe của chúng ta ra thì các tòa nhà, các con đường hoặc trên khu vực bầu trời gần đây, thậm chí là bất kỳ góc nào trong khách sạn nơi anh chuẩn bị nghỉ lại cũng đều có đặc công bảo vệ, thế nên sẽ không có chuyện gì đâu".

Thấy Paul không nói gì, Mark mỉm cười lắc đầu: "Anh trở nên nhát gan như vậy từ khi nào thế? Trước kia khi còn ở nước A, người bạo dạn hào sảng nhất là anh cơ mà, trời có sụp xuống thì trông anh vẫn giống như luôn có cách giải quyết".

"Có thể vì cao tuổi rồi chăng?" Paul cũng bật cười: "Không còn ích nữa, sợ chết".

Lăng Họa đóng tai nghe cuộc nói chuyện giữa họ, mắt nhìn ra ngoài cửa xe. Đêm đã khuya, trên đường phố lúc này không còn mấy người đi bộ, trông cực kỳ yên ắng. Nước A và nước D có sự khác biệt, ở đây không quá huyên náo, có phần bình yên hơn.

Tới bây giờ, thật ra cô đã hoàn toàn thả lỏng cơ thể. Sự mệt mỏi sau mười mấy tiếng ngồi máy bay, liên tục làm việc với cường độ cao hay những căng thẳng quá độ trong đầu óc cuối cùng cũng từ từ chậm lại.

Nói thật, cô có cảm giác mình sắp ngủ gật rồi.

Đúng lúc này, cô bỗng nghe thấy tiếng ô tô cực kỳ vang bên ngoài.

Đáng nhẽ ra, qua một lớp cửa xe dày như vậy sẽ hoàn toàn không thể nghe thấy âm thanh đó. Nhưng không hiểu vì sao, tiếng còi xe kia lại in hõ đến vậy, hơn nữa còn liên tục không dứt.

Mark đưa tay gõ lớp kính cách âm màu đen ngăn giữa ghế trước và ghế sau. Lớp kính từ từ hạ xuống. Ông ta hỏi vệ sỹ ngồi phía trước: "Có chuyện gì vậy?"

"Thưa ngài Chủ tịch." Người vệ sỹ lắng nghe báo cáo của cấp dưới qua bộ đàm gắn bên tai rồi quay người lại, cung kính nói với Mark: "Phía trước, trên đường số 2, có một nhóm đua xe bay, nhưng đã bị đặc công phía ta không chế, đang chuẩn sang các hướng khác".

Mark nhíu mày: "Vì sao trên đường chúng ta đi lại bỗng nhiên xuất hiện xe bay? Về kế hoạch có lẽ đã phải dọn dẹp toàn bộ lộ trình rồi chứ?"

"Thật xin lỗi ngài Chủ tịch." Người vệ sỹ vội vàng xin lỗi: "Vì đội xe bay này không xuất hiện trên đường mà từ một tòa nhà gần đây..."

"Râm!"

Một âm thanh đinh tai nhức óc vang lên.

Người vệ sỹ chưa kịp nói xong, ngay phía trước cách xe của họ không xa bỗng xảy ra một vụ nổ lớn. Khói đen bay và lửa bay tận trời cao. Vài chiếc xe ở phía trước họ do chịu ảnh hưởng của trận nổ mà hết xe này đến xe khác bị lật tung. Lăng Họa giương mắt nhìn thấy chúng bay về phía này.

"Cẩn thận! Xoay vô lăng!"

Người vệ sỹ hét lên một tiếng. Một giây sau, chiếc xe kia đập thẳng vào sườn xe họ. Tài xế và vệ sỹ đều máu thịt bầy nhầy ngay trong giây lát. Cũng may vì có một lớp ngăn nên Mark, Paul và cô cùng thư ký của Mark đều may mắn thoát chết trong gang tấc, tuy nhiên xe họ cũng bị va đập rất mạnh, bay về phía sau, đập mạnh lên mũi kính xe đằng sau.

Lăng Họa thề rằng cả đời này cô chưa bao giờ chứng kiến khoảnh khắc nào đáng sợ như thế. Cô nằm trên lớp kính vỡ vụn, sợ đến nỗi toàn thân run rẩy, đầu óc gần như trống rỗng.

Những sự việc những tưởng chỉ tồn tại trên ti vi và phim ảnh ban nãy đã thật sự xảy ra trước mắt. Tử thần dường như đứng ngay gần đó, quan sát cô. Có thể chỉ sơ xảy một chút thôi thì lúc này cô đã không còn sống

nữa. Khắp người đau nhức tới không kêu lên được, cô cảm nhận được máu trên trán chảy ra, bèn run rẩy đưa tay lên sờ, tay lập tức bê bết máu.

Cô hoảng sợ đến mức nào chỉ có mình cô biết, nhưng cô càng hiểu rõ mình phải thoát ra ngoài.

"Paul!" Paul bên cạnh cô nhắm nghiền mắt, đã hôn mê do chịu chấn động quá mãnh liệt. Còn thư ký của Mark vì ngồi ở phía trước nên chịu đả kích lớn nhất, toàn thân đầy máu, trông có vẻ đã hấp hối rồi. Mark dường như là người bị thương nhẹ nhất, có điều cũng rất sợ hãi và đau đớn.

Cô nhìn ra ngoài xe, nơi khói bụi đầy trời. Có tiếng súng, tiếng còi xe rít gào của đội đặc công vang đến, còn cả tiếng quát tháo giận dữ và tiếng la hét thất thanh... Cô cố cử động cơ thể đã đau đến không nói được, tự nhủ rằng mình nhất định phải đưa Paul và Mark rời khỏi đây. Cô cảm thấy không thể nào chỉ có một trận nổ bom, tiếp theo đây rất có thể còn có những chuyện đáng sợ hơn.

"Lãng Họa!"

Đúng lúc ấy, cô nghe thấy một giọng nói thân thuộc tuyệt đối không thể xuất hiện tại đây, vào thời khắc này.

Cô quay phắt qua, liền nhìn thấy người đó ở ngoài dùng lực kéo bật cánh cửa đã vỡ tan ra, quăng xuống đất sau đó kéo cô ra khỏi xe.

Cô rơi vào đôi mắt thân thuộc, sâu hút ấy, chỉ biết tròn mắt há miệng không dám tin.

Cù Khê Ngung nhìn sâu vào mắt cô, lập tức giơ tay lau đi vết máu trên trán cô, rồi rút ra một chiếc khăn vải sạch sẽ từ trong người nhét vào tay cô, cầm lấy tay cô ấn chặt lên trán. Anh đẩy cô ra sau, liền đó có vài đặc công khác dẫn cô ra sức chạy về phía sau. Cô vừa chạy vừa ngoái lại nhìn, thấy Cù Khê Ngung đang lom khom tiếp tục khiêng Paul ra ngoài.

Anh mặc bộ đồng phục đen, đi ủng cao thẳng tắp, không phải áo vest, cũng không phải quần áo thường ngày mà là đồng phục giống như các đặc công, anh tuấn khí khái, nhưng cũng lại có phần xa lạ.

... Sao anh lại có mặt ở nước A? Sao anh lại vội tới đây? Vì sao anh lại mặc quần áo kiểu này?

Trong đầu chỉ còn lại thẳng thốt, nghi hoặc, tất cả đều hòa trộn cùng khiếp đảm. Đặc công đưa cô lên một chiếc xe cứu thương, đắp chăn cho cô. Bác sỹ trên xe khẩn trương xử lý vết thương cho cô. Cô đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Chẳng mấy chốc đã nhìn thấy Cù Khê Ngung công Paul, dìu Mark đi cà nhắc về phía xe cứu hộ.

Xem ra người thư ký của Mark đã qua đời thật rồi.

Đặc công giúp Cù Khê Ngung chuyển cả Paul và Mark lên xe, đóng cửa lại rồi lập tức chuyển bánh.

Các nhân viên y tế trên xe bắt đầu giúp Mark trị thương, đồng thời cấp cứu cho Paul. Vết thương trên đầu cô đã được băng bó đơn giản. Cô ôm đầu gối, nhìn họ bận rộn trước sau, đến nỗi Cù Khê Ngung đã đi tới bên cạnh từ lúc nào cô cũng không hề hay biết.

Anh đứng im một lúc, cô cắn chặt đôi môi khô rát, từ từ ngẩng đầu lên nhìn anh.

Anh lúc nào cũng vậy, dù xảy ra chuyện gì, dù anh đã làm gì, anh cũng không bao giờ giải thích, luôn luôn tỏ ra đó là một lẽ đương nhiên.

Nhưng sự bình tĩnh ấy đã thật sự khiến cô yên tâm dần một cách vô cớ sau khi trải qua những giây phút đối mặt với thần Chết vừa rồi.

Họ cứ nhìn nhau bất động như thế.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cô cảm thấy anh hơi cúi xuống.

Sau đó, anh vuốt ve trán cô, đặt lên trán cô một nụ hôn cực nhẹ, gần như hoàn toàn không cảm nhận được, rồi dùng tay lau đi một giọt nước mắt rất khó nhìn rơi khóe mắt cô.

"Có tôi đây rồi."

~Hết chương 20~

***Lời tác giả: Những ai phát khóc vì vẻ đẹp trai của Đại đế trong bộ đồng phục đặc công yêu cầu phải bình luận nhiệt tình để Đại đế**

được xuất hiện nhé! Hãy nói cho tôi biết, ai đẹp trai nhất, ai cần được viết nhiều nhất!!!

Tôi cho các bạn biết, tiếp sau đây giữa Đại đế và Tiểu Họa có thể sẽ xảy ra một vài tình tiết kích thích tới bùng nổ. Máy bạn trẻ chưa 18 tuổi hãy tự giác nhắm mắt lại bỏ qua mấy đoạn đó được không???

***Lời dịch giả: Đúng rồi đấy, bạn nào dưới 18 tuổi hãy nói với mình, tuy không dữ dội bằng chị Diệp nhưng mức độ căm trẻ em là tương đương -_-**

Chương 21: Quen biết thế nào?

Lăng Họa ngồi ở vị trí sát phía trên nhất trong ô tô, còn một mình Cù Khê Ngung đứng trước mặt cô, vậy là đủ để chặn mọi ánh nhìn sau lưng họ.

Cô hơi ngậy người giãy lất. Trong lúc đó, anh đã đứng lên. Tất cả mọi người ở đằng kia đều đang bận rộn cấp cứu, sẽ không có ai chú ý tới việc ban nãy giữa họ vừa xảy ra chuyện gì.

Anh nhìn cô thêm một chút rồi quay đi kiểm tra tình hình của Mark và Paul.

Cô ngồi yên tại chỗ như một khúc gỗ, kéo chặt chiếc chăn trên người lên.

Rất nhanh, xe cấp cứu đã đi vào bệnh viện cao cấp và bí mật nhất được xây dựng đặc biệt trong khuôn viên tòa nhà Chính phủ. Vừa xuống xe, các nhân viên y tế đã đẩy thẳng Paul vào phòng cấp cứu, đồng thời, một nhóm bác sỹ khác cùng với sự trợ giúp của các đặc công vây lại, bảo vệ Mark đi lên phòng bệnh được thiết kế trên cao nhất.

Lăng Họa cũng được vài bác sỹ khác dẫn tới một phòng khám khác để kiểm tra lại lần nữa một cách tỉ mỉ. May mắn thay cô chỉ bị thương ngoài da. Bác sỹ băng lại vết thương trên trán cho cô rồi sắp xếp cô vào nằm trong một phòng bệnh độc lập và yên tĩnh.

Cô dựa vào giường, vẫn chưa thể bình tĩnh lại sau dư chấn.

Cứ nhắm mắt lại, cảnh tượng người tài xế và người vệ sỹ ngồi ở ghế đằng trước bị đâm nát bét lại lập tức hiện lên trước mặt cô. Còn ngay bên cạnh cô, thư ký của Mark nằm giữa vùng máu lênh láng. Thực tế là, chính người thư ký ấy đã chặn cho cô phần lớn lực sát thương và xung lực từ đằng trước đập tới, nên cô mới may mắn chỉ bị thương ngoài da.

Một mạng đổi một mạng, mạng sống của cô được thừa hưởng từ chính người ấy.

Cô cắn chặt răng, lần tim chiếc di động đang không ngừng rung lên trong túi áo, không buồn nhìn xem người gọi là ai mà lập tức bắt máy.

"Tiểu Họa." Chất giọng khàn của Lộ Tân Viễn ngập đầy lo lắng và thất vọng: "Tiểu Họa, em vẫn ổn chứ? Anh nghe nói có vụ nổ bom xảy ra với đoàn xe, em sao rồi? Có bị thương không?".

Anh ấy hỏi rất nhiều vấn đề, nhưng cô chẳng nghe rõ câu nào. Rất lâu sau cô mới mấp máy môi: "Em không sao".

"Vậy thì tốt." Anh ấy dứt khoát nói: "Tiểu Họa, em đừng sợ. Giờ anh đang vội ra sân bay, anh sẽ tới tìm em ngay...".

"Không." Lần này cô trả lời ngay: "Anh không cần tới đây đâu. Xin lỗi, trong tình hình hiện tại em không có tâm trạng cũng không thể tiếp đón anh được".

Hơi thở của Lộ Tân Viễn như ngừng lại trong khoảnh khắc: "Tiếp đón? Tiểu Họa, anh không phải người ngoài, ban nãy xảy ra một chuyện nguy hiểm như vậy, em cần anh, em cũng có thể dựa vào anh mà...".

"Cảm ơn anh." Cô một lần nữa ngắt lời anh ấy, ánh mắt bình thản và xa cách: "Nhưng không cần đâu. Dù có anh ở bên hay không, em vẫn luôn dựa vào chính mình để sống".

Nói xong câu này, cô liền thẳng thừng ngắt điện thoại.

Điện thoại vừa ngắt, cuộc gọi của Đốc Mẫn và Chúc Tịnh lập tức ập tới. Cô lần lượt thông báo cho họ mình vẫn bình an. Trước khi ngắt cuộc gọi của Chúc Tịnh, cô ấy bình tĩnh nói một câu khiến cô cảm thấy vô cùng bất ngờ nhưng thực ra cũng hoàn toàn hợp tình hợp lý:

"Lát nữa Mạnh Phương Ngôn sẽ đưa thẳng cậu tới nhà mình."

Mạnh Phương Ngôn chịu sự quản lý của tổ chức Shadow (Mị Ảnh) mà mọi người vẫn hay đồn đại, biệt danh Mars (Chiến thần). Shadow là một tổ chức tồn tại độc lập với tất cả các Cục an ninh của các quốc gia trên thế giới, một tổ chức duy trì hòa bình và an ninh thế giới, hơn nữa không tiếp nhận sự bao bọc và sở hữu của bất kỳ quốc gia nào. Lần này, người đứng đầu nước A và người đứng thứ hai nước D đều suýt nữa bị hạ thủ một cách tàn độc ngay tại nước A. Cô cảm thấy sự việc nổ bom lần này cùng với một loạt các hoạt động khủng bố trước đó nhất định đều do cùng một tổ chức thực hiện. Shadow đã can dự vào chuyện này từ sớm,

thể nên hiện tại việc Mạnh Phương Ngôn xuất hiện trong tòa nhà Chính phủ cũng không có gì kỳ lạ.

Phải, không sai, chồng của bạn thân cô, Chúc Tịnh, chính là nhân vật tưởng chừng chỉ sống trong lời đồn của những người dân nhưng thực chất luôn tồn tại một cách chân thực ấy.

Trên đầu vẫn còn chảy máu, cô cảm thấy cả người hơi lao đao. Chẳng biết đã qua bao lâu, đến việc Cù Khê Ngung bước vào phòng bệnh từ lúc nào cô cũng hoàn toàn không hay biết.

"Đi được không?"

Cô giật mình, nghe thấy một chất giọng lạnh lạnh vang lên bên giường.

Lăng Họa ngẩng đầu lên, nhìn Cù Khê Ngung bằng khuôn mặt vô cảm, rồi từ từ gạt đầu.

"Paul đã tỉnh lại rồi, Mark cũng ở đó. GKang vừa gọi điện tới, gọi cô qua cùng nghe."

Nghe xong lời anh nói, cô bèn nghiêng người dậy khỏi giường.

Chân vừa giẫm xuống nền nhà, cô liền cảm giác có một bàn tay hơi lạnh mà mạnh mẽ giữ chặt eo cô không cần lý do. Nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh dường như in hằn lên da thịt qua cô lớp quần áo.

Cô trừng mắt nhìn anh, nhưng đã nửa kéo nửa ôm dẫn cô ra khỏi phòng bệnh.

Mặc dù trông anh dùng khá nhiều sức, thực tế là chỉ mình cô biết anh đang kiểm soát lực của mình, cẩn thận chống đỡ một người không còn sức như cô bước đi.

Tới trước cửa phòng bệnh của Paul, anh mới buông cô ra, đẩy cửa.

Vừa vào cô liền nhìn thấy khuôn mặt của GKang hiện ra trên màn hình HD trong phòng. Thấy cô đi vào, GKang lập tức nói: "Rene, sức khỏe vẫn ổn chứ?".

"Vâng." Cô vừa nhìn thấy khuôn mặt GKang là lập tức lấy lại tinh thần để trả lời: "Đều là vết thương ngoài da, không có gì đáng ngại".

Nghe xong, GKang cười: "Cô dũng cảm lắm, cũng làm rất tốt, cảm ơn cô".

Không ngờ GKang vừa bước vào đã khen mình. Cô hơi khó hiểu, lập tức quay đầu lại thì nhìn thấy Paul nằm trên giường và Mark ngồi bên cạnh.

"Mark và Paul ban nãy đã nói cho tôi nghe rồi. Sau khi xảy ra vụ nổ, cô vẫn nghĩ tới việc cứu họ cùng ra. Khi Chase tới nơi, cô cũng phản ứng rất nhanh để rút ra ngoài. Không mấy người có thể giữ được bình tĩnh trong những giây phút như thế."

"Không." Cô lắc đầu, cười với sắc mặt nhợt nhạt: "Thật ra tôi cực kỳ sợ hãi, đều nhờ phương án cứu người của Chase, chúng tôi mới được an toàn".

"Sự xuất hiện của Chase không khác gì thiên tướng kỳ binh." Mark ở bên cạnh ho khẽ một tiếng, ánh mắt không khỏi lộ rõ sự tán thưởng: "Ban nãy ở trên xe tôi còn đang khoác lác với Paul, với những phương án an toàn của chúng tôi sẽ không thể nào xảy ra sự cố, vậy mà ngay sau đó đã có chuyện. Nếu không có Chase, có thể chúng ta đã gặp nạn hết rồi, cậu ấy đúng là anh hùng".

"Chase." GKang ở đầu kia sắc bèn nhìn Cù Khê Ngung rồi hành lễ: "Tôi đại diện cho Berker Palace và toàn thể nhân dân hai nước dành tặng cậu lời cảm ơn và tán thưởng chân thành nhất".

Cù Khê Ngung ung dung chào lại, rồi khẽ nói: "Được bảo vệ ngài Chủ tịch và Phó Chủ tịch đây là vinh hạnh của tôi. Cảm ơn các ngài đã không trách cứ tôi lo chuyện bao đồng. Dẫu sao thì việc tôi âm thầm đến nước A lần này không có trong kế hoạch của Berker Palace".

"Một lần nữa cảm ơn cậu, Chase." Paul nằm trên giường bệnh lúc này hướng ánh mắt về phía anh, nhìn chăm chú rồi hỏi: "Nhưng tôi nghĩ, cậu bất ngờ xuất hiện ở đây, hơn nữa lại mặc đồng phục đặc công, chứng tỏ cậu đã có dự liệu trước về sự việc lần này?".

Những người có mặt ở đây đều là các cao thủ âm mưu tính toán. Paul cũng đã lên tiếng hỏi vấn đề mà Lăng Họa khúc mắc nhất trong lòng. Vì sao anh lại xuất hiện ở đây rồi còn cứu họ như một anh hùng?

Cù Khê Ngung dừng lại một chút mới đáp: "Tôi đã từng làm trong tòa nhà Chính phủ nước A một khoảng thời gian, luôn nắm rõ thông tin ở đây. Tình hình nước A gần đây đã khiến tôi chú ý. Có thể vì lai lịch của cá nhân tôi, tôi luôn có một khứu giác nhạy cảm đối với nguy hiểm. Tôi nghi ngờ đằng sau một loạt sự cố này có kẻ khác, hơn nữa một trong số chúng rất có thể làm nội gián trong Chính phủ".

Anh vừa nói xong, sắc mặt tất cả đều thay đổi.

Ý của anh là nếu trong tình huống các đặc công đã có sự chuẩn bị mà kế hoạch của nhóm khủng bố vẫn diễn ra thì chứng tỏ trong Chính phủ có nội gián để trong ứng ngoài hợp với tổ chức khủng bố.

"Chúng tôi đã có người tuồn thông tin về kế hoạch an toàn của đội đặc công ra ngoài, hơn nữa người này phải nắm một chức vụ quan trọng. Tại tòa nhà Chính phủ nước A, đội đặc công hay tổ chức Shadow tôi đều có bạn cũ, thế nên đã âm thầm tới đây, muốn giúp mọi người cùng bắt tên sâu độc này. Chính phủ các nước cần sát cánh bên nhau, một nước hỗn loạn thì các nước khác cũng có trách nhiệm nặng nề. Hơn nữa một người có ảnh hưởng lớn tới nước D như Paul đang ghé thăm tại đây, tôi buộc phải đảm bảo cho Paul được trở về nước an toàn."

Nếu như vậy thì cách trả lời của anh thật sự rất có lý. Câu nói ấy vừa hoàn hảo giải thích được lý do anh đột ngột có mặt tại đây lại thẳng cấp cho những quyết định của anh. Cô quan sát tỉ mỉ biểu cảm của GKang, ông ta không hề che giấu, hoàn toàn bộc lộ sự khẳng định và tán thưởng.

Nhưng đối với những gì cô hiểu về anh, anh tuyệt đối sẽ không hy sinh phí hoài, vô ích. Anh bỏ rất nhiều công việc của mình để tới nước A lo chuyện bao đồng, sao có thể "vĩ đại" như cái cơ mà anh nói? Theo cô thấy, có lẽ lần này anh muốn thể hiện trước mặt Mark và GKang, tiện thể bản lĩnh này của anh, ở một mức độ nào đó thật ra cũng đang làm nổi bật sự yếu thế của Paul, hoàn toàn cộng điểm cho mình trước mặt GKang.

Nhưng dù thế nào thì anh cũng đã cứu mạng họ, đây là một sự thật không thể phủ nhận.

"Chase, đối với việc bắt gián điệp, cậu chắc chắn được mấy phần?" Rất lâu sau, Mark trầm giọng hỏi.

"Chín phần."

"Vậy thì tôi và Mark ủy nhiệm cậu âm thầm chỉ huy hành động lần này. Cậu có quyền trực tiếp điều động đội đặc công, nhất định phải bắt được kẻ đầu têu." Một lát sau, GKang truyền đạt mệnh lệnh ấy trong một căn phòng vắng.

"Rõ." Cù Khê Ngung nghiêm giọng đáp.

Giao lưu trong phòng bệnh của Paul một lát, để không làm phiền hai người họ nghỉ ngơi, GKang kết thúc cuộc nói chuyện, Cù Khê Ngung và Lăng Họa cùng lui ra.

Vừa đi được mấy bước trên hành lang, Lăng Họa bỗng phát hiện có một cánh tay nhẹ nhàng vỗ lên vai cô.

Cô ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú mà yêu nghiệt lần nào gặp cũng khiến người ta hết hồn của Mạnh Phương Ngôn.

"Tiểu Hoa Hoa, lâu lắm không gặp." Mạnh Phương Ngôn huýt sáo, cười tít mắt búng tay một cái.

Gặp được người bạn thân, cô vẫn không kiềm chế được, để lộ nụ cười đầu tiên trong ngày: "Mạnh phiền phức, đã lâu không gặp".

"Cũng may em không gặp chuyện gì nghiêm trọng." Mạnh Phương Ngôn kiểm tra vết thương của cô rồi lắc đầu: "Em không biết đâu, ban nãy Chúc Tịnh gọi điện đến với tông giọng anh suýt điếc tai. Cô ấy bảo em mà có mệnh hệ gì thì anh chết chắc... Cô ấy dám làm đấy".

"Đúng vậy, em đúng là mạng lớn." Cô lắc đầu với khuôn mặt mỗi mét: "Tới bây giờ em vẫn cảm thấy mình quá may mắn".

Mạnh Phương Ngôn nhìn cô rồi nhìn Cù Khê Ngung đi bên cạnh cô, nhướn mày: "Em yên tâm, có tên kia ở đây, làm sao cậu ta để em bị...".

"Im lặng." Anh ấy chưa nói hết câu, Cù Khê Ngung đã lạnh lùng ngắt lời.

Sau đó anh chìa tay ra trước mặt Mạnh Phương Ngôn, bật ra hai chữ với vẻ sốt ruột: "Đưa đây".

Mạnh Phương Ngôn bấu môi tỏ thái độ không tình nguyện rồi ném cho Cù Khê Ngung một chiếc tai nghe nhỏ xíu đang đeo trên tai.

Lãng Họa đứng sững tại chỗ.

... Chuyện gì thế này? Cù Khê Ngung và Mạnh Phương Ngôn cũng quen biết nhau?!

Sao ai anh cũng quen vậy? Đầu tiên là Tạ Tu Dực, bây giờ lại tới Mạnh Phương Ngôn, toàn là người bắn ba bảy tầm đại bác vẫn không thấy có liên quan.

Mạnh Phương Ngôn thấy Cù Khê Ngung đi về phía trước bèn lập tức giơ tay giữ cô lại, cố tình kéo cô lùi về sau để nói xấu Cù Khê Ngung: "Gã đó đáng ghét thật".

Cô cảm thấy càng lúc càng đau đầu: "Hai anh rớt cuộc quen nhau kiểu gì vậy?".

"Em tưởng anh muốn quen cậu ta hả?" Mạnh Phương Ngôn hừ một tiếng: "Thật ra bọn anh quen nhau rất nhiều, rất nhiều năm rồi, chỉ có điều bình thường không liên lạc, thế nên anh cũng chẳng nhớ ra để kể cho em và Tịnh Tịnh nghe".

"Hả?"

"Em nghĩ coi, cậu ta có lai lịch là đặc công, trước kia đội đặc công nước A thường xuyên hợp tác với Shadow. Hồi đó cậu ta là đội trưởng đội Điều hâu trắng. Có mấy lần trong các nhiệm vụ anh và cậu ta hợp tác cùng nhau. Thế nên chuyện lần này, cậu ta cũng nói trước với anh, dù sao thì Shadow cũng cần sự hợp tác của Chính phủ mới có thể liên thủ đá bật kẻ thù."

"Thôi được rồi..." Cô cảm thấy đầu óc mình thật sự không đủ dùng, đành cố gắng hết sức để suy nghĩ: "Vậy thì, em có một câu hỏi, vì sao anh ấy biết chính xác em ở trong chiếc xe đó?".

Mạnh Phương Ngôn đảo mắt, hất cằm về phía chiếc ghế quẹt phòng của cô.

Lăng Họa vô thức cúi đầu xuống nhìn. Bên trên còn treo chiếc USB mà Cù Khê Ngưng dặn cô "phải luôn mang theo".

"Định vị GPS?" Giọng cô hơi bay bổng.

"Ừm, toàn cầu đấy, chuẩn đến từng góc ngách."

"Còn tính năng gì khác không?"

"... Em không muốn biết đâu."

Cô nhớ tới chiếc tai nghe siêu nhỏ ban nãy, thậm chí đoán thứ đồ này chắc hẳn có khả năng nghe trộm.

Mẹ kiếp, thế tức là từ sau khi mang theo cái thứ chết giẫm này mọi hành tung và cuộc sống của cô đều nằm trong lòng bàn tay của anh?

"Nhưng mà, em đừng đánh anh..." Mạnh Phương Ngôn giơ tay xin hàng: "Thật ra món đồ này là anh đưa cho cậu ta..."

Lăng Họa bày ra biểu cảm WTF!

"Vì cậu ta nói phải bảo đảm an toàn của em thì anh mới đồng ý gửi qua." Mạnh Phương Ngôn lườm nguýt: "Em đừng có nghe mấy lời vớ vẩn ban nãy của cậu ta, nào là bảo vệ Chủ tịch với Phó Chủ tịch gì gì đó. Cậu ta chẳng để mấy người đó vào mắt đâu. Họ sống hay chết đều chẳng liên quan gì đến cậu ta cả. Từ đầu tới cuối, cậu ta chỉ muốn bảo vệ một mình em thôi".

Trái tim cô vì câu nói của Mạnh Phương Ngôn chột xao động, ngẩng phắt lên nhìn theo bóng lưng Cù Khê Ngưng ở phía trước.

Từ giây phút anh xuất hiện, cô đã đoán mục đích anh tới đây. Anh có vô số lý do đường hoàng để làm một anh hùng, nhưng điều duy nhất cô không dám nghĩ chính là lý do mà Mạnh Phương Ngôn nói.

"Tiểu Hoa Hoa." Lúc này Mạnh Phương Ngôn nửa đùa nửa thật ghé vào tai cô, thì thầm: "Anh lấy năm cái bánh ga tô của Tiểu Kỳ Tịch để cá với em, 86% Cù Khê Ngưng đang tán em đây".

~Hết chương 20~

***Xi poi: "Nếu nói rằng không còn Lộ Tân Viễn cậu mất một lớp da thì nếu như cậu dây dưa với anh ta rồi bị anh ta đá thì cậu sẽ mất cả mạng đấy."**

Chương 22: Tôi chỉ biết bây giờ tôi muốn ngủ với anh

Đoạn đường từ tòa nhà Chính phủ tới nhà Mạnh Phương Ngôn và Chúc Tịnh không hề xa.

Lăng Họa ngồi ở ghế sau, nhìn ra con đường tĩnh mịch về đêm ngoài cửa sổ. Cô đã từng sống ở đây mấy năm trời, hôm nay gặp lại tựa như đã qua mấy đời.

Thật ra cũng chỉ mới xa cách hơn ba năm chứ mấy, vì sao lại cảm thấy như đã qua cả trăm năm dài đằng đẵng?

Cô thu lại tầm mắt, nhìn Mạnh Phương Ngôn đang tao nhã lái xe rồi lại nhìn sang ghế lái phụ, không hiểu vì sao Cù Khê Ngung lại theo tới đây.

Đây thật sự là một tổ hợp không thể thần kỳ hơn.

Cô nhìn một nửa gương mặt vẫn trầm mặc như mọi ngày của Cù Khê Ngung, trong lòng thầm nghĩ, hình như từ ngày đầu tiên quen anh, cuộc sống của cô bắt đầu trải qua những kích thích và mạo hiểm không thể ngờ tới, gần như không có căng thẳng nhất, chỉ có căng thẳng hơn.

Tới nhà, Mạnh Phương Ngôn đỗ xe vào garage rồi dẫn họ đi vào cửa lớn. Chúc Tịnh dường như đã sớm biết họ sẽ tới. Từ xa, Lăng Họa đã nhìn thấy cô ấy đứng khoanh tay trước cửa lớn chờ đợi.

Đi được vài bước, Lăng Họa không nói không rằng, lập tức chạy bước nhỏ về phía Chúc Tịnh.

Thấy cô chạy tới, Chúc Tịnh lập tức dang rộng đôi tay, ôm chặt cô vào lòng.

"Không phải sợ nữa." Cô nghe thấy giọng Chúc Tịnh thì thầm bên tai: "Bọn mình sẽ luôn bảo vệ cậu".

Cô dựa lên bờ vai Chúc Tịnh, nhẹ nhàng gật đầu. Mọi lời họ muốn nói với nhau đều đã hòa vào cái ôm này.

Sau khi trải qua sự việc vừa rồi, giờ được gặp lại Chúc Tịnh, mọi kiên cường cô cố gắng chống đỡ dường như hoàn toàn sụp đổ.

Trên thế giới này không còn chuyện gì may mắn hơn là có một người bạn thân luôn ủng hộ và bảo vệ bạn vô điều kiện, sau khi bị tổn thương bạn có thể gào khóc thoải mái bên cạnh cô ấy.

Chúc Tịnh cũng giống như Đốc Mẫn, đã chứng kiến mọi con người bên trong cô, và cũng bao dung hết thảy.

"Vết thương trên đầu có đau lắm không?" Chúc Tịnh buông cô ra, quan sát vết thương một lúc.

Cô bật cười: "Vẫn ổn, cũng giống trước kia giúp cậu đánh mấy thằng say rượu đi trên gái thôi".

Chúc Tịnh giơ ngón cái lên với cô, sau đó tự nhiên hướng ánh mắt ra sau lưng cô.

"Bà xã." Mạnh Phương Ngôn đang ở đằng sau khoa tay múa chân: "Anh cũng muốn ôm".

"Cút." Chúc Tịnh không thèm để ý đến anh ấy, ánh mắt thẳng thừng khóa trên người Cù Khê Ngung.

Lăng Họa cảm nhận được rõ ràng cái nhìn của cô ấy trở nên sắc bén hơn.

Cô bỗng dung thấy chột dạ, cảm giác y như lần trước Đốc Mẫn gặp Cù Khê Ngung ở dưới nhà vậy...

"Tôi là Chúc Tịnh, bạn thân của Lăng Họa." Chúc Tịnh nhìn Cù Khê Ngung, lạnh nhạt nói.

"Cù Khê Ngung." Anh vẫn kiêu lời như vàng.

Nhìn thấy bầu không khí trở nên gượng gạo một cách rõ ràng, Mạnh Phương Ngôn lập tức ra mặt hòa hoãn: "Bà xã, trong nhà còn đồ gì ăn khuya được, anh đói meo rồi...".

"Trong bếp có, anh tự tìm đi. Mà này, lát nữa anh phải giải thích rõ ràng cho em nghe đấy." Chúc Tịnh bực dọc lườm Mạnh Phương Ngôn rồi kéo Lăng Họa vào nhà: "Mình làm cho cậu bát canh nóng".

Vừa vào trong, Lăng Họa liền nhìn thấy Phó Úc và cậu con trai của Chúc Tịnh, Mạnh Kỳ Tịch.

"Cô Tiểu Họa!" Tiểu Kỳ Tịch nhìn thấy cô vui không tả nổi, lập tức chạy đến ôm chầm lấy: "Con nhớ cô lắm!".

"Tiểu Kỳ Tịch." Cô ngồi xuống thom vào khuôn mặt nhỏ xíu của thằng bé: "Con càng ngày càng giống bố đấy".

Tiểu Kỳ Tịch ngẩng đầu, cực kỳ kiêu hãnh: "Vâng, bố con đẹp trai mà!".

"Thật không hiểu nổi thường ngày Mạnh Phương Ngôn tiêm nhiễm gì vào đầu thằng bé..." Chúc Tịnh đi ngang qua vào trong bếp bực bội trừng mắt.

"Lăng Họa." Phó Úc cũng chào cô: "Ban nãy xem được tin có vụ nổ trên thời sự, mọi người đều rất lo cho em, may mà em không gặp chuyện gì nghiêm trọng".

Phó Úc là bạn của Mạnh Phương Ngôn, một giáo sư Toán học vô cùng nổi tiếng. Trước đây khi cô vẫn còn ở nước A, họ thường xuyên tụ tập chơi với nhau, sau này Phó Úc gần như cũng tới nước D cùng thời gian với cô. Anh ấy có một IQ hơn người là chuyện hiển nhiên, tướng mạo lại cũng rất tuấn tú, chỉ tiếc là đã sớm là hoa có chủ, một người vợ yêu kiều và một cậu con trai dễ thương, còn rất yêu chiều vợ con, thật sự là một người đàn ông hiếm có trên đời.

"Sao muộn rồi mà anh vẫn còn ở đây?" Lăng Họa dẫn Tiểu Kỳ Tịch ngồi xuống bên cạnh anh ấy.

"Anh qua dạy Toán cho Kỳ Tịch, dạy xong nó lại không cho anh về, nhất quyết đòi anh ở lại chơi cùng." Phó Úc cúi đầu xem giờ: "Muộn quá rồi, thật sự phải về rồi, Tiểu Vũ còn đang đợi anh".

Mạnh Phương Ngôn vừa ăn hotdog vừa đi từ trong bếp ra, tới bên cạnh sofa, ngồi xuống bên Cù Khê Ngung, vỗ vai anh, lắc đầu trêu chọc: "Cậu nhìn kìa, cô gái của cậu cả ngày chỉ chú ý tới người đàn ông khác thôi, sao cậu đáng thương quá vậy?".

Nói tới đây, Cù Khê Ngung nãy giờ vẫn đang chăm chú nhìn Lăng Họa bèn đưa tay tung một cú đấm lên mặt Mạnh Phương Ngôn, bị Mạnh Phương Ngôn nhanh tay nhanh mắt đỡ được: "Mình còn nghe Tịnh Tịnh nói cô ấy hâm mộ cả Tạ Tu Dực. Chẹp chẹp... Giờ cậu đang đội nguyên cả thảo nguyên Mông Cổ lên đầu phải không?".

"Cậu có biết trên đời có bao nhiêu kẻ chết vì nhiều chuyện không?" Cù Khê Ngung thu tay về.

"Dạy cậu một chiêu, cậu có biết bình thường các loài động vật tuyên bố chủ quyền thế nào không?" Mạnh Phương Ngôn cầm ly rượu trên bàn lên, nhấp một ngụm, cười tươi rói: "Mùi hương, ký hiệu".

Cù Khê Ngung một tay chống cằm, mặt vô cảm, nhân lúc anh ấy không để ý, thẳng thừng đá cho một cái.

Mạnh Phương Ngôn đau đớn gọi tên Chúc Tịnh. Chúc Tịnh làm như không nghe thấy, bê bát canh kéo Lăng Họa vào phòng sách nói chuyện riêng.

Vừa đóng cửa lại, Chúc Tịnh đã buông ngay một câu phủ đầu: "Đã ngủ với nhau chưa?".

Lăng Họa ngậm một ngụm canh trong miệng, suýt thì sặc. Vài giây sau cô mới lắc đầu.

"Vậy thì tốt." Chúc Tịnh ngồi xuống đối diện với cô: "Tránh xa anh ta, càng xa càng tốt".

Cô cúi xuống húp canh: "Mình cũng muốn".

"So với Lộ Tân Viễn, anh ta còn đáng sợ hơn nhiều. Nên nói là, hai người họ hoàn toàn không cùng một tầng lớp." Chúc Tịnh nói rành mạch: "Cả đời này cậu cũng không thể là đối thủ của anh ta. Nếu ví rằng mất đi Lộ Tân Viễn cậu như bị tróc một lớp da thì nếu cậu dây dưa với anh ta, để rồi bị đá thì chắc là cậu sẽ mất mạng đấy".

"Có đáng sợ vậy không?" Cô ngẩng đầu lên nhìn Chúc Tịnh, khẽ cười: "Sau hôm nay mình bỗng cảm thấy, sống chết cũng chỉ là chuyện trong khoảnh khắc, sợ hãi hay né tránh đều vô ích, đó là số mệnh rồi".

Chúc Tịnh nhìn sâu vào đôi mắt trầm mặc của cô, cảm thấy thương vô cùng: "Hay là cậu về nước A đi, sống bên cạnh mình? Mình và Mạnh Phương Ngôn có thể cùng bảo vệ cậu...".

"Cậu còn Mạnh Phương Ngôn và Kỳ Tịch, và còn biết bao nhiêu bệnh nhân cần cậu giúp đỡ. Cậu không phải là Chúc Tịnh của riêng mình."

Uống xong canh, cô khẽ khàng đặt thìa xuống: "Cậu chấp nhận để mình dựa dẫm mình đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi. Tịnh gia, con đường này do chính mình lựa chọn, mình cũng muốn tự đi đến cuối cùng".

Căn phòng im ắng, Chúc Tịnh chăm chú nhìn cô rất lâu.

"Lãng Họa, cậu biết không?" Chúc Tịnh bỗng nhiên mỉm cười lắc đầu: "Từ rất lâu trước đây mình đã cảm thấy, từ trước đến nay, mặc dù nhìn bề ngoài là mình và Đốc Mẫn bảo vệ cậu, nhưng thường thì những lúc quan trọng nhất luôn là cậu đứng đầu tiên. Thế nên việc cậu chọn vào làm trong Berker Palace mình không hề ngạc nhiên".

"Sau này mình mới nhận ra, cậu bẩm sinh đã là một người phụ nữ tinh ranh. Trông cậu có vẻ rất hiền lành, nhưng thực chất là lòng dạ cứng rắn hơn ai hết, máu lạnh hơn ai hết."

Lãng Họa nhún vai: "Cảm ơn, nhỉ?".

Hai người ăn ý nhìn nhau rồi cùng bật cười.

Từ nhà Chúc Tịnh đi ra đã là nửa đêm, Tiểu Kỳ Tịch đã nằm bò ra sofa ngủ từ lâu. Mạnh Phương Ngôn ném chìa khóa xe cho Cù Khê Ngung để anh tự lái về, nói là sáng mai sẽ qua lấy.

Con đường khuya khoắt không một chướng ngại vật. Cù Khê Ngung lái xe tới khách sạn mà lần này họ đã đặt trước, trong ngoài đều được kiểm soát nghiêm ngặt. Cả hai đều phải xuất trình giấy tờ mới được vào. Còn không được đưa xe xuống hầm mà để đội đặc công quản lý.

Lấy thẻ phòng từ chỗ tiếp đón đặc biệt, họ cùng đi thang máy lên gác.

Lên đến nơi, cô lấy thẻ mở cửa phòng, đi thẳng tới bên bàn làm việc, cầm chai rượu đặt trên bàn lên, cả quá trình không hề ngắt quãng.

Mở chai rượu ra, cô tu thẳng mấy ngụm rồi cầm chai rượu ngồi xuống sofa.

"Vào đây đi." Lát sau, cô ngẩng đầu, nói với Cù Khê Ngung đang đứng bên cửa nhìn mình.

Anh xoay tay khép cửa lại, đi về phía cô.

"Uống không?" Cô đưa chai rượu cho anh: "Ngon ra phết".

Cù Khê Ngung đón lấy, cũng tu thẳng mấy ngụm rồi trả cô.

Im lặng một lát, cô cất giọng hơi khàn: "Nhận được tin của Paul, ngày mai tiếp tục họp bàn, có điều chuyển địa điểm tới bệnh viện. Anh có tham gia không?".

"Không." Anh đáp thẳng: "Tôi còn việc khác".

"Ồ, anh không nói tôi suýt quên mất." Cô ngả người ra sau, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại: "Dù sao thì anh còn có một cái danh là tổng tư lệnh giải quyết vụ khủng bố".

Cô nhắm mắt lại, muốn mượn men rượu để chuốc say chính mình, nhưng đầu óc tới cuối cùng vẫn hoàn toàn tỉnh táo, mọi việc xảy ra ngày hôm nay vẫn rành rành trước mắt.

Một lát sau, cô cảm nhận được một thứ gì rơi vào lòng bàn tay mình.

Cô mở mắt, giơ tay lên, phát hiện Cù Khê Ngung đặt vào đó một sợi dây chuyền. Dây chuyền hơi cũ, dường như đã đeo một vài năm nhất định, mặt ngoài đã xước và xỉn màu thấy rõ.

"Đây là sợi dây chuyền trên người thư ký của Mark. Trước khi qua đời tôi đã lấy xuống, có lẽ là tín vật của cô ấy." Anh khẽ nói: "Chiều tối mai sẽ cử hành tang lễ".

Cô ngẩng nhìn sợi dây trong tay mình, trầm ngâm giây lát: "Anh đã sớm quen với những chuyện kiểu này rồi phải không?".

Anh từng làm một công việc tương tự Mạnh Phương Ngôn, máu me, dao súng, sống chết... Cô nghĩ có lẽ anh đã tê bì, bình tĩnh đối mặt với những chuyện này từ lâu.

Cù Khê Ngung không phủ nhận.

"Tôi cũng sẽ học cách làm quen." Cô cẩn thận cất sợi dây đi, cất giọng trống rỗng: "Dù sao thì là người phạm rồi cũng phải chết".

Nói xong câu này, tay trái cô bất ngờ bị một bàn tay cũng lạnh giá khác nắm chặt. Cô ngược lên, chỉ thấy một đôi đồng tử u tối, chăm chú.

Đầu óc Lăng Họa bỗng ngập ngừng giây lát. Nhưng ngay sau đó, cô ghé sát về phía anh, thẳng thừng hôn lên môi anh.

Cô nhìn thấy anh khẽ nheo mắt lại.

Cô đặt chai rượu trong tay lên bàn, đứng dậy vắt chân ngồi thẳng lên người Cù Khê Ngung, nhẹ nhàng cởi bỏ áo khoác của mình.

Sau lưng họ là cửa sổ, ánh trăng giữa trời đêm hắt vào phòng, trải xuống một quãng sáng, nhưng cũng đủ để Cù Khê Ngung nhìn thấy rõ toàn bộ cảnh sắc kiêu diễm.

Cô ném áo khoác xuống đất, sau đó tới sơ mi và áo lót.

Cuối cùng, cô ngồi lên đùi anh, nửa người trên không một mảnh vải.

Anh yên lặng nhìn cô, ánh mắt di chuyển từ trên xuống dưới không chút kiêng dè.

"Đẹp không?" Cô hất tóc mình ra sau lưng.

Yết hầu Cù Khê Ngung trượt lên trượt xuống, anh đưa tay chạm vào vòng eo mềm mại trắng trẻo của cô.

"Có đẹp hơn những cô gái trước đây của anh không?"

"Có đẹp hơn cô gái anh đưa vào Berker Palace không?"

...

Anh không lên tiếng, từ cổ họng bật ra một tiếng cười trầm khẽ, sau đó hôn mạnh lên trán cô mấy cái, như lau đi dấu vết gì đó vậy.

"Nói đi chứ." Cô sột ruột vỗ vai anh.

Anh vẫn không lên tiếng, tiếp tục cúi đầu hôn lên xương quai xanh của cô.

"Này!"

"Em say rồi." Anh ngẩng lên, giọng nói cũng chưa bao giờ khàn đến thế.

Cô lắc đầu: "Bây giờ tôi có thể đọc thuộc 15 số đầu tiên sau dấu phẩy của số Pi, anh tin không?"

Cuối cùng anh cũng nở một nụ cười rõ ràng: "Có nhớ trước đây em từng nói, khoảng cách giữa chúng ta đã là cực hạn rồi, nếu còn tiếp tục sẽ là 'âm' đó".

"Đúng là tôi có nói." Cô giơ tay gọn gàng cởi từng chiếc cúc áo của anh, thản nhiên đáp lại câu nói đầy mùi "thịt": "Tôi thật sự muốn biết anh có thể làm được đến âm mấy?"

Cù Khê Ngưng nhẹ nhàng giữ lấy tay cô, nhìn gò má hơi đỏ hồng của cô: "Em có biết bây giờ em đang làm gì không?"

"Biết chứ."

"Em có biết sẽ gây ra hậu quả gì không?"

"Không biết." Cô cởi áo của anh, giằng tay anh ra, rồi vuốt ve khuôn mặt anh, khẽ thở dài, như đùa như thật: "Tất cả mọi người đều nói tôi phải tránh xa anh ra một chút, càng xa càng tốt. Bản thân tôi cũng biết... Nhưng, anh thật sự đáng sợ đến vậy sao? Chạm vào anh rồi sẽ thế nào?"

Cô từng kiên trì giữ nghiêm trận địa, sợ hãi vì anh mà sẽ vạn kiếp bất phục. Nhưng đời người có hạn, thế nên cô rất muốn biết nếu cô lựa chọn cứng rắn đối mặt, kết quả sẽ ra sao?

Thế sự vô thường, trắng đen đảo lộn. Vui vẻ nhất thời, cạn cốc rượu độc không thuốc chữa này của anh thì đã sao?

Nụ cười nơi khóe miệng anh mỗi lúc một lớn dần, giọng trầm khàn gợi cảm: "Em nghĩ sao?"

Cô nhìn vào mắt anh vài giây, lát sau cúi đầu cắn lên vai anh: "Tôi chỉ biết bây giờ tôi muốn ngủ với anh, ngủ cả đêm".

~Hết chương 22~

***Lời tác giả: Viết chung các soái ca lại với nhau, bạn thấy ai đẹp trai nhất?**

Chiến thần vừa yêu nghiệt vừa hài hước, diện mạo số một.

Phó Úc vừa đẹp trai vừa dịu dàng, quả thực là người bạn trai hoàn hảo.

Còn Đại đế của tôi, vừa man vừa ngẫu, không phải người thường.

Tôi mặc kệ, dù sao cũng đều là của tôi~

Chương 23: Chase, tôi mệt rồi

Cù Khê Ngưng mặt cho cô cắn vai mình, bàn tay vốn đang trơn trượt quanh eo cô lúc này cũng lảng lảng trượt xuống, giống như lần trước ở buổi tiệc tuyên dương trao thưởng vậy.

Nhưng điểm khác là, lần này cô không ngăn anh lại.

Cả một căn phòng rộng lớn không một tiếng động. Tay anh nhẹ nhàng linh hoạt cởi bỏ váy của cô, lần sâu vào bên trong. Cơ thể cô mềm mại, mịn màng. Từng lần lướt tay đi, giọng anh cũng không khỏi nặng nề hơn.

Còn cô thì phủ phục trên vai anh, cho dù nhắm nhin nhưng vẫn bật ra những tiếng thở dốc khẽ khàng cùng những động tác của anh. Đối mặt với khoái cảm trí mạng này, cô không có khả năng chống cự, chỉ còn cách cắn mạnh lên bả vai anh lên giải hận.

"Em tuổi Tuất đấy à?" Anh ghé vào tai cô, thì thầm.

"Tôi tuổi Sư tư đấy." Cô liếm môi mình.

Nơi đáy mắt Cù Khê Ngưng sáng rực lên như muốn đốt cháy đôi phương. Anh nhìn vào mắt cô, đặt cô nằm bằng lên sofa rồi đè lên người cô.

Tay cô đồng thời cởi thắt lưng cho anh. Khó khăn lắm mới cởi xong thì cô cũng đã sốt ruột bèn lấy chân thẳng thùng đá bay quần anh ra, khiến anh trêu chọc: "Sốt ruột muốn nghiệm hàng vậy sao?".

Cô nhìn anh, đưa tay về phía đó.

Anh khẽ nheo mắt lại.

"Phải." Cô thu tay về.

"Hm?" Anh nhướn mày.

"Phải."

Hai người dựa vào một chữ đơn duy nhất đó chơi một trò chơi bí hiểm. Anh lắc đầu, rồi cúi xuống mạnh mẽ hôn lên môi cô.

Lãng Họa vòng tay ôm lấy cổ anh, cảm nhận những vằn vò qua lại của anh nơi bờ môi cùng bàn tay không ngừng thăm dò tìm kiếm ấy, bật ra một tiếng ngâm nga.

"Thoải mái không?" Khi gần đưa cô lên tới đỉnh, anh cọ cọ vào khoe miệng cô, thủ thủ.

Cô nhìn thấy những giọt mồ hôi túa ra vì nhẫn nhịn trên trán anh. Khuôn mặt lạnh gợn cảm tới mức người ta không thể rời mắt. Nhưng đã đến mức này rồi, cô vẫn không hiểu vì sao anh không hoàn toàn chiếm lấy cô.

"Lẽ nào đến quần lót anh cũng bắt tôi giúp?" Cô ngoắc hai chân vào hông anh, thờ dộc nói.

Anh im lặng, sau khi đưa thẳng cô lên tận tầng mây, anh lại thờ hờn hờn, đứng lên rời khỏi người cô.

Lãng Họa tròn tròn mắt.

Một giây sau, Cù Khê Ngung lật người ngồi dậy khỏi sofa, lấy chiếc chăn mỏng trên giường qua đắp lên người cô rồi cầm chiếc quần của mình ở dưới đất lên.

"... Cù Khê Ngung, anh... bắt lực?" Con nóng bỏng và dục vọng tan biến trong khoảnh khắc, cô dựa vào ghế ngồi dậy, nhìn anh nhanh gọn mặc quần áo, từ trái tim đến chân đều trở nên lạnh ngắt.

Anh hơi xoay người, không hề nổi giận, chỉ khẽ nói: "Hôm nay em bị thương".

"Anh trêu tôi đấy à?" Cô quan sát một nơi nào đó trên cơ thể anh, dù đã mặc quần nhưng vẫn không chịu cúi đầu, rồi nhìn anh vẻ khó tin: "Tôi bị thương trên đầu, chứ đâu phải...".

Tới giây phút này cô mới hoàn toàn lĩnh giáo điểm đáng sợ của người đàn ông này... Sức kiểm chế của anh mạnh mẽ tới mức đã tới lúc tên nằm trên cung, buộc phải bắn rồi mà anh vẫn có thể phanh lại được.

Anh không nói gì, tiếp tục mặc quần áo.

"Ha..." Cô đè nén cảm giác khó chịu nơi lồng ngực, cười khẩy: "Anh đừng có nói với tôi anh chỉ quan hệ với người anh yêu đấy? Cứ cho là anh mặt dày dám nói, tôi cũng xấu hổ thay anh".

Anh khoác áo lên người, không đáp lại câu khiêu khích của cô mà đi thẳng ra cửa, không quay đầu lại: "Nghỉ ngơi sớm đi, tôi ở ngay phòng bên cạnh. Gần đây có người canh phòng, không cần lo lắng vấn đề an toàn".

Cánh cửa phòng được mở ra rồi đóng lại. Cô cắn chặt môi, vò trán, nhìn chằm chằm ra cửa, gần như có thể khoét một lỗ trên đó bằng ánh mắt.

Cô không hiểu, vì sao anh bỗng nhiên dừng lại vào giây phút cuối cùng?

Nếu một người đàn ông không có dự vọng với cô, cô luôn nhìn ra được. Nhưng Cù Khê Ngung, cô biết là anh có, hơn nữa còn rất khao khát. Anh đã từng nghĩ ra âm mưu để có được cô, chính cô đã ba lần bốn lượt từ chối. Vậy mà bây giờ cô nằm trước mặt anh không hề chống cự, anh lại đẩy cô ra.

Cô biết anh hoàn toàn không để tâm tới cái nhìn của bất kỳ ai, càng không thể bị bất kỳ quy tắc hay nguyên tắc nào trong Berker Palace, thậm chí là xã hội, trói buộc hành vi của mình. Hôm nay sở dĩ anh lựa chọn dừng lại, nhất định chỉ vì chính bản thân anh muốn thế.

Nhưng vì sao chứ? Đã tới bước này rồi, lẽ nào đây không phải là điều anh muốn ư?

Tư duy càng lúc càng hỗn loạn, những cảm xúc phức tạp rối rắm đan xen vào nhau.

Nhưng cô hiểu rõ, cảm giác này hoàn toàn khác khi còn ở bên Lộ Tân Viễn, là một loại tình cảm cô chưa bao giờ được trải nghiệm.

...

Còn lúc này, Cù Khê Ngung vừa ra khỏi phòng cô đi về phòng mình đang ở trong phòng tắm, bật vòi nước, dùng nước lạnh xối vào mặt.

Tiếng nước chảy ào ào. Lát nữa anh dừng lại, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt mình trong gương.

Anh nhớ lại dáng vẻ lả lướt quyến rũ của cô ban nãy khi ở phía dưới anh, nhớ lại ánh mắt cô nhìn mình lúc động tình, nhớ lại giây phút trước khi anh đi, nụ cười khẩy buồn bã mà vẫn cố tỏ ra bướng bỉnh, khiêu khích của cô.

Chẳng biết đã qua bao lâu, anh tắt vòi nước, khẽ cuộn chặt tay lại...

Cả một đêm không chợp mắt, mới tờ mờ sáng, Lăng Họa đã xuống dưới ngòi xe của đặc công tới tòa nhà Chính phủ.

Paul vẫn đang nằm trên giường bệnh. Cô cầm sổ ghi chép, liệt kê tất cả các ý Paul muốn biểu đạt ra để đối chiếu với ông, sau đó khi bước vào cuộc họp chính thức, cô sẽ có toàn quyền nói thay Paul và có toàn quyền tranh cãi, đấu võ mồm với các quan chức hàng đầu nước A.

Giờ nghỉ trưa, Paul nhân lúc mọi người chuẩn bị đi ăn cơm bèn gọi cô lại, vỗ vai: "Rene, vất vả cho cô rồi, cô thể hiện rất tốt, có tiến bộ vượt bậc so với trước kia".

Cô cất sổ đi, cười khẽ nói cảm ơn.

"So với cô của ba năm trước khi mới vào Berker Palace, giờ cô đã là một con người hoàn toàn khác rồi." Paul cười ôn hòa: "Lúc đó cô nhìn thấy tôi còn không dám chào hỏi".

Cô ung dung trả lời: "Chính ông và các tiền bối đi trước đã dạy bảo và cho tôi cơ hội".

"Sau này cô sẽ càng ngày càng có lập trường riêng của mình." Paul nghiêm túc nhìn cô: "Lần này trở về, tôi có một công việc cực kỳ quan trọng giao cho cô".

"Rất cảm ơn sự tin tưởng của ông." Cô bình tĩnh cúi đầu với Paul: "Ngoài ra, hôm nay tôi phải về sớm một chút để tham dự tang lễ vụ nổ bom".

"Thay tôi gửi lời chia buồn sâu sắc."

"Vâng."

Sau đó, cuộc họp buổi chiều cũng nhanh chóng kết thúc. Cù Khê Ngung quả nhiên không xuất hiện đúng như lời anh nói. Cô thu dọn xong đồ đạc, chào tạm biệt Paul rồi ngồi lên xe tới nhà tang lễ.

Khi tới nơi, sắc trời đã nhá nhem tối, còn có một cơn mưa nhỏ rả rích. Cô không mang ô, cũng từ chối đề nghị che ô của các đặc công, tay cầm hai bó hoa, sau khi xuống xe thì một mình chầm chậm đi dưới mưa tiến về phía cửa chính.

Cô từ từ đi vào trong thì thấy trên bãi cỏ nơi diễn ra tang lễ có đặt một hàng quan tài đen nặng nề. Người nhà của các đặc công và nhân viên Chính phủ hy sinh trong vụ nổ bom đều đứng một bên, hoặc trang nghiêm hoặc khẽ thút thít.

Cô đi tới một góc đám đông, yên lặng chờ đợi mục sư bắt đầu cử hành nghi lễ.

Nghi lễ bắt đầu, tiếng niệm điều văn của mục sư vang lên. Một người nhà đứng bên cạnh cô đã không cầm được nước mắt.

"Anh ấy mới 22 tuổi..."

Cô nghe thấy người phụ nữ ôm chồng mình khóc không thành tiếng: "Cuộc đời của anh ấy chỉ mới bắt đầu. Sáng hôm qua trước khi đi làm anh ấy còn nói với tôi, cuối tuần này sẽ đưa tôi tới vườn thực vật mới mở. Sao có thể chứ? Tôi không dám tin, hôm qua tôi còn ôm anh ấy...".

Lăng Họa im lặng lắng nghe, trái tim như thắt lại.

Ở đây nằm rất nhiều người. Hôm qua cô đều tận mắt chứng kiến. Đa phần trong số họ còn khá trẻ, nhiệt huyết dâng tràn. Nhưng họ đồng thời theo đuổi công việc nguy hiểm nhất trên thế giới này, hơn nữa ngay từ đầu đã lập lời thề sẽ dùng tính mạng để bảo vệ những người xa lạ mà họ không quen biết.

Mỗi người trong số họ đều có gia đình của mình, cuộc đời của mình, câu chuyện của mình, người yêu của mình, nhưng tất cả đã chấm dứt vào ngày hôm qua.

Ánh sáng mà các bạn được nhìn thấy hằng ngày do chính họ dùng tính mạng che khuất bóng tối mà thành.

Mục sư đọc xong bài điều văn dài, hoàn thành toàn bộ nghi lễ, mưa cũng càng lúc càng nặng hạt.

Cô cất bước, đi tới trước mặt một đôi vợ chồng và một người đàn ông.

"Chào các vị." Cô cài mái tóc ướt ra sau tai, nói với họ: "Tôi là Rene, khi xảy ra vụ nổ hôm qua, tôi và Lina ngồi chung một chiếc xe".

Đôi vợ chồng lớn tuổi đôi mắt đỏ sọng, gần như không nói được tiếng nào. Người đàn ông tiều tụy gật đầu với cô, giọng khàn đặc: "Chào cô".

Cô nhẹ nhàng đặt hai bó hoa lên quan tài Lina, sau đó lấy sợi dây chuyền hôm qua Cù Khê Ngung đưa từ trong túi áo ra.

Cô đưa hai tay cho chồng của Lina: "Cô ấy sẽ mãi mãi ở bên các vị, chúng ta cũng sẽ không bao giờ quên cô ấy".

Chồng của Lina vừa nhìn thấy sợi dây chuyền thì hàng nước mắt nóng hổi kiềm nén nãy giờ đã lăn xuống. Một người đàn ông chín chắn hơn ba mươi tuổi, cao to rắn rỏi lại khóc như một đứa trẻ giữa cơn mưa.

"Sợi dây chuyền này là món quà tôi tặng cô ấy ngày kết hôn..." Chồng Lina nói ngắt quãng: "Cô ấy... chưa bao giờ tháo nó ra".

Lăng Họa cắn chặt răng, sống mũi cũng cay cay.

"Rene." Mẹ của Lina lúc này cũng nắm lấy tay cô, nghẹn ngào: "Hãy hứa với bác, cố gắng sống thật hạnh phúc, thật vui vẻ, hãy làm tất cả những việc mà cháu muốn làm".

"Vâng." Cô ôm chặt lấy bà, nước mắt lặng lẽ chảy xuống mái tóc dài.

Trời đã tối hẳn, dòng người từ từ ra về. Lăng Họa dừng bước trước quan tài của Lina, mặc cho cơn mưa lớn làm cô ướt sũng.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cô mới phát hiện không còn hạt mưa nào rơi xuống người mình nữa.

Cô quay đầu lại liền nhìn thấy Cù Khê Ngung đang đứng bên. Anh vẫn mặc đồng phục đặc công, tay cầm một chiếc ô màu đen, tựa như hòa làm một với bầu trời đen kịt.

"Hôm nay anh đang truy bắt nội gián phải không?" Cô khẽ hỏi.

"Ừm."

Cô cắn môi, nghiêng đầu chân thành nhìn vào mắt anh: "Anh sẽ bắt được hắn và cả những tên khùng bố kia, phải không?".

Anh cũng quay sang, nhìn cô: "Phải".

"Anh sẽ bắt chúng không bao giờ được ra tù tàn sát người vô tội nữa, sẽ không để chúng phá vỡ hạnh phúc của những gia đình khác nữa, đúng không?"

"Đúng."

"Được." Cô nói rành mạch: "Cảm ơn anh".

...

Cù Khê Ngung đưa cô về khách sạn.

Vào phòng rồi, cô cởi áo ngoài và sơ mi ướt đầm ra, quay người lại, phát hiện anh vẫn đang đứng trong phòng.

"Sao, anh định cứ đứng nhìn như thế à?" Cô giơ tay cởi áo lót của mình, đồng thời cố tình đè nặng vài chữ: "Y như hôm qua?".

Anh yên lặng nhìn cô, đôi đồng tử đen thẫm như sắc trời trước ngày dông bão.

"Nhưng xin lỗi nhé, hôm nay tôi không có tâm trạng cho anh nhìn nữa đâu."

Cô quay lưng về phía anh, cởi chiếc quần ướt nước mưa, rồi cầm áo tắm khoác lên người: "Tôi cũng không còn tâm trạng suy đoán mấy vấn đề liên quan kiểu như khi nào anh sẽ xuất hiện bên cạnh tôi, vì sao lại bỗng dưng xuất hiện và rồi khi nào sẽ đột ngột biến mất...".

Cô không nhìn thấy đáy mắt như chứa cả trời bão tố của anh sau lưng.

"Chase, tôi mệt rồi." Cô bước vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Cù Khê Ngưng đi xuống, chui vào xe, khởi động máy.

Xe vừa khởi động, bàn tay cầm vô lăng chợt khựng lại. Anh ngẩng đầu nhìn gương chiếu hậu.

Trong gương chẳng biết từ khi nào có thêm Mạnh Phương Ngôn đang vắt chân dựa vào ghế sau uể oải nhìn anh, xuất hiện trong một chiếc ô tô khóa kín như một trò ảo thuật.

"Tất cả các địa điểm truy bắt đều lắp đặt ổn thỏa rồi chứ?" Anh không hề kinh ngạc, cụp mắt xuống, vô cảm nhấn ga.

"Ừm." Mạnh Phương Ngôn búng ngón tay: "Cả địa điểm của tên phản bội cũng đã được lục soát triệt để. Người của hắn hoàn toàn không chịu được thâm vấn, chỉ dùng roi điện hù một chút là đã khai toàn bộ địa điểm hắn ẩn nấp ra".

"Tìm được chưa?"

"Còn thiếu hai căn cứ cuối cùng."

Anh không nói gì nữa, giơ một tay lên day huyết thái dương.

"Mình nói..." Mạnh Phương Ngôn thờ dài nhìn anh: "Cậu hà tất phải khổ vậy chứ?".

Cù Khê Ngưng không lên tiếng.

"Có khó đến vậy không? Có khó bằng mình ngày trước không?"

Mạnh Phương Ngôn vỗ lưng ghế, ngồi thẳng dậy, lần đầu tiên hoàn toàn nghiêm túc: "Cậu có biết lúc trước mình rơi vào hoàn cảnh gì không? Vì Chúc Tịnh ở bên mình sẽ gặp nguy hiểm tới tính mạng mình mới buộc phải từ bỏ cô ấy. Nhưng cuối cùng mình phát hiện mình thà để cô ấy chết bên cạnh mình cũng không muốn thấy cô ấy sống cả đời này mà không có sự tồn tại của mình".

"Cù Khê Ngung, trên đời có một người mà cho dù cậu từ bỏ tất cả thì cũng không thể từ bỏ cô ấy được. Cậu hiểu không? Trò chơi quyền lực mà cậu nói khi so với cô ấy thật sự chỉ như muối bỏ bể thôi."

Chẳng biết đã qua bao lâu, Cù Khê Ngung mới bình tĩnh lắng đầu: "Điều này là không thể".

~Hết chương 23~

***Lời tác giả: Cảm giác Chiến thần nhà ta nhìn thấy Đại đế hiện tại như nhìn thấy mình của quá khứ...**

***Xi poi: "Từ trước khi gặp nhau ở Berker Palace, từ trước cuộc gặp dưới khu nhà tại nước A ba năm trước, thậm chí là rất lâu rất lâu trước đây, anh đã quen tôi rồi, phải không?"**

Chương 24: Món quà sinh nhật

"Được."

Mạnh Phương Ngôn nghe xong lời anh nói, thẳng thừng vỗ tay: "Vậy thì cậu đừng trách mình không nhắc nhở cậu. Nếu cậu đã nhận định rõ ràng mối quan hệ giữa hai người chỉ là một vòng trong trò chơi của cậu thì cậu chớ có động vào Lăng Họa. Cậu mà đụng vào, tới lúc đó Chúc Tịnh sẽ lột da cậu, cậu cũng đừng trách mình đưa dao cho cô ấy".

Cù Khê Ngung nhanh chóng đánh tay lái giữa cơn mưa, xe lao đi rất nhanh.

Mạnh Phương Ngôn ngồi vắt chân, đáy mắt chỉ còn lại tiếng thở dài: "Cù Khê Ngung, bây giờ mình không giải thích nhiều với cậu nữa. Cậu sống từ trước đến giờ nhất định luôn cảm thấy mình không gì là không thể, không đặt bất kỳ chuyện gì hay người nào vào lòng. Đến một ngày nào đó khi cậu bỗng nhiên bất lực với một chuyện nào đó, chúng ta tiếp tục thảo luận cũng chưa muộn".

Từ đầu tới cuối, anh không đáp lại câu nói của Mạnh Phương Ngôn, chỉ hỏi: "Khu B2?".

"Ừm." Mạnh Phương Ngôn cũng không tiếp tục chủ đề ấy nữa, lấy một chiếc mắt kính ra đeo lên, bắt đầu sử dụng thiết bị bay không người lái thâm nhập vào sào huyệt nội gián trong tòa nhà Chính phủ.

...

Hai ngày sau, Cù Khê Ngung và Mạnh Phương Ngôn lãnh đạo đội đặc công Chính phủ và các điệp viên của Shadow đồng thời bắt giữ thành công kẻ nội gián cùng tổ chức khủng bố đã gây ra một loạt các vụ khủng bố tại một công xưởng bỏ hoang ở ngoại ô thành phố.

Thì ra tên nội gián chính là Phó chỉ huy đội đặc công Chính phủ. Hắn đã cấu kết với tổ chức khủng bố từ rất lâu trước đây, giành được một món lợi lớn từ việc giao dịch vũ khí với chúng, sau này thậm chí còn phát triển đến mức thành công giúp bọn chúng lên kế hoạch thực hiện các vụ khủng bố, thật sự là điên rồ, đánh mất tính người.

Khi đó, cô đang họp trong bệnh viện. Vừa nhận tin, tất cả mọi người tham dự cuộc họp đều lập tức đứng lên vỗ tay hoan hô. Mark và Paul cũng vô cùng vui mừng, đồng thời lệnh cho các bộ phận ngoại giao Chính phủ lập tức tổ chức họp báo công bố tin tức đến người dân trong cả nước.

Lăng Họa xem đoạn băng tin tức trên di động. Cù Khê Ngung đang áp giải tên nội gián lên xe. Anh ung dung trong bộ đồng phục đặc công, vô cùng nổi bật.

Từ sau hôm tang lễ đó, đã hai ngày rồi cô không gặp anh, cũng không nhận tin gì qua lại với anh. Anh không hề xuất hiện trong tòa nhà Chính phủ, cũng không về khách sạn.

Nghe Chúc Tịnh nói, Mạnh Phương Ngôn cũng đi biệt, chỉ là ngày ngày vẫn báo bình an đều đặn.

Cho dù cô giả vờ không để ý chút nào tới anh, nhưng tới giây phút này, khi nhìn thấy anh vẫn sống động xuất hiện trên màn ảnh, cô mới cảm nhận được hòn đá tảng đè nặng trong lòng hai ngày qua cuối cùng cũng rơi xuống.

Anh đã giữ đúng lời hứa sẽ bắt những tên khủng bố đó, cũng bình an quay trở về.

"Giờ Chase thành ngôi sao rồi." Mark đứng bên cười đùa nói với mọi người: "Mấy trang mạng xã hội ngập đầy hình ảnh và tin tức của cậu ấy. Một chính khách làm việc trong Chính phủ lại bỗng được theo đuổi như một ngôi sao giới showbiz, thật là...".

"Ai bảo Chase vừa có bản lĩnh lại còn đẹp trai?" Paul bật cười, quay đầu nhìn về phía Lăng Họa: "Rene, cô nói có phải không?".

Bỗng nhiên bị chỉ mặt gọi tên, cô hơi bất ngờ, nhìn thẳng vào mắt Paul, đành giả vờ bình tĩnh mỉm cười.

Buổi tối trở về khách sạn, cô tắm rửa xong nằm yên trên giường một lúc, cảm thấy cơn đau đầu kéo dài một ngày vẫn chưa tan. Cô vớ đại một bộ

quần áo chui đầu bên cạnh mặc vào người rồi cầm thẻ phòng đi xuống nhà.

Xuống quán bar ở tầng 1, cô tìm một sofa khuất nhất và tương đối yên tĩnh để ngồi, gọi một ly rượu rồi im lặng uống một mình, cũng không xem di động hay đọc bất kỳ tin tức nào.

Một lát sau, cô cảm nhận được có một người vừa ngồi xuống đối diện mình.

Ngẩng đầu lên, đôi mắt cô lập lánh.

Hóa ra chính là cô gái cô từng gặp hai lần ở nhà hàng và Berker Palace, có vẻ như có quan hệ rất thân thiết với Cù Khê Ngung.

Hôm nay cô gái ấy buộc tóc đuôi ngựa, không son phấn gì, trông vừa xinh xắn vừa có khí chất. Hơn nữa đường nét của cô ấy luôn khiến cô cảm thấy có nét nào đó rất giống với ai kia.

Có điều, sự xuất hiện đột ngột của cô gái này khiến tâm lý của cô càng trở nên phức tạp hơn.

Cô cũng không biết mục đích của đối phương là gì.

Sau một lúc cô và đối phương đồng thời quan sát nhau, cô gái đó lại lên tiếng chào hỏi cô trước: "Hi".

"Chào cô." Cô trầm ngâm mấy giây rồi trả lời một cách khách khí.

Một giây sau, cô gái xin lỗi rồi lắc đầu với cô, sau đó lưu loát nói tiếng Anh: "Xin lỗi chị, em nghe không hiểu tiếng Trung".

Lăng Họa ù ù cạc cạc.

"Chị là bạn gái của anh trai sao?" Chưa đợi cô lên tiếng, cô gái đã nháy mắt với cô.

Cô khẽ nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi bỗng chốc hiểu ra, đành phải hỏi lại bằng tiếng Anh: "... Anh cô là?".

Chẳng trách ban đầu cô đã cảm thấy cô gái này hơi giống ai đó, thì ra là hơi giống Cù Khê Ngung, nhất là đôi mắt và cái mũi, gần như giống y

tạc. Hơn nữa giờ nhớ lại lần gặp nhau ở nhà hàng, biểu cảm chẳng hiểu chuyện gì của cô gái này khi nghe họ nói chuyện... Thì ra là cô ấy không hiểu tiếng Trung.

"Chase đó." Cô gái nhấp một ngụm rượu trong cốc, đùa nghịch lè lưỡi: "Em tên Molly, là em gái của Chase. Nhưng từ nhỏ em đã lớn lên ở nước A, cũng sống thường xuyên ở đây, mấy hôm trước có qua nước D tìm anh trai".

Quá nhiều thông tin cùng lúc ập tới, mất một lúc Lăng Họa mới tiêu hóa được. Không hiểu vì sao cô bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Thì ra cô gái này không phải là "tình yêu đích thực" của anh mà là em gái anh. Thế nên anh mới cưng chiều vô hạn như thế, đến mức để cho cô bé ra vào Berker Palace một cách tự do tự tại. Hơn nữa trông cô ấy cũng trong sáng ngây thơ, có lẽ từ nhỏ đã được anh nâng như nâng trứng rồi.

"Thế là, chị và anh trai em rốt cuộc có quan hệ gì?" Molly xoa cằm, cười xấu xa nhìn cô: "Em luôn cảm thấy anh em đối xử với chị rất khác biệt".

"Cô mới chỉ gặp tôi một lần, sao đã biết là khác?" Cô nhún vai, cũng khẽ cười với Molly.

Molly dùng ngón tay gõ nhẹ lên ly rượu: "Ánh mắt anh ấy nhìn chị".

Đôi mắt Lăng Họa lóe sáng lên vài giây: "Chắc phải khiến cô thất vọng rồi, tôi không phải bạn gái của anh ấy, chỉ là cấp dưới trước kia thôi".

Molly rõ ràng có chút kinh ngạc: "Thật không?".

Cô gật đầu.

"Em không tin." Molly nhún vai: "Chí ít thì em cảm thấy quan hệ giữa hai người tuyệt đối không chỉ là đồng nghiệp".

Lăng Họa đặt ly rượu xuống, nhìn cô gái lạnh lợi trước mặt: "Về nhà sớm một chút đi, anh trai cô mà biết đêm hôm có lén tới đây chắc sẽ giận đấy".

Molly đảo đảo mắt, rốt cuộc vẫn hơi sợ Cù Khê Ngưng bèn nhìn cô ngập ngừng hỏi: "Chị không thích anh ấy sao? Tất cả các cô gái xung quanh đều thích anh ấy".

"Tôi biết là tất cả phụ nữ đều thích anh ấy."

"Nhưng anh ấy chưa từng thích ai cả." Molly nghiêm túc nhấn mạnh, rồi thâm lâm bầm một mình: "Thế mà trong di động của anh ấy có ảnh của chị đấy...".

Cô không nghe rõ nửa câu sau của Molly, chỉ trầm mặc không nói.

"VẬY em về trước đây, chị đừng kể với anh ấy là em tới tìm chị nhé." Thấy cô cứng rắn như tường sắt, biết không thể moi được thêm thông tin gì, Molly ngẫm nghĩ rồi từ bỏ: "Em chỉ muốn đến xem chị dâu tương lai của em là người như thế nào thôi".

"Tôi sẽ không nói với anh ấy đâu." Cô mỉm cười lắc đầu: "Đi đường cẩn thận".

Nhưng thực tế là, tiểu Molly đáng yêu không biết rằng, cho dù cô không nói cho anh biết anh cũng đều nắm rõ mọi việc trong lòng bàn tay.

Molly đứng dậy khỏi ghế, nhưng sau đó lại hỏi: "Rene, chị tốt nghiệp Đại học H phải không?".

Lãng Họa gật đầu: "Phải".

"À..." Molly như đã hiểu ra chuyện gì: "Bye bye".

"Bye bye."

Nhìn theo bóng cô gái nhỏ cho đến khi đi khuất, trái tim cô bỗng mỗi lúc một nặng thêm, đến men rượu cũng không thể làm tê dại cơn đau đầu như búa bổ một lần nữa phát tác.

Cô còn không biết bắt đầu từ khi nào anh bỗng khiến cô phiền não, khiến cô nghi hoặc, khiến cô khó chịu, càng khiến cô không thể ngừng suy nghĩ mọi việc về anh.

Cho dù cô hoàn toàn không muốn vậy.

...

Thứ Sáu.

Vì biết hôm nay là sinh nhật của cô, sau khi gặp mặt nhà kinh doanh hàng đầu nước A, Paul bảo cô đang đứng bên cạnh ghi chép rằng hãy tan sớm để đón sinh nhật, mọi việc tiếp theo ông có thể tự giải quyết mà hoàn toàn không có vấn đề gì.

Cô suy nghĩ, cuối cùng cũng không từ chối, còn cảm kích Paul, người đã tặng cho cô một chiếc bút máy bản giới hạn làm quà sinh nhật rồi xuống dưới bắt xe tới nhà Chúc Tịnh.

Đến nơi, người ra mở cửa cho cô là Tiểu Kỳ Tịch. Tiểu hoàng tử khôi ngô nắm lấy tay cô, kéo cô ngồi sụp xuống, ôm mặt cô hôn "chụt" một cái: "Cô Tiểu Họa, chúc cô sinh nhật vui vẻ!".

"Cảm ơn con!" Cô cũng thơm lại Mạnh Kỳ Tịch rồi nói với Chúc Tịnh đang bê đồ ăn từ trong bếp ra: "Đời thứ hai của Mạnh phiền phức nhà cậu sau này lớn lên không phải dạng vừa đâu, các cô gái trong vòng mười dặm đổ lại đều sẽ đuổi theo nó cho mà xem".

"Ha." Chúc Tịnh lườm nguýt: "Thế thì cậu xem thường nó rồi. Ngay bây giờ thôi, ở trường mẫu giáo nó đã là đối tượng bị các bạn vây chặt rồi. Mà bố nó tới đón thì các cô lại vây lấy bố nó".

"Ngài sống thật không dễ dàng gì, một lớn một bé ra khỏi dụ bướm dẫn ong, mà ngài vẫn đứng sững không lay động, tại hạ khâm phục, khâm phục." Lăng Họa bế Mạnh Kỳ Tịch đi vào trong nhà, vừa đi vừa đầu võ mồm với Chúc Tịnh.

Trong phòng khách, Phó Úc và vợ, Ông Vũ, đang ngồi trên sofa, thấy Lăng Họa đi vào đều mỉm cười chào hỏi.

"Này Peter Pan, sao không thấy Phó Tân Vũ đi cùng hai vợ chồng đến đây?" Cô ngồi xuống sofa, hỏi Ông Vũ.

"Chính nó không muốn đi ấy. Bọn em để nó ở nhà ông bà nội rồi." Ông Vũ đã chuẩn bị xong một phần quà rất đẹp, đưa cho cô: "Tiểu Họa, chúc chị sinh nhật vui vẻ".

"Cảm ơn em." Cô mở quà ngay trước mặt họ, phát hiện đó là một bộ đồ trang điểm và một cuốn sách Chính trị học.

"Bộ đồ trang điểm em mua lúc trước khi bay sang nước T, nghe nói là sản phẩm mới được ưa chuộng nhất năm nay." Ông Vũ là tiếp viên hàng không, thường xuyên bay tuyến quốc tế, tính cách vừa dịu dàng vô hại lại mềm mại, đáng yêu, có phần giống tiểu bạch thỏ: "Còn sách là Phó Úc nhà em chuẩn bị, cũng không biết chị có thích không".

Cô cười tíu mắt cất quà đi: "Dĩ nhiên rồi, đều rất hữu dụng mà".

"Này, sao cậu không nói ở đây cũng có một kẻ dụ ong dẫn bướm?" Chúc Tịnh bê một ít điểm tâm đặt lên mặt bàn rồi vỗ vai Phó Úc: "Phải không đại ma vương? Nghe nói ở trường ngày nào cũng có sinh viên nữ tỏ tình với anh?".

Phó Úc khó xử lắc đầu, sợ bị Ông Vũ, người mình sùng tện trời, sẽ tức giận: "Em đừng có nói trước mặt vợ anh. Mạnh Phương Ngôn thì sao? Khi nào tới?".

"Em không biết." Chúc Tịnh lấy di động ra xem: "Hôm qua vừa bắt được kẻ đầu sỏ, anh ấy đang bận thẩm vấn, nhưng anh ấy nói với em rằng sẽ cố gắng về đúng bữa cơm".

Mọi người quyết định đợi Mạnh Phương Ngôn cùng về ăn cơm, bèn tập trung ngồi trên sofa ăn điểm tâm và trò chuyện. Lãng Họa và họ nói chuyện rất vui vẻ, nhưng đôi khi lại thất thần vô thức.

Khoảng hơn tám giờ, chuông vừa vang lên.

"Anh ấy về đây." Chúc Tịnh đứng dậy khỏi ghế, nhìn Lãng Họa thêm một chút: "Mình ra mở cửa".

Lãng Họa cắn môi, thấp thỏm nhìn ra phía cửa.

Cửa mở ra, bên ngoài chỉ có một mình Mạnh Phương Ngôn. Trái tim cô không khỏi trầm xuống, ánh mắt cũng chột tót đi.

Nhưng Mạnh Phương Ngôn vừa nhìn thấy Chúc Tịnh liền nhào tới ôm chặt: "Bà xã, anh nhớ em chết mất".

"Ra kia, ra kia." Chúc Tịnh ghét bỏ đầu anh: "Còn chưa tắm rửa, người anh hôi rình ấy".

"Anh hôi chỗ nào?" Mạnh Phương Ngôn nhìn cô ấy, từ từ nở một nụ cười đều cang: "Cả ngày anh ở trong phòng thẩm vấn xoay vần với mấy tên khốn đó đến bặt cả mép. Và lại, em không biết anh thơm cỡ nào hả, hm?".

Chúc Tịnh chịu không nổi, lườm nguýt đẩy anh ấy ra rồi nhìn ra sau lưng: "Cái gì đó?".

Mạnh Phương Ngôn nhìn về phía sau, rồi hướng ánh mắt ra phía Lăng Họa: "Tiểu Hoa Hoa, em qua đây chút".

Lăng Họa đứng dậy đi ra. Mạnh Phương Ngôn cùng lúc đó chuyển một vật gì qua cánh cửa.

"Này." Mạnh Phương Ngôn chỉ vào bao và bĩu môi: "Anh làm nhân viên chuyển phát mang tới cho em đây, nặng sắp chết đến nơi".

Lăng Họa khẽ cúi người xuống, quan sát chiếc túi được bọc rất đẹp ấy. Nó hình chữ nhật, trông có vẻ là một vật đồ sộ.

Mạnh Phương Ngôn tỉ mỉ quan sát biểu cảm trên mặt cô rồi đánh mắt với Chúc Tịnh, thở dài: "Em biết là ai tặng rồi đây".

Cô không nói gì chỉ chậm rãi bóc ra.

Sau khi toàn bộ lớp giấy bọc được tháo hết, cô phát hiện đó là một bức tranh được đặt trong một khung tranh rất tinh xảo.

Nhìn thấy bức tranh, sắc mặt cô hơi thay đổi, cả biểu cảm của Mạnh Phương Ngôn và Chúc Tịnh cũng có phần khác thường.

Người trên tranh vừa nhìn đã biết là cô, có điều không phải cô của hiện tại.

Tóc đen, ngắn đến mang tai, hăng hái hứng khởi, nụ cười tươi rói, vô lo vô nghĩ.

Đây là cô của nhiều năm về trước khi còn học đại học ở nước A...

~Hết chương 24~

***Lời tác giả: Chương này nhiều thông tin mới lắm. Chương sau lái xe tốc độ 680km/h, các bạn có tin không?!!**

Chương 25: Có làm hay không?

Lăng Họa từ từ đứng lên, cuối cùng cũng không nhìn bức tranh chăm chú nữa.

"Anh ấy đâu?" Cô nhẹ nhàng đặt bức tranh sang một bên, nhìn về phía Mạnh Phương Ngôn, bình tĩnh hỏi.

Mạnh Phương Ngôn nhìn Chúc Tịnh trước rồi quay đầu lại nói với cô: "Từ sau khi bọn anh ra khỏi phòng thẩm vấn, anh có hỏi cậu ấy định tới không. Cậu ấy nói có việc khác cần đi, chỉ nhờ anh mang cái này đến cho em".

Cô gật đầu, không nhận ra bất kỳ cảm xúc vui buồn mừng giận nào trên mặt.

"Chúng ta ăn cơm đi." Mạnh Phương Ngôn một tay ôm Chúc Tịnh, vội vàng làm dịu bầu không khí: "Bà xã, anh sắp đói chết rồi, bây giờ anh có thể anh nguyên một cái đầu bò".

Chúc Tịnh chăm chú nhìn Lăng Họa rồi nhẹ nhàng vỗ lên đầu Mạnh Phương Ngôn: "Em nhìn anh ăn, không ăn hết tối nay anh ngủ phòng sách cho em".

Hôm nay Chúc Tịnh tan làm sớm ở bệnh viện để về nhà, làm cả một bàn đầy thức ăn ngon, còn uống kèm với rượu vang. Mọi người ngồi quây xung quanh, vui vẻ nâng ly.

"Nào, chúc nhân vật chính của chúng ta sinh nhật vui vẻ!" Chúc Tịnh ho một tiếng, nói với mọi người: "Hy vọng cô ấy năm nào cũng 18 tuổi, được như ý nguyện, ôm hết mỹ nữ trên đời".

"Cheers!" Lăng Họa cười tí mắt uống cùng mọi người: "Cảm ơn người bạn thân nhất, Tịnh gia đại nhân, Mạnh phiền phức, Tiểu Kỳ Tịch đáng yêu, còn cả A Úc và Peter Pan nữa. Cảm ơn mọi người đã ở đây cùng mình đón sinh nhật. Mình thật không ngờ sinh nhật năm nay lại được ở bên mọi người ở nước A, mình rất vui".

"Cheers!"

Tiểu Kỳ Tịch nhỏ tuổi nhất, người cũng bé, nhưng sức ăn thì kinh hoàng, gần như tương đương với lượng ăn của bố nó. Nó nhai com trong miệng mà còn âm ỉ đòi cắt bánh gato.

Đến khi thấy mọi người cũng đã ăn gần xong, Chúc Tịnh chuẩn bị xuống bếp lấy bánh. Lăng Họa đứng lên, cùng cô ấy đi vào bếp.

"Là Tiramisu phải không?" Cô ghé vào bệ bếp, ngó đông ngó tây.

"Vâng, dĩ nhiên là vị tiramisu cậu thích nhất rồi." Chúc Tịnh lấy bánh gato từ trong tủ lạnh ra đặt lên bệ, quay người lại nói với cô: "Hôm qua mình dẫn Kỳ Tịch vào siêu thị mua nguyên liệu, hôm nay về nhà làm cho cậu. Bao nhiêu năm qua mình chưa làm cho Mạnh Phương Ngôn nửa cái bánh nào, lát nữa chắc anh ấy sẽ khóc ngất cho coi".

"Tịnh gia, mình yêu cậu." Lăng Họa ôm chặt Chúc Tịnh, cọ cọ mặt vào cổ cô ấy.

"Được rồi, sao giờ cậu làm nũng thế hả?"

"Quà của mình đâu?" Cô cười tí mắt xòe tay ra trước mặt Chúc Tịnh.

Chúc Tịnh lờm cô: "Chưa thấy ai đòi người ta quà sinh nhật thẳng thắn như cậu đấy".

Cô nhún vai: "Cậu cứ nói thẳng đi, tặng mình lì xì dày không? Hay là mua cái túi xách?".

"Mình không lì xì cậu, cũng không mua túi cho cậu, mấy thứ đó cậu đâu thiếu." Chúc Tịnh nghiêm túc nhìn cô: "Quà sinh nhật của mình là vé máy bay một chiều từ nước D về nước A. Chỉ cần ngày nào sống ở đó cậu không còn vui nữa, hay bất kỳ khi nào khác, chỉ cần gọi điện thoại cho mình, mình sẽ mua vé máy bay cho cậu. Cậu có thể lựa chọn từ đó về sau không bao giờ quay trở lại nữa".

"Vẫn câu hỏi cũ, cậu nuôi mình chứ."

"Mình nuôi cậu."

Lăng Họa nhìn Chúc Tịnh, cảm thấy sống mũi hơi cay, nhưng vẫn kiềm chế, mỉm cười lắc đầu: "Trước kia cậu có bao giờ biết lãng mạn đâu.

Chúc Tịnh, cậu khác rồi, sau khi làm mẹ hiền vợ đảm, cậu thật sự rất 'chua'".

Chúc Tịnh khoanh tay nhún vai: "Vậy thì còn một câu cuối cùng chua hơn, cậu nghe cho rõ đây".

"Lãng Họa, cứ làm những gì cậu muốn làm, nếu sai đó là lỗi của mình."

Đây là người bạn tốt nhất của cô, cũng là người hiểu cô nhất trên đời này. Từ trước tới nay, người này quá hiểu cô muốn làm gì, bứt rứt chuyện gì, buồn bã chuyện gì, cho dù cô không nói, cô ấy cũng hiểu.

Phải, có gì đáng sợ đâu, sai thì sao chứ? Thua cuộc thì sao chứ?

Lãng Họa im lặng vài giây, không nói gì nữa, chỉ ôm Chúc Tịnh thật chặt: "Được, vậy cậu hãy đợi điện thoại của mình. Tới lúc đó dù cậu có thấy phiền muốn đuổi mình đi, mình cũng sẽ không đi đâu".

"Đến đi." Chúc Tịnh bật cười, vỗ lưng cô: "Đùa à, làm sao cậu phiền bằng tay họ Mạnh kia chứ".

...

Mọi người cùng nhau thổi nến, ăn bánh gato. Lãng Họa nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ rồi.

Phó Úc và Ông Vũ hôm sau phải bay gấp về nước D nên ra về trước. Tiểu Kỳ Tịch ăn no nên buồn ngủ. Mạnh Phương Ngôn bèn chăm sóc cậu con trai tắm rửa nghỉ ngơi. Chúc Tịnh cùng cô đi bắt xe.

Trước khi cô lên xe, Chúc Tịnh không nói gì cả, chỉ ôm chặt cô lần nữa. Lên xe rồi, cô suy nghĩ một lát rồi nói với bác tài: "Phiền anh cho tôi tới Đại học H".

"Vườn trường Đại học H chắc là đóng cửa lâu rồi thì phải." Trước khi lái xe đi, tài xế nghi hoặc hỏi: "Nửa đêm nửa hôm rồi".

"Không sao ạ." Cô nói: "Cứ đến Đại học H".

Mặc dù nghi hoặc nhưng người tài xế vẫn đi theo. Đại học H không xa nhà Chúc Tịnh, chưa đầy nửa tiếng đã đến nơi.

Sau khi xuống xe, Lăng Họa nhìn ngôi trường mình đã học suốt bốn năm trời đang chìm trong bóng tối, bỗng chốc mọi kỷ niệm chợt ùa về.

Tình cảm của cô với trường cũ rất sâu đậm. Ở đây, cô đã hoàn thành bốn năm học nhiều kiến thức, kết bạn với rất nhiều người, làm vô số chuyện thú vị. Nhưng cũng vì nơi đây có quá nhiều kỷ ức với Lộ Tân Viễn nên sau khi họ chia tay, cô không dám quay lại thăm lấy một lần.

Đứng trước cửa ngắm nhìn một lúc, cô thuận thực đi cửa ngách vào trong trường. Theo kinh nghiệm nhiều năm của cô, cánh cửa này thường xuyên không khóa. Cô đẩy nhẹ một cái, quả nhiên đã bật ra.

Vườn trường về đêm yên ắng tĩnh mịch. Khu ký túc xá cách khu giảng đường một khoảng nhất định. Thường thì giờ này trong trường không còn ai, cô cũng không cố giấu giếm bước chân của mình, cứ thế chầm chậm tản bộ.

Đi qua hồ nhân tạo, qua sân bóng rổ, qua sân tennis, qua căng tin rồi qua thư viện.

Cô nhớ lại, cô và Lộ Tân Viễn đã từng ngày ngày đi trên con đường này. Vì cô thích ngủ nướng nên anh ấy thường mua sẵn quà sáng để cô vừa đi vừa ăn. Sau đó anh ấy sẽ ở bên cạnh dìu dàng vỗ lưng cho cô. Còn có lúc tan học về, Đốc Mẫn sẽ cùng cô đánh tennis. Trong lúc đánh, cả đám các em thần tượng Đốc Mẫn sẽ lại vây lấy cổ vũ cho anh ấy.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của cô reo vang. Cô lấy ra nhìn rồi bắt máy.

"Chúc mừng sinh nhật." Đầu kia, giọng Đốc Mẫn uể oải vang lên.

"Anh chúc cũng muộn quá đấy." Cô lắc đầu: "Thế này là vừa ra khỏi vòng tay em nào, rảnh quá nên mới nhớ ra chứ gì".

"Em không biết hả, anh cố tình đấy." Đốc Mẫn khẽ ho một tiếng: "Anh thích làm người chúc cuối cùng, bọn họ toàn tranh làm người chúc đầu tiên, nhưng người cuối cùng mới là đặc biệt nhất".

"Được, vậy-cảm-ơn-anh!" Cô cố tình kéo dài giọng.

Độc Mẫn bật cười, giọng lè nhè: "Anh mua xong quà sinh nhật cho em rồi, máy chơi game VR bản mới nhất mà em ao ước, khi nào em về anh mang qua".

Cô cười tươi rói: "Độc thiếu gia đẹp trai nhất trên đời".

"Hơn Tạ Tu Dực chứ?"

"... À thì... vẫn là Tạ Tu Dực đẹp hơn."

"... Lòng lang dạ sói!"

Cô bật cười: "Anh đoán coi em đang ở đâu?".

"Hm?"

"Ở Đại học H."

Đầu kia, rõ ràng Độc Mẫn đã trầm mặc mấy giây: "Em chạy qua đó làm gì?".

"Chỉ là muốn về thăm thôi, thật sự... cảm thấy mình già rồi." Cô đứng trước cửa thư viện xoay một vòng: "Anh còn nhớ khi xưa trước kỳ thi chúng ta hay tới thư viện làm đề, làm đêm làm ngày đến khi trời sang không".

"Nhớ, có một tối em uống kỷ lục tới bảy cốc café, cuối cùng vẫn ngủ gục."

"... Anh thật sự rất phiền."

"Hahaha..." Độc Mẫn phá lên cười: "Khi nào em về?".

"Chủ Nhật."

"Được, Chủ Nhật gặp lại, anh tới đón em."

Ngất máy, cô chuẩn bị đi vào trong khu giảng đường.

Đi được vài bước, cô bỗng dừng lại, quay người.

Chẳng biết từ lúc nào Cù Khê Ngung đã xuất hiện sau lưng cô. Trong bóng tối, anh mặc đồng phục đặc công, hai chân tách ra, uể oải ngồi trên bậc thềm vườn hoa sau lưng, yên lặng nhìn cô.

Lăng Họa giơ tay lên xem giờ.

Chỉ còn ba phút nữa là tới 12 giờ, sinh nhật của cô sắp qua, ngày hôm sau đã sắp đến.

"Tranh của anh đã được mang đến rồi, tôi nghĩ có lẽ anh sẽ không xuất hiện nữa." Cô đứng nguyên tại chỗ, nói.

Ánh mắt Cù Khê Ngung dừng lại trên chiếc USB nhỏ xíu trên người cô: "Em biết tôi sẽ tới".

Rõ ràng cô biết anh nắm rõ hành tung của cô trong lòng bàn tay, cô có tình dự anh đến đây.

Lăng Họa khẽ cười, chậm chậm đi về phía anh, đứng trước mặt anh: "Cù Khê Ngung, có phải từ rất lâu trước kia anh đã gặp tôi rồi không?".

"Trước khi gặp ở Berker Palace, trước cuộc gặp dưới khu nhà ở nước A ba năm trước, thậm chí là rất lâu rất lâu về trước anh đã biết tôi rồi phải không?"

Anh khẽ ngẩng đầu lên, nhìn cô: "Phải".

"Khi tôi còn đang học đại học anh đã gặp tôi rồi, đúng không?" Ánh mắt cô bình thản, nhìn thẳng vào mắt anh.

"Phải."

Giọng anh hơi khàn, biểu cảm cũng vẫn điềm tĩnh như mọi khi.

"Cảm ơn món quà của anh." Rất lâu sau, cô nhẹ nhàng quay người, chuẩn bị rời đi.

Cô biết rõ, cho dù cô muốn biết mọi duyên phận và khởi đầu, anh cũng sẽ không kể với cô.

Còn chưa kịp, cánh tay đã bị anh từ sau giữ lại.

Cô không động đậy, cũng không quay lại. Anh bèn kéo thẳng người cô lại, ép cô đứng đối diện mình. Anh bọc cô trong vòng tay mình, hai tay nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

"Nơi này đều là ký ức giữa em và hắn." Anh bỗng nhiên cất lời bằng giọng không cảm xúc.

Lăng Họa sững người rồi nói tiếp: "Vậy thì sao?".

Anh rướn môi cười: "Em quên lúc ở liveshow của Tạ Tu Dục tôi đã làm gì sao?".

Cô cười thản nhiên: "Lần này anh lại định phủ lấp ký ức của tôi và anh ấy sao?".

Anh không nói gì chỉ đứng dậy kéo cô tới một góc không người gần vườn hoa. Ở đó có một chiếc ghế đá nhỏ, xung quanh toàn cây và hoa, một chút gió cũng không có, im phăng phắc.

Cù Khê Ngưng ngồi xuống ghế đá, một tay dùng sức kéo cô qua, khiến cô buộc phải ngồi lên đùi anh, giống như lần trước ở khách sạn.

Bốn mắt nhìn nhau giữa đêm đen tĩnh mịch, anh nhìn vào mắt cô, giơ tay vuốt tóc cô, vài giây sau, cất giọng khàn khàn: "Sinh nhật vui vẻ".

Chỉ bốn chữ đơn giản, hôm nay cô đã nghe quá nhiều người nói, cả những phiên bản bằng các thứ tiếng khác nhau của đồng nghiệp ở tòa nhà Chính phủ, cũng có những câu chúc của bạn bè, còn cả những người bạn nhắn tin chúc qua điện thoại... Nhưng không hiểu vì sao, giây phút câu nói này bật ra từ anh, cô lại cảm thấy con tim mình run rẩy.

Cô nghĩ, có thể cuối cùng cô cũng đã phân nào hiểu ra tâm trạng phức tạp mấy ngày nay của mình là gì.

Do dự, ngập ngừng, chờ đợi, buồn bã, mông lung, giần vặt... Lúc này đây, khi anh xuất hiện trước mắt, tất cả đều đã có đáp án.

Đáp án này đã từng là điều cô không mong muốn.

Nói xong câu này, Cù Khê Ngưng nhìn sâu vào mắt cô.

Nhíu mày, cô chột như hiểu ra điều gì: "Không lẽ anh định...".

Cô còn chưa nói tiếp, anh đã rướn môi, hôn lên môi cô, tay kia chậm rãi lần vào trong vạt áo của cô.

Lăng Họa cảm nhận được bàn tay anh thuần thực lần ra sau lưng cô. Anh nhẹ nhàng cởi áo lót của cô, sau đó di chuyển tới dưới xương quai xanh, vân vê, vuốt ve. Cô thấy vậy liền cắn vào môi anh một cái, không mạnh không nhẹ.

Cô hơi đẩy anh ra một chút, giờ tay giữ chặt cằm anh, thở không ổn định: "Lần này nếu vẫn chỉ muốn làm dạo đầu thì anh có thể rút ngay bây giờ cho tôi".

Cù Khê Ngưng nhướn mày, không hề nổi giận vì hành động cợt nhả của cô: "Giờ ngón giữa, giữ cằm, em được lắm".

"Từ ngày đầu tiên nhìn thấy tôi, anh nên biết tôi là người thế nào." Cô hừ một tiếng, hướng tay xuống dưới, "soạt" một tiếng, cởi phăng khóa quần của anh ra.

Anh một lần nữa giữ tay cô lại.

"Có làm không?" Cô nhìn thấy một ngọn lửa nhỏ cùng một chút giằng co, do dự thoáng qua nơi đáy mắt anh.

Cù Khê Ngưng nuốt nước bọt, vô cùng gợi cảm.

"Có làm hay không?" Bàn tay không bị anh giữ của cô như một con rắn linh hoạt quấn vào nơi khóa quần của anh, rồi luồn vào trong.

Dục vọng đang dung bị cắt đứt của cô hôm đó đã hoàn toàn được châm lên. Cho dù cô có năm mơ cũng chưa từng nghĩ mình lại dám làm mấy chuyện bại hoại này ngay tại ngôi trường đã học bốn năm trời, một việc làm mà sau này bình tĩnh lại cô sẽ hối hận... Nhưng bây giờ cô không muốn dừng lại chút nào.

Cổ họng anh bật ra một âm thanh trầm thấp, một tiếng thở thoải mái.

Cảm nhận được sức chống đỡ của anh mỗi lúc một yếu dần, cô nâng người ngã về phía trước, dựa sát vào anh. Vì hôm nay cô mặc váy, nên gần như không cởi đã có thể thoải mái nhẹ nhàng hoàn thành việc này.

Mồ hôi trên trán Cù Khê Ngưng rỏ xuống cánh tay cô.

Cô nhìn khuôn mặt khao khát dục vọng và chút khống chế cuối cùng của anh, đưa lưỡi, nhẹ nhàng liếm cằm anh, công kích cú trí mạng cuối cùng.

"Anh có muốn tôi không?"

Một giây sau, đáy mắt anh nổi cơn bão tố.

Anh ôm chặt eo cô, ấn cả người cô xuống...

~Hết chương 25~

***Lời tác giả: Các bạn chỉ cần để lại năm chữ thôi: Tang đại vương uy vũ!**

Tịnh gia có phải bạn tốt số 1 trên đời không? Đại đế mặc áo đặc công có đẹp trai không? Và... Tiểu Họa khi trở thành hồ ly tinh có phải rất gợi cảm không...

***Xi poi: "Mọi người đều trưởng thành cả rồi, sương một đêm, ai có được cái lợi của người ấy. Tôi tin rằng chuyện này chẳng có gì thú vị để mang ra làm điểm yếu."**

Chương 26: Chỉ còn hoài niệm, không còn tình yêu

Từ ngoài nhìn vào, quần áo trên người họ vẫn rất chỉnh tề. Nhưng chỉ có bản thân họ biết, dưới vạt váy của cô đang có chuyện gì xảy ra.

Để cô gắng không phát ra tiếng động, cô cố cắn chặt môi mình, dùng cơ thể phối hợp với động tác của anh. Một tay anh giữ chặt lấy vòng eo thon của cô, một tay kia thì mon man trên bắp đùi trắng muốt.

Nhìn vẻ yêu kiều của cô, ngọn lửa nơi đáy mắt anh mỗi lúc một rực rỡ hơn.

"Thoải mái không?" Cô khẽ thở dốc, thì thầm bên tai anh.

Một giây sau, anh nặng nề nâng cơ thể của mình lên, hài lòng khi thấy cả người cô mềm nhũn ra.

Sao cô có thể là đối thủ của anh được?

"Xem ra em thích được ở trên."

Cù Khê Ngung nhẹ nhàng xoay chuyển cục diện, ngữ khí cứng rắn: "Thật trùng hợp, tôi cũng thích em ở trên tôi".

Tiếp sau đó, động tác của anh như cuồng phong vũ bão, hung hãn dữ dội, đòn nào cũng trí mạng.

Cô cảm nhận được sự khăng khít giữa hai cơ thể, ánh mắt lưu luyến khóa chặt trên khuôn mặt anh.

Eo gài như bị anh kẹp đứt, cô không thể kiểm soát được chính mình, đành dựa vào vai anh để kiềm chế tiếng kêu và ngâm nga của bản thân, mặc cho sự dẫn dắt của anh kéo cô lên tới đỉnh.

Lăng Họa vừa mệt vừa tức, ý muốn làm chủ cả quá trình vui vẻ lần này đã hoàn toàn tan thành bong bóng.

Vốn dĩ, cô cho rằng sự do dự lần trước của Cù Khê Ngung ắt phải có nguyên nhân. Cô nghĩ mãi vẫn không hiểu nguyên nhân đó là gì, chỉ cảm

thấy khả năng cao nhất là anh có người yêu trong lòng. Nhưng từ sau khi em gái anh tới tìm mình, cô đã không còn bất kỳ lần cần nào nữa.

Từ nay, cô sẽ không suy đoán tâm tư của anh nữa, bây giờ cô chỉ muốn đạt được nguyện vọng của mình.

Nhưng cô nhận ra anh vẫn dần vất, tuy vậy chút ngập ngừng cuối cùng ấy đã bị sự xúi bẩy toát ra từ khắp mọi nơi trên cơ thể cô hóa giải hết.

Phải, ngay sau sinh nhật, cuối cùng cô đã được như ý nguyện.

Lý trí của Cù Khê Ngung thì vẫn hiện diện ở đó, vì anh kiểm soát chặt chẽ, không lệch chút nào, ngay trước khi kết thúc anh đã rút ra.

"Xong rồi?" Cô đầm đìa mồ hôi dựa vào người anh, nhìn anh lấy khăn lau cho mình rồi trêu chọc bằng ngữ khí lạnh nhạt: "Hóa ra khoảng cách âm của anh cũng chỉ được đến vậy?".

Lau xong, anh nhìn cô rồi cởi chiếc áo khoác đặc công trên người xuống, đắp cho cô, đồng thời chỉnh trang lại váy vóc và bế bổng cô lên.

"Đừng có rơi xuống đấy." Anh đặt hai tay cô vòng lên cổ mình rồi buông một câu duy nhất ấy.

Giữa vườn trường không một tiếng động, anh cứ thế bế cô đi thẳng ra ngoài.

Lăng Họa cũng không phản kháng, để mặc cho anh bế, ngắm nhìn khuôn cằm cương nghị của anh và nét mặt vô tình đã trở lại, thậm chí trông biểu cảm còn khó coi hơn thường ngày.

Anh luôn luôn đeo một lớp mặt nạ để thị uy, hoặc có khi lớp mặt nạ này đã hòa làm một với con người thật của anh rồi. Cho dù ban nãy cô đã thân mật với anh như thế, cô vẫn không nhìn rõ được khuôn mặt thật đằng sau nó.

Thật là khó tin, một giây trước, người đàn ông này vẫn còn mây mưa với cô.

Anh bế thẳng cô lên xe, đặt cô ngồi vào ghế lái phụ, còn mình lên ghế lái.

Đóng cửa xong, anh không cho xe chạy ngay.

"Đáng nhẽ bây giờ anh phải cảm thấy sung sướng khắp người chứ?" Cô thất dây an toàn, buông một câu nhẹ tênh: "Làm gì mà mặt bí xị như vậy?".

Anh nhìn thẳng về phía trước, lạnh giọng hỏi: "Đây chính là những gì em muốn?".

Cô bị hỏi đến ngây người, lát sau mới bật cười: "Chắc là vậy".

Cù Khê Ngung quay đầu nhìn cô, ánh mắt lại xuất hiện một tầng phức tạp.

"Những chuyện xảy ra hôm nay và mấy ngày trước đều sẽ ở lại nước A này. Khi nào chúng ta quay về, chúng ta vẫn sẽ sống trong quỹ đạo của riêng mình. Tôi sẽ làm tốt những việc tôi nên làm, cũng mong anh giữ nguyên như ban đầu." Cô từ tốn nói ra toàn bộ kịch bản đã sắp xếp sẵn: "Mọi người đều trưởng thành cả rồi, sướng một đêm, ai có được điều người ấy cần. Tôi tin là chuyện này chẳng có gì để mang ra làm điểm yếu".

Anh trầm mặc một lúc, cuối cùng cũng khởi động xe, ngũ khí rơi xuống điểm băng: "Xem ra làm xong kéo quân bỏ đi đâu phải chỉ là đặc quyền của đàn ông".

Cô cảm nhận được sự khó chịu ở một nơi nào đó trong người, nhìn ra ngôi trường Đại học H ngoài cửa sổ: "Anh cũng đâu có thiệt, anh quả thực đã thành công làm mới lại ký ức của tôi về nơi này".

Từ nay về sau, mỗi khi tới đây cô sẽ chỉ nhớ về đêm sinh nhật này, ký ức về việc cô đã cùng Cù Khê Ngung làm cạn những chuyện phong trần ở một thánh địa thanh cao như thế này.

Đã không còn Lộ Tân Viễn của bốn năm trước nữa.

Cù Khê Ngung nhìn chăm chú con đường trước mặt. Rất lâu sau anh mới nói: "Tôi và hãn khác nhau".

"Thế ư?" Trong giọng cô toát lên một vẻ khinh thường: "Khác chỗ nào?".

"Em và hắn là quá khứ, còn tôi và em..." Nói tới đây, anh bỗng ngưng bật.

Trái tim cô run lên, ánh mắt cũng không còn ổn định: "Tôi và anh là gì?".

Anh lại không nói tiếp nữa.

Lăng Họa nhìn màn đêm sâu hun hút trước mặt, đang mất dần chút ánh sáng cuối cùng.

Khi tới khách sạn, cô mở cửa xe trước, đồng thời lấy chiếc thẻ luôn mang bên mình xuống.

Cô ngồi trước mặt anh, gỡ chiếc USB treo trên đó xuống, chiếc USB chưa từng rời khỏi cô kể từ ngày anh đưa nó cho cô.

Cô đặt nó vào khoảng trống giữa hai người rồi bước xuống, không nhìn mặt anh.

"Bye, Chase."

Hai ngày cuối cùng ở nước A, cô cùng Paul hội đàm với một số nhân vật quan trọng, trong lúc làm việc không suy nghĩ chuyện gì khác, cũng không còn ngơ ngẩn như mấy hôm trước đó.

Việc thăm vấn kẻ nội gián trong Chính phủ và đầu mối của tổ chức khủng bố được tiến hành theo đúng quy trình. Mà theo lời của những người khác, sáng thứ Bảy, Cù Khê Ngung đã bay thẳng về nước D rồi.

Anh đã hoàn thành nhiệm vụ lẻ của mình. Những việc sau đó anh cũng không cần phải nhúng tay vào. Huống hồ ở đây cũng không có lý do nào khác cần anh phải ở lại.

Chủ Nhật, trên đường ra sân bay, Mark đích thân tiễn họ. Thông thường những việc như thế này không cần Mark ra mặt, từ đó cũng có thể nhận ra quan hệ riêng tư của Mark và Paul thật sự rất tốt.

Trước khi họ xuống xe đi vào sân bay, Mark và Paul ôm nhau một cái thật chặt. Mark nắm tay Paul, cười nói: "Thượng lộ bình an nhé, ông bạn

già".

"Cảm ơn ông đã tiếp đón và chăm lo suốt chuyến đi này." Paul cũng cười tươi, chỉ vào vết thương còn đang băng bó của mình và đùa: "Còn bắt tôi mang quà kỷ niệm về nữa".

Mark cười phá lên: "Mau đi đi".

Paul vẫy tay với Mark, điệu bộ chuẩn bị bước xuống.

"Hy vọng sẽ gặp được ông sớm." Mark bỗng nhiên vỗ vai Paul.

Paul quay đầu lại nhìn Mark.

Cô đứng bên quan sát hết tất cả. Thường thì mấy lời tạm biệt đó rất hiếm gặp, nhưng cô chú ý thấy ban nãy ánh mắt Mark như còn điều gì sâu xa hơn, dường như đằng sau còn có lời muốn nói.

Sớm là bao lâu? Hai người họ, một người là Phó Chủ tịch nước D, một người là Chủ tịch nước A, thường thì không hay gặp mặt, nhiều lắm là hai, ba lần một năm, thế nên câu nói này rất nhiều ẩn ý.

Paul không trả lời, chỉ vỗ vỗ cánh tay Mark rồi đi ra.

Chuyến bay dài mười mấy tiếng đồng hồ đủ khiến cô đầu vầng mắt hoa. Vừa xuống máy bay, mở di động ra cô đã nhìn thấy tin nhắn của Đốc Mẫn. Anh ấy nói đã đợi ở bãi đỗ xe đến ê ẩm cả người rồi. Cũng may Paul không giống Cù Khê Ngưng, không đến mức vừa ngồi một chuyến bay dài xong đã hùng hục lao đầu vào làm việc như gà chọi. Paul bảo tài xế đưa thẳng ông về nhà, vậy là cô không cần phải lo cho Paul nữa, có thể đi tìm Đốc Mẫn ngay.

Lên xe rồi, Đốc thiếu gia cười tí mắt đưa cho cô một hộp dương chi cam lộ: "Mời em".

Cô đón lấy, vỗ vai anh ấy: "Không uống công nuôi anh".

"Cô Lãng làm việc vất vả rồi, còn cần tiểu nhân phục vụ cô cái gì nữa không?"

"Nước."

Độc Mẫn lập tức đưa chai nước cho cô.

Cô lại nhướn mày: "Vậy có phục vụ của mấy anh cơ bắp không?".

Anh ấy giả vờ ôm lấy hai vai: "Tiểu nhân không bán thân ạ".

Lăng Họa lườm nguýt: "Đông đánh chết đi được".

Mắng xong, cô bỗng có chút thất thần.

Uống một ngụm nước rồi, cô bắt đầu yên lặng ngồi ăn dương chi cam lộ.

"Lần này em ở nước A thật sự quá nguy hiểm rồi. Lúc xem tin tức, anh không dám tưởng tượng em đang ở hiện trường." Độc Mẫn vừa lái xe vừa nói chuyện với cô.

"Phải đấy." Cô nói: "Em không dám nhớ lại cảm giác lúc đó nữa".

"Thật ra anh vẫn luôn nghĩ, đội đặc công sao có thể tìm ra em và giải cứu nhanh như vậy được?"

Ánh mắt cô trống rỗng, lát sau cô mới trả lời: "Không biết nữa, mạng lớn chẳng".

Dọc đường từ sân bay về nhà, Độc Mẫn cứ cười hi hi ha ha chọc cô suốt, còn lấy chiếc máy chơi game VR mới cóng từ ghế sau lên trên cô. Cô cũng đáp lại Độc Mẫn, nhưng trông vẫn ít nhiều không tập trung.

Tới nhà cô, anh ấy chuyển cả hành lý và máy chơi game lên nhà cho cô.

"Lăng Họa." Đặt máy chơi game lên mặt bàn xong, Độc Mẫn bỗng nhiên gọi giật cô lại: "Ở nước A em còn gặp chuyện gì khác không?".

Cô chuyển hành lý vào phòng ngủ: "Không có".

"Thế à?" Độc Mẫn nghiêm mặt: "Không liên quan gì tới Lộ Tân Viễn?".

"Không."

"Chase?"

Lăng Họa đi rửa tay rồi ra ngoài, nhìn anh ấy, mỉm cười đẩy anh ấy ra ngoài: "Vị bằng hữu ơi, anh đừng lo lắng nữa, mau về với các em của anh đi".

Độc Mẫn mấp máy môi, dường như định nói câu gì. Đôi mắt đẹp của anh ấy cứ nhìn cô chăm chăm, nhưng lời đã đến bên miệng anh ấy lại không nói nữa.

"Em cố gắng nghỉ ngơi đi." Anh ấy khó xử lắc đầu: "Có chuyện gì cứ gọi cho anh".

"Em biết rồi." Cô tiễn anh ấy ra cửa thang máy.

Bóng Độc Mẫn vừa khuất, di động của cô liền rung lên. Cô cầm lên xem, là Lộ Tân Viễn bật tin máy hôm nay.

Lộ Tân Viễn: Tiểu Họa, còn năm phút nữa là anh tới nhà em, em xuống dưới một lát được không?

Cả người cô cực kỳ mỏi mệt, nhưng dù đánh được chữ "Không" ấy ra, suy nghĩ xong cô vẫn xóa đi.

Năm phút sau, cô đứng dưới nhìn thấy xe của Lộ Tân Viễn từ ngoài đi vào, đỗ vững vàng trước mặt cô.

Lộ Tân Viễn từ trong xe đi ra, vừa nhìn thấy đã rào bước đi tới.

"Tiểu Họa." Anh nhìn trán cô: "Vết thương đỡ hơn chưa?".

"Ừm." Cô gật đầu.

"Trông em gầy đi đấy, có phải mấy ngày nay rất cực không? Không được nghỉ ngơi đầy đủ?" Anh quan tâm nhìn cô: "Anh đưa em đi ăn chút gì bồi bổ, được không?".

Cô im lặng mấy giây: "Em vẫn ổn, không cần đâu".

Lộ Tân Viễn cắn răng, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt và cơ thể mỏng manh của cô: "Tiểu Họa, anh có thể ôm em không?".

Ánh mắt Tiểu Họa sáng lên, cô ngẩng đầu nhìn anh, rồi từ từ lắc đầu.

Bao nhiêu buồn bã và đau khổ anh nhẫn nhịn quá lâu cuối cùng cũng bộc phát vào giây phút này.

"Vì sao chúng ta lại thành ra thế này chứ?" Giọng anh hơi run: "Tiểu Họa, anh còn điểm nào chưa đủ tốt? Hay dù anh có cố gắng thế nào cũng vĩnh viễn không bù đắp được những tổn thương ba năm trước? Trước khi em đi nước A, anh vẫn cảm thấy còn hy vọng theo đuổi được em lần nữa, nhưng bây giờ em..."

Cô cắn môi, bình thần, không nói gì.

"Em bị thương không muốn dựa vào anh, có chuyện cũng không muốn chia sẻ với anh. Anh đứng nguyên ở chỗ cũ, một mình chờ đợi, đợi chờ dù chỉ một cái quay đầu của em thôi. Anh nói rồi, anh có thể làm được như ba năm trước đây, thậm chí còn tốt hơn, vì anh vẫn yêu em."

"Những lời anh vừa nói là tâm trạng của em ba năm trước." Lát sau, cô cất giọng đều đều: "Nhưng em đã không còn quan tâm những tổn thương anh dành cho em nữa, em cũng không còn căm hận anh. Thật sự đấy, một chút cũng không, chuyện này ở trong lòng em đã qua rồi".

"Anh chưa cho qua được." Lộ Tân Viễn nói như đinh đóng cột.

"Anh muốn dính lại chiếc bình đã vỡ, nhưng cho dù có khôi phục lại nguyên trạng những vết nứt vẫn còn rành rành ra đó. Em không thể tự lừa mình lừa người... Lộ Tân Viễn, chúng ta không thể quay lại nữa đâu."

Anh mấp máy môi: "Vậy thì anh sẽ chuẩn bị một chiếc bình mới hoàn toàn, cái chính là em còn cần hay không".

Cô im lặng.

"Tiểu Họa, hãy nói cho anh biết, trong lòng em còn một chút tình cảm nào với anh không?" Giữa đêm khuya yên ắng, giọng anh rất khô: "Chỉ là một chút cũng được, anh sẽ tiếp tục cố gắng".

Rất lâu sau, cuối cùng cô cũng lên tiếng: "Chỉ còn hoài niệm, không còn tình yêu".

Hốc mắt anh đỏ sọng lên.

Cuối cùng Lăng Họa cũng không đành lòng nhìn thêm. Người cô đã từng yêu là thế giờ trở nên nhỏ bé như hạt bụi trước mặt cô, mà lần này, cô lại trở thành tên đồ tể tuyệt tình.

Phải, chuyện bất lực nhất trên đời chính là em quả thực đã từng yêu anh, nhưng dù có mãnh liệt hơn nữa cũng chỉ là "đã từng".

Cô quay người, chỉ nghe thấy giọng nói vô vọng của anh sau lưng.

"Vì tình yêu của em đã dành cho người khác rồi, đúng không?"

~Hết chương 26~

***Lời tác giả: Rất tốt, Đại đế của tôi, phải chăng nằm mơ anh cũng không ngờ chị Tiểu Họa có thể mặc quần áo và quay mông bỏ đi? Số âm của anh quá tệ rồi. Anh còn tiếp tục thế này, cẩn thận tôi tặng Tiểu Họa cho Đốc Mẫn đấy nhé!**

***Lời dịch giả: Phản đối tất cả những lời trên -_-**

Chương 27: Sharks only love blood

Cô đứng giữa bóng đêm, bỗng chốc thất thần.

Tình yêu?

Từ này hình như đã lâu lắm rồi không xuất hiện trong cuộc sống của cô. Ba năm trước khi từ nước A về nước D, cô đã không còn suy nghĩ đến tất cả những thứ liên quan tới hai chữ "tình yêu" nữa.

Cô từng cảm thấy bốn năm bên Lộ Tân Viễn đã tước đoạt khả năng yêu thương một người khác của mình. Cô sợ hãi khi nảy sinh tình cảm với người khác, vì chuyện này có thể khiến người ta ngọt ngào thì càng có thể khiến người ta đau khổ. Vậy thì so với khổ đau, cô thà lựa chọn không cần.

Như một lẽ tự nhiên, bất kỳ người nào xuất hiện bên cạnh cô sau Lộ Tân Viễn đều không thể khiến bất kỳ con sóng nào trong lòng cô xao động... cho tới khi Cù Khê Ngung xuất hiện.

Từ sự chán ghét, bài xích ban đầu tới sự kính sợ đành chịu về sau và cuối cùng là căng thẳng, trốn tránh... Thăm dò, trêu chọc nhau, nghi kỵ, dao động. Có những thứ chưa hề tồn tại giữa cô và Lộ Tân Viễn.

Lần đầu tiên cô thấy bối rối khi đối mặt với một người, không biết phải làm sao mới là đúng.

"Không làm được người yêu, vẫn có thể làm bạn bè."

Rất lâu sau, Lăng Họa vẫn không trả lời thẳng vào câu hỏi của Lộ Tân Viễn mà bình tĩnh nói: "Em mong anh được sống vui vẻ".

"Không có em, anh sẽ chẳng vui được là bao." Lộ Tân Viễn nhìn theo bóng lưng cô, cười nhợt nhạt: "Tiểu Họa, đáng đời anh để lỡ em. Có thể anh sẽ sống trong sai lầm này cả đời".

"Con người luôn phải nhìn về phía trước." Cô khẽ vẫy tay với anh: "Chỉ ít em chưa từng hối hận về bốn năm ấy".

"Đó là khoảng thời gian đẹp hạnh phúc nhất cuộc đời anh." Lộ Tân Viễn dụi mắt, làm như ban nãy chưa hề có chuyện gì xảy ra, dụi dàng nói: "Sau này chúng ta vẫn sẽ thường xuyên gặp mặt, em nhất định phải tự chăm sóc bản thân đấy".

"Ừm."

"Chúc ngủ ngon." Anh nhìn theo bóng cô khuất sau cánh cửa lớn, chút dụi dàng trên gương mặt từ từ tan biến, không còn dấu vết nào nữa.

Một giây sau, anh rút di động, gọi vào một số điện thoại.

"Chuyển tất cả những gì cậu đã điều tra được cho tôi trong vòng hai ngày tới." Sau khi đầu kia bắt máy, đôi mắt Lộ Tân Viễn trở nên sắc lạnh dưới ánh trắng: "Tôi sợ muộn nữa, đối phương đã ngồi lên djc ngại vàng, không còn cơ hội nữa".

...

Sáng hôm sau, Lăng Họa bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa.

Lịch trình ngày hôm nay của Paul sẽ bắt đầu từ trưa, buổi sáng để cô tùy ý ngủ bù. Mặc dù cô thức dậy vẫn còn gât ngủ nhưng cũng không thể tảng lờ tiếng chuông inh ỏi ấy được.

Sau khi mở cửa ra, cô liền thấy nhân vật chuyển phát cẩn thận đặt một vật to đùng, quen thuộc trước mặt mình: "Phiên chị ký nhận bill".

Cô dụi mắt, vò đầu liếc nhìn thứ ấy, nhú mày ký cho xong rồi cảm ơn.

Đóng cửa lại, cơn buồn ngủ ban nãy vẫn còn nồng đậm giờ đã tan đi quá nửa. Cô trầm mặc lấy dao rọc giấy ra mở món đồ.

Mở xong, cô bê bức tranh Cù Khê Ngưng tặng ở nước A vào phòng ngủ với khuôn mặt vô cảm.

Lúc đó Chúc Tịnh đã nói để cô cầm theo bức tranh lên máy bay quả thật là bất tiện nên đã đề nghị gửi thẳng tới nhà cô, giảm bớt phiền phức.

Cô gỡ bức tranh phong cảnh lúc trước xuống rồi treo bức mới lên.

Đứng trước khung tranh nhìn một lúc, cô bỗng nhiên đưa tay về phía góc trái bên dưới bức tranh.

Một thứ giống như thẻ cứng lộ ra một góc nhỏ bên cạnh khung tranh. Lúc trước ở nước A cô không có tâm trạng nhìn kỹ, thế nên không phát hiện ra góc nhọn này.

Cô nhẹ nhàng rút ra, quả nhiên là một tấm thẻ nhỏ đúng như cô dự liệu.

Sharks only love blood. (Cá mập chỉ thích uống máu.)

Cô nhìn hàng chữ đó, nhìn đi nhìn lại, tưởng tượng biểu cảm của anh khi viết dòng này tại một đêm tối ở nước A.

Phải chăng có một chút ngập ngừng và do dự?

Chắc là không có đâu nhỉ?

Vì anh là Cù Khê Ngung, chứ không phải một người bình thường nào khác.

Cá mập chỉ thích uống máu, chỉ có máu mới có thể tạo cho cá mập khoái cảm và cảm giác chinh phục, còn những thứ khác đều không lọt vào mắt nó. Một ngày nếu không còn máu nữa, cá mập sẽ quả quyết bỏ mặc mọi thứ.

Cô đặt tấm thiệp về lại chỗ cũ, nằm ngửa mặt lên giường, gác cánh tay che mắt lại.

Phải, ngay từ ban đầu cô đã biết, làm gì có chuyện gì ngoài ý muốn cơ chứ.

Cô vừa bước vào Berker Palace, GAGA liền nói muốn đến tìm cô.

Lăng Họa vốn đang ngồi sửa soạn hồ sơ nhìn thấy GAGA thì giật bản mình, lập tức kéo cô gái cao ráo xinh đẹp ấy qua một bên cửa sổ, hạ giọng hỏi: "Chu Đa Dư, cậu làm sao thế hả?".

Khuôn mặt yêu kiều luôn tràn đầy sức sống của GAGA lúc này cắt không còn hột máu. Bình thường đi làm cô ấy trang điểm rất kỹ càng,

phần son đâu ra đấy. Một cô gái ăn diện là thế hôm nay lại để mặt mộc hoàn toàn.

"Sao vậy?" Thấy GAGA không lên tiếng, cô hỏi lại lần nữa.

Hốc mắt GAGA hơi đỏ. Cô ấy ngẩng đầu lên, cố nén nước mắt vào trong rồi cất giọng khản đặc: "Không có gì, tối nay cậu có thời gian không? Mình có thể qua nhà cậu không?".

Cô rất hiếm khi thấy GAGA nói chuyện yếu ớt như vậy, cả người như hoàn toàn sụp đổ vậy.

"Không thành vấn đề." Cô ôm lấy người bạn chân thành duy nhất của mình sau bao năm lặn lội trong Berker Palace: "Có phải vì... Mục Tịnh không?".

GAGA dựa đầu vào vai cô, không trả lời.

Vậy thì đúng rồi.

Cô thầm thở dài một tiếng ngao ngán trong lòng rồi buông GAGA ra: "Tối nay xong việc mình qua tìm cậu".

Tiền GAGA đi rồi, cô xem lại một lượt lịch trình mới của Paul, ánh mắt hơi ngập ngừng.

Ba giờ, Paul sẽ cùng GKang, và... người bây giờ cô không muốn nhìn thấy nhất tổ chức cuộc họp, cô cũng phải có mặt.

Cô im lặng đọc lịch trình một lát rồi ngồi xuống, bình ổn lại tâm trạng, bắt đầu làm việc.

Từ nay về sau, ngày ngày cô sẽ phải gặp anh ở đây và phải đứng như cô nói, phải quan hệ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

...

Ba giờ đúng, cô cùng Paul đi vào văn phòng của GKang.

Trong căn phòng sáng trưng, Khang đại nhân ngồi ở bàn làm việc, hai bên là hai lá quốc kỳ quốc gia. Thư ký của ông ta, Tiểu Địch cùng Cù Khê Ngung, thư ký mới của anh và Mục Tịnh đều có mặt đông đủ.

Cô ung dung bình thản ngồi xuống bên cạnh Paul, lần lượt nhìn qua từng người một.

Sau khi ánh mắt cô va chạm với ánh mắt Cù Khê Ngung, cô vẫn bình tĩnh quay đi.

Chủ đề cuộc họp hôm nay là một dự án quan trọng mà Chính phủ sẽ khởi động vào cuối năm nay: Xây dựng khu vực nhà máy xí nghiệp tại thành phố P đồng thời giảm bớt tỷ lệ thất nghiệp ở các thành phố lân cận.

Chủ đề này thực tế đã nhiều lần được nhắc tới trong phạm vi cấp cao. Nhưng hai năm trước vì ngân sách nhà nước cùng hàng loạt các nguyên nhân khác, dự án đã bị tạm ngừng tiến độ. Dường như gần đây GKang đã hạ quyết tâm đưa vấn đề này lên chương trình hội nghị cấp quốc gia, cũng yêu cầu tất cả mọi người tiếp theo đây phải coi nó là việc quan trọng hàng đầu.

Thật ra trong lòng mỗi người ngồi đây đều hiểu rõ nguyên nhân GKang đột ngột tăng nhanh tiến độ của dự án này. Đợt bầu cử bốn năm một lần đang đến trước mắt, ông ta muốn tiếp tục ngồi lại Berker Palace thì bắt buộc phải trình ra được một dự án đẹp mắt có thể khiến tất cả nhân dân tin tưởng và khâm phục. Dự án khu công nghiệp một khi thành công tuyệt đối sẽ là lựa chọn số một để ông ta nắm trong tay tiếp tục tranh cử.

"Vậy nên, để đẩy mạnh dự án này, chúng ta buộc phải nói chuyện với trùm thành phố P, Gunter." GKang và mọi người đã thống nhất xong phần chung. Ông ta quay sang Paul: "Paul, ngày mai anh tới thẳng thành phố P một lần, ngồi nói chuyện với Gunter".

Nghe xong Paul im lặng, có phần ngập ngừng.

"Sao vậy?" Thấy nét mặt Paul như có vẻ không tán đồng, GKang bèn hỏi: "Đối với điểm này, anh có gì ngần ngại không?".

"Địa vị khi trước của Gunter ở Berker Palace cùng lập trường hiện tại của ông ta khá tế nhị, tôi lo rằng ông ta sẽ không để Berker Palace được lợi mà giúp chúng ta làm việc này." Paul vẫn thẳng thừng bày tỏ nỗi lo của mình.

GKang nhíu mày: "Nhưng anh cũng biết rõ, muốn làm chuyện này chúng ta không thể không đối mặt với Gunter".

"Thật ra chúng ta có thể ra tay ở cửa ngách, không nhất thiết đối đầu trực diện với Gunter."

"Vậy thì phiền anh nói cho tôi biết chúng ta nên tìm ai?" Việc Paul ba lần bốn lượt đùn đẩy đã khiến GKang tỏ thái độ không vui.

"GKang." Lúc này, Cù Khê Ngung im lặng ngồi bên cạnh nãy giờ bỗng nhiên lên tiếng: "Nếu ông và Paul không ngại, tôi có thể làm đại diện đàm phán với Gunter".

Tất cả ánh mắt đều tập trung về phía anh.

"Trước đây tôi đã tiếp xúc với Gunter mấy lần, vô cùng hiểu phong cách làm việc của ông ta. Có thể Paul không hiểu rõ ông ta lắm nên đưa ra bản khoản cũng không có gì đáng chê trách. Nhưng tôi cảm thấy tôi có thể kiểm soát được tham vọng của Gunter." Anh nói năng vừa khiêm tốn vừa gãy gọn, dường như khiến người ta không thể nhận ra rằng anh đang hạ thấp Paul.

Nhưng câu nói này của anh lại đúng là kết quả mà GKang mong muốn. Ông ta trầm tư mấy giây rồi nhanh chóng gật đầu: "Được, Chase, cậu làm đại diện cũng hợp lý".

"Được, vậy ngày mai tôi xuất phát."

GKang khẽ gật đầu, nét mặt lộ rõ vẻ hài lòng đối với anh.

Tất cả mọi người có mặt đều có thể nhận ra, nhưng lòng cô càng rõ như gương. Từ mấy hôm trước ở thành phố A, sau khi Cù Khê Ngung dẫn dắt đội đặc công quốc gia bắt được tên nội gián và đầu sỏ tổ chức khủng bố mà họ rờn rở hai tháng trời không bắt được chỉ trong vòng hai ngày, sự tán thưởng mà GKang dành cho Cù Khê Ngung đã tăng vọt như tên lửa. Sự thể hiện xuất sắc của anh khiến nước D nở mày nở mặt, và cũng khiến anh nâng cao địa vị.

Nhưng ngược lại, địa vị của Paul cũng vì thế mà càng lúc càng chênh vênh, một chi tiết nhỏ ban nãy lại càng đổ thêm dầu vào lửa.

Nói xong chủ đề chính, GKang và Cù Khê Ngung nói thêm vài chuyện ngoài lề. GKang hỏi anh mấy hôm trước ở nước A thế nào. Cù Khê Ngung đáp vài câu, rồi bỗng nói: "Từ sau khi xảy ra chuyện nội gián,

chính quyền nước A không còn ổn định nữa. Tôi thấy Mark rất lo âu, dường như vẫn còn thiếu một người ở bên cạnh cùng ông ấy đồng tâm hiệp lực quản lý đất nước".

"Đúng vậy." GKang gật đầu: "Trước mắt xem ra Chính phủ nước A tồn tại một mầm họa không nhỏ".

"Mark cũng rất đau đầu. Ông không biết đẩy thôi, trong khoảng thời gian ở đó, ông ấy liên tục tìm Paul cảm thán chuyện này." Bất ngờ, Cù Khê Ngung chĩa mũi nhọn câu chuyện về phía Paul: "Cũng khó trách hai người họ là bạn cũ lâu năm. Tôi thấy Mark chỉ muốn kéo Paul về làm Phó Chủ tịch của mình ngay thôi. Tôi nói có đúng không, Paul?".

Một nụ cười nhạt khắc trên gương mặt điển trai của anh, nghe có vẻ là đùa giỡn, nhưng thực chất nói câu này là anh đã ghim Paul vào ván đinh, đặt trước mặt mọi người, Paul không thể qua loa cho xong chuyện.

"Phải." Paul cười, nhưng đáy mắt không hề có nụ cười nào: "Ông ấy cũng vì 'bệnh nặng nên tìm bùa bác sỹ' đó mà".

"Nhưng tôi thấy Mark không hề có vẻ gì là đùa cợt." Cù Khê Ngung vẫn không buông tha cho Paul. Một giây sau, cô thấy anh bất ngờ chuyển ánh mắt về phía mình, từ tốn nói: "Rene, cô cũng nghe thấy, không phải sao?".

Ánh đèn trong phòng như tập trung cả lên người cô.

Paul nhìn cô, GKang nhìn cô, Mục Tịnh nhìn cô... Cù Khê Ngung càng quan sát cô chăm chú.

Ánh mắt anh vẫn giống như ngày đầu tiên cô quen biết, sắc bén, lạnh lùng, đắc thắng.

"Chase, tai mắt của anh đúng là phân bố không màng biên giới nhỉ." Lát sau, dưới cái nhìn của tất cả mọi người, cô tủm tỉm đáp lại: "Cho dù hai hôm sau phải truy bắt tội phạm, anh cũng không quên chú ý tới chuyện trong tòa nhà Chính phủ".

Paul lặng lẽ nở một nụ cười hài lòng.

Còn trong tầm mắt cô, chỉ có cô nhìn thấy, đáy mắt Cù Khê Ngung lóe lên một cảm xúc khó tả, dường như bị phụ lòng, rất khó chịu.

Khó chịu.

Anh cũng khó chịu ư? Có bằng cô không?

Chính anh tự tay đưa cô tới bên cạnh Paul, thanh gươm của vua Arthur trên tập thiệp trong sổ ghi chép nói rõ dụng ý của anh: Cô chính là thanh bảo kiếm sẽ trải qua rèn giữa chốn sa trường. Khi bảo kiếm đủ mạnh, cuối cùng sẽ vẫn quay trở lại với, cùng anh xưng vương.

Nhưng bây giờ cô là kiếm trong tay người khác, cô chỉ có thể bảo vệ người khác. Đây chính là điều anh hy vọng cô làm, không phải sao?

"Dù sao tôi cũng là người đứng đầu ngành ngoại giao, nắm bắt mọi thông tin mới càng tiến bước vững vàng hơn."

Rất lâu sau, Cù Khê Ngung mới nhẹ nhàng đáp lại.

Nhưng ngay lập tức, khi cả căn phòng yên ắng trở lại thì anh đột ngột lên tiếng: "Ngoài ra, GKang, trong chuyến đi tới thành phố P ngày mai, tôi hy vọng được đồng hành cùng Rene".

Anh nói với GKang, nhưng lại nhìn cô bằng ánh mắt không thể sắc hơn...

~Hết chương 27~

***Lời tác giả: Suốt năm năm viết sách của tôi, Đại đế chắc chắn được vinh danh là nam chính khó chơi số 1, còn tệ hại hơn cả Phó "tra nam", vì sự tệ hại của anh ấy không nằm ở việc anh ấy ra ngoài lăng nhăng với phụ nữ, mà là bạn hoàn toàn không biết anh ấy đang nghĩ gì và rốt cuộc định làm gì (Tiểu Họa đáng thương của tôi). Tiếp theo đây sẽ bước tới thành phố P với cao trào của quyển Trung, hãy chờ đợi tốc độ xe 1000km/h và những màn ngược.**

***Xi poi: "Cậu sẽ biến thành một con người hoàn toàn khác khi nào cậu yêu người ấy..."**

Chương 28: Vì cậu yêu anh ta

Cả căn phòng hoàn toàn im bật.

Lăng Họa sững sờ, gần như nghi ngờ không biết tai mình có vấn đề gì không.

Sắc mặt của những người khác cũng mỗi người kỳ lạ một kiểu. Paul trầm tư suy nghĩ với vẻ khác lạ. Đầu mày Mục Tịnh nhíu rất sâu. GKang và thư ký Tiểu Địch thì có phần khó hiểu. Duy chỉ có Cù Khê Ngưng là vẫn ung dung bình tĩnh như mọi ngày, làm như người vừa đưa ra yêu cầu quái đản này không phải là mình vậy.

Đùa cái quái gì vậy, anh dám nói ngay trước mặt GKang và Paul, đòi cô đi cùng anh tới thành phố P? Cô có thân phận gì? Anh đang mưu tính chuyện gì?

"Rene?" Yên lặng một lát, ánh mắt GKang chuyển sang phía cô: "Vì sao lại là Rene đi?".

"Vì lúc trước khi tôi tới thành phố P nói chuyện với Gunter, Rene cũng có mặt." Cù Khê Ngưng trả lời GKang ngay lập tức, nói như một lẽ đương nhiên, đến mắt cũng không chớp lấy một cái: "Ấn tượng của Gunter đối với cô ấy khá tốt, hơn nữa cô ấy cũng rất hiểu cá tính của Gunter cùng các cộng sự của ông ta, có thể giúp tôi hoàn toàn buổi đàm phán lần này một cách hoàn hảo hơn".

Lăng Họa cố gắng quản lý cảm xúc, liếc qua nhìn biểu cảm của Paul, trong lòng thì đã cuộn trào sôi sục.

"Paul, ý của ông là..." GKang dường như cảm thấy cách giải thích của anh không có gì thiếu hợp lý nên quay sang Paul.

Ánh mắt Paul lấp lánh, ông dịu dàng nói: "Nếu Rene cảm thấy tiện thì Chase cần tôi nhất định sẽ ủng hộ".

... Toi rồi.

Cô nhìn Cù Khê Ngưng, suýt chút nữa thì nuốt cả răng vào bụng.

Anh chơi cú này được đấy. Anh đòi cô trước mặt Paul, hỏi thẳng GKang trước. Chỉ cần GKang đồng ý, Paul sao dám nói không? Cho dù cô là người của Paul nhưng vì lợi ích chung của cả Berker Palace, mọi người đều phải đồng lòng hiệp sức, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện đương nhiên, Paul không thể chối từ.

"Được."

Cuối cùng, dưới ánh mắt của tất cả mọi người, cô hơi ngẩng lên, ánh nhìn như chỉ muốn đốt một lỗ trên mặt Cù Khê Ngung: "Tôi đi".

Sau khi ra khỏi văn phòng của GKang, Cù Khê Ngung giao tài liệu của mình cho thư ký mới, lạnh nhạt nói với Paul: "Tôi mượn Rene năm phút để thảo luận với cô ấy lịch trình ngày mai".

Paul im lặng coi như ngầm chấp nhận, quay người rời đi.

Mục Tịnh nhìn cô một cái với hàm ý sâu xa rồi đi trước theo thư ký mới của Cù Khê Ngung.

Cô cắn răng, cùng anh đi vào văn phòng.

Cửa văn phòng vừa khép lại, cô đã khoanh tay cười khẩy: "Mẹ kiếp, rốt cuộc anh muốn làm gì?".

Anh quay lại, điềm nhiên cầm cốc nước trên mặt bàn lên, giơ lên với cô, bờ môi gợi cảm bật ra một chữ: "Em".

"Ha..." Cô nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới: "Anh có 'lên' được không?".

"Tôi có làm được hay không em biết rõ mà."

"Tôi đã nói với anh rồi." Cô gằn từng từ từng chữ, mặt không chút nhiệt độ: "Tất cả mọi chuyện giữa hai chúng ta đã kết thúc ở nước A. Trở về đây, anh là anh còn tôi là tôi, không có bất kỳ liên quan dây dưa nào cả".

Anh uống một ngụm nước, cong môi vẽ đùa cợt: "Ba hôm trước em vẫn còn ngồi trên người tôi thở dốc, rên rỉ, cả người đỏ bừng, chớp mắt đã nói không dây dưa rồi. Ký ức của em chỉ có bấy giây thôi hả?".

Không ngờ anh dám trắng trợn nói ra những lời ấy, cô nghẹn lại, rồi cười: "Thủ đoạn hiện tại của anh đã hạ lưu, bỉ ổi tới mức cần phải nhắc

lại chuyện tình một đêm đó để khiến tôi ghê tởm sao?".

Anh đặt cốc xuống, đi tới trước mặt cô, nhìn cô từ trên xuống: "Ghê tởm? Tôi lại thấy em rất thoải mái và hương thụ".

Cách vài ngày cô lại được nhìn anh ở khoảng cách gần như thế này, vẫn cứ nhớ lại đêm cuối cùng họ ở nước A một cách thiếu kiểm soát.

Cảnh đêm rực rỡ, họ liêu mạng tìm tòi lẫn nhau. Cô không biết lúc đó anh nghĩ gì, nhưng chí ít có một khoảnh khắc, cô quả thực đã quên hết mọi trò chơi và bàn cờ, chỉ một lòng muốn hoàn thành mọi ảo vọng của mình về anh.

Ngủ với nhau rồi biết đâu cô sẽ không còn rối loạn tâm trí vì anh nữa. Ngủ với nhau rồi biết đâu sẽ không còn phiền não đau khổ vì anh nữa. Pháo hoa rực rỡ rồi tàn lụi, bữa tiệc vui vẻ rồi kết thúc, tất cả như một lẽ đương nhiên.

Cô những tưởng anh cũng như vậy, nhưng bây giờ xem ra anh không có ý định buông tha cho cô. Còn chính cô cứ ngỡ mình đã hoàn thành việc mình muốn làm, nhưng ai dè khi gặp lại anh, cô lại bắt đầu rối loạn.

"Chase."

Nhìn nhau một lúc, cô bình tĩnh ngược lên: "Sharks only love blood".

Ánh mắt Cù Khê Ngung lóe lên nhưng anh vẫn im lặng.

"Đây là nguyên tắc của anh, tôi cực kỳ tán đồng. Thế nên, cũng mong anh tuân thủ nguyên tắc của mình." Cô không muốn ở chung với anh trong một căn phòng nữa nên quay người đi ra ngoài: "Nếu đích thực anh cần tôi, dự án ở thành phố P tôi sẽ dốc hết sức giúp đỡ. Tôi sẽ làm tốt phận sự của mình, theo đúng suy nghĩ ban đầu chúng ta cùng hướng đến".

...

May mắn thay, sau đó Cù Khê Ngung không mang tới cho cô "bất ngờ" nào.

Trở về vị trí làm việc tới hơn sáu giờ thì Mục Tịnh xuất hiện trước bàn làm việc của cô.

"Tất cả lịch trình ngày mai tới thành phố P của cô và Chase đã sắp xếp ổn thỏa, đây là tài liệu hai người cần." Mục Tịnh đặt một phần tài liệu vào tay cô, nói như cười như không: "Có lẽ cô đã rất hiểu anh ấy rồi nên tôi không cần quan tâm thêm nữa, cô đi cùng anh ấy tôi rất yên tâm".

Anh ta đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "đi cùng".

Cô nhận tài liệu rồi mỉm cười thoáng qua, ra hiệu cho anh ta cùng mình đi vào một căn phòng không có ai ở bên cạnh.

Mục Tịnh có phần ngập ngừng, nhưng vẫn theo cô. Ai ngờ cô vừa đóng cửa lại đã xoay người nâng gối đá mạnh vào chân anh ta.

Bị một đôi giày cao gót vừa nhọn vừa dài đá vào chân sẽ đau đớn cỡ nào cô có thể tưởng tượng ra, hơn nữa cô còn dùng sức mạnh, khiến một người đàn ông cứng rắn như sắt đá ấy cũng phải đau đớn kêu lên, loạng choạng rồi cúi gập bụng xuống ôm đùi.

"Tôi tha chưa đá vào nơi sinh con đẻ cái của anh là đá nể tình lắm rồi đấy." Lăng Họa cười khẩy nhìn Mục Tịnh đã đau đến mức trán túa mồ hôi: "Tránh xa GAGA ra cho tôi. Anh mà còn có ý đồ dùng nửa thân dưới để suy nghĩ về cô ấy thì đừng trách tôi khiến anh tuyệt tử tuyệt tôn".

Từ lúc cô ra tay, Mục Tịnh cũng đã hiểu ý của cô. Lúc này anh ta chống một tay lên chiếc bàn bên cạnh, lạnh lùng nói: "Cô là mẹ cô ấy à? Chuyện giữa hai chúng tôi cần cô nhúng tay vào sao?".

"Tôi mà là mẹ cô ấy thì coi như con gái tôi gặp vận hạn." Cô nhún vai: "Dù sao thời trẻ ai chả mấy lần yêu phải vài tên tệ hại".

Sắc mặt Mục Tịnh cực kỳ khó coi, nhưng vì đuối lý, anh ta vẫn cố nhịn, kiềm chế nói: "Lăng Họa, chuyện giữa tôi và Chu Đa Dư cô không quản được đâu. Cô cũng đừng có lo chuyện bao đồng nữa, lo chuyện mình đến thành phố P trước đi, đừng để lòi ra sơ hở gì".

Cô hoàn toàn không muốn nghe Mục Tịnh nói thêm, mở cửa thẳng thừng bỏ đi.

Buổi tối cô dẫn theo GAGA, người giờ này không biết hôn vía đã bay đi đâu, về nhà mình, đặt cô ấy ngồi xuống sofa.

"Ngày mai mình đi thành phố P, trong nhà còn chẳng tìm ra được nửa quả trứng gà, ăn tạm mì gói nhé?" Cô cởi áo khoác, nhìn GAGA, khó xử hỏi.

"Uống nước thôi cũng được." Giọng GAGA như trôi tận đâu đâu.

Lăng Họa đi rửa tay thay quần áo rồi khăn trương làm xong hai bát mì, đặt lên mặt bàn.

"Mình đi thu dọn hành lý đã." Cô tự và hai miếng mì, cuối cùng vẫn không chịu nổi phải trừng mắt: "Chu Đa Dư, cậu mà còn nửa sống nửa chết kiểu này, mình đá cậu ra khỏi nhà đó, mình cho cậu biết".

GAGA dụi mắt: "Có ai an ủi anh em đồng chí vừa thất tình như cậu không? Chẳng lẽ cậu không nên dụi dằng ôm tở vào lòng để tở khóc lóc kể khổ cả một đêm sao?".

"Thất tình?" Cô mở vali đặt nằm xuống đất rồi ném quần áo vào trong: "Cậu có 'tình' hay sao mà 'thất'?"

GAGA á khẩu: "... Sao mồm miệng cậu bây giờ độc như Chase vậy?"

Vừa nghe tới cái tên ấy, Lăng Họa lập tức cảm thấy mình như bùng nổ: "Cậu nói cái gì cũng được, nhưng còn nhắc tới cái tên đó là mình đuổi đi thật đấy".

Đôi mắt xinh đẹp của GAGA đảo đảo, quan sát sắc mặt cô, do dự rất lâu mới hạ thấp giọng, hỏi với vẻ thần bí: "... Phải chăng đã đến lúc mình cần đưa cậu 50 ngàn tiền mặt?"

Cô thở dài một tiếng: "Giờ mà cậu có sẵn thì bỏ ra đây".

GAGA lảm nhảm mãi câu nói này của cô, sắc mặt đang buồn bã bỗng chốc chuyển sang hoảng hốt.

"Đừng!" Cô giơ tay lên ngay giây phút GAGA há hốc miệng định hét to: "Chu Đa Dư, đừng!".

Thế là GAGA buộc phải nuốt những lời ấy vào bụng, nhưng biểu cảm vẫn không khác gì bị sét đánh.

"Minh sắp dọn xong hành lý rồi, mà cậu vẫn chưa nói xong đầu đuôi câu chuyện."

Lăng Họa bỏ sạc điện vào trong vali, gõ tay lên mặt bàn, lập tức chuyển chủ đề: "Rốt cuộc Mục Tịnh làm sao? Bị cậu bắt gian tại giường? Hay ra tay đánh cậu? Hay là anh ta bắt lực? Bắt lực thì tới bệnh viện khám đi chứ".

Vừa nghe thấy cái tên "Mục Tịnh", GAGA lập tức biến thành gà rù, bình ổn lại tâm trạng mất đúng năm phút mới khó khăn cất lời: "... Anh ấy có vợ".

Gương mặt Lăng Họa cũng biến sắc.

Bầu không khí ngưng đọng trong giây lát, Lăng Họa nhìn đôi mắt đỏ sọng của GAGA, rất lâu sau mới nói: "Chu Đa Dư, chuyện này không đùa được đâu. Đàn ông có vợ sao có thể dây vào được? Cho dù thất cổ tự tử cậu cũng phải cắt đứt quan hệ với anh ta".

"Nhưng anh ấy nói anh ấy..."

"Anh ta nói gì cậu cũng không cần nghe, nếu anh ta không phủ nhận sự thực này thì cậu bảo anh ta cút càng xa càng tốt."

Đôi mắt GAGA hoàn toàn trầm xuống, nước mắt trào ra: "Minh biết rồi".

Lăng Họa thầm thở dài, đi tới ôm chặt lấy GAGA, cảm thấy mình ra tay chiều nay không hề sai chút nào.

Sau khi được cô ôm, cả người GAGA hoàn toàn sụp đổ, cô ấy khóc nấc lên bên vai cô và nói: "Tiểu Họa, ban đầu mình chẳng nghĩ sẽ có chuyện gì với anh ấy, nhưng thật ra đáy lòng vẫn có một chút hy vọng, hy vọng anh ấy sẽ nói bọn mình có thể bắt đầu mối quan hệ tình cảm thực sự, chứ không phải chỉ là quan hệ xác thịt".

Câu nói này nghe bên tai mà như đánh vào trái tim cô, khiến sắc mặt cô cũng dần dần tối đi.

"Anh ấy cũng khiến mình cảm thấy anh ấy quan tâm tới mình, nhưng có thể chỉ qua vài ngày là cảm giác này lại biến mất, cứ thế lặp đi lặp lại như bị giày vò, cho đến khi mình phát hiện chuyện anh ấy có vợ." GAGA khóc không thành tiếng: "Mình không còn tâm trạng làm việc nữa, về đến nhà chỉ biết nằm thẫn thờ mà khóc, nhìn thấy anh ấy vừa vui lại vừa đau khổ. Cậu không biết mình ghét đáng về người không ra người, ma chẳng ra ma này của bản thân thân đến thế nào đâu, sao mình lại thành ra thế này cơ chứ..."

Cô vỗ vai GAGA, nhưng chính bàn tay cô cũng hơi run run: "Vì cậu yêu anh ta".

GAGA im lặng.

Lăng Họa cảm thấy trái tim mình như tê dại đi, tầm nhìn rơi vào một điểm trong thinh không: "Cậu sẽ không còn giống cậu nữa, chỉ vì cậu yêu người ấy".

Sẽ vui vì nụ cười băng quơ của người ấy, sẽ buồn vì hành động tuyệt tình của người ấy, cả ngày trong đầu chỉ nhớ đến người ấy, nhưng gặp rồi lại bối rối, luống cuống. Người ấy có thể dễ dàng tác động đến cảm xúc của cậu, nhẹ nhàng và đơn giản như chơi một con rối vậy.

Không sai.

Nếu như vậy thì trò chơi này cô đã định sẽ thua cuộc ngay từ lúc bắt đầu rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô và Cù Khê Ngưng cùng bay tới thành phố P.

Dọc đường bình an vô sự, ngoài những công việc cần thiết ra, giữa họ không còn bất kỳ giao lưu dư thừa nào, anh thậm chí còn không buồn nhìn cô.

Giống như chuyến đi lần trước, vừa xuống máy bay, họ đã đi ô tô tới thẳng tòa nhà văn phòng của Gunter. Gunter cũng đã đợi họ từ lâu, lần lượt bắt tay từng người.

"Rất vui mừng được gặp lại mọi người." Gunter nhìn Cù Khê Ngung rồi nhìn cô, đùa: "Rene, sao tôi có cảm giác cô khác lần trước vậy, có phải bị Chase tàn phá không?".

Lăng Họa ngổn ngang trăm thứ cảm xúc trong lòng, nhưng ngoài mặt chỉ có thể thản nhiên đùa lại: "Gunter, ý ông muốn nói là tôi thành bà cô già rồi phải không?".

"Đâu có, đâu có." Gunter phá lên cười sảng khoái rồi cùng họ đi vào phòng họp: "Cô càng ngày càng có tiếng trong giới rồi. Thật trùng hợp, một người bạn cũ của cô hôm nay cũng có mặt".

Bạn cũ?

Cô nghi hoặc nhíu mày, bất giác ngẩng đầu nhìn Cù Khê Ngung, muốn xem anh có biết sự tình không, nhưng anh hoàn toàn hờ hững, làm như không hề nghe thấy.

Lăng Họa khó chịu nghiêng răng nghiêng lợi.

Vào phòng họp, cô lập tức nhìn bao quát, muốn xem người bạn cũ ấy là ai. Nhưng ánh mắt vừa chạm phải người ngồi trong cùng, sắc mặt cô lập tức thay đổi hoàn toàn.

"Chào Rene." Người ấy đứng dậy, ôn hòa vẫy tay với cô: "Lâu rồi không gặp".

Chát giọng trầm mà nhẹ nhàng.

Hóa ra là Ken.

Người đã bị chính tay cô tung scandal, ép phải rời khỏi Berker Palace khi thời thế đang hưng thịnh, ân nhân của cô, Ken.

"Chào Chase." Ken cũng chào hỏi Cù Khê Ngung, ánh mắt chứa nhiều điều sâu xa: "Cậu vẫn khỏe chứ".

Bàn tay đang cầm tài liệu của cô vô thức run lên. Một lát sau, cô ép mình mỉm cười, cất giọng khàn khàn: "Chào ông, Ken".

Không ai hiểu được tâm trạng của cô lúc này, giống như bóng tối khó khăn lắm mới xua tan được một lần nữa bao trùm bầu trời, đêm đen vô

tận, cô hoàn toàn không có lối thoát.

Một giây sau, cô bỗng cảm giác có ai nắm chặt tay mình.

Vì trước mặt họ là chiếc bàn vuông nên không ai nhìn thấy Cù Khê Ngung lúc này đang nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay run rẩy của cô dưới gầm bàn.

Lòng bàn tay anh lạnh lạnh, lúc này bọc lấy tay cô, mạnh mẽ và kiên định.

Trái tim Lăng Họa trầm xuống, cô cắn chặt răng.

"Gunter."

Đúng lúc ấy, cô bất ngờ nghe được một giọng nói không thể quen thuộc hơn vang lên sau lưng mình.

Từ từ quay đầu lại, cô nhìn thấy Lộ Tân Viễn đứng trước cửa phòng họp.

Anh ấy mặc bộ vest xám, khuôn mặt tuấn tú, vẫn nho nhã hiền hòa như mọi khi, trông không hề có tính công kích chút nào.

"Xin lỗi, tôi đến muộn." Nhưng giây phút này, đôi mắt anh ấy sâu không thấy đáy.

~Hết chương 28~

Lời tác giả: Đoạn tình cảm ngược tâm giữa GAGA (Chu Đa Dư tiểu thư) và Mục Tịnh các bạn có muốn đọc không? Có mong chờ cuộc đại chiến tiếp theo đây của Đại đế và bạn trai Lộ không nào? Ủm, các bạn nghĩ ai sẽ thắng *vuốt cằm

Chương 29: Một người chiến thắng giòn giã, một kẻ rơi xuống địa ngục

Đúng là một bữa tiệc Hồng môn yên.

Nếu nói lúc nhìn thấy Ken, tâm trạng của cô đã chịu một đả kích cực mạnh thì bây giờ khi nhìn thấy Lộ Tân Viễn, cô như rơi thẳng xuống hố băng.

Vì sao, sao anh ấy lại đến đây? Anh ấy định làm gì?

Còn Lộ Tân Viễn khi nhìn thấy cô thì tỏ ra rất kinh ngạc, dường như cũng không ngờ được cô lại xuất hiện ở đây, nhưng ngay sau đó anh ấy đã nhú mày, tầm nhìn di chuyển qua lại giữa cô và Cù Khê Ngung, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Trong phòng họp yên ắng, bầu không khí trở nên không thể quái dị hơn. Nhưng Lăng Họa phát hiện ra, Cù Khê Ngung ở bên cạnh cô vẫn ung dung điềm đạm như thường.

Lẽ nào anh đã sớm biết sự có mặt của Ken và Lộ Tân Viễn?

"Mọi người ngồi cả đi." Lão hồ ly Gunter vỗ tay, dứt khoát ngồi xuống trước: "Tôi nghĩ chúng ta có lẽ đều hiểu về nhau cả rồi, cũng không cần phải vòng vo tam quốc tự giới thiệu bản thân nữa, chúng ta đi thẳng vào chuyện chính đi. Chase, tình hình trước mắt là Lu và Ken đã cho tôi một quân bài cao hơn Berker Palace".

"Có thể hiểu được." Cù Khê Ngung lẳng lẳng buông tay cô, đồng thời kéo ghế ra: "Một khi khu công nghiệp được xây dựng lên, hiệu ứng bướm bướm tạo thành khó mà tưởng tượng nổi, đứng trước một cơ hội làm ăn khổng lồ, ông có quyền đưa ra bất kỳ sự lựa chọn nào".

"Vậy cậu chấp nhận nhường mối làm ăn này cho chúng tôi đúng không?" Ken ôn hòa nhún vai, nhưng đôi mắt nhìn Cù Khê Ngung lại hoàn toàn sắc lạnh.

Lăng Họa quan sát Ken, hiểu rõ Ken nhất định đã biết người hủy hoại tiền đồ của mình là Cù Khê Ngung.

Cù Khê Ngung đan hai tay vào nhau, chống cằm: "Không".

"Vậy trong tay anh có thứ gì để cạnh tranh với chúng tôi?" Lộ Tân Viễn lúc này ngồi đối diện Cù Khê Ngung, ánh mắt ngập tràn khinh bỉ: "Ồ, chắc lại là giao dịch bí mật mà trước kia anh giấu GKang tới tìm Gunter bàn bạc đó phải không?".

Lăng Họa ngồi bên cạnh Cù Khê Ngung, quan sát khuôn mặt của Lộ Tân Viễn. Cô cảm thấy anh ấy lúc này hoàn toàn không phải là người mà cô quen biết. Lạnh nhạt, mạnh mẽ, sắc bén, anh ấy giống một Cù Khê Ngung thứ hai. Bốn năm ở bên cạnh anh ấy, cô từng được chứng kiến những khi anh ấy ương ngạnh, nhưng cũng không phải là đáng vẻ hiện tại.

Cũng có thể là cô xưa nay cô chưa thực sự hiểu Lộ Tân Viễn.

"Chase." Lộ Tân Viễn im lặng nhìn Cù Khê Ngung, rồi từ từ đổ người về phía trước: "Nếu tôi trình giao dịch này cho GKang xem, anh đoán sẽ thế nào? Anh giấu ông ấy làm mấy giao dịch này để kiếm chác chút lợi lộc cho bản thân... Ông ấy sẽ nhìn anh bằng con mắt gì? Tôi thật sự tò mò đấy".

"Gunter, chi bằng bây giờ chúng ta gọi cho GKang đi?" Lộ Tân Viễn cười nhạt hướng về phía Gunter.

Gunter nhún vai, tỏ vẻ thế nào cũng được. Trai cò giảng nhau, người được lợi luôn là ngư ông đứng giữa.

"Được thôi." Không ngờ, Cù Khê Ngung lại khẽ gật đầu.

Lộ Tân Viễn và Ken đưa mắt nhìn nhau.

"Vừa hay GKang cũng rất quan tâm sự tiến triển của hội nghị lần này. Bây giờ ông ấy có mười phút để nói về chuyện này." Cù Khê Ngung bỗng nghiêng đầu nhìn về phía cô: "Rene, phiền cô giúp tôi kết nối với điện thoại bàn trong văn phòng GKang".

Cô nhìn anh, ánh mắt anh vẫn sâu không thấy đáy, không thể nhìn ra là giận dữ hay vui mừng. Nhưng cô cảm nhận rõ ràng sự bình thản của anh.

Vì sao trong một tình huống ác liệt như vậy mà anh vẫn giữ được bình tĩnh? Lúc đó khi cô cùng anh tới thành phố P, cô biết rõ anh quả thực đã giấu GKang làm vai trò. Lúc đó ở trước mặt GKang, cô và anh còn cho cùng một khẩu cung để bảo vệ anh. Nhưng bây giờ Lộ Tân Viễn muốn vạch trần anh ngay tại trận, sao anh có thể giải thích được đây?

Cố gắng tỏ ra bình tĩnh bấm xong số điện thoại, cô ngồi lại xuống ghế, cắn chặt răng.

Điện thoại được kết nối, giọng GKang từ đầu kia vọng tới: "Chào các vị".

"Chào ông, GKang." Lúc này Lộ Tân Viễn lên tiếng: "Tôi là XY Lu, đại diện cho tập đoàn tài chính Lộ Thị, tin rằng ông cũng biết tôi".

"Hiện tại Lộ Thị là tập đoàn tài chính đứng phía sau Berker Palace, nhưng hiện tại trong dự án khu công nghiệp tại thành phố P, có khả năng, chưa chắc Lộ Thị đã lựa chọn ủng hộ Berker Palace, mà nhảy ra ngoài hợp tác thẳng với Gunter. Tuy nhiên, tôi có một tin tức thú vị hơn nữa muốn chia sẻ cùng ông. Anh Chase trước kia đã ký riêng vài hợp đồng liên quan đến khu kinh tế với Gunter, không biết ông đã hay sự tình này chưa?"

Nói xong, anh ấy nhìn Cù Khê Ngung, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, trong mắt chỉ toàn sự đắc thắng.

GKang trầm ngâm giây lát, rồi hỏi: "Chase, có đúng là có chuyện này không?"

"Đúng vậy." Cù Khê Ngung trả lời không chút hoang mang.

"Ký với Gunter bằng danh nghĩa cá nhân của mình?"

"Đúng vậy."

Sau câu trả lời chắc nịch của anh, nụ cười sung sướng trên khuôn mặt Ken và Lộ Tân Viễn càng lúc càng rõ rệt.

Bàn tay đặt dưới gầm bàn của cô từ từ cuộn lại thành nắm đấm.

"Cậu còn gì để giải thích không?" Giọng GKang lúc này nghe rất không vui: "Tôi nghĩ, thân là người đứng ở một vị trí cao trong Berker Palace,

cậu nên hiểu rõ hơn tôi hậu quả nghiêm trọng của sự việc".

Lăng Họa thấy Lộ Tân Viễn nhìn về phía cô.

Ánh mắt anh ấy viết rõ ràng một câu: *Em nhìn đi, đây chính là gã đàn ông em kính phục, một lòng muốn giúp đỡ, hẳn cũng chỉ như vậy mà thôi.*

"GKang, trước khi ông định tội tôi, tôi chỉ có một câu muốn nói." Ai ngờ, đúng lúc này Cù Khê Ngung dựa thẳng người ra sau ghế, thể hiện một trạng thái thoải mái không tưởng: "Tôi đã gửi bản điện tử của hợp đồng này cho Daisy, bây giờ cô ấy sẽ giao bản giấy cho ông. Ông chú ý xem điều khoản thứ 27".

Đầu kia vang lên tiếng nói nhỏ nhẹ của Tiểu Dịch và tiếng lật giấy của GKang.

"Sao?" GKang nói: "Thời hạn hợp đồng là 70 năm?".

"Không sai." Cù Khê Ngung rướn môi cười nhẹ nhàng: "Sở dĩ trước đây tôi ký kết hợp đồng này với Gunter trên danh nghĩa cá nhân là vì theo điều khoản, cá nhân tôi có thể là chủ sở hữu đất đảm bảo duy trì khu công nghiệp trong vòng 70 năm, còn nếu lấy danh nghĩa Berker Palace hay tập đoàn tài chính Lộ Thị thì nhiều lắm chỉ được 10 năm".

"Vậy, đối với Gunter, việc vận hành ổn định khu công nghiệp trong vòng 70 năm hay 10 năm sẽ có lợi hơn?"

Anh ấy nói đanh thép, khiến sắc mặt Ken và Lộ Tân Viễn đều tái đi.

"Dĩ nhiên, tôi đã mạo hiểm ở một mức độ nhất định. Vì dự án khu công nghiệp bị trì hoãn quá lâu, có thể vĩnh viễn chỉ tồn tại trên giấy. Nhưng lúc đó Rene cũng có mặt. Cô ấy sẽ đứng ở góc độ khách quan nhất để nói rõ tính chính xác của việc mạo hiểm này." Lúc này Cù Khê Ngung nhẹ nhàng xoay người, nhìn sang cô.

Khi chạm phải ánh mắt anh, tay cô chợt run lên.

Cô nhìn rất rõ ràng, đáy mắt anh lúc này không gọn chút u ám nào, chỉ đơn thuần bộc lộ sự tin tưởng và tuyệt đối tự tin đối với cô một cách

chân thành nhất, giống như nguồn sức mạnh anh mang tới từ cái nắm tay rất chặt ban nãy.

Bấy giờ, cô buông cây bút trong tay xuống, chậm rãi từ tốn nói với GKang ở đầu kia điện thoại: "GKang, bản hợp đồng do Chase ký cùng Gunter do tôi đích thân phiên dịch, tôi có thể đọc thuộc lòng từng điều khoản. Cách làm của Chase là khá mạo hiểm, nhưng nay một khi dự án được khởi công, việc 'tiền trạm hậu tẩu' của anh ấy đã giành được phần lợi về cho Berker Palace. Ngoài ra, trên hợp đồng còn một điều khoản nữa. Sau năm năm nữa, hợp đồng cá nhân này của anh ấy sẽ được chuyển thành hợp đồng của Berker Palace, quyền sở hữu đất trong 70 năm vẫn được giữ nguyên. Tôi đây, đây là một nước đi hậu hĩnh mà không tập đoàn tài chính nào thực hiện được".

Nói xong, cô vô thức nhìn vào mắt anh.

Đôi mắt chân thành của anh soi rõ bóng cô, còn cả một nụ cười trong sáng, thật sự rất đẹp. Quen anh lâu như vậy, cô chưa bao giờ nhìn thấy biểu cảm này của anh.

Nhẹ nhàng hít một hơi sâu, cô cũng đồng thời bắt gặp cái nhìn của Lộ Tân Viễn.

Xa xôi, tuyệt vọng và u ám.

Nhắm mắt lại, cô quay đi.

Đầu kia, GKang nghe xong một lúc mới nói: "Gunter, tôi nghĩ Chase và Rene đã đại diện cho ý chí của tôi rồi".

Gunter khẽ gật đầu: "Tôi đã hiểu".

"Hợp tác vui vẻ."

"Hợp tác vui vẻ."

Cúp máy xong, Gunter giơ tay ra trước mặt Cù Khê Ngung.

Hai bàn tay bắt chặt lấy nhau giữa không trung.

Một giây sau, Lộ Tân Viễn đứng dậy khỏi ghế, tím tái mặt mày, không buồn nhìn mọi người mà rải bước đi thẳng ra ngoài.

"Vậy thì chúng ta chính thức ký phụ lục hợp đồng đi." Gunter là một lão làng, không tỏ bất kỳ thái độ gì với hành động của Lộ Tân Viễn, chỉ mỉm cười nhìn Cù Khê Ngung.

"Được." Lúc này Cù Khê Ngung quay đầu nói với cô: "Em ra ngoài đợi tôi một lát".

Cô gật đầu, thu dọn tài liệu rồi đi thẳng ra ngoài.

Cửa sổ bên cạnh phòng họp để mở, cô đi tới bên cạnh cửa sổ, day day trán.

"Rene." Cô bỗng nghe thấy giọng Ken vang lên sau lưng.

Quay người lại, bàn tay cô đặt sau lưng lặng lẽ cuộn thành nắm đấm.

Ken đi tới trước mặt cô, nhìn sâu vào mắt cô một lúc: "Cô đã thay đổi rất nhiều".

"Thông minh, lanh lợi, bạo dạn, máu lạnh, vì mục đích nào đó có thể bất chấp thủ đoạn." Ken nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Cô đã phát triển theo đúng mong muốn của tôi và Tim".

Cô không có gì để nói.

"Tôi đã sớm biết chuyện của tôi do cô và Chase thực hiện. Mất đi địa vị ở Berker Palace tôi không quá tệ hại, nhưng cũng không tốt đẹp gì. Thế nên khi Lộ Tân Viễn tìm tới, tôi mới đồng ý giúp cậu ta." Ken nhẹ nhàng chống tay lên cửa sổ: "Nhưng thật không ngờ cuối cùng vẫn không thắng được Chase".

"Ông vẫn muốn tiếp tục tham gia trò chơi này?" Cô nhin mãi, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi.

Ken cười khẽ rồi lắc đầu: "Không, tới đây thôi, thời gian ở bên người thân và gia đình càng lâu, tôi càng xem nhẹ những chuyện này, tới cuối cùng trở nên tệ hại, không còn hứng thú như năm nào nữa".

"Thêm nữa, cô cũng không cần cảm thấy áy náy với tôi. Tôi đã chơi trò chơi quyền lực mấy chục năm rồi. Hồi trẻ tôi cũng từng làm những chuyện như thế này, thậm chí còn quá đáng hơn cô. Đứng ở lập trường của mình, cô không sai."

Cô nhìn Ken, ánh mắt hơi run rẩy, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

"Tâm tình của cô đối với Chase không chỉ có vậy phải không." Hai người trầm mặc rất lâu, rồi Ken bất thành linh lên tiếng.

Cô sững sờ, không nói nổi câu nào.

Ken cười: "Dù sao tôi cũng lẫn lộn nhiều hơn cô cả chục năm, chút tiêu tiết này không thoát nổi mắt tôi đâu".

"Thế nên cô mới giúp cậu ta như vậy. Nhưng mắt nhìn người của cô không sai đâu. Dã tâm và năng lực của người này tôi chưa từng gặp người nào thứ hai được như vậy, cậu ta đang nhắm vào đâu, cả hai chúng ta đều rõ."

"Nhưng, một khi ngày ấy thật sự đến, cũng tức là mọi thứ tình cảm vượt quá giới hạn cô dành cho cậu ta sẽ bị tuyên án tử hình. Tôi nghĩ trong lòng cô cũng rõ."

Nói xong những lời này, Ken khẽ gạt đầu với cô rồi quay người rời đi.

Lăng Họa đứng một mình bên cửa sổ, nhìn theo bóng Ken đi ra khỏi tòa nhà, ngồi lên xe rồi biến mất giữa lòng thành phố.

Ngoài kia người qua người lại tấp nập, xe cộ di chuyển như mắc cửi, sắc trời cũng từ từ tối đi.

Thời gian chảy trôi, mỗi phút, mỗi tiếng, mỗi ngày... Mọi thời gian đều chỉ về ngày cuối cùng bị tuyên án tử hình ấy, dù sớm hay muộn, nó vẫn sẽ đến.

Đó là số mệnh, cũng là kết cục.

Chẳng biết đã bao lâu, cô nghe thấy tiếng mở cửa phòng họp cùng vài tiếng nói chuyện. Sau khi tiếng người ngừng lặng, không gian một lần nữa trở nên yên ắng.

Cô quay người, trở về phòng họp.

Lúc này trong phòng chỉ còn một mình Cù Khê Ngung.

Trong bóng hoàng hôn, anh đeo một chiếc kính, đang ngồi đối diện cửa, yên lặng và nghiêm túc nhìn hợp đồng trong tay. Ánh sáng hắt lên gò má anh khiến khuôn mặt ấy bớt sắc lạnh đi vài phần.

Hơn nữa anh có chút mệt mỏi, cô nhận ra được từ vàng trán của anh.

Thì ra anh cũng biết mệt.

Nghe thấy bước chân của cô, anh ngẩng đầu lên.

Cô xoay tay khóa cửa lại rồi từng bước từng bước đi về phía anh, đi tới trước mặt anh.

Sau đó, cô cúi người, sát lại nhìn vào đôi mắt anh rồi hôn thẳng lên đôi môi khép chặt của anh.

Lát sau, cô đứng dậy, không đỏ mặt, không hồi hộp.

"Em đúng là điển hình của kiểu người lá mặt lá trái." Anh nhìn cô, chất giọng khàn mà quỵên rũ: "Khi tôi mặc sức làm theo ý mình thì em tránh như tránh tà, khi tôi tuân thủ nguyên tắc, em lại như Đất Kỷ hiến thân, ngày nào cũng chơi một trò khác nhau".

Cô cười khê: "Học anh đấy".

Cù Khê Ngưng nhìn nụ cười bình thản mà nhợt nhạt của cô, rất lâu sau mới giơ tay tháo kính xuống.

Ánh mắt anh khóa chặt cô rồi nhẹ nhàng giữ lấy cằm cô.

Sau đó anh ghé qua, tách môi cô ra, đâm thẳng vào trong, không ngừng vằn vò đầu lưỡi cô.

Cô cũng nhắm mắt đáp lại anh.

Môi lưỡi giao hòa, mọi lời cô muốn nói dường như đều đã truyền đạt tới anh thông qua cách thức này, cả những gì chưa nói, không thể nói hay những gì cô vĩnh viễn không muốn thể hiện... toàn bộ đều dồn vào nụ hôn ấy.

Nhưng lúc này, cô không nhìn được phía sau lưng mình... Lộ Tân Viễn chẳng biết đã xuất hiện ngoài cửa phòng họp từ lúc nào. Anh ấy như một

linh hồn vô thanh, yên lặng nhìn họ, sắc mặt u ám, không chút huyết sắc.

Nhưng Cù Khê Ngung thì có.

Anh vừa hôn Lăng Họa vừa nhìn thẳng vào Lộ Tân Viễn ngoài cửa.

Chỉ cách một chiếc cửa, một người chiến thắng giòn giã, một kẻ như rơi xuống địa ngục...

~Hết chương 29~

***Lời tác giả: Một chương cực kỳ căng thẳng, tuyên bố sự thảm bại của bạn trai Lộ. Hy vọng các bạn thích... Và, trước khi ngược nặng tới, chi bằng làm một chuyến du thuyền?**

***Xi poi: "Anh dốc sức trên giường, tôi dốc sức trong công việc, trao đổi ngang giá, đừng có kỳ thị."**

Chương 30: Xem kịch trả tiền

Khi Lăng Họa và Cù Khê Ngung cùng bước ra khỏi tòa nhà văn phòng của Gunter, trời đã tối hẳn.

Nhưng vừa ra khỏi cánh cửa xoay, cô lập tức nhìn thấy một bóng hình quen thuộc đứng dựa bên tấm biển chờ taxi.

Là Lộ Tân Viễn.

Anh ấy kẹp một điếu thuốc trong tay, hút như đã quen từ lâu, rồi nhẹ nhàng nhả khói, khuôn mặt nghiêng bình thản tới mức gần như tê dại.

Cô chưa bao giờ được nhìn thấy anh ấy hút thuốc. Khi xưa họ còn bên nhau, anh ấy không động vào thuốc lá, cho dù là người khác mời mọc. Hơn nữa anh ấy cũng từng nói với cô rằng, anh ấy không thích mùi thuốc lá.

Người trước mặt rõ ràng là cô rất quen thuộc nhưng lại như rất xa lạ. Kể từ khi anh ấy một lần nữa xuất hiện trước mặt cô sau ba năm xa cách, dường như đã không còn là người đàn ông cô quen ngày trước nữa.

Cô yên lặng nhìn anh ấy, cảm thấy trong tim như có thứ gì chặn lại, không sao thở được.

Lộ Tân Viễn hút xong một điếu thuốc thì ném đầu lọc vào thùng rác bên cạnh và đi về phía họ.

Anh ấy đi tới trước mặt cô, nhìn thẳng vào mắt cô... và chỉ nhìn cô.

Bên cạnh là Cù Khê Ngung, đối diện là Lộ Tân Viễn, trong lòng cô lấp đầy trăm ngàn cảm xúc, nhưng đã không còn bối rối như lần đầu tiên rơi vào tình huống này nữa.

Vì những manh mối hỗn loạn ban đầu dường như đã dần dần trở nên rõ nét. Có thứ tình cảm đã ăn sâu bén rễ trong lòng cô, và cũng có những tình cảm như ánh nền lụi tàn.

Thế sự khó lường, nhưng lại chân thực.

Chưa đợi tới lúc cô hay Lộ Tân Viễn lên tiếng, Cù Khê Ngung đã thẳng thừng quay người bỏ đi, hướng tới chiếc xe đỗ bên cạnh. Anh ngồi lên xe, đóng cửa lại. Nhưng một lát sau, chiếc xe vẫn không có ý lăn bánh, như đang đợi cô vậy.

Người đàn ông này thật là...

Cô không khỏi cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười vì anh.

Lần nào anh hầu như đều tỏ thái độ khinh bỉ khi phải đối đầu trực diện với Lộ Tân Viễn, nếu không phải là kiêu ngạo rời đi thì cũng là để lại chiến trường cho cô tự giải quyết. Anh tự tin rằng dù Lộ Tân Viễn dao động kiểu gì cô cũng vẫn đi cùng anh ư?

Lăng Họa thu lại ánh mắt, một lần nữa nhìn về phía Lộ Tân Viễn.

"Xin lỗi em." Trên khuôn mặt Lộ Tân Viễn không hề có lấy một nụ cười: "Anh không ngờ hôm nay lại đẩy em vào thế bí".

Cô im lặng cụp mắt xuống.

"Anh biết là em nhất định rất thất vọng về anh. Anh đã dùng mọi thủ đoạn, còn liên minh với Ken, người từng bị hấn loại trừ. Thật ra anh vốn chỉ định để em hiểu rõ sự vô dụng và bỉ ổi của người đàn ông này. Nhưng kết quả lại khiến cả em liên lụy. Tiểu Họa, anh xin lỗi, đây thật sự không phải ý muốn ban đầu của anh."

"Em hiểu." Cô nói.

"Em hiểu thật sao?" Lộ Tân Viễn nhếch môi cười nhợt nhạt: "Anh nghĩ những gì em hiểu có lẽ không giống anh".

"Điều anh hiểu là, cho dù em bị dính líu vào trò chơi này, em vẫn bắt chấp tất cả bầu lá phiếu của mình. Em không từ bỏ, không lùi bước, cũng không chạy trốn. Em vẫn phán đoán bằng chính trái tim mình. Cho dù quyết định ấy đã đẩy anh xuống vực sâu."

"Anh bỉ ổi, vì muốn đoạt lại em anh tình nguyện làm bất cứ điều gì. Nhưng bây giờ nhìn lại, dù anh có làm gì đều sẽ chỉ khiến bản thân càng đáng thương hơn mà thôi."

Cô nhìn thấy biểu cảm tuyệt vọng từ từ hiện lên trên khuôn mặt anh ấy.

Nụ cười của người này đã từng khiến cô đắm chìm trong hạnh phúc. Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày họ đứng ở vị trí như hiện tại, thậm chí còn là hai mặt đối lập tệ hại hơn cả hai đường thẳng song song.

Cũng vì cô anh ấy mới có biểu cảm như hiện tại. Vì cô đã đứng bên cạnh một người đàn ông khác để đối đầu với anh ấy.

"Anh có năm mơ cũng không ngờ được chúng ta sẽ đi đến bước đường này hôm nay." Lộ Tân Viễn chống tay lên trán: "Trong kế hoạch trước đây của anh, bây giờ có lẽ chúng ta đã có gia đình và những đứa con của riêng mình rồi".

"Lăng Họa, để cầu mong em quay lại, cho dù phải dùng những thủ đoạn mà trước kia anh hỉ mũi khinh thường anh cũng chấp nhận." Giọng anh ấy có phần run rẩy: "Anh cũng sẽ không yêu một ai như yêu em nữa".

"Lộ Tân Viễn..."

Rất lâu sau ánh mắt cô chợt lấp lánh rồi cô nhìn về một phía: "Cứ cho là nể tình chúng ta đã có với nhau những kỷ niệm cũ thì cũng đừng làm những chuyện như ngày hôm nay nữa. Vì dù có lần sau hay lần sau nữa, thì em vẫn sẽ đứng ở lập trường như hiện tại".

"Em làm vậy là đang bảo vệ hẩn, đúng không?" Lát sau, anh ấy lạnh nhạt lắc đầu, đôi mắt đỏ sọng.

Lăng Họa nhắm mắt lại: "Em niệm tình chúng ta từng yêu nhau, nhắc nhở anh rằng, chỉ cần anh không giẫm chân vào vũng nước đục này, anh sẽ luôn được bình an làm việc trong lĩnh vực của mình".

Hôm nay Cù Khê Ngưng đã giờ cao đánh khê. Anh thật ra có thể dồn Lộ Tân Viễn vào chỗ chết ngay trước mặt GKang, vĩnh viễn xóa bỏ cái tên tập đoàn tài chính Lộ Thị ra khỏi danh sách hợp tác của Berker Palace.

Cô chưa nói một câu khác: Lộ Tân Viễn vĩnh viễn không thể nào là đối thủ của anh, cho dù chuẩn bị có kỹ lưỡng hơn nữa, đội ngũ có hùng mạnh hơn nữa thì Cù Khê Ngưng vẫn có thể xoay chuyển lại cục diện.

Mà cô cũng không đành lòng nhìn người mình từng yêu bị anh giày vò đến không thể ngóc đầu lên.

"Lộ Tân Viễn, em vẫn hy vọng rằng sau này mỗi khi nhớ về anh, em sẽ luôn cảm thấy bốn năm yêu anh là hoàn toàn xứng đáng." Cô quay người đi: "Dù sao thì anh đã mang đến cho em vô vàn hạnh phúc".

"Tiểu Họa." Đi được hai bước, cô nghe thấy giọng ghen ngào của anh ấy vang lên sau lưng: "Năm xưa làm tổn thương em anh hối hận muôn phần. Em cho rằng người đàn ông kia sau khi tổn thương em liệu có chút hối tiếc nào không? Anh tin là em hiểu rõ hẳn là một người sau khi ngồi lên ngôi báu sẽ ném bỏ khôi giáp. Cho dù vậy em vẫn lựa chọn làm khôi giáp của hắn ư?".

Trầm mặc giây lát, cô khẽ cười, kéo cửa xe.

...

Trở về khách sạn, cô đi tắm trước.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, cô nhìn thấy Cù Khê Ngung mặc một bộ đồ thể thao có mũ, ngồi trên sofa phòng cô xem ti vi, xem ra cũng vừa tắm xong.

Có lẽ thật sự đã bị anh tôi luyện tới mức dù anh làm gì cũng không cảm thấy bất ngờ nữa, cô đã chẳng buồn chửi bới chuyện anh tự tiện vào phòng mình, mà thẳng thừng tặng lời, tự đi trang điểm, thay quần áo.

Thậm chí khi thay quần áo cô cũng không đi vào phòng tắm mà đứng ngay trước gương mặc quần đùi và áo sơ mi dài tay trước. Trong lúc thay còn để trần nửa người trần nhận điện thoại một lúc.

Xong khi bận rộn xong, cô cất túi đồ trang điểm đi, nhìn về phía anh.

Chẳng biết từ lúc nào anh đã tắt ti vi, cứ thế dựa lưng vào sofa, một tay chống cằm, hai chân vắt lên nhau, yên lặng nhìn cô, như đã ngắm rất lâu rồi.

"Diễn xong rồi." Cô nhẹ nhàng vỗ vào bụng mình: "Xem kịch trả tiền".

Anh nhếch môi cười một chút rất khó nhìn, rồi đứng lên khỏi ghế.

Ra khỏi khách sạn, đi vào bảy tám con ngõ nhỏ vắng người, anh đưa cô đến một quán cháo.

Diện tích quán cháo rất nhỏ, cùng lắm chỉ có thể ngồi được ba bàn. Ông chủ là một người đã ngoài sáu mươi, vừa nhìn thấy anh lập tức tươi cười dẫn vào trong, còn thân thiện gọi anh là "Tiểu Cù".

Cái tên này quả thật không phù hợp với tính cách con người này chút nào. Lúc ngồi xuống, cô không nhìn được bỗng phì cười.

Cù Khê Ngưng dĩ nhiên nghe thấy, bèn lạnh lùng quắc mắt nhìn cô.

"Tiểu Cù, vẫn một bát cháo sò và gà xé nhỏ chứ?" Ông chủ qua đặt món cho họ.

Anh gật đầu.

"Còn cô đây?" Ông chủ cười tí mắt nhìn cô.

"Cũng như vậy ạ."

"Không thành vấn đề, có ngay đây."

Chẳng bao lâu sau, ông chủ đã bê ra hai bát cháo nóng hổi. Cô cầm thìa lên nếm thử một ngụm, không khỏi thốt lên: "Ngon quá".

Bát cháo vừa đậm đà vừa thơm phức. Vị của sò và sợi gà xé nhỏ hòa quyện vào nhau, quả thật khác biệt với các loại cháo cô từng ăn trước đây.

Ông chủ nghe xong cười tươi rói: "Phải không? Cửa hàng của chúng tôi mở được hơn ba mươi năm rồi, rất nhiều người đến đây chỉ để ăn bát cháo này. Cô gái à, tôi nói cho cô biết, có cả những người từ rất nhiều vùng miền khác lặn lội đường xá xa xôi đến đây đấy".

"Tiểu Cù cũng vậy." Ông chủ cười ha ha vỗ tay sau lưng, tự nói: "Cậu ấy bận rộn là thế mà năm nào cũng đều tới đây một đến hai lần. Nhưng thường thì chỉ đi một mình hoặc dẫn theo cô em gái, đây là lần đầu tiên cậu ấy dẫn một người khác đến".

Ông chủ nói xong thì kín đáo cười rồi đi tiếp các vị khách khác.

Bàn tay đang cầm thìa của Lăng Họa chợt khựng lại. Cô ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt Cù Khê Ngưng.

"Trước kia khi còn ở nước A anh cũng đến đây?" Cô quay đi chỗ khác.

"Ừm." Anh đáp: "Từ khi tôi còn rất nhỏ đã từng sống ở thành phố P một khoảng thời gian, khi đó đã quen biết ông chủ. Từ đó về sau năm nào tôi cũng đến, cho dù khoảng thời gian sống ở nước A".

Chẳng trách ánh mắt ông chủ nhìn anh như nhìn con trai của mình vậy, thì ra đã chứng kiến anh khôn lớn trưởng thành.

"Molly rất thích cháo ở đây." Anh bỗng nhẹ nhàng bỏ sung một câu.

Vừa nhắc đến cô bé Molly tìm gặp cô hôm nào, cô lập tức trêu chọc anh: "Em gái anh chẳng giống anh chút nào, đơn thuần, đáng yêu, hoạt bát, lại được mọi người yêu quý".

"Vậy em có thích nó không?" Anh bất thành linh hỏi.

Cô sững sờ, lát sau vẫn "ừm" một tiếng.

Cù Khê Ngưng lặng lẽ mỉm cười.

Ăn cháo xong, hai người đi tới một khu phố quán bar nổi tiếng tại thành phố này, vào đại một quán khá náo nhiệt.

Trong quán bar rất đông người. Anh bảo ông chủ sắp xếp một vị trí dựa góc không mấy nổi bật rồi gọi hai ly rượu.

"Giờ anh thành ngôi sao hot rồi. Lượng fan hâm mộ của anh trên Weibo phải lên đến một triệu đấy." Cô nhấp một ngụm rượu, cầm di động lên liếc nhìn: "Cả tin tức từ phần mềm nháy ra cũng đều nói về anh".

"Nói gì về tôi?" Vì quán rất ồn, họ lại ngồi khá sát nên anh nói câu nào là hơi thở nóng bỏng lại phả vào vành tai cô.

Cô dụi dụi đôi tai hơi nóng của mình: "Những sự tích anh dừng bắt đầu từ nước A, bản sao người thật của 007, chuyện gì cũng làm được, biết bắn súng, bắn cung, lái xe tăng...".

Anh kéo thấp vành mũ xuống một chút, xoa cằm nghiêng đầu nhìn cô, con ngươi đen láy sáng rực lên trong bóng tối: "Ồ? Tôi chỉ biết có thể thôi hả?".

Cô lờm nguýt: "Tôi không biết anh giỏi thứ gì. Tôi chỉ biết anh có mười loại rau không đụng đến, uống café kiên quyết không cho sữa, ăn cá nhất định sẽ ăn đến khi trơ xương thì thôi, những thứ đặt trên bàn kiểu gì cũng phải sắp xếp gọn gàng vuông vắn...".

Cù Khê Ngưng nhìn cô suốt quá trình cô chỉ trích những thói quen lập dị của mình, không hề ngắt ngang, khóe miệng luôn treo một nụ cười thoáng qua.

"Nói hết chưa?" Thấy cô cuối cùng cũng cúi xuống uống rượu, anh hỏi.

"Kê ba ngày ba đêm cũng chẳng hết. Mà không nói nữa, mệt." Cô quay đầu khinh bỉ lờm anh, nhưng lại giật mình khi nhìn thấy sắc mặt anh.

Cho dù hiện tại đèn trong quán không quá sáng, cô vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng mọi biểu cảm trên khuôn mặt anh... Nếu nhất định phải hình dung thì đó là sẽ đáng vẻ dịu dàng và ôn hòa nhất mà cô từng thấy.

Y hệt như lần anh nói chuyện cùng em gái.

Trái tim như bị ai dùng búa nhỏ gõ gõ, khiến nó ngứa ngáy. Cô không muốn nghĩ nhiều, vô thức quay đi.

"Em nên hiểu rõ hơn ai hết tôi còn giỏi thứ gì..." Một giây sau, anh bỗng ghé sát vào tai cô, thở mạnh một hơi: "Hm?".

"Anh..." Lặng Họa gơ tay bịt tai, cũng không biết là vì hơi men hay vì quá nóng, mặt cô nóng bừng bừng.

Anh không để cô nói tiếp, hôn một cái lên khóe miệng: "Tôi làm sao?".

"Anh thế này..."

Anh lại hôn tiếp, giọng trầm khàn đến mê người: "Tôi thế này là làm sao?".

Mặt cô thật sự sắp đỏ bừng rồi. Cô thầm cầu nguyện chắc là anh không nhìn rõ, vội vàng tránh xa anh ra một chút: "... Lưu manh".

Anh rướn môi cười rồi bỗng nhiên đưa tay nhẹ nhàng bế cả người cô ngồi lên chân mình, sau đó đội cả mũ của mình trùm lên đầu cô, cứ thế ngậm lấy môi cô không một lời giải thích.

Lăng Họa nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của cô, dần vật đúng ba giây, cuối cùng vẫn nhắm mắt lại, vòng hai tay ôm lấy cổ anh.

Mọi người xung quanh đều đang cười đùa huyền ảo, chạm cốc nhảy múa với nhau, không có ai chú ý hoặc dù có nhìn thấy thì cũng không cảm thấy quá kỳ lạ. Chỉ là trong một góc khuất, có một đôi tình nhân đang nồng nhiệt, không kìm được mình mà thôi.

Chẳng biết đã qua bao lâu, anh hơi buông cô ra, cọ cọ lên môi cô: "Đây cũng chưa là gì".

Cô liếm lên môi anh, cố tình hạ thấp giọng: "Vậy anh cho rằng thế nào mới xứng danh hảo sắc?".

Tay anh khẽ khàng từ vai trượt xuống eo cô: "Lát nữa em sẽ biết".

Lăng Họa nhún vai: "Tôi thật sự không có hứng thú với việc mỗi đêm quan hệ một lần".

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ: "Ngày mai bay mấy giờ?".

"Được." Cù Khê Ngung nheo mắt lại: "Sau đây, chúng ta còn mười hai tiếng đồng hồ".

Nhưng lúc này Lăng Họa không hề hay biết, ngay ở một góc gần họ, có một người cô không thể thân hơn đang ngồi.

Độc Mẫn ngồi trên một chỗ, bên cạnh là vài người bạn ở thành phố P, trong đó dĩ nhiên có không ít những cô em oanh yến diện mạo không tồi. Mấy hôm nay vì chuyện gia đình anh tới thành phố P làm việc, làm xong liền bị bạn bè kéo tới tham gia tiết mục đêm khuya.

"Này." Một cô gái xinh đẹp với mái tóc đen lúc này ngồi ngay cạnh anh, chạm ly với anh: "Cậu chủ Độc, sao lần nào gặp anh, anh cũng đi một mình vậy, chẳng phải có tin đồn hậu cung của anh có ba ngàn thê thiếp ư?".

Độc Mẫn bật cười, giả vờ nhíu mày lắc đầu: "Thận yếu".

Cô gái kia che miệng cười, nhìn anh bằng ánh mắt ám muội: "Em không tin đâu".

Anh chỉ tay vào mấy người bạn bên cạnh: "Họ đều có hứng thú với em đấy, đừng lãng phí thời gian cho anh nữa, ngoan".

Cô gái tóc đen mắt đảo đảo rồi hiểu ra, cười: "Em biết là anh không thích ai trong số bọn em, vậy anh thích mẫu người thế nào?".

Độc Mẫn đặt ly rượu xuống, dựa vào ghế, lười biếng nghiêng đầu nhìn một góc, ánh mắt vốn đang rời rạc chợt tập trung lại một chỗ.

Giữa quán bar nhộn nhạo, ánh mắt anh yên lặng nhìn một góc, như đang thất thần.

"Hi?" Thấy anh rất lâu không có phản ứng gì, cô gái tóc đen vỗ vai anh: "Anh sao vậy?".

Lát sau, anh quay đầu, sắc mặt không có chút bất thường nào: "Em vừa hỏi anh chuyện gì nhỉ?".

"Em hỏi anh thích mẫu con gái nào, hoặc, khi anh yêu một người trông anh sẽ thế nào?"

Anh cầm ly rượu trên mặt bàn lên, ngẩng đầu uống cạn.

"Anh ấy à..." Anh cười: "Khi anh yêu một người, anh thích yên lặng ngắm cô ấy, khi nhìn cô ấy, ánh mắt anh sẽ lấp lánh như sao".

Cô gái tóc đen phì cười: "Thật hay đùa vậy?".

"Thật mà." Anh dụi dụi mắt mình: "Vì khi cô ấy nhìn người cô ấy yêu, ánh mắt cũng như chứa đầy cả trời sao".

~Hết chương 30~

***Lời tác giả: Tôi thề rằng từ đầu tới giờ đây là đoạn Đại đế và Tiểu Họa quán nhau nhất mà tôi từng viết. Đã chuẩn bị tinh thần chương sau lái máy bay chưa!!!**

Chương 31: Trao đổi ngang giá

Trên con đường từ quán bar về khách sạn, Lăng Họa lặng lẽ nhét thẻ phòng của mình vào túi quần của Cù Khê Ngung.

Cô về phòng trước, còn anh tới cửa hàng tạp hóa gần đó, trước sau cách nhau khoảng mười phút.

Khi anh càng ngày càng được nhiều người biết đến hơn, trở thành một nhân vật công chúng nổi tiếng không nằm trong showbiz thì những ký giả theo dõi anh cũng ngày một nhiều. Trước kia khi đi ăn cơm trời còn khá sớm, vẫn có thể quang minh chính đại mà không sợ hãi gì. Nhưng đến khuya thì càng phải cẩn trọng những kẻ rắp tâm bắt gió bắt bóng.

Mặc dù sự thật đúng là có cả bóng và gió rồi.

Cô trở về phòng, cởi áo khoác ra, mặc độn một chiếc áo phông và quần đùi ngắn, nằm trên giường xem ti vi.

Chẳng bao lâu sau, cô nghe thấy ngoài cửa vọng vào tiếng "tít tít" quẹt thẻ, ngay sau đó là tiếng vụn cửa nhẹ nhàng.

Rướn môi lên, Lăng Họa cầm điều khiển tắt ti vi.

Từng tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Cô nhìn thấy Cù Khê Ngung đi tới bên cạnh giường, đứng nhìn cô từ trên xuống. Khuôn mặt điển trai của anh dưới ánh đèn mờ ảo trông lại càng đẹp đến không còn gì soi mói.

"Anh đi mua gì vậy?" Cô dựa đầu vào gối, uể oải hỏi.

Anh không đáp, chỉ rút một chiếc hộp từ trong túi ra, nhẹ nhàng ném lên tủ đầu giường.

Cô nghiêng đầu nhìn rồi nhướn mày: "Anh không sợ bị người ta bắt gặp anh đi mua thứ này sao?".

"Tôi mà không có nhu cầu này e là còn kỳ lạ hơn mới phải?"

... Cũng đúng.

"... Mười hai cái?"

Cù Khê Ngưng vuốt cằm: "Không đủ?".

Lăng Họa chống tay lên trán, giơ một tay về phía anh: "Tôi sợ anh ngày mai ra sân bay phải vịn tường mà đi thôi".

Anh không phản bác, chỉ nhẹ nhàng nắm chặt lấy hai tay cô rồi ôm cô vào lòng như con chuột túi. Đôi chân dài thẳng tắp của cô cũng vững vàng quấn lấy hông anh.

"Người cũng dẻo dai phết đấy." Anh vỗ vỗ mông cô, thuần thục vòng tay ra sau lưng cô.

Một tay cô ôm cổ anh, một tay khần trương cởi cúc áo cho anh: "À, hồi tiểu học tôi có luyện trong đội thể dục một thời gian".

"Thế tức là có thể xếp bất kỳ kiểu dáng nào rồi." Anh quăng chiếc áo phông qua một bên, cúi đầu hôn lên xương đòn của cô.

"Trên dưới trái phải chắc đều không thành vấn đề."

Cô thoải mái thở dài một hơi, hai tay mơi man vuốt khắp sống lưng anh. Cơ bắp của anh không quá đáng sợ như vài người, mà là kiểu không mấy lộ liễu nhưng lại thực sự tồn tại. Phải cởi bỏ quần áo và tận tay vuốt ve mới cảm nhận được... Nói thế nào nhỉ, hoàn toàn khiến cô hài lòng.

Thật ra ngay từ khi gặp anh lần đầu tiên cô đã hiểu rõ, dù là khuôn mặt hay vóc dáng anh đều là khẩu vị mà cô thích nhất. Nhưng ban đầu cô không hề nghĩ sẽ cùng anh phát triển tới bước này, thế nên phải tới tận bây giờ cô mới biết, thì ra những thứ vốn dĩ cô chỉ giấu tận sâu trong lòng một khi bành trướng lại đáng sợ nhường này.

Cũng có lẽ, chính là người này, ngay từ đầu đã nhìn ra hết mọi thứ cô che giấu: Kích thích, thủ đoạn, dã tâm, liều lĩnh... Những thứ ban đầu bị cô cho là lệch lạc và xấu xí đều được anh đích thân bồi dưỡng, chăm sóc để phá đất nảy mầm.

Cù Khê Ngưng đặt cô không còn mảnh vải nào lên giường, đè người anh xuống, bắt mẫn siết lấy cằm cô: "Lại còn nghĩ đi đâu?".

Cô nhìn đôi mắt như chim ưng của anh, không dám lơ mơ nữa, một tay trượt xuống, muốn làm anh vui: "Không, đang nghĩ đến nó".

Anh biết rất rõ ban nãy cô thất thần, nên cũng không nói quá nhiều để vạch trần. Lúc này anh với tay lấy thứ trên tủ đầu giường xuống, bóc ra, tiện tay lấy một cái.

Sau đó, cô tận mắt nhìn thấy anh, một tay cầm chiếc bao cao su đó, vô cảm thuần thực dùng răng xé đôi.

... Lần đầu tiên nhìn thấy có người dùng răng xé bao cao su.

Cô nhìn mà trái tim đập thình thịch, gần như bật ra khỏi lồng ngực.

Xé xong, anh lấy thứ bên trong ra đưa cho cô.

Lãng Họa hít một hơi sâu rồi đón lấy.

Giúp anh đeo mấy lần vẫn không được, cô hơi sốt ruột, bắt đầu mạnh tay, mặt cũng nóng không tả nổi.

Cù Khê Ngung vẫn luôn quan sát cô. Lúc này anh đưa tay vuốt gò má cô, khàn giọng trêu chọc: "Nóng vậy".

"Cút!" Cô trừng mắt với anh, run tay tiếp tục công việc còn dang dở.

"Tay run quá." Anh tiếp tục buông ba chữ một cách xấu xa.

Lãng Họa vừa bực vừa tức, nhưng một giây sau, cuối cùng anh cũng không nhìn nổi nữa bèn nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng giúp cô hoàn thành nhiệm vụ.

Sau đó anh đưa tay tắt đèn ngủ đi.

Giữa căn phòng tối thui, chỉ còn ánh trăng le lói hắt vào qua khe rèm cửa mới kéo một nửa. Anh nhìn vào mắt cô, nhẹ nhàng gập hai chân cô lên rồi đè xuống.

Tư thế này khiến họ có thể nhìn rõ biểu cảm của đối phương. Cô ngoắc tay níu lấy cổ anh, nhìn thấy mồ hôi từ từ túa ra trên khuôn mặt anh, có một giọt rơi xuống, vừa hay rơi lên xương quai xanh của cô. Còn đôi mắt anh thì khóa chặt mắt cô, cô nhìn vào là không thể thoát ra được nữa.

Mẹ kiếp, người đàn ông này gợi cảm quá đi.

Tạm thời không nhắc đến dáng vẻ thường ngày, mọi thần thái, động tác, dù chỉ là tiếng thở của anh khi thân mật cũng đều khiến cô run rẩy cả người, nhưng lại không ngừng muốn anh thô bạo với mình hơn, muốn anh ôm mình chặt hơn.

Chẳng biết đã qua bao lâu, anh lùi ra, nhẹ nhàng xoay người cô lại, miên man không dứt...

...

Cuối cùng, cô nằm sấp xuống giường, nhắm nghiền mắt, mơ màng thiếp đi.

Cù Khê Ngung nheo mắt, giơ tay kéo cô dậy, cắn lên môi cô, lạnh giọng hỏi: "Nhặt nhèo vậy sao?".

"Hơi bị thú vị." Cô lơ mơ mở mắt, lập tức vỗ vai anh tỏ vẻ an ủi: "Nhưng thật sự là buồn ngủ quá".

Anh cắn răng, cười khẩy: "Làm đến sắp ngủ gật thì còn thú vị nổi gì?".

"Anh tưởng ai cũng như anh à?" Cô dùng chút sức lực cuối cùng để gào lên: "Mẹ kiếp, mấy giờ rồi? Tôi cảm thấy eo sắp gãy rồi rồi...".

Có lẽ câu nói cuối cùng đã thể hiện một sự khẳng định và an ủi năng lực của người nào đó, anh nhíu mày ấn cô xuống người mình, lát sau mới nói: "Đi tắm".

Cô im lặng, mặc cho anh bế vào phòng tắm.

Cô thật sự quá mệt. Kể ra mà sức lực dư thừa, cô cũng muốn đại chiến ba trăm hiệp với anh. Nhưng thứ cho cô chỉ là một người phàm, không có sức siêu nhân như anh, gượng đến giờ này đã là giới hạn rồi.

Những chuyện sau khi được anh bế vào phòng tắm cô không còn nhớ nữa. Ngược lại cuối cùng cô chỉ biết anh đã nhét cô vào trong chăn, đắp lại cẩn thận.

...

Lần thứ hai tỉnh lại, cô cảm thấy bình minh đã lên ngoài cửa sổ.

Cô lần sờ trong chăn, phát hiện bên cạnh không còn ai, thầm nghĩ chắc là anh đã về phòng mình từ lâu rồi.

Nhưng vừa định với di động xem giờ thì cô chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc khẽ vọng ra từ hướng phòng tắm.

"Ừm, hôm qua đúng là Ken đã xuất hiện."

"Trước đây anh đã nói với cậu rồi, lần này Lộ Tân Viễn tới thành phố P chỉ có thể là mang chuyện này là làm điểm yếu."

"Gunter chỉ quan tâm tới lợi ích, không có nguyên tắc hay liên minh. Lần này ông ta đứng về phía chúng ta không có nghĩa lần sau cũng vậy."

"Thái độ của GKang với Paul phía đó thế nào?"

"Lát nữa tôi sẽ đưa máy ghi âm cho cô ấy."

...

Những câu nói gián đoạn liên tục lọt vào tai, có thể xếp lại thành một bức tranh hoàn chỉnh. Cô dụi mắt, sắc mặt từ từ trầm xuống.

Chẳng biết đã qua bao lâu, tiếng nói chuyện trở về trạng thái im ắng. Cô mở mắt, nhìn thấy anh đi từ phòng tắm ra tới bên giường.

Anh đã thay xong áo vest, thắt cà vạt đẹp đẽ, gọn gàng tuấn tú, không một hạt bụi. Anh yên lặng nhìn cô, trong đôi mắt khiến cô mê mẩn ấy không còn tìm thấy bất cứ dấu vết nào của màn kịch liệt tối qua.

Thật ra tối qua cũng không có dấu vết nào để nói, vì cô nhìn rất rõ ràng, từ đầu tới cuối, trong đôi mắt anh không có bất cứ sắc màu nào vượt qua khao khát tình dục.

"Người trong điện thoại ban nãy là Mục Tịnh phải không?" Cô dậy khỏi giường, vuốt lại mái tóc, nói với giọng không cảm xúc: "Trước khi tới thành phố P anh đã biết Lộ Tân Viễn sẽ đến nên anh mới gọi tôi đi cùng".

Anh im lặng.

"Anh cũng đã dự liệu được Ken sẽ giúp anh ấy đối phó với anh, Gunter sẽ do dự bất định, sự tồn tại của tôi có thể mang đến những bất ngờ ngoài ý muốn trong cục diện của anh... Nhưng mấy chuyện này đều không có ý nghĩa gì, vì dù tôi có mặt hay không, anh cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần đánh trợn một mẻ lưới tại đây, tiện thể một lần nữa nâng cao địa vị của mình ở trước mặt GKang."

Anh không phản bác.

"Cao..." Cô nhẹ nhàng vỗ tay, mỉm cười điềm nhiên: "Tiểu dân khâm phục sát đất".

Anh giữ im lặng từ đầu tới cuối, nhưng đầu mày luôn nhíu chặt, còn cô thì tung chăn bước xuống giường, cầm áo lót quần lót, áo sơ mi cùng chân váy bên cạnh lên, từ từ mặc vào.

"Nào." Sau khi mặc quần áo xong xuôi, cô cố đè nén cảm giác khó chịu trong người xuống, đi tới trước mặt anh, nhẹ nhàng giơ tay ra: "Đưa cho tôi đi".

Cù Khê Ngưng nhìn cô, mấp máy môi.

"Máy ghi âm." Cô khẽ cười, nhưng nụ cười ấy không tan vào ánh mắt: "Có lẽ từ khi ở nước A anh đã ghi lại cuộc nói chuyện giữa Mark và Paul".

Ánh mắt anh xao động, lát sau anh rút ra một chiếc USB nhỏ xíu từ trong túi áo, đưa cho cô.

Cô đón lấy, gọn gàng đút vào túi xách của mình: "Yên tâm, tôi sẽ giao lại cho GKang, thậm chí không chuyển qua tay Tiểu Địch".

Từ đầu tới cuối anh không nói một câu, chỉ nhìn cô thu dọn xong hành lý và vào phòng tắm rửa mặt, trang điểm.

Khi cô xuất hiện lại trước mặt anh, cô đã xinh đẹp như thường, vừa chùng mực mà vẫn không kém phần quyến rũ.

"Tôi qua coi như là tạm ứng anh chi cho tôi." Lăng Họa nhìn vào mắt anh, nói từng câu từng chữ, biểu cảm trên mặt thậm chí không hề thay đổi: "Anh biết đấy, mỗi lần tôi được nhận tạm ứng, nếu không xảy ra

chuyện ngoài ý muốn thì công việc chắc chắn suôn sẻ, chút đạo đức nghề nghiệp này tôi luôn giữ vững".

Họ nhìn nhau khoảng một phút, Cù Khê Ngung mới bật ra ba chữ từ kẽ răng: "Em mua tôi?".

"Ôi trời, tôi có ăn gan hùm uống mật gấu cũng nào dám." Cô cười rất đẹp: "Đừng nói khó nghe như thế. Anh cố gắng trên giường, tôi cố gắng trong công việc, trao đổi ngang giá, đừng có kỳ thị".

Anh cảm giác hoàn toàn tắc nghẹn vì câu nói của cô.

"Anh còn chưa đi à?" Cô giơ tay chỉ ra cửa: "Tôi dốc hết tâm huyết để giúp anh trải con đường tương lai, đừng để bị người khác bắt gặp rồi thành công cốc".

"Em đúng là thực hiện nghiêm chức trách của mình đấy." Anh cười khẩy.

"Tôi đồng ý làm thanh gươm của anh thì dĩ nhiên sẽ làm được." Cô nhẹ nhàng phản kích.

Ánh mắt Cù Khê Ngung liếc cô lạnh như băng, có lẽ anh chưa bao giờ nghĩ rằng cô có thể hết lần này đến lần khác "chơi" xong mặc quần áo phủi dít bỏ đi như vậy.

Trên đời này anh mới chỉ gặp loại phụ nữ liều mạng bám riết lấy anh, chưa từng gặp loại ăn sạch sẽ xong còn đuổi anh đi.

Rất lâu sau, anh dường như cực kỳ giận dữ, giơ ngón cái lên trước mặt cô rồi quay người sải bước rời khỏi phòng của cô.

Đi tới trước cửa khách sạn, gần bước lên xe, Cù Khê Ngung bỗng dừng lại.

Bên cạnh cánh cửa xoay lúc này xuất hiện một người đàn ông, họ mới chỉ có duyên gặp nhau một lần.

"Hi." Khi Đốc Mẫn nhìn thấy anh, bèn dập tắt điếu thuốc, giơ tay lên.

Anh đứng im, nhìn Đốc Mẫn cứ thế đi tới trước mặt mình.

"Không cần tự giới thiệu nữa phải không?" Đốc Mẫn cười tủm tỉm: "Tôi nghĩ anh biết rất rõ tôi là ai, và tôi có quan hệ gì với cô ấy".

Anh lạnh nhạt nhìn lại Đốc Mẫn, đợi những câu nói tiếp theo.

"Nếu anh đã biết rõ thì tôi muốn gửi tới anh một lời nhắc nhở."

Tuy Đốc Mẫn đang cười nhưng nụ cười không có chút thành ý nào: "Trò chơi giữa anh và cô ấy rất vui, có thể anh đang chơi thật, nhưng thật ra trong lòng cô ấy nghĩ gì anh biết rất rõ. Nếu tới cuối cùng anh thật sự không để cô ấy được thoải mái, tôi cũng sẽ không tha cho anh".

"Vậy anh đã biết rồi, sao không ngăn cản cô ấy?" Cù Khê Ngung hờ hững ngược nhìn.

Đốc Mẫn cười khẩy: "Cả tâm lòng và cơ thể anh đều đang hiển rồi, liệu mạng dẫn dụ cô ấy, tôi ngăn cản có ích gì đây?".

"Vậy thì anh im miệng đi." Anh quay người chắn đường Đốc Mẫn: "Người đàn ông đến đây chỉ nói ra những suy nghĩ trong lòng mình còn không có thì đừng có lo chuyện bao đồng".

Câu nói cuối cùng đã chọc vào Đốc Mẫn, anh ấy không tức giận mà nhún vai đáp: "Đúng là tôi không có dũng khí, vì tôi biết chỉ cần mở lời sẽ không thể quay trở lại được nữa. Tôi thà vĩnh viễn làm người quan sát cô ấy, chỉ cần cô ấy hạnh phúc, tôi đứng bên cạnh nhìn cả đời cũng được".

"Nhưng anh thì sao?" Đốc Mẫn nhìn bóng lưng Cù Khê Ngung, từ tốn nói: "Anh mới kẻ hèn thật sự".

"Anh vừa muốn tận dụng cô ấy triệt để vừa muốn khiến cô ấy không dành tình cảm chân thành cho mình. Đừng có đùa nữa, nhìn lại bộ dạng hiện tại của anh đi, gót giày đã dính bùn. Cho dù anh thật sự không rơi xuống vũng bùn thì dấu vết của cô ấy cũng sẽ vĩnh viễn lưu lại trên cơ thể anh. Tới ngày anh phát hiện ra, anh cũng toi đời".

"Cù Khê Ngung, cả anh và tôi đều là người bình thường, không ai có khả năng tránh được đại nạn. Tôi đã thay đổi suy nghĩ rồi. Nếu có một ngày cô ấy thật sự rơi xuống, tôi sẽ không phí sức khiến anh mất mặt đâu mà sẽ đưa cô ấy đi, vĩnh viễn rời khỏi cuộc đời anh."

~Hết chương 31~

Chương 32: Để em được nhìn anh

Trên chuyến bay từ thành phố P trở về thành phố T, từ đầu tới cuối, Lăng Họa và Cù Khê Ngung đều không nói với nhau câu nào.

Thậm chí ngay cả chỗ ngồi cũng không gần nhau. Cô vẫn vậy, luôn thích ngồi ở hàng ghế cuối cùng, còn anh thì ngồi ở góc chéo hàng đầu tiên, vị trí cách cô xa nhất.

Họ đều không hẹn mà gặp, một lần nữa ăn ý lựa chọn cách thức này để nhẹ nhàng xóa bỏ mọi chuyện đã xảy ra ở thành phố P lần này, cũng giống như ở nước A lần trước vậy.

Sau khi máy bay hạ cánh, vừa mở di động cô liền nhận được tin nhắn tới từ Chúc Tịnh: *Làm bạn giường với nhân vật đang hot trong giới chính trị có cảm giác thế nào?*

Lăng Họa không khỏi lắc đầu, chỉ đáp lại đúng một chữ: *Đã.*

Chúc Tịnh: Máy lần?

Lăng Họa: Hai bàn tay không đếm hết.

Chúc Tịnh: Cậu ta là chó Teddy đấy à?

Lăng Họa: Cậu so sánh kiểu này không tồi.

Chúc Tịnh: Cậu vừa rồi là Mạnh phiền phức dùng di động của mình nhắn đấy.

Lăng Họa: Mạnh phiền phức uy vũ~

Chúc Tịnh: Mặc dù mình không muốn cảm ràm nhiều như một bà cô già, mình cũng biết là cậu sẽ không để anh ta sung sướng gì đâu. Nhưng Lăng Họa à, mình vẫn muốn nói thêm lần nữa, người đau khổ nhất cuối cùng luôn là cậu. Dù có thế nào, anh ta cũng sẽ không cho phép bản thân ngã ngựa vì cậu đâu.

Cô nghĩ một lúc, vốn định nhắn lại một câu "Mình hiểu rồi", nhưng nhìn thấy xe của Cù Khê Ngung đã xa khuất, cô vẫn cúi đầu nhắn lại một câu

khác.

Lăng Họa: Không sao, sắp kết thúc rồi.

Nhấn xong, cô cất di động đi, day day đôi mày, rồi cũng ngồi lên một chiếc xe khác trở về Berker Palace.

Vừa tới nơi, không ngoài dự đoán, GKang lập tức gọi cô và Cù Khê Ngung tới họp để báo cáo tiến triển chuyên công tác đến thành phố P. Vào trong văn phòng của GKang, cô thấy Cù Khê Ngung đã ngồi sẵn trước bàn họp. Khi nhìn thấy cô, ánh mắt anh hơi sáng lên, nhưng khuôn mặt lại bày ra biểu cảm lạnh nhạt hơn cả thường ngày.

Trái tim cô chợt nhói lên chua xót, nhưng cô vẫn nhìn GKang, nở một nụ cười chùng mực.

Toàn bộ báo cáo đều do Cù Khê Ngung phát biểu, cô hầu như không cần lên tiếng chút nào. Cùng lắm cô chỉ giúp anh bổ sung đôi ba câu nếu GKang có đặt câu hỏi. Mà nghe xong báo cáo của Cù Khê Ngung, GKang cũng nở một nụ cười mãn nguyện không chút giấu giếm.

"Chase." GKang đặt bản báo cáo xuống, vỗ vai anh: "Thực sự làm rất tốt".

"Nên làm thôi ạ." Cù Khê Ngung khẽ cúi đầu: "Cũng rất cảm ơn Rene đã giúp đỡ".

"Rene." GKang quay sang cô, giơ ngón cái lên trước mặt cô: "Cô đã trở thành thư ký khét tiếng trong Berker Palace rồi, tuyệt lắm, tuổi trẻ tài cao".

"Đây cũng là việc tôi nên làm." Sau khi lịch sự đáp lại, cô liếc nhìn Cù Khê Ngung: "Đúng rồi GKang, có thứ này tôi muốn đưa cho ông".

"Vậy tôi xin phép đi trước." Cù Khê Ngung cúi đầu thu dọn tài liệu: "GKang, ngày mai tôi sẽ tiếp tục bàn bạc với ông kế hoạch sau này".

GKang gật đầu với anh.

GKang cầm USB lên, ngắm nghía mấy giây rồi nhướn mày nhìn cô.

"Xuất phát từ việc mong muốn ông và Berker Palace được lợi cao nhất, hy vọng ông có thể nghe hết nội dung trong USB." Cô từ tốn nói: "Cũng mong đây là chút công sức ít ỏi tôi có thể giúp ông".

Ánh mắt GKang hơi lấp lánh: "Nội dung gì vậy?".

"Ông cứ nghe rồi sẽ biết." Cô cười khẽ rồi cũng thu dọn đồ đạc, rời khỏi phòng làm việc của GKang.

...

Bảy giờ sáng hôm sau, cô nhận được tin nhắn từ Paul, bảo cô đứng tám giờ tới Berker Palace gặp ông.

Đọc xong tin, cô bỏ đi động sang một bên, những suy nghĩ vốn đang mơ mơ hồ hồ bỗng trở nên rõ nét.

Tình huống này tới nhanh hơn cô dự liệu.

Cũng khó trách, sau khi nghe đoạn ghi âm, sao GKang có thể nhẫn nhịn thêm một ngày nào? Chắc chắn sẽ lập tức cho gọi Paul. Và Paul một khi bị gọi đến, tự nhiên cũng sẽ tìm cô.

Trước khi vào phòng làm việc của Paul, cô hít sâu một hơi rồi mới giơ tay gõ cửa.

Paul giúp cô mở cửa ra từ phía trong, trên khuôn mặt xưa nay vẫn luôn ôn hòa lúc này không chút cảm xúc nào.

Tới giây phút này cô ngược lại không thấy sợ hãi nữa. Cảm giác ngày trước khi đối đầu với Ken lại ùn ùn kéo tới. Nhưng không hiểu vì sao, trong lòng cô đã không còn sự do dự và sợ hãi nữa.

Thì ra cô đã được tôi luyện đến mức này rồi sao? Bây giờ mỗi lần đứng nhìn mình trước gương, cô luôn cảm thấy mình và một Cù Khê Ngung trước đây cô từng ghê tởm càng ngày càng giống nhau.

"Sáng nay GKang bật cho tôi nghe một đoạn ghi âm." Paul ngồi xuống sofa, khẽ lên tiếng: "Bên trong là nội dung cuộc đối thoại giữa Mark và tôi trong chuyến thăm nước A".

Cô im lặng đứng nguyên tại chỗ.

"Rene, là cô phải không?" Ánh mắt Paul khóa chặt cô lại: "Cô chỉ cần trả lời, phải hay không phải".

"Phải."

Paul hơi kinh ngạc, há hốc miệng, hai tay chống cằm: "Cô đúng là thành thực".

Cô bật cười.

"Còn nhớ khi được tôi phỏng vấn, cô đã nói gì không?" Paul nhắc lại nguyên văn, không sót một từ: "Tôi nguyện dành ra gấp mười vạn lần tinh lực so với bây giờ để trợ giúp ông, chỉ cần ông chấp nhận tin tưởng tôi".

"Tôi còn nhớ."

"Thế nên cô vẫn có thể làm một chuyện giống như trước đây cô đối xử với Ken?" Paul nhấn mạnh từng chữ, nhìn cô chăm chăm: "Lần nào cũng là vì Chase, đúng không?".

Lăng Họa không ngờ Paul lại nói thẳng tên anh ra. Cô âm thầm cuộn chặt tay lại, sống lưng dần đổ mồ hôi lạnh.

"Rene, vẫn là câu nói đó. Cô có lợi hại thế nào cũng chỉ là tôi của hơn hai mươi năm trước. Mấy mảnh khóc đó của cô nhằm vào đâu tôi có thể nhìn thấy rõ ràng. Ánh mắt cô nhìn cậu ta đã bán đứng bản thân cô. Đây là khuyết điểm trí mạng của phụ nữ. Một người phụ nữ dù giỏi giang cách mấy cũng không thể giấu giếm được tình cảm đối với một người đàn ông."

Paul khoanh tay hai lại, dựa lưng ra sau ghé: "Kể từ lúc cậu ta xuất hiện ở nước A để cứu cô, tôi đã khẳng định được suy đoán của mình... Nhưng mà quả thực, bao nhiêu năm nay, gặp vô số người ưa nhìn, tôi cũng chưa từng gặp người đàn ông nào có sức hấp dẫn hơn cậu ta. Thế nên dù là một người phụ nữ lợi hại vẫn bị cậu ta thuần phục, tôi không bất ngờ".

Cô cắn môi.

"Mà cậu ta muốn gì, ngay từ đầu tôi đã nắm rõ. Từ khi cậu ta tới đây đuổi Tim đi tôi đã biết rồi."

"VẬY, nếu như thế, vì sao lâu nay ông không đưa ra đối sách?" Cô hỏi.

"VÌ trái tim tôi quả thực không nằm ở đây." Một lát sau, Paul chột bật cười: "Rene, thật ra tôi phải cảm ơn cô và Chase lần này đã thuận nước đẩy thuyền, để tôi có thể danh chính ngôn thuận làm theo tâm nguyện của mình".

Cô sững sờ, hoàn toàn không hiểu ý tứ của Paul.

"Cả tôi và cô đều biết hiện tại Chase đang nhắm vào vị trí của tôi, thế nên cậu ta luôn cố tình hạ thấp tôi trước mặt GKang, mục đích là muốn đuổi tôi tới nước A. Nhưng cậu ta không biết rằng thật ra tôi thật sự muốn tới đó giúp Mark. Cả đời này tôi có thể làm tới chức Phó Chủ tịch là đã mãn nguyện lắm rồi, tôi không hề muốn tiến thêm. Còn tình bạn giữa Mark và tôi lại sâu đậm hơn với GKang rất nhiều. Thế nên tôi chân thành muốn rời khỏi đây tới nước A làm cánh tay phải giúp ông ấy quản lý đất nước."

Lăng Họa tròn xoe mắt, không dám tin vào đôi tai mình.

... Sự tình đã chuyên hướng lệch hẳn khỏi dự tính ban đầu của cô. Cô những tưởng sau khi Paul biết cô đã bán đứng mình thì sẽ nổi trận lôi đình, đuổi thẳng cô ra khỏi cửa. Nhưng lại không nghĩ rằng tâm tư thật sự của Paul lại trùng hợp với con đường mà Cù Khê Ngung muốn ông đi.

Từ bỏ cơ hội có thể cạnh tranh chức vụ cao nhất để tới nước A làm một Phó Chủ tịch muôn đời, sao có thể chứ?

"Có phải không dám tin không?" Paul mỉm cười: "Ván cờ của hai người tôi đã biết từ đầu, tôi không hề ngăn cản tất cả mọi chuyện xảy ra, bao gồm cả việc cô và cậu ta tới thành phố P... đều là vì muốn để Chase đi nốt nước cờ cuối cùng".

Cô dần dần thu lại biểu cảm kinh ngạc của mình, trầm giọng hỏi: "Lệnh của GKang là gì?".

"Ông ấy muốn tôi chọn lựa có sang nước A hay không. Tôi đồng ý ngay. Tôi cũng đã liên lạc với Mark rồi, tuần sau tôi sẽ lên đường."

Trái tim Lăng Họa đập thành thạch dử dội, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn.

"Tôi đã gửi tin nhắn cảm ơn và chúc mừng Chase rồi." Paul lắc lắc chiếc di động của mình: "Thứ Hai tuần sau, GKang sẽ tuyên bố cậu ta sẽ trở thành người kế nhiệm tôi".

Cô nhìn Paul, gần như không biết câu sau nên nói gì.

Cục diện này cô vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn tinh thần lưới rách cá chết. Nhưng thật không ngờ kết quả lại nhẹ nhàng như vậy, còn tránh được một cuộc chiến đổ máu.

"Rene." Lúc này Paul đứng bật dậy khỏi ghế, đi về phía cô: "Tôi biết cô dốc hết tâm sức giúp đỡ Chase là vì tình cảm dành cho cậu ta. Nhưng tôi nghĩ cô còn hiểu rõ hơn tôi mọi thứ tình cảm trong Berker Palace này đều không đáng một xu. Một khi cậu ta ngồi lên được vị trí mong muốn sẽ lập tức bỏ rơi cô".

Trầm ngâm giây lát, cô đáp: "Có lẽ ông sẽ cho rằng tôi u mê cố chấp, nhưng đối với tôi, anh ấy là người xứng đáng ngồi lên vị trí ấy nhất".

Thân là thanh kiếm của anh, tay cô cũng đã dính đầy máu tươi rồi. Hoặc có lẽ thứ luôn chống đỡ để cô chiến đấu, ngoài thứ tình cảm rỏ mặt ấy ra còn là sự tự tin không lý do cô dành cho anh ngay từ ban đầu.

Dù anh tuyệt tình, lạnh lùng cỡ nào, thì ở trong lòng cô, từ đầu tới cuối cũng chỉ có anh đủ tư cách trở thành người nắm địa vị quyền lực nhất. Năng lực và thủ đoạn của người đàn ông này khiến anh từ lâu đã trở thành vị vua duy nhất trong lòng cô.

Mà cô, chỉ muốn phò tá vị vua đẹp nhất trong mắt mình lên ngôi.

Paul nhìn cô chăm chú một lát rồi nói: "Vậy thì, bây giờ cậu ta đã rất gần vị trí ấy rồi".

"Thế nên, tôi tự tay giết người mình cũng không uổng công vô ích." Cô cười khẽ: "Dù nói thế nào, cũng chúc mừng ông đạt được tương lai mà mình mong muốn. Mấy ngày tới, tôi cũng sẽ giúp ông cùng gia đình làm xong xuôi các thủ tục di dân tới nước A".

Nói xong, cô chuẩn bị quay người rời đi. Sau khi trải qua sự phản bội đã được dự liệu trước, cô vẫn cảm thấy Paul có lẽ không muốn tiếp tục nói chuyện với cô nữa.

"Rene." Ai ngờ được Paul bỗng gọi giật cô lại: "Thật ra, cô vẫn còn một sự lựa chọn khác".

Cô quay đầu lại.

"Nếu cô không muốn làm thanh kiếm bị cậu ta vứt bỏ sau khi lên ngôi vua thì cô có thể lựa chọn cùng tôi tới nước A. Sau khi Lina qua đời, Mark vẫn luôn tìm kiếm một thư ký như cô, hơn nữa ông ấy cũng đã biểu đạt ý nguyện này với tôi."

Paul nhìn cô chăm chú: "Sự bất trung của cô dành cho tôi chỉ kiến tạo trên nền tảng tình yêu với một người đàn ông khác, còn về phương diện công việc không có gì để bắt bẻ. Cô hãy chọn đi, tiếp tục làm thanh kiếm của một người đã định sẵn sẽ bỏ rơi cô hay làm cánh tay phải của một người có cùng địa vị như thế, hơn nữa còn cho cô một quyền lực vô hạn?".

"Tôi cho cô một ngày để suy nghĩ."

Khi cô ra khỏi Berker Palace đã là hơn mười giờ tối.

Cả gia đình Paul cần hoàn thiện thủ tục di dân. Dù là Paul, vợ ông, hay các con thì cũng đều phải làm xong trong vài ngày ngắn ngủi. Nói chuyện với Paul xong, cô chưa hề ngơi nghỉ công việc và các cuộc điện thoại, tới giờ này mới miễn cưỡng được coi là xong công việc ngày hôm nay.

Ăn đại một bát mì bên đường xong xuôi, cô cũng không bắt xe mà đi bộ một cách yên lặng, không mục đích trên đường.

Đi mãi đi mãi, chẳng biết đã qua bao lâu, khi ngẩng đầu lên, cô bất ngờ đã tới một nơi mình hoàn toàn không ngờ đến.

Cô đứng nguyên tại chỗ một lúc rồi nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra, như có thứ gì vừa rơi ầm ầm xuống khỏi đôi mắt cô, không còn một gợn sáng nào nữa.

"Thật ngại quá, tôi có thứ này phải giao tận tay cho Chase, anh ấy bảo tôi mang tới." Cô đi tới trước cửa căn biệt thự cao cấp, nói với người chịu

trách nhiệm quản lý các vệ sỹ đứng trước mặt mình: "Anh chỉ cần báo lại với anh ấy, tôi là Rene".

Người đó nhìn cô một lúc rồi bảo người dưới đi qua thay ca, còn mình đi vào trong nhà.

Chẳng mấy chốc, đôi phương đã quay về, gật đầu với cô tỏ ý cho phép cô vào.

Cô mỉm cười với các vệ sỹ rồi cất bước đi lên cầu thang.

Nhẹ nhàng gõ cửa, rất nhanh, từ bên trong đã có người mở cửa ra. Cù Khê Ngung đứng bên trong, mặc bộ đồ ngủ màu xanh đậm, đeo kính, yên lặng nhìn cô.

Cô đẩy cửa đi vào, trở ngược tay khóa cửa lại.

Trong căn phòng yên ắng, gần như có thể nói là không có hơi thở của con người, vẫn giống như lần trước cô cùng con trai của Tạ Tu Dục tới đây, cô khóa trái cửa lại, sau đó tắt đèn đi.

Ánh mắt Cù Khê Ngung sáng lên, anh giơ tay tháo kính xuống.

Đây giống như một ký hiệu khác biệt của riêng họ.

Một giây sau, cô vút túi xách và chỗ tài liệu trong tay xuống đất, đẩy anh tới bên tường.

Sau khi nhanh chóng cởi cúc áo của anh, cô tiếp tục thuận thực ngồi sụp xuống, cởi khóa quần của anh.

Sau đó, cô ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt anh trong bóng tối, thuận thực cởi quần trong của anh, ghé tới.

Hơi thở của Cù Khê Ngung từ bình tĩnh trở nên nặng nề. Loáng thoáng còn thấy từ cổ họng anh bật ra những tiếng gầm khê khàng. Một lát sau, cuối cùng anh cũng không chịu nổi nữa, nhẹ nhàng đặt hai tay lên đầu cô để kéo mặt cô sát về phía mình.

Chẳng biết đã qua bao lâu, khi cảm cô bắt đầu nhức mỏi, anh mới kéo phắt cô dậy, nhanh chóng hoàn thành công việc đổi vị trí, ép sát cô vào góc tường.

Lăng Họa cảm giác váy của mình gần như bị anh kéo tung ra. Cô còn chưa kịp nói gì, anh đã từ phía sau đột kích.

Một tay anh giữ chặt eo cô, tay kia luôn qua lớp vải vòng ra phía trước, động tác vừa nhanh vừa mãnh liệt.

Ban đầu cô cắn chặt răng không muốn phát ra âm thanh nào, tới cuối cùng bị anh ép không thể nhịn nổi, từng tiếng ngâm nga đành bật ra.

Cuối cùng khi anh rút ra khỏi cơ thể cô, cô cố đè nén cảm giác gầy ròi trên eo, quay người lại, chính thức kẹp chặt lấy hông anh.

"... Để em nhìn anh." Cô ôm lấy cổ anh, dường như muốn khắc lại khuôn mặt này vào trong trái tim mình...

~Hết chương 32~

***Lời tác giả: Dùng một câu là có thể tổng kết chương này: Ngủ nhiều sẽ khỏe mạnh. Hai con người đầy kinh nghiệm sau khi tán tỉnh nhau xong có lẽ đến lúc mỗi người mỗi ngã rồi chứ? Chương sau có nên nhảy vọt tới mười năm sau, Đại đế nhìn thấy Tiểu Họa đã lấy Đốc Mẫn dẫn con gái của mình làm cameo không nhỉ? Hahahahahahah, nghĩ thôi là muốn cười...**

***Lời dịch giả: Kiến thức mới:**

Giống chó Teddy (Puddle) được mệnh danh là loài chó "háo sắc" nhất trong các loài chó.

Nó là loài chó có IQ cao thứ hai, rất thân thiện, rất dính người, luôn tỏ vẻ ngây thơ vô số tội.

Tất cả những ai muốn nuôi nó đều nghĩ nó rất đáng yêu và dễ mến...

Nhưng kỳ thực khi đưa nó về nhà các hành động nó làm nhiều nhất lại là... gạ tình :v

Đừng nghiêm trọng, hành động thường xuyên cọ cọ vào đủ các loại vật dụng trong nhà của nó không - hề - liên - quan - đến tình dục~

Thân là một nhân vật có địa vị trong giới cún, nó chỉ làm động tác theo bản năng ấy để thể hiện sự "chinh phục", để tuyên bố địa vị cao

hơn một chút của mình mà thôi.~

Chương 33: Điểm danh mỗi ngày

Khi nói câu ấy, giọng cô đã khàn đến bất thường, khi lọt vào tai lại cảm xúc như một liều thuốc kích tình.

Nói xong, cô nhìn sâu vào mắt anh, giơ tay lên chậm chậm vuốt ve dọc theo đôi mắt sâu hút của anh, xuống sống mũi cao thẳng rồi xuống bờ môi mỏng.

Cô sờ rất chậm, tựa như muốn giây phút này được ghi nhớ từng nơi trên khuôn mặt anh.

Ánh mắt Cù Khê Ngưng trở nên tối hơn. Anh nhẹ nhàng nâng người cô lên, cứ thế vừa cử động vừa đi về phía phòng ngủ.

Trong lúc ấy, cô lại một lần nữa được anh đẩy lên đỉnh thăng hoa.

Về phòng ngủ, anh đặt cô nằm lên giường, đè người xuống, ra vào một cách mãnh liệt... Thật sự rất mạnh, cô cảm thấy cả cơ thể mình đã bị anh va đập đến đau đớn.

Phòng ngủ cách xa cửa lớn như thế, động tác của anh so với lúc trước còn cuồng dã hơn. Cô cũng có thể lên tiếng hét. Cứ thế rất lâu rất lâu sau, anh khẽ gào lên một tiếng, một lần nữa không chế bản thân để rời khỏi cô không sai một giây.

"Cù Khê Ngưng..."

Lúc này Lăng Họa nằm nghiêng trên giường nhìn anh, lấy một bàn chân nhẹ nhàng giẫm lên lồng ngực trắng kiện đê trần của anh, trêu ghẹo lên tiếng trong tiếng thở dốc: "Cả đời này có khi nào anh không đeo bao và bắn vào trong không?".

Anh nhìn cô chăm chú, khuôn mặt tuần tú gọi cảm không chút cảm xúc.

"Anh thấy đó, anh chính là kiểu đàn ông đáng sợ như vậy." Chân cô tiếp tục cọ cọ, mơn man: "Thà chấp nhận bản thân không được sướng tới cực điểm chứ cũng không muốn chấp nhận một chút mạo hiểm hay trách nhiệm nào. Trong từ điển của anh vĩnh viễn không thể xuất hiện cụm từ 'ngoài ý muốn'".

Anh không trả lời, nhìn lại cô bằng ánh mắt sắc lẹm, gập đôi chân dài và đẹp của cô lên, tiếp tục đờ xuống.

Làm xong một lúc, anh thì thầm bên tai cô: "Mua tôi vui không?".

Cô thở dốc, hai tay níu chặt lấy cổ anh, thổi khí vào tai anh: "Vui không sao tả xiết".

Anh hừ lạnh một tiếng, rồi bỗng nhiên rút lui, đi tới chiếc tủ bên cạnh lấy một hộp bao cao su.

Rất nhanh, anh bế cả người cô đặt lên người mình, hoàn toàn chiếm hữu cô.

"Xem ra em vẫn thích tư thế này nhất." Anh bầu eo cô, nhìn cô lạnh giọng.

"Phải." Cô ngồi trên người anh, chậm rãi xoay qua xoay lại, tùm tùm cười: "Bởi vì... tôi thích tự động".

Chẳng biết đã làm mấy lần, tới khi tất cả sức lực trên người cô bị ép cạn anh mới tha cho cô. Anh vừa ra khỏi người, cô đã lập tức lật người ngồi bật dậy khỏi giường, bắt đầu mặc quần áo.

Cù Khê Ngưng trần truồng ngồi ở đầu giường, nhìn cô mặc quần áo nhanh lẹ gọn gàng, mặt xị ra khó coi đến mức nhìn không nổi.

"Tôi đi đây." Cô vẫy tay với anh: "Ồ thêm chút nữa bảo vệ của anh lại nghỉ ngơi".

Sắc mặt anh thật sự tái xanh như đồng: "Em quan hệ với tôi cứ như quét thẻ điểm danh hằng ngày vậy?".

"Tôi đã nói rồi, lên giường với anh là tôi đang lấy tiền công tôi làm việc cho anh. Đừng có bày ra biểu cảm anh không sung sướng như thế." Cô cười tươi như hoa: "Aiya, quên không nói, chúc mừng anh nhé, tân Phó Chủ tịch".

Cù Khê Ngưng nhìn vào mắt cô, có chút thăm dò, tựa như cảm thấy hôm nay cô hơi lạ.

"Lót đường lâu như vậy cuối cùng cũng giành được, chắc hẳn tiểu dân cũng đã nỗ lực chút sức mọn để giúp được ngài." Cô giả vờ giả vệt cúi chào anh: "Mong Phó Chủ tịch sau này thi thoảng nhớ đến tiểu dân dù một giây cũng được".

Nói xong câu này, cô bèn đi thẳng ra khỏi cửa không dừng lại.

"Lãng Họa!"

Anh bỗng nhiên gọi giật cô lại.

"Hm?" Cô quay đầu.

Anh nhìn vào mắt cô, cố gắng tìm kiếm một chút bất thường trên khuôn mặt cô. Anh cảm thấy hôm nay cô bất thường, nhưng lại không tìm ra được bất kỳ manh mối nào, cô vẫn y như mọi ngày.

"Không có gì..."

Lát sau, Cù Khê Ngung lạnh nhạt lắc đầu: "Em sẽ tới tham dự lễ nhậm chức vào thứ Hai chứ?".

Ánh mắt cô lóe sáng: "Dĩ nhiên rồi".

Anh không nói gì nữa.

"VẬY... một lần nữa chúc mừng anh." Cô mỉm cười rồi quay người bỏ đi.

...

Có người tới tức là có người đi.

Cuộc đời là vậy, làm gì có bữa tiệc nào không tàn, chúng ta đều bị ép phải đối mặt với ly biệt.

Paul nghỉ việc dĩ nhiên làm mọi người trên người trong Berker Palace thăng thốt. Nhưng tất cả mọi người ở đây đều thể hiện thái độ chùng mực và chuyên nghiệp, mặc dù lời ra tiếng vào không ít nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra không có gì xáo trộn quá lớn.

Có rất nhiều người tới tặng quà tạm biệt cho Paul, hẹn gặp uống café. Cô cũng đã hoàn thành gần xong thủ tục di dân cho Paul cùng gia đình.

Theo đúng kế hoạch, sáng sớm thứ Hai Paul dự xong lễ nhậm chức của Cù Khê Ngung là sẽ ngồi máy bay tới thẳng nước A.

Còn về Cù Khê Ngung, dĩ nhiên anh cũng trở thành nhân vật chủ đề trong Berker Palace. Chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi, từ sau khi thay thế và đuổi Tim đi, tới nay nhẹ nhàng ngồi vào chức Phó Chủ tịch, ngồi tên lửa cũng chẳng thẳng chức nhanh bằng anh. Chủ đề của những cuộc buôn dưa lê thảo luận không thể tách rời khỏi tên anh. Ngày nào ngang qua văn phòng anh cũng nhìn thấy vô số người xin Mục Tịnh được gặp nói chuyện với anh.

Cô nghĩ, trong cả Berker Palace, hai người duy nhất né tránh làm việc với họ có lẽ là cô và GAGA.

GAGA bây giờ đã hoàn toàn khác trước. Ngoại trừ cô ra, cô cảm thấy cô ấy đối với bất kỳ ai cũng không còn hài hước nhiệt tình như ngày nào. Có nhiều lúc cô nhìn thấy trên khuôn mặt có vẻ bình yên của GAGA là vẻ nhợt nhạt và bất lực.

Cô cũng không muốn hỏi han cô ấy quá nhiều, dù sao đây cũng là chuyện cô không thể can dự.

Huống hồ, chính cô cũng không có tư cách bình luận về tình cảm của GAGA.

Sáng sớm ngày thứ Hai, các phóng viên và các vị khách mời quan trọng đã đứng đầy trong phòng hội nghị ở Berker Palace. Từ sáu giờ cô đã thức dậy tới đón Paul, sau đó giúp mọi người bận rộn trước sau để chuẩn bị những khâu cuối cùng cho buổi lễ nhậm chức.

Đúng chín giờ, buổi lễ chính thức bắt đầu.

GKang bước lên sân khấu trước, tuyên bố tin Paul xin nghỉ việc với tất cả mọi người, đồng thời cảm ơn Paul những năm qua đã cống hiến cho Berker Palace, ngay sau đó là chính thức tuyên bố việc nhậm chức của Cù Khê Ngung.

"Khi chúc mừng Paul bắt đầu cuộc hành trình mới mới của mình, đồng thời tiếp theo đây tôi muốn mời vị Phó Chủ tịch trẻ nhất trong lịch sử

Berker Palace chúng ta – Chase. Tôi nghĩ bất cứ ai ngồi đây đều quen cậu ấy. Năng lực của cậu ấy tất cả mọi người chúng ta đều đã được chứng kiến. Tôi tự tin rằng cậu ấy sẽ nối tiếp được thành công của Paul, tiếp tục dẫn dắt Berker Palace tạo ra nhiều phúc lợi hơn nữa cho người dân cả nước".

GKang mỉm cười, nhìn về cánh gà: "Chase, mời cậu".

Cả hội trường vỗ tay rào rào, cô đứng ở góc cuối trong phòng, nhìn anh từ từ đi lên.

Hôm nay anh mặc bộ vest màu xám, thắt cà vạt. Từng cử chỉ, từng động tác đều khiến người ta mê người. Cô nhìn thấy rõ sự sùng bái và si mê trên nét mặt của rất nhiều phóng viên nữ.

Cô biết, trên thế giới này có rất nhiều rất nhiều người thích anh, hâm mộ. Anh là một vị thần vững vàng trong mắt không ít người.

Cù Khê Ngung đi tới bên cạnh GKang, mỉm cười bắt tay với GKang, sau đó đứng lên bục phát biểu.

"Được nhận cơ hội lần này, được tiếp tục là người kế nhiệm Paul là vinh hạnh lớn nhất, vì dù tôi ở đâu, làm ở chức vụ gì, tôi vẫn luôn đặt nhiệm vụ giúp đỡ nhân dân lên hàng đầu."

Một nụ cười mỉm nhẹ nhàng và sự tự tin thường thấy ánh lên trên khuôn mặt anh: "Quãng đường này sẽ không phải là điểm cuối. Tôi sẽ luôn luôn cố gắng không ngừng nghỉ để tạo ra cho người dân một hoàn cảnh sống tốt đẹp hơn".

Ánh mắt cô vượt qua ánh đèn và ánh mắt của rất nhiều người, rơi xuống người anh. Biểu cảm, thần thái, động tác của anh cô đều thuộc nằm lòng, cô cũng đã được tận tay vuốt ve từng nơi một.

Cô chưa từng gặp người nào mạnh mẽ hơn anh. Chỉ cần anh đứng đó, bạn sẽ cảm thấy anh có thể dễ dàng thao túng mọi tài nguyên, giải quyết mọi khó khăn. Dù nhiều sóng gió bão bùng hơn nữa anh cũng không nhú mày lấy một lần.

Cô cũng chưa bao giờ thấy ai tỏa sáng hơn anh. Nếu nói trên đời này có những người sinh ra là để làm vua thì không còn nghi ngờ gì, anh chính

là một người như vậy.

"Một lần nữa cảm ơn GKang, cảm ơn Berker Palace, cảm ơn các bạn." Anh nói súc tích, hơi cúi đầu, khước miệng mỉm cười, đến tận lời cảm ơn cuối cùng.

Cả hội trường tiếp tục nổ tràng pháo tay giòn giã. Dưới ánh đèn flash chớp nháy, GKang trao huân chương cho anh và chụp ảnh chung cùng anh.

Các ký giả đều lần lượt ùa lên phỏng vấn, đặt câu hỏi cho anh. Đám đông trước mặt cô dồn về phía anh. Dần dần cô không còn nhìn thấy mặt anh nữa.

Chẳng biết đã đứng bao lâu, cuối cùng cô quay người, mở cửa phòng hội nghị, rời đi.

...

Khi buổi lễ nhậm chức kết thúc đã gần 12 giờ trưa. Tất cả các phóng viên và khách mời đều đã rời khỏi đó. Cù Khê Ngưng nhíu mày bước xuống bục phát biểu, đón lấy những tài liệu mình phải ký mà Mục Tịnh đưa.

Ký xong, anh đưa lại cho Mục Tịnh rồi khẽ hỏi: "Cô ấy vừa nãy có đến dự không?".

Mục Tịnh lập tức hiểu "cô ấy" là ai: "Có đến, nhưng anh vừa phát biểu xong thì cô ấy cũng đi luôn".

Anh gật đầu, day day trán rời đi ngoài phòng hội nghị.

Đi được vài bước, anh rút di động ra xem, bước chân bỗng dừng đột ngột.

"Chase, có chuyện gì vậy?" Mục Tịnh đứng bên nghì hoặc hỏi.

Anh đứng im đọc tin nhắn đó một lúc rồi bất ngờ nghiêm giọng: "Hủy tất cả các cuộc họp và buổi gặp mặt chiều nay của anh".

Mục Tịnh chưa hiểu ngay, nhìn khuôn mặt như cuồng phong bão táp vừa kéo đến của anh, hỏi lại lần nữa: "Hủy ạ? Chiều nay anh có rất nhiều

cuộc họp quan trọng. Anh vừa nhậm chức ngày đầu tiên bắt buộc phải tham gia, nếu không những người khác sẽ nghĩ sao?".

"Nói với họ toàn bộ lịch trình đổi sang ngày mai. Anh có thể họp từ bốn giờ sáng." Anh sải bước đi ra khỏi cửa lớn: "Gọi tài xế qua đây, anh phải ra sân bay".

"Sân bay?" Mục Tịnh ù ù cạc cạc về hành động của anh, đầu mày nhíu chặt: "Anh có chuyến đi nào gấp sao?".

"Giúp anh kiểm tra chuyến bay gần nhất tới thành phố A là khi nào." Mặt anh tái xanh, đôi môi mím chặt, cánh tay đang buông thõng từ từ nắm chặt lại.

Mục Tịnh đã theo anh nhiều năm, chưa bao giờ thấy anh đột ngột thay đổi lịch trình của mình như vậy. Hướng hồ hôm nay là ngày đầu tiên anh nhậm chức. Anh tuyệt đối không thể làm hành động hủy mọi cuộc họp như vậy.

Rốt cuộc là có chuyện gì?

"Có liên quan đến Lăng Họa phải không?" Sau khi cùng Cù Khê Ngung lên xe, Mục Tịnh cuối cùng vẫn không nén nổi tò mò.

Cù Khê Ngung quay mặt ra ngoài cửa sổ không trả lời.

Mục Tịnh hiểu ra, hít sâu một hơi: "... Chuyến bay sớm nhất tới thành phố A là hai tiếng nữa".

Anh vẫn im lặng.

"Anh Từ, lái xe với tốc độ nhanh nhất." Mục Tịnh nói với tài xế.

...

Tới sân bay, Cù Khê Ngung nhảy xuống xe.

Anh mặc kệ tất cả ánh mắt của mọi người, cũng không hề định giấu giếm biểu cảm và hành tung của mình. Anh sải bước đi qua cửa, tới cuối cùng thậm chí là chạy bước nhỏ.

Vừa chạy anh vừa nhìn đồng hồ.

Chạy tới cửa an ninh, anh khẩn trương quét kiểm tra trước sau hai đoàn người xếp hàng, đầu mày nhíu rất chặt, rồi nghiêng răng ken két.

Đám đông xung quanh hầu như đều quay qua nhìn anh. Buổi lễ nhậm chức sáng nay được truyền hình trực tiếp khắp cả nước. Không còn nghi ngờ gì, tất cả mọi người dân đều nhận ra anh. Có vài cô gái đã đỏ mặt chỉ chỉ trỏ trỏ.

Anh siết chặt tay, mặc kệ mọi sự quan sát và bình luận. Anh bị tất cả những tiếng ồn ào bao vây, cố gắng kiểm soát biểu cảm trên khuôn mặt mình.

"Đừng tìm nữa, cô ấy vào trong rồi."

Bỗng nhiên, một giọng nói uể oải vang lên sau lưng.

Quay đầu lại, anh liền nhìn thấy Đốc Mẫn kéo vali hành lý, tay cầm hộ chiếu và vé máy bay.

"Cù Khê Ngung." Đốc Mẫn đi tới trước mặt anh, bình tĩnh nhìn anh: "Tôi đã nói với anh rồi. Cho dù bản thân anh không rơi vào vũng bùn thì dấu vết của cô ấy cũng sẽ vĩnh viễn lưu lại trên người anh. Tới ngày anh phát hiện ra, anh cũng toi đời".

"Cuối cùng anh cũng nhận ra rồi phải không? Vô ích, muộn rồi." Đốc Mẫn cười nhạt: "Kể từ giây phút cô ấy quyết định cùng Paul tới nước A, tất cả mọi dây dưa giữa anh và cô ấy đều đã kết thúc. À, không đúng, hai người vốn chưa bắt đầu, lấy đâu ra kết thúc?".

Nghe xong, bờ môi Cù Khê Ngung run khễ lên, rất khó nhìn thấy.

Mỗi một biểu cảm, mỗi một động tác của cô tới qua đều như hiện hiện trước mắt anh, chông lên những chuyện xảy ra hiện tại.

"Chim khôn chọn cây lành mà đậu. Anh vốn không phải cây lành. Cô ấy cũng đã dốc cạn tất cả sức lực của mình, phản bội lại ân nhân của mình để giúp anh đi đến được ngày hôm nay. Giờ cô ấy đi cũng không nợ nần gì anh cả. Hai người vốn là hai thực thể hoàn toàn không liên quan. Anh cũng chẳng có gì để trói buộc cô ấy."

Nói xong, Đốc Mẫn không muốn nghe bất kỳ câu trả lời nào của anh, cứ thế kéo vali đi về phía cửa kiểm tra an ninh: "Chúc anh mạnh giỏi, Phó Chủ tịch".

Anh yên lặng đứng tại chỗ, nhìn bóng Đốc Mẫn khuất sau cánh cửa.

Lần đầu tiên trong đời, anh cảm thấy có một khoảng khắc trước mắt mình hoàn toàn trắng xóa.

Trống rỗng, hụt hẫng đến vô cùng...

~Hết quyển Trung~

***Lời tác giả: Cuốn Trung: Hoàng hôn của các vị thần đã kết thúc. Chưa bao giờ viết truyện nào đã như vậy, quan hệ xong là chia tay, không lằng nhằng. Trước tiên ngược Tiểu Họa tới chết, giờ thời thế thay đổi, chúng ta bắt đầu chuyển sang giày vò Đại đế, ok?**

***Lời dịch giả: Chiều nay dịch nốt hai chương ngoại truyện, ngày mai bắt đầu theo lịch của chị Giới... ^^**

Phiên ngoại 1: Tâm sự của Cù Khê Ngung

Năm năm trước, Đại học H, nước A.

"Anh, anh đi nhanh lên chút nào..."

Molly vừa lôi vừa kéo Cù Khê Ngung tới trước cổng trường Đại học H: "Anh là rùa sao, lè mè quá vậy? Hoạt động sắp bắt đầu rồi, em muộn mất thôiiiiii!".

"Người muộn là em chứ có phải là anh đâu." Cù Khê Ngung nhăn nhó, lãnh đạm đáp lại.

"Con người anh sao lúc nào cũng vậy thế hả." Molly tức giận giậm chân bình bịch: "Em cầu xin anh tới tham gia hoạt động của câu lạc bộ phải xin rờng rã một tháng anh mới đồng ý. Khó khăn lắm anh đến đây thì lại không chịu hợp tác!".

Anh không lên tiếng, chỉ tiện tay vuốt lại mái tóc rồi bù cho cô bé.

"Thật là tức chết mình mà!" Molly vừa giậm chân vừa quang quác: "Nếu hoạt động này không bắt buộc phải có sự tham gia của người thân trong nhà, em còn lâu mới xuống nước xin anh nhá!".

"Bạn nhỏ Molly." Cuối cùng anh cũng chịu đi nhanh hơn một chút: "Giận một lần là mặt thêm chực cái nếp nhăn đó".

"Em mặc kệ!" Molly không ngừng lườm anh.

Vừa vào giảng đường, một đám nữ sinh trẻ trung nhìn thấy anh mắt đã lập tức sáng bừng lên như đèn pha ô tô, đồng thời không hẹn mà gặp bỏ dụng cụ làm đồ thủ công trong tay xuống, ào ào lao tới bên cạnh anh.

"Em chào anh Chase ạ!"

"Anh Chase, em là bạn tốt của Molly, tên Liz, rất vui được làm quen với anh!"

"Anh Chase, trưa nay anh rảnh không, mình đi ăn cơm?"

...

Anh vốn dĩ phản cảm nhất là môi trường ồn ào, giây phút này quả thật là đầu sắp nổ tung. Còn Molly thì cũng buồn cười, đành thẳng thừng kéo tay anh tránh xa khỏi đám đại trai, đi tới trước một chiếc bàn ở góc trong cùng.

"Đúng là ghê chết em rồi." Molly vừa sửa món đồ thủ công mình đã cắt vừa lắc đầu: "Cái con bé tên Liz đó chắc cả học kỳ còn chưa nói được với em chục câu, còn xưng là bạn tốt, oh my God..."

Anh không nhịn được phì cười thành tiếng.

"Anh, anh thật sự quá hấp dẫn phái nữ rồi. Anh cũng chỉ đưa em đến trường một lần vào ngày khai giảng thôi, sao em cảm giác anh còn được chào đón hơn cả mấy soái ca trường em vậy..."

Tông chỉ của câu lạc bộ mà Molly tham gia là muốn toàn thể thành viên cùng người nhà của mình giúp đỡ nhau hoàn thành một tác phẩm thủ công, sau cùng sẽ bình chọn ra nhóm xuất sắc nhất có thể nhận được giải Nhất. Cù Khê Ngung vốn dĩ chẳng có tí hứng thú nào với mấy hoạt động kiểu này, nhưng vì anh thực sự cưng chiều cô em gái này nên sau một hồi nán nỉ ỉ ôi, anh đã dành ra một ngày nghỉ để đồng ý cùng nó đến trường.

Quả nhiên, với sự kết hợp tuyệt vời của hai người có IQ siêu cao như anh em họ, người khác mới làm được một nửa, họ đã hoàn thành xong tác phẩm rồi. Cuối cùng tới khi bình chọn, họ cũng giành giải Nhất mà không có gì phải áy náy.

"Anh!"

Giữa lúc phòng giảng đường hỗn loạn ồn ào, trước khi lên sân khấu nhận giải, Molly ra sức nháy mắt với anh, tỏ ý muốn anh khẩn trương chuồn đi: "Bây giờ anh giả vờ anh phải đi vệ sinh, sau đó từ cửa sau chuồn lên xe đợi em. Nếu không lát nữa kết thúc, anh 'sướng' lắm đó".

Anh rướn môi cười, không hề phản bác.

Molly lên sân khấu tranh thủ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Anh bèn khẩn trương ra khỏi giảng đường bằng cửa sau, đi ra ngoài dãy

phòng học.

Đi mãi đi mãi, anh bỗng dừng chân.

Trên sân tennis ngay gần đó, anh chú ý tới một cô gái tóc ngắn, vóc dáng rất đẹp, mặc bộ quần áo thể thao màu hồng. Cô và người đối diện đang độ sức. Quả bóng tấn công chuẩn xác, chiêu nào chiêu nấy đều rất dữ, không hề giống sự yếu đuối của đa số các nữ sinh, kỹ thuật chơi bóng cũng thuộc hàng số một số hai trong những người anh từng gặp.

Anh cũng không hiểu vì sao cứ thế đứng nhìn thêm một lúc.

Chưa được bao lâu, cô gái kia bỗng ngừng tấn công.

Cô quay đầu về phía anh, cũng khiến anh nhìn rõ được toàn bộ khuôn mặt: Ngũ quan vừa phải xinh xắn và một nụ cười tươi rói.

Anh bỗng thấy cô ném chiếc vợt xuống sân, chạy thẳng tới rồi nhảy lên người một cậu sinh viên đi ngược lại, ôm chặt lấy người đó như một con koala vậy, còn dựa đầu lên vai người đó, cọ cọ ra vẻ làm nũng. Cậu kia cũng lập tức ôm chặt cô, dịu dàng hôn lên má cô rồi họ thì thào vào tai nhau điều gì đó.

Ánh mắt anh hơi sáng lên. Anh quay người đi về phía cổng trường.

Đây là lần gặp thực sự đầu tiên giữa anh và cô.

...

Lần thứ hai anh gặp cô vẫn ở trong khuôn viên trường Đại học H.

Cuối tuần, Molly cùng đám bạn đi tới thành phố E du lịch, tài xế gia đình vừa hay lại có việc đang ở một nơi khác chưa thể về kịp. Hôm đó anh được nghỉ bèn đề nghị tới trường đón Molly rồi đưa mấy đứa ra sân bay.

Khi anh tới nơi, Molly vẫn đang thu dọn đồ đạc trên ký túc xá, bảo anh cứ vào trong trường đi dạo một lát để đợi nó. Anh cũng không giận gì nó, cứ thế thoải mái tản bộ.

Đi một mạch tới hội trường lớn, anh nhìn thấy tấm biển treo ngoài cửa nói rằng hôm nay bên trong đang tổ chức một cuộc thi hùng biện. Anh

bèn lén lút đi vào từ cửa ngách, muốn xem một cuộc thi hùng biện của sinh viên đại học thì chất lượng thế nào.

Nhưng chỉ vừa nhìn, anh đã nhận ra cô ngay lập tức.

Cô gái mặc bộ đồ thể thao màu hồng hôm nào trên sân tennis hôm nay đã mặc váy và khoác áo vest màu đen chính thống. Mái tóc ngắn đến mang tai khiến cô trông càng tự tin. Cô đứng sau chiếc bàn dài, trình bày lưu loát và mạnh mẽ để công kích đối phương. Có thể nhận ra, có những lời chưa chuẩn bị trước, cô hoàn toàn có thể xuất khẩu thành văn, thể hiện rõ tầm hiểu biết và khả năng luận giải của cô.

Cô thật sự không thể được coi là một cô gái dịu dàng. Nên nói cô là một cô gái "hung hãn".

Bao nhiêu năm nay anh từng gặp vô số phụ nữ. Nhưng khi đối mặt với cô, những phụ nữ được coi là mạnh mẽ thông minh ấy đều trở nên hiền lành hơn, khiến anh bỗng chốc không còn chút hứng thú nào với họ. Còn cô gái này, mỗi lần gặp, trong ánh mắt cô đều ngập tràn sự hung hãn đã thú và khát khao chiến thắng.

Không sai, chính khát khao này là thứ khiến cả người cô tỏa sáng lấp lánh, và cũng khiến anh vô cùng hứng thú với cô.

Hứng thú với một cô gái? Điều này khiến anh bất ngờ về chính mình.

Chẳng bao lâu sau, đối thủ của cô đã dần dần ngã mũ xin hàng dưới hàng loạt lời công kích của đội bên này. Lời phát biểu cuối cùng của cô càng khiến cả hội trường vỗ tay reo hò nhiệt liệt.

Kết quả không còn gì để bàn, anh nhìn thấy cô đứng dậy, cúi chào thật sâu đối thủ cùng ban giám khảo và các khán giả tới dự. Nụ cười trên khuôn mặt cô bỗng chốc khiến anh lóa mắt.

Anh cúi đầu rút đi động ra, cũng không hiểu hành động của mình nghĩa là gì, giờ máy lên, khẽ chụp lại.

Và lần này, anh cũng đã được biết tên cô, Rene Ling.

Anh nghĩ, cho dù họ chưa từng nói với nhau một câu nào nhưng anh đã ghi nhớ cô rồi.

...

Lần thứ ba gặp mặt đã là hai năm từ sau lần gặp đầu tiên, hơn nữa còn vô cùng kịch tính.

Tôi hôm ấy anh tới nhà một cô gái đạo đó khá thân thiết với anh để qua đêm. Sau khi giải quyết nhu cầu sinh lý, anh dĩ nhiên chuẩn bị ra về. Nhưng ai ngờ đối phương bỗng nổi hứng bắt đầu quán lấy anh, còn bắt anh cho mình một "danh phận".

Anh ghét nhất là phụ nữ bám riết, càng không thích xác định "quan hệ và danh phận" với bất kỳ cô gái nào. Tuyệt đại đa số những người có quan hệ với anh đều thông minh giữ vững điều kiện này: Xuất hiện khi anh cần, rời đi khi anh chán, nếu không chấp nhận được thì đừng tới gần anh, anh cũng không cần quan tâm hay để ý gì vượt quá mặt vật chất với họ.

Anh không thích thân mật với bất kỳ người khác phái nào khác ngoài người thân, càng không thích dựa dẫm một ai. Trong quan niệm nhất quán của anh. Dựa dẫm và tình yêu khiến người ta yếu đuối, khiến người ta có điểm yếu và thứ dễ bị nắm thóp. Mà anh tuyệt đối không cần những điều sẽ khiến anh trở nên yếu ớt.

Cãi nhau với cô gái đó từ trong ra xuống tới sân, thấy tâm trạng của cô mỗi lúc một sụp đổ, tâm trạng của anh cũng vô cùng bức bối. Anh định lần tìm di động, gọi Mục Tịnh tới giải quyết.

Nhưng ai ngờ, đúng lúc này anh lại nhìn thấy cô.

Sau hai năm, mái tóc ngắn tới tai của cô đã trở thành mái tóc xoăn dài mềm mại. Tâm trạng của cô hoàn toàn không vui vẻ như hai lần gặp trước. Sắc mặt cô u buồn, hai mắt đỏ sọc, nhìn anh và người phụ nữ kia bằng ánh mắt kỳ lạ và gượng gạo, cho tới khi người đó òa khóc và chạy đi, cô mới tới gần anh.

Anh tìm thuốc lá để hút, cho tới trước khi đi lên gác, cô còn quay lại, giơ ngón giữa lên với anh, mắng anh là đồ khốn bằng khẩu hình miệng.

Anh cứ thế nhìn theo bóng cô đường hoàng đi lên gác, trong lòng lại không hề cảm thấy tức giận, ngược lại còn vui vẻ nhếch môi cười.

Thật không hổ danh là cô gái hung dữ nhất anh từng gặp. Lần đầu tiên chính thức chạm mặt, cô đã làm một động tác thô lỗ như vậy với anh, không sợ anh điều tra hết mọi thông tin về cô, khiến cô lưu lạc đầu đường xó chợ, không có nhà để về sao?

...

Lần thứ tư gặp mặt, chính là sự kiện giờ ngón giữa ba năm sau. Mà lần này có lẽ được tính là một cuộc gặp được tính toán trước.

Làm việc ở Chính phủ nước A đã khiến anh mất đi nhiệt huyết ban đầu. Sự ổn định và thiếu trí tiến thủ của các đồng nghiệp khiến anh không có nơi để thể hiện năng lực. Vậy nên anh phóng tầm mắt tới nước D, tới quê hương của mình, cũng là nơi có cô.

Anh đã điều tra cô từ lâu, hơn nữa còn tra ra được bất ngờ: Ba năm trước cô cũng đã vào làm ở Berker Palace, còn có những biểu hiện xuất sắc trong công việc.

Lăng Họa, Rene Ling, một thư ký trẻ trung giỏi giang.

Sau khi liên kết với đội ngũ của mình ở Chính phủ nước A kéo Tim xuống ngựa đồng thời thay thế vị trí của ông ấy, anh cố ý gửi đơn đuổi việc cho cô, trong lòng vô cùng chờ đợi phản ứng của cô. Quả nhiên cô đã không khiến anh thất vọng, một lần nữa gặp nhau trước cửa thang máy, cô lại giờ ngón tay thô lỗ với anh như ba năm trước.

Anh biết cô không nhận ra mình, điều này khiến anh có chút khó chịu trong lòng.

Mà ngoài việc mái tóc đã dài hơn một chút thì cô thật sự không thay đổi chút nào. Người phụ nữ có thể kết hợp một cách hoàn hảo hai thái cực tao nhã và thô lỗ chắc chỉ có cô mà thôi.

Anh nhìn cô ưỡn ngực ngẩng cao đầu đi vào thang máy, từ giây phút đó đã chuẩn bị sẵn sàng đánh một loạt trận chiến tiếp theo.

Ngoài việc đơn thuần có hứng thú với con người cô ra, anh cũng nhận ra tiềm lực vô hạn và dã tâm ở cô. Anh quyết định giữ cô bên cạnh mình, ép cô phải bán mạng cho một kẻ mà cô rất ghét.

Anh biết cô có thể giúp anh, và thêm cho cuộc sống của anh chút gia vị.

Trêu chọc, đùa giỡn, gây khó dễ, khảo nghiệm... Anh chưa bao giờ nghĩ mình là một người đàn ông quyền rũ, cũng đã dùng những thủ đoạn mà xưa nay mình khinh không thèm dùng với cô. Anh lấy danh nghĩa "quyền lực và năng lực" để khóa cô lại. Vì thế, anh có thể cảm nhận được rõ ràng ánh mắt cô nhìn anh dần dần chuyên hóa từ sự căm ghét ban đầu sang kính sợ, sau đó trở thành mơ màng và kháng cự. Cho tới tận sau cùng, trở thành sự khó xử và dung túng.

Anh tới nước A giải quyết vấn nạn khủng bố, mục đích ban đầu thực ra là để nâng cao địa vị của mình trong mắt GKang và quần chúng nhân dân, nhưng tận sâu trong đáy lòng vẫn là vì lo cho sự an toàn của cô. Giây phút nhìn thấy chiếc xe cô đang ngồi bay đi, lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy trái tim mình như phải chịu một đả kích cực mạnh.

Khi chạm được vào cô, xác nhận cô vẫn bình an, bàn tay đang run lên một cách khó nhận ra của anh mới bình tĩnh lại.

Trong căn phòng ở khách sạn, cô rõ ràng muốn phát sinh quan hệ cùng anh. Anh rất muốn có cô, thật ra có thể nhắm mắt mà thực hiện, hoàn thành xong chuyện mà mỗi người đều có được điều mình muốn, giống như trước đây vậy. Nhưng tới cuối cùng, anh lại dừng tay, ép buộc mình đè nén khát vọng và rời khỏi phòng cô.

Giây phút ấy, anh mới ý thức được có chỗ nào đó không ổn.

Độc Mẫn luôn ở bên cạnh cô, khiến anh cảm thấy bất mãn; Quá khứ dài lâu của cô và Lộ Tân Viễn khiến lòng anh ngập tràn sự khó chịu không thể diễn tả; Thậm chí việc cô si mê thần tượng Tạ Tu Dực cũng khiến anh khó chịu vô cớ... Vì cuộc đời này chưa ai từng tạo cho anh cảm giác ấy, anh không biết mình bị làm sao.

Cho tới khi bị Mạnh Phương Ngôn chất vấn, anh vẫn không muốn đi sâu tìm hiểu những lý do. Thật nực cười, Cù Khê Ngưng anh sao có thể nảy sinh tình cảm ngoài "lợi dụng" với một người con gái nào? Anh thừa nhận anh đối xử với cô khác biệt so với những cô gái trước kia, vì anh đã dồn tâm tư, muốn khiến cô nảy sinh tình cảm thật sự với mình, để từ đó làm nền tảng cam tâm tình nguyện bán mạng cho anh, sau đó lợi dụng năng lực của cô để đạt được mục đích của mình, chỉ vậy mà thôi.

Thậm chí, cuối cùng anh vẫn phát sinh quan hệ với cô vào ngày sinh nhật để tế liệt sự bất ổn của bản thân. Tặng cô bức tranh và tấm thiệp để thuyết phục cô, cũng là để thuyết phục chính mình.

Mà cô hình như cũng đã bị anh thuyết phục. Anh coi việc giúp anh và quan hệ với anh trở thành một chuyện đương nhiên. Dần dần anh không còn nhìn thấy sự rung động, bứt rứt và khó chịu trên khuôn mặt cô khi đối diện với anh như trước đây.

Anh chỉ coi như cô đã nghĩ thông suốt, đã giấu đi toàn bộ tình cảm của mình. Như vậy là tốt nhất, anh có thể an tâm lợi dụng xong tình cảm của cô thì bỏ cô... giống như kế hoạch ban đầu của anh vậy.

Dưới sự trợ giúp của cô, cuối cùng anh cũng thuận lợi ngồi lên chiếc ghế lớn thứ hai ở nước D. Quyền lực anh mong ngóng đã lâu ủa tới, sự sùng bái của mọi người vây xung quanh anh nhưng anh lại không hề cảm nhận được nhiều niềm vui tận đáy lòng.

Đúng lúc này, anh nhận được một tin nhắn tới từ cô.

[Em không hối hận vì tất cả những gì đã hy sinh cho anh. Chỉ là đến hôm nay, em nên từ biệt anh, cũng là từ biệt chính mình. Rất vui vì được cùng anh đi đến tận đây. Quãng đường còn lại, một mình anh vẫn có thể bước vững vàng.]

Giây phút ấy, lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy cả thế giới của mình âm âm sụp đổ...

~Hết phiên ngoại 1~

***Lời tác giả: Haha, không ngờ trước khi vào quyển mới tôi lại viết phiên ngoại phải không. Lần đầu tiên gặp một Đại đế mà toàn dân kích động nói muốn ngược chết. Hừmmm, nào hãy xem tâm tư tình cảm của Đại đế tệ bạc, lạnh lùng nhất mà tôi từng viết đi!!!**

Chương 34: Cuối thu

Từ sân bay trở về Berker Palace, Cù Khê Ngung mím chặt môi, cả quá trình không nói câu nào. Mục Tịnh phải nhận cả đống lời phàn nàn và oán trách của các cán bộ cấp cao, nhưng nửa câu cũng không dám truyền đạt lại với anh.

Những tháng ngày khủng bố thật sự chính thức bắt đầu từ hôm sau. Quả thật anh đã dậy hộc từ bốn giờ sáng, lần lượt kéo tất cả các cán bộ hôm qua chưa được hôm luân phiên đến. Trước kia họ luôn được làm việc với người luôn tươi cười nên nã như Paul, bây giờ vấp phải phương thức chấp chính không khác gì thời Sa Hoàng này, không còn nghi ngờ gì, ai nấy đều ngã gục.

Nhưng người sụp đổ thật sự có lẽ là Mục Tịnh và cô thư ký của anh. Bất luận là lúc làm việc hay nghỉ ngơi, bầu không khí xung quanh Cù Khê Ngung cũng thấp tới mức có cảm tưởng chỉ cần hé lời nửa chữ là sẽ chi anh đập bôm bốp. Vì vậy cho dù ở rất gần nhau, Mục Tịnh cũng không có ý định nói chuyện trực tiếp với anh, mà đa phần đều nhận lệnh qua mail hoặc tin nhắn điện thoại.

Anh vốn không nói nhiều, mặt cũng thối hoắc, bây giờ lại càng trở nên ít nói. Người trong Berker Palace khi gặp mặt anh đều đi đường vòng né tránh. Ngay cả GKang cũng từng nói riêng rằng thái độ gần đây của anh phải thay đổi, nhưng công việc anh luôn hoàn thành xuất sắc nên hoàn toàn có thể đường hoàng tặng lời câu nhắc nhở của GKang.

Chớp mắt, nửa năm đã trôi qua.

Chủ Nhật, tất cả các loại công việc dù là nhỏ nhất cũng đã được anh giải quyết sạch sẽ. Anh lật tung Berker Palace lên vài lần, xem mãi vẫn thực sự không tìm được dự án nào mới. Anh ngồi không tròn một tiếng, sau đó đành phải về nhà.

Vừa thay xong đồ ngủ, chuẩn bị ở nhà xem đại bản tin thời sự nào đó thì anh nhận được điện thoại của Tạ Tu Dục.

"Cậu đang ở đâu đấy?" Cậu bạn thân nhiều năm lãnh đạm hỏi.

"Nhà."

"Tới nhà mình ăn cơm không? Vợ chồng lão Khúc cũng có mặt."

"Không tới đâu."

Anh đang định cúp máy thì đầu kia vọng vào một giọng con nít: "Chú Chase...".

... Lại chơi trò này.

Sau khi chửi rửa tay họ Tạ lớn đầu còn ấu trĩ kia ba lần liên tục. Anh đành bỏ ngón tay ra khỏi nút ngắt máy, bực bội "ừm" một tiếng.

Bạn nhỏ Tạ Hựu Thức với lấy di động của bố, nói một cách nghiêm túc và lịch sự: "Chú Chase, lâu lắm con không được gặp chú, con nhớ chú lắm".

Cù Khê Ngưng cầm chặt di động, sụp mắt xuống, lại "ừm" tiếng nữa.

"VẬY chú có đến ăn cơm không ạ? Chú tới chơi với con một lúc được không? Chú còn được ngắm em gái con nữa." Bạn nhỏ Tạ Hựu Thức từ nhỏ đã cực kỳ giỏi làm nũng và biết cách lấy lòng người lớn lại còn không chê phiền phức... Dù tán trai hay tán gái thì cũng đều đủ 100 điểm.

Thầm thở dài một tiếng trong lòng, anh im lặng một lúc, cuối cùng vẫn phải nói tiếng "ừm" thứ ba để thỏa hiệp.

...

Bước vào cửa nhà họ Tạ, phả vào mặt là mùi cay và mùi nước lẩu.

Khói bếp nghi ngút bao bọc khắp căn nhà. Người ngồi ăn có Tạ Tu Dực; Nhuế Ưu để trần cánh tay, vẫn thô lỗ như mọi khi và vợ cậu ta Mạnh Y Vân đang ăn đến toát cả mồ hôi. Còn ở phía sofa, Kha Giáo đang ngồi bế cô con gái vừa đầy tháng, cùng với Tạ Hựu Thức đang chơi đùa với "Da đại vương" của nhà họ Nhuế, không cần nói cũng biết náo nhiệt cỡ nào.

Anh xoay tay đóng cửa lại, cởi giày đi vào nhà, cũng không ai thèm đón tiếp anh.

"Trong bếp có bát và đũa, tự lấy đi." Tạ Tu Dực còn không buồn đứng dậy, hờ hững coi như đã chào hỏi anh.

Ánh mắt Cù Khê Ngung hấp háy. Anh cố nhịn năm phút đồng hồ mới không đẩy cửa đi ra ngoài lần nữa.

"Hello, ngài Phó Chủ tịch." Nhuế Ưu vừa ăn thịt bò vừa huýt sáo với anh: "Ngài Chủ tịch còn thiếu vệ sỹ không? Cho thằng em ứng cử với?".

"Hello ngài Phó Chủ tịch." Mạnh Y Vân ngồi bên cạnh hô hào theo: "Anh còn thiếu bảo mẫu không? Cho em ứng cử với?".

Anh đi dép lê vào, đi vào bếp lấy bát đĩa, sau đó ngồi xuống đối diện họ, cả quá trình không hề nhìn thẳng vào đôi vợ chồng điên khùng trước mặt.

"Cù Khê Ngung, cậu ấy à, cực kỳ kém." Nhuế Ưu vỗ bàn: "Có thể trực tiếp một chút không? Lúc nào cũng giấu đầy nước đục trong bụng làm cái gì? Không phục thì làm gì đi! Ông đây ghét nhất kiểu giở thủ đoạn như cậu. Chẳng trách đẹp trai sáng láng thế mà không em nào thèm...".

Anh ta vốn dĩ đang tự do phát huy không ai ngăn cản nhưng tới câu nói cuối cùng thì Tạ Tu Dục và cả Kha Giáo ngồi trên sofa cùng Mạnh Y Vân ngồi bên cạnh đều đồng loạt nhìn về phía anh ta.

"Nhìn tôi làm gì?" Nhuế Ưu bày ra vẻ ngờ ngạc nhiên.

Mạnh Y Vân trừng mắt, đá mạnh một cái vào chân Nhuế Ưu dưới gầm bàn.

Cù Khê Ngung vẫn điềm tĩnh gắp nắm trúc, không ngược mắt lên chút nào.

"Anh ngốc à." Mạnh Y Vân nghiêng răng nghiêng lợi kéo Nhuế Ưu qua, thì thầm vào tai: "Anh không cảm thấy tính tình của anh ấy sắp giống tự kỷ rồi sao? Anh Tạ gọi anh ấy tới ăn lẩu là muốn giúp anh ấy giải tỏa tâm lý. Cô gái anh ấy thích đá bay anh ấy rồi bỏ đi, đáng thương lắm, đừng nhắc nữa...".

"Cậu ta mà tự kỷ? Cậu ta mà đáng thương?" Nhuế Ưu khinh bỉ: "Bà xã, em mở mắt ra mà nhìn cho rõ. Số phụ nữ cậu ta từng ngủ còn nhiều hơn số cơm em ăn đấy".

"Thì vì anh ấy đẹp trai mà." Mạnh Y Vân lập tức cãi cố: "Trai đẹp làm gì cũng đúng".

"Ha ha..." Nhuế Ưu bĩu môi: "Anh có vợ có con, cậu ta thì ế lòi, đẹp trai có tác dụng quái gì".

Trong lúc đôi vợ chồng ấy thì thà thì thụt với nhau thảo luận về anh, anh đã tự động ăn xong nửa đĩa thịt bò và rau cải. Thấy Nhuế Ưu bắt đầu nói sinh động như thật, cuối cùng anh cũng không nhịn được nữa, lãnh đạm lên tiếng: "Em bé chậm phát triển à, ăn cơm đi, đừng lo cho chúng tự kỷ của mình".

...

Nhuế Ưu và Mạnh Y Vân nghe xong, lập tức nguơng ngáp ngẩng mặt lên.

Ăn xong bữa cơm, Mạnh Y Vân giúp rửa bát, Nhuế Ưu dĩ nhiên cũng lon ton qua giúp, để lại Tạ Tu Dục, anh, Kha Giao và mấy đứa trẻ ngoài phòng khách.

Cù Khê Ngung ngồi trên sofa im lặng cùng Tạ Hựu Thức và "Da đại vương" của nhà Nhuế Ưu xếp Lego, mười phút mới nói được một câu.

Tạ Tu Dục ngồi trên sofa bên cạnh anh, một tay ôm Kha Giao, dịu dàng nhìn ngắm vợ và cô con gái xinh xắn.

"Em cảm thấy nó giống anh." Kha Giao cười nói.

"Thế ư?" Tạ Tu Dục nhú mày: "Anh cảm thấy không giống, giống em hơn".

"Hả? Anh xem, mắt nó chẳng phải giống anh y như đúc không? Ai cũng nói con gái giống bố mà..."

"Anh mặc kệ, anh cảm thấy nó giống em, giống em anh mới thích."

Kha Giao cười ngọt ngào, nhẹ nhàng hôn lên má anh ấy.

"Anh không ngại em hôn vào chỗ khác đâu."

...

"Mình về đây." Cù Khê Ngung không nhìn nổi nữa, đứng lên, lạnh lùng nói.

Tạ Tu Dực trong lòng đang vô cùng hờn hờ nhưng ngoài mặt vẫn không dám thái quá. Dù sao thì người đàn ông này bây giờ cũng đã là cứu ngũ chí tôn. Và lại, hai người quen nhau đã nhiều năm, anh ấy còn không biết Cù Khê Ngung đáng sợ đến mức nào sao, đành giả vờ giữ anh lại: "Ngồi thêm một lát đi".

"Không cần đâu." Anh cảm thấy còn ngồi tiếp chắc ăn đường đến nôn ra máu.

Tạ Tu Dực cũng không níu giữ nữa, cùng anh đi ra cửa, giả vờ vô tình nói: "Kha Giáo và cô ấy có liên lạc với nhau mấy lần, nói bây giờ cô ấy sống rất tốt. Hơn nữa nhìn những bức ảnh cô ấy đăng lên, cô ấy quả thật sống rất vui".

Trái tim anh lập tức rục rịch vì những câu nói của Tạ Tu Dực. Nhưng anh vẫn cúi đầu không đáp.

"Cù Khê Ngung, mình quen cậu nhiều năm rồi, lần đầu tiên thấy cậu như vậy. Nhưng mình không thích lo chuyện của người khác, cho dù là bạn của mình. Nếu không phải vì Kha Giáo bảo mình nói, mình vốn không định nhiều lời đâu."

"Cậu suy nghĩ thật kỹ đi, có một vài người mất là mất hẳn, cả đời này cũng không tìm lại được."

Từng chữ từng chữ như gõ lên trái tim anh vốn đã dùng tường đồng vách sắt bọc lại. Anh những tưởng mình sẽ không nảy sinh bất kỳ cảm giác gì, nhưng chỉ mới đó, nó đã xuyên qua mọi tầng lớp.

Ánh mắt anh và Tạ Tu Dực giao nhau trong không trung. sau đó anh vẫy tay chào tạm biệt anh ấy.

Lại vài tháng nữa trôi qua.

Từ Berker Palace về đến nhà, anh tắm rửa xong thì nằm thẳng lên giường, chẳng còn tâm trạng xem thời sự.

Vừa nhắm mắt lại, anh liền nhìn thấy gương mặt thân thuộc đó đang cười với anh. Khuôn mặt mấy năm trước anh lần đầu gặp mặt, và khuôn mặt đêm cuối cùng trước khi cô ra đi, tất cả, toàn bộ đều chồng khớp lên nhau.

Nụ cười tiếc nuối, nụ cười mỉa mai, nụ cười thoải mái, nụ cười nũng nịu... Vô vàn sắc thái của cô dường như anh đều ghi nhớ rõ ràng, thậm chí còn khó quên hơn cả những dự án, tài liệu, các mối quan hệ...

Trên thế gian này, dường như chỉ có nụ cười của một mình người ấy là có thể khiến anh khi nhìn thấy từ từ buông bỏ mọi phòng bị.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, anh dần thiếp đi. Vì muốn mình chìm đắm trong cường độ công việc tối đa, anh đã không còn nhớ rõ bao lâu rồi mình chỉ ngủ năm sáu tiếng một ngày, như vậy có thể tê liệt mọi dây thần kinh và cảm giác.

Trong lúc mơ mơ màng màng ngủ, anh bỗng cảm giác có người đang nhìn mình.

Trước đây làm đặc công đã rèn luyện cho anh một sự nhạy cảm với bất kỳ tình huống không bình thường nào. Anh gần như ngồi bật dậy khỏi giường, tay đồng thời lăn sờ xuống gối.

"Này này, đừng có ngộ thương."

Cánh tay một người đàn ông chặn động tác của anh lại, bên tai vọng vào một âm thanh uể oải, quen thuộc.

Anh tập trung ánh mắt lại, nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn đang ngồi ở đầu giường.

"Khả năng an ninh bảo vệ của dinh thự nhà cậu tệt đến mức này mình cũng thấy phục đấy." Mạnh Phương Ngôn huýt sáo với anh. Cửa sổ phòng anh ở đối diện vị trí của họ mở tung, rõ ràng Mạnh Phương Ngôn đã đột nhập vào nhà anh mà không tốn chút sức lực nào.

Cù Khê Ngưng nhíu mày: "Cậu đứng lên đi đã, mình không muốn ngủ chung với đàn ông đâu".

Mạnh Phương Ngôn giơ cao hai tay, nhẹ nhàng nhảy xuống: "Này, bạn cũ gặp lại nhau sao cậu lạnh nhạt thế hả. Mình đi một chuyến xa xôi tới đây dễ dàng sao? Cũng chẳng mời mình một bữa cơm đầy khách khứa nữa".

"Mình không có hứng thú mời cơm một người bỏ cửa sổ đột nhập vào nhà người khác." Anh đã hoàn toàn không còn buồn ngủ nữa, bèn dứt khoát bò dậy khỏi giường, đi ra cửa sổ hút thuốc.

"Aiya, bệnh nghề nghiệp, không thích đi cửa chính." Mạnh Phương Ngôn nhún vai: "Teddy à, vẫn mạnh giỏi chứ".

Nghe được biệt danh đó, anh quay đầu, nhìn về phía Mạnh Phương Ngôn bằng ánh mắt sắc như dao.

Mạnh Phương Ngôn vẫn tươi cười hơn hở, hoàn toàn không sợ anh: "Trông mặt cậu thế này chắc là lâu lắm rồi không được 'teddy'?".

Ánh mắt anh càng khủng bố hơn.

"Cậu có lờm mình nữa cũng vô ích thôi. Mình có lòng tốt mới đến nhà thăm cậu. Gần đây ở thành phố T mình có nhiệm vụ, nếu không cậu chẳng có cơ hội nhìn mình đâu." Mạnh Phương Ngôn tiến sát về phía anh, từ từ đi tới bên cạnh anh: "Trông sắc mặt cậu tái xanh, cơ thể sưng vù, chất lượng giấc ngủ tệ thế này... Chẹp chẹp, đàn ông lớn tuổi rồi mà còn độc thân, đáng thương quá".

"Không có việc gì thì rút nhanh." Anh nghiêng răng bật ra vài chữ.

"Cù Khê Ngung." Mạnh Phương Ngôn nheo mắt lại: "Lúc này mà cậu còn cứng miệng thì toi thật đấy. Đã lâu như vậy rồi, cô ấy sẽ đi tìm niềm vui mới thật đấy".

Bàn tay đang đặt trên cửa sổ của anh vì câu nói của Mạnh Phương Ngôn mà khẽ run lên.

"Cậu là người hiểu rõ nhất cô ấy quỳen rũ đến mức nào. Cậu nghĩ với cá tính của cô ấy, liệu cô ấy có đợi cậu chẳng biết đến năm nào tháng nào mới tỉnh ngộ rồi quay đầu tìm cô ấy không? Mình cho cậu biết, điều này là hoàn toàn không thể."

"Nếu cậu vẫn chọn tiếp tục duy trì tình trạng hiện giờ thì rồi sẽ có một ngày cô ấy lấy người đàn ông khác, trở thành vợ của người đàn ông khác. Mà ngày này có lẽ sẽ đến rất nhanh đấy."

"Mà đó sẽ là kết cục của hai người."

Nói xong câu đó, Mạnh Phương Ngôn nhẹ nhàng lật người đi ra khỏi cửa sổ nhà anh. Mới đó đã không thấy bóng dáng anh ấy đâu. Bao nhiêu camera giám sát đẳng cấp thế giới xung quanh dường như đều trở thành phế liệu. Anh ấy một lần nữa biến mất trong màn đêm như một bóng ma.

Anh yên lặng đứng bên cửa sổ rất lâu.

Gió đêm thổi tung mái tóc anh, làm tê dại khuôn mặt anh. Anh cảm thấy hốc mắt mình dường như có chút chua xót. Anh giơ tay lên dụi, không có cát bay vào.

Cù Khê Ngưng xòe lòng bàn tay ra, một lúc sau bèn nắm chặt lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, anh mở mắt ra, dậy khỏi giường.

Vừa dậy, anh bèn liếc mắt, phát hiện một bức ảnh được đặt trên đầu giường.

Anh cầm bức ảnh lên xem.

Người trên ảnh là cô. Cô đang bế Mạnh Kỳ Tịch, con trai của Mạnh Phương Ngôn và Chúc Tịnh, cười tươi một cách thoải mái, dưới ánh nắng, nụ cười ấy trở nên dịu dàng và đẹp biết bao.

Cù Khê Ngưng ngắm bức ảnh đó một lúc.

Rất lâu sau, dường như có thứ gì đó tan biến hoàn toàn trong đôi mắt anh.

Anh đặt nó xuống, đi vào phòng sách, lấy ra hộ chiếu và vali hành lý.

Đây chắc chắn không phải là kết thúc của họ...

~Hết chương 34~

***Xì poi: "Món quà cuối cùng chính là anh." Viết câu này mười lần cũng vẫn thích íiii =))**

Chương 35: Mười hai đơn hàng

Quyền hạn: Sự trở về của nhà vua

Một năm sau, tại nước A.

"Rene, bài phát biểu mới nhất trước báo chí cô và Mark đã thống nhất với nhau chưa?"

"Rene, Thủ tướng nước P đang kết nối đường dây số 4, có chuyên trực tiếp cho Mark không hay tạm hoãn?"

"Rene, tôi cần năm phút của cô."

...

Lăng Họa đi đi lại lại không phút nghỉ ngơi trong tòa nhà Chính phủ. Nếu không họp thì cũng sắp xếp công việc cho Mark, hoặc là nói chuyện với vô số những người khác nhau, cả ngày trời dường như đến thời gian để uống hóp nước cũng không có.

Mặc dù về cơ bản vẫn làm việc trong cùng một bộ máy nhưng vì tình hình ở mỗi quốc gia là riêng biệt nên vẫn có sự khác biệt về hệ thống và môi trường làm việc. So với trước đây khi còn ở nước D, cô có nhiều cơ hội một mình đảm đương một mảng công việc hơn, cũng có nhiều quyền phát ngôn và thỏa thuận hơn.

Quyền lực, sự tôn trọng và cảm giác thành tựu, đúng như những gì Paul đã hứa trước khi sang đây, cô đạt được tất cả những thứ ấy tại nơi này.

Gần chập tối, cô vừa làm xong việc giúp Mark từ ngoài trở về, Mark liền gửi tin nhắn đến báo cô tới thẳng phòng họp, nói rằng có việc quan trọng muốn bàn bạc với cô.

Việc này không hề nằm trong lịch trình cố định của Mark, cô bèn cảm thấy hơi mơ hồ... Chuyện quan trọng, vì sao không thể nói chuyện trong văn phòng của ông mà lại phải đến một nơi rộng lớn như phòng họp chứ?

Cánh cửa phòng họp được đóng kín. Cô gõ cửa, rồi đẩy cửa đi vào trong.

"Rene, mừng kỷ niệm một năm!"

Một giây sau, vô số băng rôn và bóng bay rầm rộ rơi xuống đầu cô. Cô vẫn đang cầm sổ ghi chép trong tay, đứng đờ ra trước cửa phòng họp, hoàn toàn ngốc luôn.

Trong phòng họp lúc này đã đứng đầy người. Đứng đầu là Mark và phu nhân của ông, còn có Paul. Đằng sau lưng họ là rất nhiều những cộng sự thường ngày làm việc chung với cô, các cán bộ cấp cao trong Chính phủ hầu như cũng tới cả.

"Rene, chúc mừng cô đã tới tòa nhà Chính phủ nước A làm việc tròn một năm!"

Mark nhìn biểu cảm ngỡ ngàng chẳng hiểu gì của cô, không nhịn được cười, lúc này ông cầm một chiếc huân chương nhỏ xíu và một phong thư đi tới trước mặt cô, mỉm cười đưa cho cô: "Mọi người đã thống nhất với nhau âm thầm tổ chức party chúc mừng cho cô. Chúng tôi vô cùng cảm ơn cô đã dốc sức làm việc và giúp đỡ mọi người suốt một năm qua. Chúng tôi đều rất yêu quý cô, hy vọng sau này chúng ta có thể đi cùng nhau lâu hơn nữa".

Bấy giờ Lăng Họa mới hiểu ra đôi chút. Thật ra chính bản thân cô cũng quên hẳn việc mình đã tới nước A một năm rồi. Nhưng thật không ngờ thì ra Mark và mọi người đều nhớ, còn giấu cô làm một bữa tiệc với bao nhiêu khách mời, mang đến cho cô một bất ngờ lớn như vậy.

Nói thật lòng, không phải ngày kỷ niệm của ai cũng nhận được sự chúc mừng và tán thưởng lớn đến thế. Cô hiểu rõ sự quan tâm và tình cảm Mark cùng các đồng nghiệp dành cho mình là thật lòng thật dạ, là tình cảm như bạn bè với nhau.

"Cảm ơn mọi người."

Cuối cùng cô cũng tỉnh lại, lập tức đưa hai tay nhận lấy huân chương và thư của Mark, chân thành mỉm cười rồi cúi chào tất cả mọi người một cái thật sâu: "Được làm việc cùng mọi người cũng là quãng thời gian vui vẻ nhất của tôi. Sau này đừng khách sáo, hãy cứ nhiệt tình tới làm phiền tôi, được không?".

Mọi người một lần nữa cười ầm lên rồi vỗ tay reo hò. Nhìn kỹ mới thấy, trên chiếc bàn dài trong phòng họp đã bày đầy rượu ngon, những chiếc bánh gato xinh xắn và một chiếc bánh kem cực lớn. Cô được tất cả mọi người vây ở giữa, đón nhận cái ôm và lời chúc phúc của từng người một.

Chính phủ nước A ở một mức độ nào đó đã cho cô một cảm giác khác với nước D. Mặc dù cách thức làm việc đa phần là như nhau, nhưng cô cảm thấy ở nơi đây dường như nhiều tình người và lòng chân thành hơn. Mà những thứ như vậy, trong một tổ chức nghiêm ngặt như Chính phủ thật ra là vô cùng hiếm có và đáng trân trọng.

Được tất cả mọi người làm tiệc chúc mừng từ chập tối tới đêm khuya, cho dù cô có từ chối cách mấy vẫn bị các đồng nghiệp nhiệt tình chuốc không ít rượu. Tới cuối cùng, cô thật sự đã uống đến hơi choáng váng, đành viện cớ đi vệ sinh sau đó lén lút chuồn ra ngoài.

Cũng may trước khi uống say cô đã nhắn tin cho Đốc Mẫn. Lúc này xe của anh ấy đã đỗ bên ngoài tòa nhà. Tên nhóc đó ngồi trên mui xe, phong lưu để mở cúc cổ áo rồi chơi game.

"Này!" Cô vẫy tay với Đốc Mẫn.

"Ôi." Đốc Mẫn nghe thấy âm thanh bèn ngẩng đầu lên, nhìn thấy dáng vẻ lão đảo chực ngã của cô, anh ấy vội nhảy xuống, đi qua đỡ cô: "Đại tỷ à, chị uống cao hứng quá rồi".

"Đâu có." Tửu lượng của cô cũng không quá tệ, đầu óc vẫn còn tỉnh táo, chỉ là đầu hơi ong ong.

"1 cộng 1 bằng mấy?"

"2."

"Sinh nhật anh ngày mấy tháng mấy?"

"31 tháng 5."

"Anh mặc quần lót size gì?"

"... Cút."

Cô lờm nguýt rồi ngồi vào ghế lái phụ, thắt dây an toàn, chống tay lên trán, thở dài.

Đóc Mẫn ngồi vào xe, khởi động máy, đưa nước cho cô: "Em cứ chuẩn ra ngoài như vậy, lẽ nào không sợ ông chủ mắng sao?".

"Tới nhà em sẽ gửi tin nhắn cho họ vậy." Cô mở nắp chai tu nước: "Dù sao thì còn ở lại đó em nghĩ em sẽ gục tại chỗ mất".

Chiếc xe lăn bánh một cách vững vàng, rồi đi lao rất nhanh trên con đường vắng bóng người về khuya. Đóc Mẫn hạ cửa sổ xuống, để gió đêm tràn vào trong xe. Lãng Họa cũng cảm thấy trong người thoải mái hơn phần nào.

"Tôi thứ Sáu này tổ chức sinh nhật cho Tiểu Kỳ Tịch nhà Mạnh gia, em không quên đây chứ?" Đóc Mẫn hỏi.

"Làm sao quên được." Cô nói: "Em chuẩn bị xong quà từ lâu rồi".

"Anh mua cho nó bộ xếp hình Lego bản giới hạn, em đoán nó có thích không?" Anh ấy vừa nói xong thì chuông điện thoại reo vang. Anh ấy cúi đầu nhìn, rồi nhú mày tắt tiếng di động đi, mặc cho nó tiếp tục rung.

Lãng Họa liếc nhìn màn hình di động của anh ấy: "Điện thoại của bố anh sao anh không nhận?".

"Phiền, một ngày ba cuộc, còn chuẩn hơn cả đồng hồ báo thức nữa."

"Chắc bác ấy có việc gì gấp tìm anh chẳng? Anh nhận đi, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?"

Một năm trước, Đóc Mẫn cùng cô đi thẳng tới nước A, giống như năm xưa anh ấy cùng cô quay về nước D vậy. Cô biết bố Đóc Mẫn sau chuyện này đã nổi trận lôi đình cãi nhau to với anh ấy một trận. Cô cũng khuyên nhủ rất lâu bảo anh ấy quay về nhưng anh ấy nhất quyết không chịu, nói là gái ở nước D chơi chán rồi, muốn thay đổi khẩu vị.

"Làm gì có chuyện gì gấp được, chẳng qua là muốn anh khẩn trương quay về giúp đỡ ông thôi, nói rằng ông lớn tuổi rồi sức lực có hạn. Đùa gì chứ, hai hôm trước mẹ anh gọi điện cho anh còn nói ông khỏe như

vâm, còn cùng một đám bạn đi đá bóng nữa, một tuần đá ba trận, đây gọi là sức lực có hạn sao?"

Cô phì cười: "Nhưng hai bác rất nhớ anh mà".

"Thì anh đã một tháng bay về một lần còn gì. Công việc anh có thể điều khiển từ xa, chẳng có vấn đề gì cả."

Thấy Đốc Mẫn nói vói về đường đường chính chính, cô cũng không nhiều lời nữa. Đùng thấy anh ấy lúc nào cũng ra vẻ bằng nhắng, thờ ơ với mọi chuyện. Thật ra cô biết rõ một khi anh ấy nghiêm túc xử lý công việc thì năng lực cực siêu, thậm chí vượt xa cô và Chúc Tịnh, hơn nữa thường thì anh ấy đã quyết chuyện gì chẳng ai thay đổi được.

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã dừng dưới khu nhà của cô. Đốc Mẫn đưa cô lên gác, vào tận trong nhà rồi mới đi: "Ngày mai em nghỉ đúng không? Mai anh tới đón em và Tịnh gia đi ăn trưa".

"Được, ngày mai gặp lại." Cô vẫy tay với Đốc Mẫn: "Chú ý an toàn đó".

Sau đó, cô hoàn toàn không còn sức để tắm rửa, thẳng thừng cởi quần áo ngã vật ra giường, quán chặt đắp vào người. Vừa mới đó, cô đã ngủ đến không biết trời đất gì.

Cũng may, Mark đã cho phép cô ngày hôm sau được nghỉ, coi như là phần thưởng cho một ngày kỷ niệm điên cuồng. Cô cũng không có đồng hồ báo thức, thế là có thể nằm tới khi nào Đốc Mẫn tới đập cửa.

Nhưng sáng hôm sau, cô lại bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa inh ỏi không ngừng.

Vừa mở mắt, cô liền lăn sờ di động để xem, mới phát hiện còn chưa đến tám giờ sáng.

Con đau đầu do trận say đêm qua và chút gất ngủ còn chưa tan hết khiến cả người cô gằn như thức dậy trong tinh thần sẵn sàng chiến đấu. Nhưng tiếng chuông cửa quả thật không chịu dừng. Cô cũng lập tức hiểu ra người ngoài cửa có lẽ không phải Đốc Mẫn, đành mặc quần áo vào và ra mở cửa.

Cửa vừa mở, cô liền nhìn thấy một nhân viên chuyển phát nhanh đầu đội mũ, vành mũ rất rộng, khiến cô không nhìn rõ mặt anh ta.

"Cô là Rene Ling?"

"Tôi đây." Cô bực bội vò vò mái tóc, sau khi cố gắng hết sức kiềm chế cơn giận của bản thân mới tử tế nói được một câu: "Tôi có đơn hàng?".

"Vâng, 12 đơn ạ."

Giọng của người chuyển phát nhanh trầm ấm rất dễ nghe, hơn nữa hình như còn khá giống một ai đó. Vừa nghĩ tới người ấy, cô lập tức phủ định ngay suy nghĩ thần kinh của mình, ra sức lắc đầu.

Đây là nước A, chắc cô chưa tỉnh ngủ thôi, đầu óc đúng là bị động nước rồi.

"Đợi đã, 12 đơn?!" Bỗng nhiên cô nhớ ra, lập tức nhíu mày: "Tôi đâu có mua nhiều thứ như vậy?".

"Phần tên ký nhận đều là tên chị." Người chuyển phát nhanh quay lưng về phía cô, thuận thực mở một chiếc thùng rất to ở bên cạnh: "Chị ký nhận đi ạ".

"Vậy anh khoan đi vội, lỡ có ai gửi nhầm anh còn có thể chuyển về giúp tôi."

Cô cảm thấy kỳ lạ trong lòng, không biết 12 đơn hàng này là cái gì. Cô rút từ cửa ra một con dao rọc giấy đưa cho người chuyển phát nhanh, nhìn thấy người ấy lấy ra kiện hàng đầu tiên.

Trên kiện hàng chỉ có tên người nhận, không có thông tin người gửi. Cô lấy dao rọc lớp băng dính bên ngoài rồi mở ra, nhìn thấy một tập tranh. Vừa nhìn thấy bìa của tập tranh, đôi mắt cô đã sáng rực lên.

Đây là tập tranh bản quý giá mới xuất bản năm nay từ viện bảo tàng nước D, hình như còn là bản giới hạn. Lúc đó cô đã rất muốn nhờ GAGA giúp mình mua rồi gửi qua nhưng vì công việc quá bận rộn mà quên khuấy mất.

Người nhân viên chuyển phát nhìn cô, rồi tiếp tục đưa kiện hàng thứ hai.

Cô mở tiếp, là một cuốn sách kể về truyền thuyết 12 vị vua La Mã.

Trước nay cô rất thích những tập truyện ký về các đời vua kiểu này, giống như câu chuyện về Arthur vậy.

Kiện hàng thứ ba.

Một tấm postcard từ nước R, bên trên còn đóng dấu bưu điện quốc gia.

Từ trước đến giờ, đặt chân lên nước R vẫn luôn là mơ ước của cô, vì khoảng cách giữa nước R và nước D thật sự quá xa xôi, thời gian ngồi máy bay cũng lâu kinh người nên cô vẫn chưa có cơ hội và không có thời gian.

Bóc xong ba kiện hàng, cô cảm giác người này có lẽ không gửi nhầm địa chỉ, vì chỉ ít cả ba đều là thứ cô yêu thích, ao ước. Nếu đối phương gửi nhầm người thì cũng quá trùng hợp đi.

Bóc thêm món nữa ra xem vậy, cô thâm nghĩ rồi mở kiện hàng thứ tư.

Album gốc mới nhất có chữ ký tay của Tạ Tu Dực.

Vừa nhìn thấy nó, khuôn mặt cô lập tức trầm xuống.

Cô nhìn nét bút như rồng bay phượng múa của Tạ Tu Dực, bàn tay chột run lên khẽ khàng.

Cô cầm album đứng im lặng một lúc. Sau khi xin lỗi người nhân viên, cô nhanh chóng gật và cúi xuống, đón lấy kiện hàng thứ năm.

Một bộ xếp hình vua Arthur và Kỵ sỹ bàn tròn.

Kiện hàng thứ sáu, một đôi giày được nhượng quyền bởi vận động viên tennis mà cô thích nhất...

Kiện hàng thứ bảy, một bức ảnh, là ảnh chụp chồng và bố mẹ Lina, người đã qua đời trong vụ nổ bom năm nào. Trên ảnh, họ ôm nhau cười vui vẻ, cuộc sống của họ vẫn đang tiếp tục một cách bình yên.

Kiện hàng thứ tám...

...

Cô không nói câu nào, cứ thế trầm mặc như một cái máy từ từ mở hết gói hàng này đến gói hàng khác mà người nhân viên đưa, ánh mắt càng ngày càng ảm đạm.

Lăng Họa cảm thấy lúc này lồng ngực mình như bị thứ gì chặn lại. Phải, cảm giác không giống đau đớn nhưng lại rất khó chịu.

Sự khó chịu này giống như một liều thuốc độc không đau, chẳng biết đã vô thức ngấm vào huyết mạch khắp cơ thể từ lúc nào, để cô có thể cảm nhận được rõ ràng.

Kiện hàng thứ mười một.

Là một bức tranh thiếu nhi được vẽ bằng bút chì rất non nớt.

Trên tranh có mặt trời, những đám mây, và ba người. Một cô gái trẻ kéo tay một bé trai chạy trên bãi cỏ thả diều. Đằng sau lưng họ còn có một người đàn ông, tay cầm kem, khoe miệng mỉm cười.

Còn ở góc trái bức tranh là ba chữ ngay ngắn nắn nót: Tạ Hựu Thức.

Cô nhắm mắt lại, đặt bức tranh xuống.

"Món quà cuối cùng đâu?"

Cô nhìn về phía người ấy, ánh mắt trống rỗng, giọng khàn đặc.

Người kia im lặng đứng trước mặt cô, không nói gì. Cô vô thức nhìn về phía chiếc thùng to đặt các kiện hàng, bên trong đó đã trống rỗng.

Bỗng nhiên như cảm ứng được điều gì, đôi đồng tử của cô run lên dữ dội. Cô nhìn người nhân viên chuyển phát như không tin vào mắt mình.

Một giây sau, người đó cởi bộ đồng phục trên người mình ra, ném lên thùng.

Sau đó anh đưa tay, nhẹ nhàng cởi mũ xuống.

Trên hành lang im phăng phắc, Cù Khê Ngung yên lặng đứng trước mặt cô.

Có lẽ trên thế gian này luôn có một người mà dù anh có hóa thành tro bụi bạn vẫn nhận ra.

Vì anh mang theo tình cảm cuối cùng cũng là sâu sắc nhất của bạn. Không phải là sự rung động lần đầu đối với mối tình thuở cấp sách đến trường, mà là sự bất lực khi phải thỏa hiệp với số phận.

Nhìn thấy anh, bạn sẽ nhớ lại tất cả những yếu đuối, trơ trọi, hoang mang lo sợ và quỵn luyến trước kia.

Nhìn thấy anh, bạn sẽ nhớ lại tất cả những tình cảm bạn vốn dĩ đã giấu rất kỹ, chôn rất sâu tận đáy lòng.

Anh có thể dễ dàng đánh thức một linh hồn mà bạn đã nghĩ sẽ không bao giờ xuất hiện trong con người mình.

"Anh chính là món quà cuối cùng." Giọng anh như chứa đầy cát sỏi...

~Hết chương 35~

*Lời tác giả: Quyển hạ: Sự trở về của nhà vua chính thức bắt đầu, được coi là cao trào cuối cùng. Tôi đã hứa với độc giả chỉ ít phải ngược Đại đế 10 chương... Nhưng mà anh ấy thật sự đẹp trai quá, nhìn những thủ đoạn kinh người anh ấy dùng để giành lại vợ mà tôi hơi đuối lòng rồi, hahahaha...

*Lời dịch giả: Bắt đầu từ hôm nay, lịch đăng sẽ là cách ngày một chương vào buổi trưa (Chương tiếp theo sẽ là t3 tuần sau). Ai muốn đọc xì poi có thể lên fanpage Tô Ngọc Hà vào bảy giờ tối hôm không có truyện để đọc ạ.

Chương 36: Anh ấy là một tên nhát gan

Lăng Họa đứng bất động tại chỗ, sững sờ nhìn Cù Khê Ngung ở đối diện mình.

Giây phút anh cúi mũ xuống, cô như ngừng thở.

Trong một chuỗi trầm mặc dài miên man, cô chỉ còn nghe thấy từng nhịp tim đình tai nhưc óc của mình, nhịp này nối tiếp nhịp kia.

Khuôn mặt anh vẫn như trước đây, vẫn tuấn tú, vẫn sắc bén, vẫn lạnh lùng. Chỉ là trong đôi mắt anh lúc này có thêm nhiều tơ máu, dường như đã một thời gian dài anh không được ngủ đủ giấc, cằm cũng đã lún phún râu. Anh của trước kia lúc nào cũng chỉnh trang bản thân sạch sẽ đến không còn tỳ vết, hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ hiện tại.

Trông anh còn bụi bặm, tinh thần vô cùng mệt mỏi.

Một năm rồi.

Cô nghĩ.

Hôm qua khi vừa chúc mừng kỷ niệm tròn một năm ngày cô tới Chính phủ nước A làm việc, cô mới cảm nhận được sâu sắc rằng thì ra mình đã rời khỏi nước D, rời xa nơi có anh đúng một năm rồi.

Xuân hạ thu đông lững thững trôi, bao nhiêu mùa trăng tròn rồi lại khuyết, cô sống ở một đất nước mới, làm việc tại một thành phố mới, tập bạn bè, tập gym, nghe nhạc... Một mình cô làm không biết bao nhiêu việc, quen chẳng đếm hết số người. Cô sống vừa đầy đủ vừa vui vẻ, dường như chẳng có bất kỳ chỗ nào cảm thấy khó chịu hay không quen.

Có lúc ngẫm nghĩ cô cũng cảm thấy dường như mọi trải nghiệm của mình một năm trước, tất cả những câu chuyện của mình và người này một năm trước đều đã dừng lại vào đúng nghi lễ nhậm chức của anh. Cả một khoảng ký ức dài đằng đằng sau đó đều chỉ còn là một mảng trắng xóa.

Trong vòng một năm này, cô ép buộc bản thân mình không được nhớ về anh nữa.

Cô càng không ngờ rằng mình vẫn còn cơ hội gặp lại anh.

Cho tới... một phút trước.

Sau khi Cù Khê Ngưng nói xong câu đó, anh cũng im lặng, cứ thế nhìn cô, yên lặng quan sát khuôn mặt của cô.

Anh trong bộ dạng này hoàn toàn khác với những gì cô hiểu về anh. Ánh mắt quá chăm chú ấy khiến cô nhanh chóng cảm thấy thiếu tự nhiên.

Tâm trạng của cô cũng từ sự ngỡ ngàng, khó tin ban đầu chuyển sang muôn vàn cảm xúc đan xen lẫn nhau.

Lăng Họa cúi xuống, cầm mười một món quà đã được mình bóc hết ra ở dưới đất lên.

Cô cầm lấy chiếc hộp đựng to nhất, lần lượt nhét tất cả vào trong.

Sau khi nhét xong, trong tay cô chỉ còn sót lại bức ảnh cả gia đình đầm ấm hạnh phúc của chồng và bố mẹ Lina.

"Bức ảnh này tôi xin nhận." Cô nhìn về anh, nói bằng ánh mắt bình tĩnh: "Còn những thứ khác, bao gồm... cả anh trong đó, cảm ơn ý tốt của anh, nhưng tôi không cần".

Trong đôi mắt Cù Khê Ngưng chợt lóe lên một chút kỳ lạ, dường như anh hoàn toàn không dự liệu trước phản ứng này của cô. Rất nhanh, đầu mày anh nhíu chặt lại: "Album của Tạ Tu Dục, bức tranh của con trai cậu ấy, em cũng không muốn lấy?".

Cô bật cười: "Tôi rất muốn lấy nhưng tôi không cần".

Sắc mặt của anh càng khó coi hơn.

"Thưa ngài Phó Chủ tịch, mặc dù nơi đây không phải lãnh thổ quốc gia của anh, nhưng tôi nghĩ anh cũng nên chú ý an toàn. Dù sao thì tôi nghe nói anh là nhân vật quyền lực mà nhiều tổ chức khủng bố nhắm vào nhất." Cô đi vào trong nhà, chuẩn bị đóng cửa lại: "Mảnh đất nhỏ bé này của tiểu nhân thật sự không xứng để rước một Đại Phật như ngài".

"Lăng Họa!"

Vào lúc cô đang chuẩn bị đóng cửa thì nghe thấy một tiếng quát không thể kiềm chế của Cù Khê Ngung.

"Sao vậy?" Cô đứng trước cửa, nhìn phía anh ở bên ngoài.

Anh nhìn cô, cố gắng điều chỉnh ngữ khí của mình, bật ra vài chữ từ kẽ răng: "Rốt cuộc em muốn thế nào?".

Cô giả vờ tròn mắt nhìn anh: "Tôi chẳng muốn thế nào cả, tôi chỉ muốn nói tôi và anh không chút liên quan. Cho dù anh có là Phó Chủ tịch nước D thì tôi cũng không có nghĩa vụ phải hầu hạ anh mỗi khi anh xuất hiện chứ?".

"Không-chút-liên-quan?" Anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi ngược lại.

Cô nhướn mày, nhìn anh cười tươi rói, thể hiện một cách khoa trương rằng mình rất hiểu ý anh: "Xin lỗi nhé, trước nay tôi chưa bao giờ quá coi trọng bạn giường, tin rằng một người phong lưu vô độ như anh cũng sẽ không quá để ý".

Mặc dù sự thật là cô cũng chỉ từng có một mình người "bạn giường" là anh mà thôi.

Nhưng hiệu quả cô muốn thực sự đã đạt được, cô cảm nhận được cả khuôn mặt Cù Khê Ngung đã xanh lét.

"Anh biết em căm hận anh." Rất lâu sau, anh giơ tay lên chặn cửa lại, lạnh lùng nói: "Nhưng khi anh mang những thứ này tới xuất hiện ở đây, có lẽ em đã hiểu suy nghĩ của anh rồi".

"Suy nghĩ của anh?" Lăng Họa nhún vai: "Tôi đâu có thông minh như anh, tôi chưa bao giờ hiểu được suy nghĩ của anh cả".

"Em..."

"Tiểu Họa!" Bỗng nhiên sau lưng họ vọng tới một giọng nam lười biếng mà lạnh lạnh.

Độc Mẫn từ trong thang máy sải bước đi ra, bước vượt qua như không nhìn thấy Cù Khê Ngung, dang tay thân mật ôm lấy Lăng Họa: "Dậy rồi à?".

Cô liếc nhìn khuôn mặt càng lúc càng tái xanh của anh, ôm lại Đốc Mẫn: "Đúng, bị người ta đánh thức".

"Ồ." Đốc Mẫn khoác vai cô, giả đò quay lại nhìn Cù Khê Ngung: "Áy, đây chẳng phải là cánh tay phải của nước D sao? Sự xuất hiện của anh thật sự đã khiến nơi này như 'nhà tranh thêm sáng' đấy".

Cù Khê Ngung im lặng mím môi, tầm mắt từ đầu tới cuối chỉ chăm chăm nhìn vào cánh tay đang khoác lên vai Lăng Họa, như chỉ muốn hun một lỗ trên đó.

"Em vào đánh răng rửa mặt thay quần áo đi, anh đợi em." Đốc Mẫn xoa đầu Lăng Họa, ngữ điệu không thể dịu dàng hơn.

"Vâng." Cô không buồn nhìn Cù Khê Ngung lấy một cái, lập tức quay người đi vào nhà.

Lúc này, bầu không trên hành lang đã yên tĩnh trở lại, chỉ còn đây rầy những hộp đựng hàng dưới đất và hai người đàn ông cao to đứng đối diện nhau.

Đốc Mẫn liếc nhìn xuống đất và những thứ đã được bỏ vào trong hộp to, bỗng chốc hiểu ra. Anh ấy xoa xoa cằm mình, tủm tỉm cười: "Sao, chia sẻ cái xem anh học mấy chiêu này từ cao thủ tán gái nào? Gửi quà qua chuyển phát nhanh để lấy lòng con gái. Cái bộ dạng 'ông đây là số một trong trời đất' trước kia của anh đâu rồi?".

"Ha..." Cù Khê Ngung cười khẩy, chỉ nói: "Đốc Mẫn, đừng có không biết tự lượng sức mình".

"Ồ?" Đốc Mẫn lắc đầu: "Tôi không biết tự lượng sức mình? Thật không biết là ai trước kia luôn tự nhận là đi theo tôn chỉ không cần tình yêu, không cần phụ nữ nhỉ? Giờ cuối cùng cũng bị tát cho sưng mặt phải quay đầu. Anh tưởng người ta vẫn còn nhưng nhớ anh à? Về nhà tự soi gương lại đi".

"Khỏi cần soi, tôi biết tôi đẹp trai hơn anh."

Đốc Mẫn ghen lời, nhưng tiếp tục lắc đầu: "Cù Khê Ngung, trước nay tôi vẫn luôn khâm phục anh, vì sao anh có thể tràn đầy tự tin với bản thân mình như thế? Cô ấy đã rời xa anh tròn một năm rồi. Một năm, anh

có biết trong vòng một năm có thể xảy ra bao nhiêu biến cố không? Đã đủ lâu tới mức con của anh sau này gọi tôi là bố rồi đấy".

Câu nói cuối cùng vừa dứt, sắc mặt Cù Khê Ngưng hoàn toàn thay đổi. Khuôn mặt xưa nay luôn lạnh nhạt không chút biểu cảm của anh ánh lên vẻ ngỡ ngàng khó tin. Nếu nhìn kỹ còn thấy tay anh run run.

Một giây sau, anh lập tức giữ chặt lấy cánh tay Đốc Mẫn, nghiêm giọng: "Cô ấy có con rồi?!".

Đốc Mẫn gạt phắt tay anh ra, phúi phúi lại vạt áo của mình: "Anh là kho tin tức của thế giới cơ mà? Chút chuyện vặt này anh cũng không nghe ngóng được sao?".

"Mạnh Phương Ngôn có cách che giấu được cho cô ấy." Anh nghiêm nghị một lần nữa trầm giọng lặp lại: "Tôi hỏi lại anh lần nữa, cô ấy có con rồi sao?".

"Có thì sao mà không có thì sao?"

Đốc Mẫn còn chưa nói hết câu, Lăng Họa thay xong quần áo đã từ trong nhà đi ra, tiện tay đóng cửa lại.

Cô nhìn Cù Khê Ngưng như nhìn một người xa lạ: "Anh tưởng tôi không biết anh nghĩ gì à? Anh cẩn trọng tới mức kiểm soát để chuyện này 100% không thể xảy ra. Nếu không có thì đúng là chuyện vui của trời đất, không có gì chê trách. Còn nếu có anh có nhận nó không? Dù có phải liều mạng, chắc chắn anh cũng rũ bỏ nó".

Nói xong, cô không buồn nghe câu trả lời của anh, cứ thế kéo tay Đốc Mẫn đi vào thang máy.

Lên xe rồi, cô tựa vào ghế, chẳng nói chẳng rằng.

Đốc Mẫn nổ máy, nhấn ga. Lái xe được một lúc, anh ấy nghiêng đầu nhìn cô: "Cảm giác chỉ cần hấn xuất hiện là khí thể của em sẽ hoàn toàn khác biệt".

"Khác biệt thế nào?" Cô quay đầu nhìn anh ấy: "Từ một con gà trống hiền lành chuyển thành một con gà chọi sao?".

"Tại em cứ nhất quyết ví mình là gà trống đấy nhé, anh cũng không cản."

Cô lờm nguýt, liên tưởng tới màn diễn đặc sắc của Đốc Mẫn trước mặt Cù Khê Ngưng ban nãy: "Giỏi đóng kịch, thôi đi".

"Chẳng phải vì muốn cùng em chọc tức hấn sao?" Đốc Mẫn giận dỗi: "Còn diễn tiếp chắc anh được nhận giải Oscar rồi đấy".

"Đốc Mẫn, em thật sự không muốn chọc tức anh ta kiểu đó, như vậy rõ ràng em vẫn còn quan tâm tới anh ta." Đôi mắt cô trông rỗng, tâm trạng ngổn ngang phức tạp: "Em chỉ không muốn anh ta quấy nhiễu cuộc sống hiện tại của mình thôi".

Rời khỏi thành phố và đất nước mình yêu thương, một lần nữa trở về nước A nơi cô đã xa cách lâu ngày, cô không thể tưởng tượng được lúc đó mình phải bỏ ra bao nhiêu quyết tâm và quyết đoán mới có thể đi không lời từ biệt trong một khoảng thời gian ngắn như thế.

Cô đã từng sợ quay về nước A vì ở đây có quá nhiều kỷ niệm thuộc về cô và Lộ Tân Viễn. Nhưng cô đã buông bỏ quá khứ với người ấy từ lâu, thế nên giờ đây cô sống cũng cảm thấy rất thoải mái.

Có điều, ở một nơi tận sâu trong lòng, cô biết nguyên nhân chủ yếu mình ở đây vẫn là muốn né tránh anh.

Xa cách một năm, một lần nữa gặp lại anh, bản thân cô hiểu rõ hơn ai hết dù cô có mạnh mẽ dường nào, chỉ cần nhìn thấy người ấy, sóng lòng trong cô vẫn cứ sục sôi.

Họ và Chúc Tịnh hẹn nhau trong một quán café quen thuộc.

Sau khi ngồi xuống, gọi đồ xong, cô không nói thêm câu gì nữa. Chúc Tịnh càu nhàu một lúc về việc sáng nay hai ông tướng Mạnh Phương Ngôn và Mạnh Kỳ Tịch nhà cô ấy lại lăn ra sofa đánh nhau, rồi vỗ cánh tay cô: "Cậu sao thế? Làm việc đến ngờ nghếch rồi à?".

Cô ngẩng mặt lên, nhìn Đốc Mẫn rồi lắc đầu: "Không có gì, tôi qua uống quá nhiều rượu nên đau đầu ấy mà".

Chúc Tịnh là người nhạy bén dường nào. Cô ấy lập tức cười khẩy: "Cậu khai báo thành khẩn đi, đã xảy ra chuyện gì? Cả Đốc Mẫn nữa, anh đừng

có lúc nào cũng về hòa với cô ấy giấu giếm em. Anh có tin lát nữa em lẩy di động xóa hết nhật ký cuộc gọi của anh đi không?".

Cô lập tức day day huyết thái dương, thở dài: "... Cù Khê Ngung tới rồi".

Chúc Tịnh đảo đảo mắt, lập tức trả lời: "Bảo hấn cút về".

"Ha, nhìn hấn là biết chuẩn bị sẵn sàng rồi mới tới đây, một hai ngày là không về đâu." Đốc Mẫn ngồi bên khinh bỉ lên tiếng.

"Vậy thì mình sẽ bảo Mạnh Phương Ngôn giết chết hấn." Chúc Tịnh uống một ngụm café, ngữ khí vô cùng nghiêm túc.

Lăng Họa rất hiểu cô ấy, cô gái này tuyệt đối nói được làm được: "Thôi bỏ đi, bản lĩnh của hai người họ gần như là một chín một mười. Giết xong được anh ta thì chồng cậu cũng bán thân bất toại".

"Cậu vẫn còn xót cho hấn?" Chúc Tịnh lập tức bắt bệnh của cô: "Lăng tiểu thư à, cậu đừng có nói với mình chỉ cần hấn xuất hiện là cậu lập tức quay đầu làm hòa đấy nhé. Hành động đúng đắn phải là cho dù hấn có quỳ xuống cầu xin cậu, cậu cũng nên giẫm thẳng vào mặt hấn chứ".

"Không, cậu sai rồi." Cô lắc đầu: "Mình càng thể hiện sự hằn học căm ghét thì càng chứng tỏ mình để ý tới anh ta... mà mình không muốn vậy".

Có điều, tự vẫn lại lòng mình ban nãy khi cô hét vào mặt anh mấy câu đó, cô đã đánh mất bình tĩnh rồi.

Cô khuấy nhanh cốc café, tự mắng mình điên cuồng trong lòng.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của cô vang lên.

Trên màn hình hiển thị một dãy số lạ. Cô cầm di động, đứng dậy, đi ra ngoài nghe máy.

"A lô?"

"Rene?" Đầu kia là giọng con gái lãnh lút.

Giọng nói này cô đã từng nghe nhưng không chắc chắn lắm: "Cô là...".

"Em Molly đây." Cô gái khẽ cười: "Em gái của anh Chase".

Vừa nghe thấy cái tên đó, cô liền nhú mào theo phản xạ. Nhưng đây đâu sao cũng không phải là anh, là cô em gái dễ thương ngây thơ của anh, cô thật sự không đành lòng nói những lời ác ý.

"Ừm, em có chuyện gì không?"

"Em cũng không biết làm vậy có đúng hay không. Em gọi điện cho chị thế này anh trai em không biết đâu?" Molly hạ thấp giọng: "Anh ấy vừa về nhà, trông mặt mày bí xị, không vui chút nào".

Cô cụp mắt xuống, không biết nên trả lời thế nào.

"Anh em chưa bao giờ chịu kể những chuyện xảy ra giữa hai người. Nhưng có một chuyện em vẫn muốn đề chị biết. Mười một món quà hôm nay anh ấy mang tới cho chị thật ra là anh ấy đặc biệt gửi từ nước D sang cho em hằng tháng. Em nói để em mang qua cho chị, anh ấy lại không đồng ý."

"Những món quà ấy đều do anh ấy tìm kiếm dựa theo sở thích của chị. Thật ra trước đó anh ấy có bay sang đây một lần, để tìm gia đình cô Lina đã qua đời trong vụ nổ bom muốn để chị biết họ sống rất tốt."

"Anh ấy là một người anh trai tốt, nhưng lại là một người đàn ông tồi. Em biết là xưa nay anh ấy đối xử với phụ nữ tệ bạc lắm, anh ấy bản chất có hơi gia trưởng. Nhưng em thật sự chưa từng thấy anh ấy đối xử với cô gái nào như chị."

Nói tới đây Molly ngừng lại: "Em vốn dĩ không muốn làm thuyết khách để tạo áp lực cho chị vậy mà tới cuối cùng vẫn hơi giống vậy. Mà thôi em chỉ nói tới đây thôi, em chỉ cảm thấy những chuyện này chị nên biết".

"Thật ra anh ấy là một tên nhát chết, vì chính bản thân anh ấy cũng không biết ý nghĩa của chị đối với mình."

~Hết chương 36

***Lời tác giả: Mười hai món quà bao gồm cả đại đế, chiêu thức tán gái khiến chị em đổ sập nhưng lại không thể hạ gục Tiểu Họa. Thật sự muốn viết những cảm xúc loài người đối với một người phi nhân loại như Đại đế! Tôi không để con trai của anh ấy gọi Đốc Mẫn là bố là tôi đã nương tay lắm rồi đấy!**

***Lời dịch giả: Bộ truyện "Mục tiêu của tôi, định mệnh của tôi" đã được một nhà xuất bản mua bản quyền, nên để giữ bản quyền tác giả, mình chỉ có thể dịch cho các bạn đọc thêm 5 chương nữa. Chúng ta sẽ phải tạm biệt Cù Teddy một thời gian, hy vọng không quá lâu :3**

Hy vọng tin hơi buồn này không làm các bạn cụt hứng. Chúng ta sẽ cùng đợi bản xuất bản vuốt nà và đẹp đẽ hơn. Nếu quá lâu, mình sẽ lại đăng lên đây để mọi người cùng tám.

Khi truyện kết, yên tâm mình sẽ spoil cái kết để mọi người không bứt rứt. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ Chase và Rene trong thời gian qua ^^

Chương 37: Sự kết hợp giữa Lộ Tân Viễn và Cù Khê Ngung

Sau khi nói xong câu ấy, Molly cũng ngắt máy.

Lăng Họa nhìn màn hình di động, khẽ thở dài.

Lần trước khi cô bé này xuất hiện, cô vẫn còn cảm thấy đó là một cô gái nhỏ tuổi, ngây thơ, trong sáng và dễ thương, là một cô em nhỏ được anh trai bao bọc, sống trong tuổi vui vẻ, không màng sự đời.

Nhưng một cô gái như vậy hôm nay lại "đứng mũi chịu sào", vì anh trai mình mà gọi cho cô cuộc điện thoại này, muốn giúp đỡ anh trai.

Mỗi người đều đang trưởng thành từng ngày, mỗi người rồi cũng phải khác.

Cô biết suốt một năm qua chính bản thân mình cũng đã thay đổi, trở nên trầm lặng, bình thản hơn, không còn dễ dàng tươi cười thái quá nữa. Cô trở nên đủ độc lập và vững vàng để có thể giải quyết bất kỳ vấn đề phức tạp, khó khăn nào trong cuộc sống.

Nhưng chung quy trong lòng cô vẫn tồn tại nghi hoặc, khi đối mặt với anh, cô sẽ trở thành một người như thế nào.

Cô từng tưởng tượng khung cảnh khi gặp lại anh lần nữa. Có thể cô đã là vợ người ta? Có thể cô đã trở thành một người với địa vị cao hơn nhiều trong Chính phủ? Có thể cô sẽ hờ hững lạnh nhạt đi lướt qua anh? Có thể cô sẽ dương dương tự đắc ôm một người đàn ông khác thị uy với anh?

Nhưng cuối cùng tất cả mọi suy nghĩ đều bị cô phủ định, vì cô cảm thấy họ không thể nào gặp lại dễ dàng như vậy được, mà anh cũng thể tới bên cạnh cô.

Thế mà mười hai món quà kia đã hoàn toàn phá tung mọi suy nghĩ của cô. Sau một năm xa cách, anh lại xuất hiện, thật sự chỉ trong khoảnh khắc đã khiến cô trở tay không kịp.

Anh xuất hiện với cách thức như thế, phàm là con gái có ai lại không rung động, muốn để con tim bình ổn cũng khó lắm phải không?

Nhưng anh là Cù Khê Ngưng, anh là người đàn ông phức tạp nhất, máu lạnh nhất, khó chơi nhất, thông minh nhất và cũng kiêu hãnh nhất trong số những người cô từng gặp.

Cô luôn cảm thấy anh thà tự chặt đầu mình cũng không chấp nhận cúi đầu trước bất cứ người nào trên thế giới này.

Khi quay về bàn, tâm tình của cô đã bình thường trở lại. Cô cúi đầu gặm bánh mì và uống café.

Chúc Tịnh khẽ ho một tiếng, lên tiếng: "Mình vừa nghĩ, hay là thế này đi, cứ để Đốc Mẫn tiếp tục giả làm bạn trai của cậu, để hẳn biết khó mà lui".

Cô quay sang nhìn Đốc Mẫn. Anh ấy dứt khoát nhún vai trước: "Mặc dù anh không muốn nói câu này chút nào nhưng anh cảm thấy gã khôn đó từ đầu tới cuối không hề coi anh ra gì".

Chúc Tịnh phì cười, rồi lắc đầu: "Anh đúng là con gà rù vô dụng mà".

"Ha ha..." Đốc Mẫn ôm cánh tay: "Có giỏi thì em bảo chồng em liêu mình hy sinh, bảo cậu ta đóng giả bạn trai đi".

"Hoàn toàn không thành vấn đề, em quyết góp cả con trai em luôn cũng được."

"Em đúng là đồ ngốc, Cù Khê Ngưng chưa gặp chồng con của em chắc? Em tưởng hẳn bị khờ à?"

"... Được rồi được rồi." Lăng Họa thật sự không nghe nổi nữa, bèn đặt bánh mì xuống: "Cảm ơn tài biên kịch cấp Oscar của hai người. Nhưng rất xin lỗi, dù là Mạnh phiên phức hay Đốc đại thiếu gia thậm chí là nam thần trong lòng em, Tạ Tu Dục thì trong mắt anh ta cũng chỉ cùng một đẳng cấp: Éo là".

Đốc Mẫn mặt xanh lét, Chúc Tịnh bò ra bàn mà cười.

Cô hít một hơi thật sâu, rồi day day hai bên thái dương: "Không cần tìm ai đóng giả nữa, mình có lựa chọn rồi".

"Là ai?!" Cả Chúc Tịnh và Đốc Mẫn đều đồng thanh lên tiếng.

"Một cán bộ cấp cao trong Chính phủ nước A." Cô cup mắt xuống, từ tốn nói: "Gần giống như Cù Khê Ngung, là một người có thực lực, tương lai sẽ tranh chiếc ghế cao nhất nước A, là kiểu người miệng cười nhưng trong bụng giấu dao. Nói thế nào nhỉ, gần giống như sự kết hợp giữa Lộ Tân Viễn và Cù Khê Ngung".

"Anh ấy đã sang nước P tham dự hội nghị thượng đỉnh kinh tế với tư cách là người đại diện của nước A, ngày mai sẽ trở về."

"Có lẽ anh ấy có hứng thú với mình."

"Có thể thử xem sao." Chúc Tịnh nghe xong, suy tư mấy giây rồi gật đầu.

Độc Mẫn im lặng, đôi mắt sáng rực từ từ tối đi.

Ngày hôm sau, vừa bước vào tòa nhà Chính phủ, cô liền nghe thấy có người bàn luận cái tên Cù Khê Ngung, giọng điệu hầu như chỉ ca tụng, ngợi khen anh. Dù sao thì trong vụ nổ bom tại nước A lần đó, sự thể hiện của anh quả thực cũng đã khiến mọi người sửng sốt, có một đạo đã trở thành ánh trăng sáng trong lòng người dân nước A.

Thế nên khi nhìn thấy anh trong văn phòng của Mark, cô cũng không hề cảm thấy bất ngờ.

Từ giây phút anh xuất hiện trước cửa nhà cô hôm qua, thật ra cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Vì đây chắc chắn sẽ không phải là một chiến dịch ngắn ngày.

"Rene." Mark vừa nhìn thấy cô đã lập tức tươi cười gọi cô tới: "Ha ha, có phải vừa giật mình không? Được gặp bạn cũ ở đây".

Quan hệ của Paul và Mark vô cùng thân thiết. Trước kia Paul đã biết tình cảm cô dành cho Cù Khê Ngung nên mới để cô qua nước A để cắt đứt. Thế nên cô khẳng định Mark cũng không lơ mơ. Nhưng một người thông minh như Mark trong suốt một năm qua cũng chưa bao giờ nhắc đến cái tên Cù Khê Ngung trước mặt cô.

Có thể với sự hiểu biết của họ về anh, họ đều nghĩ rằng cho dù cô tiếp tục hy sinh cho tình yêu thì giữa cô và Cù Khê Ngung cũng không thể nào xảy ra chuyện gì nữa chẳng?

"Chase." Cô nhìn anh, lịch sự mỉm cười: "Đã lâu không gặp".

Cù Khê Ngung cũng nhìn lại, gật đầu với cô một cách bình thản, giống như chỉ vừa mới gặp cô hôm nay mà thôi.

Nếu Mark biết người này mới chỉ ngày hôm qua đã mang 12 món quà giả danh nhân viên chuyên phát đứng trước cửa nhà cô có khi lại nghĩ cô bị hoang tưởng, tâm thần phân liệt cũng nên.

Một căn phòng với ba con người, trong đó hai người đều là diễn viên gạo cội với mưu đồ xấu xa.

"Mark, vậy tôi không làm phiền hai người nói chuyện nữa, có gì cứ nói với tôi bất cứ lúc nào." Cô cầm tài liệu lên: "Hai mươi phút nữa ông có buổi họp tiếp theo".

"Rene." Mark gọi giật cô lại trước khi cô kịp ra khỏi phòng: "Chase sẽ ở lại đây một tuần. Trong khoảng thời gian này, phiền cô chăm lo cho cậu ấy một chút".

Một hồi chuông cảnh báo rung lên trong đầu cô. Đối mặt với ánh mắt này giờ chưa hề rời khỏi cô của Cù Khê Ngung, cô vẫn điềm nhiên nhếch môi: "Ông yên tâm, chuyện này không thành vấn đề".

...

Hai mươi phút sau, Mark tiễn Cù Khê Ngung ra khỏi phòng: "Rene, trong khoảng thời gian ở lại đây, Chase có một văn phòng làm việc độc lập, căn phòng to nhất trên tầng này".

"Vâng, tôi sẽ dẫn anh ấy qua đó." Cô đứng lên khỏi ghế, làm động tác mời với Cù Khê Ngung: "Mời anh".

Hai người cùng đi thẳng về phía trước. Mọi người xung quanh đi qua đều cung kính chào hỏi Cù Khê Ngung. Có vài cô gái trẻ trung hơn còn nhiệt tình mỉm cười với anh. Xem ra độ nổi tiếng của người nào đó ở nước A chỉ cần nhìn cũng biết.

Đi tới căn phòng ở tận đầu hành lang, cô mở ra, để anh vào trong trước.

"Lần này Mục Tịnh không theo anh tới đây sao?" Cô đứng dựa vào cửa, hỏi khẽ.

"Không." Anh ngồi xuống sofa, nhìn cô: "Câu ấy có việc cần làm của riêng mình".

"Nếu đã là nhiệm vụ Mark giao cho tôi thì tôi sẽ cố gắng làm hết sức mình. Tôi cũng thu lại những lời hôm qua đã nói. Xuất phát từ trách nhiệm của tôi với công việc, trong vòng một tuần anh ở đây, tôi sẽ cố gắng hết sức có thể để làm hài lòng những yêu cầu 'không quá đáng' của anh." Cô thị uy trước.

"Thế nào là không quá đáng?" Anh ngồi vắt chéo hai chân, điều chỉnh một tư thế thoải mái hơn.

Cô mỉm cười, không muốn đề ý thêm tới anh, quay người định đi ra khỏi phòng.

"VẬY, ngủ cùng có thể sắp xếp không?" Cô nghe thấy anh hỏi rành mạch từng chữ sau lưng mình: "Phải có kỹ thuật, có thể đã chiến bất cứ lúc nào, có thể chấp nhận số lần định mức trong một năm".

... Lãng Họa quay lưng về phía anh, gân xanh nổi lên khắp mặt.

"Thưa ngài Phó Chủ tịch, thật sự xin lỗi, nhưng đây không phải là kỹ viện."

Cô nhin ba giây, rồi quay người, để lộ nụ cười tươi rói: "Nhưng, tôi nghĩ tôi vẫn có thể thỏa mãn yêu cầu của anh. Dù sao thì bây giờ tôi có thể liên hệ với khu phố đèn đỏ nổi tiếng nhất thành phố, để tìm được đối tượng lý tưởng cho anh".

Đôi mắt đẹp của anh sáng lấp lánh: "Tôi không muốn lây bệnh truyền nhiễm".

"VẬY thì mời anh tích cực sử dụng hai bàn tay, người anh em tốt của anh." Cô tiếp tục nghiêng răng nghiêng lợi cười.

Cù Khê Ngưng cũng không tức giận. anh nhẹ nhàng lấy ngón tay vân về cằm: "Sao, mới một năm trôi qua, cô đã không được rồi?".

Câu hỏi này quả thật rất quen, cho dù cô không muốn nhớ lại nhưng ký ức đã mang cô trở về đêm mưa cách đây một năm, chính tại nơi này.

"Vẫn là câu nói đó."

Im lặng vài giây, cô tiến lên, đi tới trước mặt anh, nhìn từ trên xuống: "Tôi được, nhưng, tôi không muốn-ngủ-cùng-anh".

Ánh mắt anh bỗng chốc bắn ra một ánh nhìn sắc lẹm như dao.

"Vậy nếu anh còn yêu cầu gì đặc biệt, hãy liên lạc với tôi bất cứ lúc nào." Chưa đợi anh lên tiếng đáp lại, cô đã lùi ra sau một bước, vuốt vuốt mái tóc của mình với vẻ gợn cảm: "Tôi tin là dù anh có muốn lên đỉnh núi tìm cảm giác lạ thì tôi cũng có thể giúp được anh".

Đi ra tới cửa, sắp bước ra khỏi phòng, cô bỗng nhiên quay lại một lần nữa, nắm chặt nắm đấm cửa, giả vờ kính ngạc nhìn anh: "Nếu bạn này tôi hiểu không sai thì suốt một năm qua anh đều sống qua ngày nhờ hai bàn tay của mình phải không? Aiya, không phải chứ? Sao anh lại đáng thương quá vậy?".

Cô thề, ánh mắt Cù Khê Ngưng nhìn cô chằm chằm lúc đó thật sự là chỉ muốn bóp chết cô ngay lập tức.

Lăng Họa sung sướng tưởng có thể bay ngay lên được. Cô xoay tay thẳng thừng đóng sập cửa lại, miệng ngâm nga, chân bước đi không quay đầu lại.

Khoảng ba giờ chiều, cô lại gặp anh lần nữa.

Vì sự có mặt của anh, không còn nghi ngờ gì nữa, Mark phải dẫn theo đoàn cán bộ cấp cao nước A cùng anh tiến anh thảo luận về việc hợp tác chiến lược giữa hai quốc gia. Cô ngồi trong phòng hội nghị, một nơi gần như chỉ cách anh gang tấc, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, chăm chú đọc phần tài liệu trong tay mình.

Giọng anh vang lên bên tai, trầm thấp, lạnh lẽo mà mạnh mẽ, thẳng thắn chết người. Cho dù một mình anh đối diện cả một đoàn cán bộ, anh vẫn không hề nhượng bộ, trong bất kỳ chính sách hợp tác nào cũng giành

được quyền lợi tối đa cho nước D. Anh đã đại diện được cho GKang và nước D một cách hoàn hảo, có thể nhận ra chỉ khoảng nửa tiếng sau khi cuộc họp bắt đầu, anh đã có được sự tôn trọng và nể phục của tất cả những người tới dự.

Khi gọi điện cho cô, GAGA cũng từng lẻo mép kể chuyện, trong vòng một năm được nhậm chức, GKang trọng dụng anh tới mức nào người bên cạnh khó mà tưởng tượng được.

Thật ra, chỉ cần nhìn gương mặt nghiêng trầm mặc bình tĩnh của anh khi bàn thảo, cô cũng có thể mừng tượng ra.

Vì đây chính là lý do mà trước kia cô không đành lòng, sẵn sàng khom lưng cúi gồi để anh giẫm lên vai mình mà leo cao.

Lúc cuộc họp gần kết thúc, có ai đó nhẹ nhàng gõ cửa.

Mark biết là ai đến, không hề bực mình vì bị làm phiền mà bảo thẳng người ra mở cửa.

Một người đàn ông cao lớn đỉnh đạc, mặc chiếc áo sơ mi trắng, bên ngoài là bộ vest xám bước từ ngoài vào. Anh ấy mang một gương mặt lai, có vài nét giống Mạnh Phương Ngôn, nhưng lại không tối tăm như Mạnh Phương Ngôn mà có vài phần tươi sáng hơn.

"Xin lỗi các vị, tôi tới muộn." Người đàn ông cúi đầu tỏ ý xin lỗi mọi người, rồi ngồi xuống một ghế trống: "Buổi họp cuối cùng tới nước P sáng nay đã bị lùi lại một lúc".

"Willis." Mark cười với anh ấy: "Vất vả cho cậu rồi".

"Việc này nên mà, để bày tỏ sự áy náy của tôi vì đã đến muộn, tôi mang tới cho mọi người một vài tin tức có thể khiến mọi người phấn khởi."

Người đàn ông tên Willis hai tay chống cằm, nhún vai: "Nước P đã đồng ý ký hiệp ước về vùng đảo đã tranh chấp với chúng ta một năm rồi không chịu nhượng bộ, từ này về sau tất cả các đảo và quần đảo phía Nam đều thuộc biên giới lãnh thổ của quốc gia chúng ta".

Bỗng chốc, tất cả mọi người trong phòng đều vỗ tay hoan hô. Trông Mark lại càng hân hoan hơn, ông giơ thẳng ngón cái lên: "Không uống

phí chuyên thăm này".

"Theo như kế hoạch, sáng sớm ngày mai sẽ mở cuộc họp báo công bố với người dân tin tức này." Ánh mắt Willis đảo một vòng trong phòng, cuối cùng dừng lại trên người Cù Khê Ngung. Anh ấy cười: "Hi, Chase".

Cù Khê Ngung không có chút ý cười nào, dù chỉ là một nụ cười giả vờ giả tảng, chỉ khẽ gật đầu coi như đã chào hỏi.

Sau khi Willis đi vào, mọi người dĩ nhiên chia ra một phần tập trung chú ý vào anh ấy. Chẳng bao lâu sau, cuộc họp kết thúc, Lăng Họa sau khi giúp Mark sắp xếp xe về nhà thì trở lại phòng họp thu dọn đồ đạc.

Cả phòng họp lúc này chỉ còn lại hai người, Cù Khê Ngung và Willis. Cù Khê Ngung đang lấy laptop ra gửi mail, còn Willis thì ngồi vắt chân xem điện thoại.

Nghe thấy tiếng cô đi vào, Willis ngẩng đầu lên, nhìn cô nghiêng đầu cười: "Đúng là một ngày không gặp như cách ba 'xuân'".

"Anh lại đọc mấy thứ kỳ quái gì rồi?" Cô lờm anh ấy, không nhìn được cười: "Là như cách ba 'thu' đấy, bạn Ngô Thiên Thu ạ".

Ngô Thiên Thu đứng dậy, đi tới trước mặt cô, một tay chống lên chiếc bàn sau lưng cô, dịu dàng nháy mắt với cô: "Cùng đi ăn tối chứ?".

"Được thôi." Cô đáp, rồi quay đầu nhìn Cù Khê Ngung chẳng biết đã ngẩng lên quan sát họ từ khi nào, mỉm cười hỏi: "Ngài Phó Chủ tịch, xin hỏi anh có muốn đi ăn cùng chúng tôi không?".

~Hết chương 37~

***Lời tác giả: Đối với một người đáng thương cả năm chỉ có thể tự dùng tay như Đại đế mà nói, tôi rất muốn biết lúc này mà có một tình địch đáng gờm thì sẽ là một trải nghiệm như thế nào?**

Chương 38: Anh cũng thích em

Căn phòng hội nghị rộng lớn lúc này lặng ngắt như tờ, im ắng đến độ quái dị.

Ngô Thiên Thu đứng bên cạnh cô với một tư thế mờ ám còn Cù Khê Ngung thì ngồi bên chiếc bàn dài, yên lặng quan sát họ.

Sau khi nói xong câu ấy, ánh mắt Lăng Họa cũng không hề né tránh, cứ thế đong đầy nụ cười nhìn anh, đợi phản ứng của anh.

"Thôi." Lát sau, Cù Khê Ngung bất ngờ bình tĩnh quay đi, tiếp tục cúi đầu đọc tài liệu trong tay mình.

Nét ngỡ ngàng ánh lên trong đôi mắt cô.

Giây phút đó cô bỗng có cảm giác trái tim mình xuất hiện cảm xúc hụt hẫng rõ ràng.

Chỉ có một chút như vậy mà thôi, chỉ chút xiu, cô tự nhủ với chính mình như vậy.

"Vậy được, chúc anh một buổi tối vui vẻ."

Sau đó cô mỉm cười, ra hiệu cho Ngô Thiên Thu cùng mình đi ra.

Màn đêm buông xuống, Ngô Thiên Thu lái xe, đưa cô tới thẳng một nhà hàng Tây mới mở trong trung tâm thành phố, hơn nữa bàn cũng đã được anh ấy đặt sẵn, sắp xếp tại một vị trí gần cửa sổ, nơi có view đẹp nhất và cũng yên tĩnh nhất.

Vị trí của anh ấy trong Chính phủ nước A gần như tương đương với địa vị của Cù Khê Ngung tại Berker Palace, thế nên nghĩ cũng đủ biết mức độ đón nhận cùng với số lượng những "tin đồn" phong lưu của anh ấy nhiều đến mức nào.

Anh ấy và Cù Khê Ngung có chung toàn bộ những đặc điểm mà những người đàn ông có sức hút sở hữu, có điều anh ấy đối xử với phụ nữ tốt hơn Cù Khê Ngung rất nhiều lần. Chí ít thì không phải là hoàn toàn vô cảm, chỉ là quan hệ giường chiếu thuần túy. Anh ấy vẫn sẽ cùng đối

phương đi dạo phố, hẹn hò, cũng vung tay hào phóng, còn biết tạo tình huống lãng mạn, hoàn thành tốt trách nhiệm của một người bạn trai.

Mấy chuyện này cô đều được nghe từ các đồng nghiệp trong tòa nhà Chính phủ, lúc đó cô vẫn hoàn toàn không quen biết gì anh ấy.

Cũng chỉ mới một khoảng thời gian trước, họ bỗng nhiên có sự tiếp xúc sâu hơn khi chính thức làm việc cùng nhau trong một dự án. Nói chuyện đôi ba câu, họ phát hiện cũng khá hợp nhau, hơn nữa chắc là anh ấy cũng đang trong thời kỳ "cửa sổ", bên cạnh không có ai, nên rảnh rỗi lại kiếm cô trò chuyện.

Dần dần thành thân quen, có lúc họ còn cùng ăn cơm, uống café, có lúc bàn chuyện công việc, có lúc đi xem một bộ phim, bình luận theo đúng cảm xúc. Ở bên cạnh Ngô Thiên Thu, cô cảm thấy rất thoải mái. Anh ấy vô cùng hài hước, thú vị, cũng không khiến người ta phải thận trọng, e dè.

"Tin anh đi, em không thể tưởng tượng được đồ ăn ở nước P khó nuốt cỡ nào đâu."

Ngô Thiên Thu nhấp một ngụm rượu, nhìn cô rồi nhíu đôi mày thanh tú của mình lại: "Có khi còn kinh hơn bữa tối đã hỏng ở nhà anh ấy chứ".

"Anh cứ làm như anh từng ăn phải bữa cơm để ôi vậy." Cô xiên một miếng bít tết, lập tức bôi bác anh ấy.

"Anh từng ăn thật đấy." Anh ấy nói ngay: "Hồi còn nhỏ, có một lần ngủ trưa tỉnh dậy, anh phát hiện bà nội lấy một bát chân gà nướng từ trong tủ lạnh ra đặt lên bệ bếp. Anh cũng không chú ý, cứ chắc mẫm là bà chuẩn bị cho mình, thế là cầm lên ăn luôn. Kết quả là anh vừa ăn một miếng, dạ dày đã đau quặn lại, đau đến bò lăn bò toài, cuối cùng bố mẹ phải đưa ngay anh vào bệnh viện".

"Sau đó thì sao?"

"Sau khi vội vã tới bệnh viện, bà nội mới nói cho anh biết món chân gà nướng đó là đồ thừa để lại từ tối hôm trước, thật ra bà định đem vứt."

Cô nhin mấy giây, cuối cùng vẫn cứ phì cười: "Ngốc".

"Tóm lại, thức ăn ở nước A vẫn là ngon hơn cả, chẳng nơi nào bằng." Anh ấy nói xong bèn nheo mắt nhìn cô: "Dĩ nhiên, ở đây ngoài đồ ăn, con người cũng tốt".

Cô làm như không nghe hiểu, tiếp tục cúi đầu nghiêm túc ăn bít tết.

"Rene." Anh ấy bất ngờ gọi tên cô.

"Dạ?"

Ngô Thiên Thu dựa cả người ra sau ghế, nhướn mày với cô: "Anh đẹp trai không?".

"Đẹp trai."

"Thú vị không?"

"Thú vị."

"Thế có nghĩa là trong lòng em đã có người khác rồi phải không?" Anh ấy nhún vai.

"Vì sao anh lại nói vậy?" Cô bày ra biểu cảm bình thản nhất có thể.

"Vì tâm tư của em không ở đây." Anh ấy cười: "Cũng chưa bao giờ chú ý tới anh cả".

Lăng Họa đặt đĩa xuống, cầm ly rượu lên, im lặng uống một ngụm.

"Nói thật lòng, điều này khiến anh có chút ghen tỵ."

"Ghen tỵ với ai?"

"Dĩ nhiên là với người được em dồn hết mọi suy nghĩ về mình rồi." Anh ấy nhún vai, vờ tỏ ra không vui: "Haizz, lần đầu tiên trong cuộc đời anh luôn ra ngoài hẹn hò với một cô gái, nghĩ đủ mọi cách để lấy lòng đối phương nhưng đối phương lại chẳng để ý gì tới anh, cũng không ngủ với anh, thật đúng là xôi hỏng bỏng không".

"Đại ca à, phiền anh sau này đừng suốt ngày ngang nhiên dùng điển cố và thành ngữ một cách bừa bãi như vậy nữa được không?" Cô lại phụt

cười: "Còn nữa, sao em cứ có cảm giác anh có rất nhiều ý kiến với em vậy?".

"Không dám không dám." Anh ấy mỉm cười: "Em chịu nể mặt cùng anh đi ăn cơm và xem phim anh đã vinh hạnh vô cùng rồi, còn lại chỉ là phần của một gã thất bại ngồi mơ tưởng nữ thần thôi, em đừng tưởng thật".

Cô nhìn "gã thất bại" từ trên xuống dưới đều toát lên vẻ quý tộc trước mặt mình, trầm ngâm giây lát: "Nói thật là, Thiên Thu, em rất quý anh".

Ngô Thiên Thu gật đầu: "Được, tấm thẻ người tốt này anh xin nhận".

"Thế nên, nếu anh gặp được cô gái anh thật sự để ý thì nhất định phải theo đuổi cô ấy."

Anh ấy lắc đầu: "Trước nay anh luôn hiểu em chỉ quý anh với tư cách một người bạn. Được cùng em tiêu phí thời gian anh cũng rất thoải mái, thế nên chuyện này đôi bên tình nguyện, anh không hề cảm thấy mình thiệt thòi chút nào, cũng sẽ không bao giờ nghĩ rằng vì chuyện này mà anh bỏ lỡ một người con gái nào khác".

"Em nói vậy cũng chỉ muốn tự an ủi mình và xoa dịu chút áy náy dành cho anh thôi." Cô nháy mắt.

"Áy náy thì làm bạn gái anh đi." Anh cũng chớp chớp mắt nhìn cô: "Ồc vít linh kiện đầy đủ, không bệnh tật".

Cô vừa lườm vừa rướn môi cười cầm ly rượu chạm cốc với anh ấy.

Đã hẹn trước tối ngày hôm sau sẽ cùng Ngô Thiên Thu đi chơi đánh nhau người thật, kết quả ngay buổi chiều "bà dì khó tính" lại tới khiến cô đau đớn tưởng chết. Cô cố gắng gượng làm việc tới tận khi Mark cũng nhận ra sắc mặt nhợt nhạt của cô mới khẩn trương lệnh cho cô về nhà nghỉ ngơi.

Đọc đường, cô gửi tin nhắn cho Ngô Thiên Thu xin lỗi đã cho anh ấy leo cây. Bạn Thiên Thu lại không hề để tâm, còn hỏi cô có cần mỹ nam tới tận nhà phục vụ không, bị cô dứt khoát phủ phàng từ chối.

Sau khi về nhà, cô nghĩ không biết liệu có thể gọi món gì nóng nóng ăn cho ấm bụng không bèn tiện tay gọi điện cho một nhà hàng, gọi bánh và một cốc nước ấm sau đó nằm lên giường vừa nghịch điện thoại vừa đợi shipper.

Kết quả, chơi mãi chơi mãi cô bèn khó chịu dựa vào gối ngủ thiếp đi, cho tới khi tiếng chuông cùng tiếng gõ cửa nặng nề dồn dập ðề lên nhau cô mới chịu mở mắt.

"Tới đây, tới đây." Cô cố chịu đau bước xuống giường, chậm rãi di chuyển ra ngoài mở cửa.

Người trước cửa đưa những thứ trong tay cho cô. Cô cúi đầu đón lấy, cầm số tiền đã chuẩn bị sẵn ngoài cửa đặt vào tay đối phương: "Cảm ơn anh, không cần trả lại đâu".

Bây giờ cô đang tóc tai bù xù, mặt mày vàng vọt, mặc bộ quần áo ngủ lôi thôi lếch thếch, không cần nói cũng biết xấu cỡ nào. Cô không dám nhìn thẳng vào mặt người ship ðồ, chỉ sợ đứng thêm một lát nữa cô sẽ dọa cho người ta chạy té khói.

Nói xong cô định đóng cửa lại, ai ngờ người ngoài cửa bỗng thẳng thừng lấy tay chặn cửa, nhanh nhẹn nghiêng người ði vào nhà.

Lăng Họa sững sốt, mồ hôi lạnh túa ra ngay lập tức. Cô ngẩng đầu, chợt phát hiện "nhân viên shipper" mà cô tưởng hóa ra là...

"Mẹ nhà anh..."

Cô thật sự vừa sốc vừa giận, cố gắng dốc nốt chút sức lực cuối cùng giơ ngón giữa về phía Cù Khê Ngung đang ðội mũ, gào lên bằng chất giọng khản ðặc: "Anh tới đây làm gì?!".

Tên này, trước ðó thì giả làm nhân viên chuyển phát nhanh, lần này thì giả làm shipper, chơi trò ðóng vai ðến nghiện rồi chắc?!

Cù Khê Ngung liếc nhìn cô, một tay cầm bánh và nước ấm, tay kia cưỡng chế ôm eo lôi cô vào trong phòng: "Ðừng có thêm khát thế, bây giờ em không còn sức chơi với anh đâu, mà anh cũng không có sở thích 'tắm máu'".

"Tắm máu"?! Tên háo sắc hạ lưu chết tiệt kia...

... Cô thề, ban nãy cô đã thật sự mắng chửi anh bằng tất cả những từ ngữ thô tục mà cô biết.

Sau khi đưa được cô lên giường, anh quăng một chiếc chăn lên người cô, sau đó đặt đồ ăn lên tủ đầu giường, mở túi ra: "Có biết vì sao em lại đau đến mức đó không?".

Lăng Họa nhìn anh chăm chăm như muốn giết người, cắn chặt môi.

"Bởi vì một năm qua em không được anh tưới tắm, khí huyết không thông."

...

Cô bật một câu từ kẻ răng: "Fuck you".

"Vẫn câu đó thôi, trong tình hình hiện tại anh không thể thỏa mãn được em." Anh mặc chiếc áo sơ mi đã cởi bỏ hai cúc áo, đầu mày vẫn nhíu chặt, xem ra anh vừa từ tòa nhà Chính phủ ra, còn tiện đường cướp đồ của shipper.

"Ăn bây giờ chứ?" Anh liếc nhìn cô, thẳng thừng ngồi tán bên cạnh giường, vô cảm lấy nước ấm ra đưa tới bên miệng cô.

Trái tim cô chọt rung rinh, cô đành từ từ uống theo bàn tay đang ép lên của anh.

"Nóng không?" Hai con ngươi đen láy của anh nhìn cô chăm chú.

Cô lắc đầu.

Sau đó anh đặt nước ấm sang một bên, mở nắp hộp bánh nóng, dùng thìa xúc một miếng. Vì sợ cô bỏng, anh còn đưa lên miệng mình thổi nhẹ vài cái rồi mới đút cho cô.

Cô nhìn mà vừa bực bội vừa chua xót, nghiến răng nói: "Tôi tự uống".

Anh làm như không nghe thấy.

"Cù Khê Ngưng." Cô nhìn anh, nói từng câu từng chữ: "Tôi bảo để tự tôi mà".

"Bây giờ đến sức đuối tôi ra ngoài em còn không có, còn đòi tự xúc?" Anh nhướn mày, cười khẩy.

"Tôi chưa gãy tay." Cô muốn giành lại cái thìa trong tay anh nhưng bị anh nhân lúc cô không để ý thẳng thừng đút vào miệng cô.

Cô suýt nữa sặc chết.

Sau đó, anh tiếp tục không màng bất kỳ cảm xúc và phản ứng nào của cô, cũng không sợ mồi chôn, vẫn tiếp tục ngồi tẩn, đút từng thìa từng thìa bánh cho cô, ép cô phải nuốt.

Đợi cho cô ăn hết, anh lấy khăn giúp cô lau miệng.

Làm xong tất cả, anh mang tất cả rác đi vứt rồi quay trở về, đắp chăn cẩn thận cho cô rồi ngồi hẳn xuống giường bắt đầu dùng Macbook.

Lăng Họa nằm bên cạnh nhìn khuôn cằm cương nghị của anh, thật sự muốn mắng nhưng lại không biết nên bắt đầu mắng từ đâu. Nói thật, thử hỏi trên thế giới này còn ai có thể ngang nhiên xông vào nhà người ta rồi biến khách thành chủ như anh không?

"Anh có gì muốn nói không?" Cô chuẩn bị tâm lý rất lâu, cuối cùng cũng lên tiếng khiêu khích.

Anh vừa làm việc vừa đáp: "Không".

Sau đó, anh thật sự thẳng thừng tảng lờ cô.

Lăng Họa bực bội lật người cứ thế ngủ thiếp đi.

...

Khi cô tỉnh lại lần thứ hai, anh đã cất máy tính đi, dựa vào đầu giường nhắm mắt nghỉ ngơi. Cô khẽ động, anh liền mở mắt ra.

Anh vói tay lấy cốc nước trên đầu giường, đưa cho cô: "Uống đi".

Cô hơi nhồm dầy, ngủi một chút, phát hiện đó là nước đường vàng.

Đợi cô uống xong anh mới nhìn cô hỏi khẽ: "Đỡ hơn chút nào chưa?".

Cô lãnh đạm gật đầu.

Sau đó anh lại ngang nhiên tiếp tục nhắm mắt dựa vào giường ngủ tiếp.

Lần này Lăng Họa bị chọc giận thật sự. Cô nghiêng rặng nghiêng lợi cầm gối quăng thẳng vào mặt anh.

Một giây sau, Cù Khê Ngưng giơ tay bắt lấy. Anh không nói năng gì, cứ thế bình tĩnh nhìn cô.

"Cù Khê Ngưng, nào anh có hồ à!" Cô tròn tròn đôi mắt xinh đẹp mắng anh: "Anh là cái thá gì? Vì sao anh cứ muốn thế nào là được như thế? Anh tặng quà thì tôi phải nhận? Anh muốn ngủ là tôi phải cho anh ngủ? Anh muốn xông vào nhà tôi là anh được xông? Anh muốn chăm sóc tôi là tôi phải để cho anh chăm sóc? Anh là cụ tổ của tôi à?!".

Vì sao vẫn cứ thế chứ?

Cô những tưởng mình khôn lớn rồi. Nhưng sự thật là cô vẫn không thể dự liệu được hành động tiếp theo của mình, cũng không thể duy trì vẻ bình thản như không giống anh. Cho dù cô có thể khiêu khích anh, tảng lờ anh, chọc giận anh thì anh vẫn dễ dàng xoay ngược lại không chế cảm xúc của cô.

Cô những tưởng mình giờ chút thủ đoạn là có thể xoay chuyển cục diện, nhưng từ đầu tới cuối anh lại không hề nhắc đến chuyện của Ngô Thiên Thu hôm qua, giống như nhìn thấy Đốc Mẫn giả vờ thân thiết với cô vậy, dường như không ai có thể quấy nhiễu bước chân anh. Cô những tưởng chỉ ít anh sẽ thể hiện sự bất mãn, ghen tuông, đố kỵ của mình với cô... Kết quả lại chẳng có gì cả.

Còn cô, ngay từ lúc muốn chọc giận anh là cô đã thua rồi... Cô chung quy vẫn muốn khiến anh quan tâm tới mình.

Thế nên, suốt một năm qua cô vẫn giậm chân tại chỗ, vẫn cứ bị anh dễ dàng chơi đùa trên tay.

Đây chính là sự thật, một chân tướng đẫm máu.

"Tôi nói cho anh biết, người tôi ghét nhất trên đời này chính là anh. Anh là cái đồ tự kiêu tự đại, ngựa đực, khốn kiếp, máy đóng cọc..." Mắt cô đỏ sọng lên, vì giận mà thở hồng hộc: "Tôi còn không biết anh đến đây vì lý do gì nữa...".

Một lúc lâu sau, Cù Khê Ngưng mới ngược lên, khẽ nói: "Mắng hết chưa?".

Cô khoanh tay cười khẩy: "Ba ngày ba đêm không hết".

Một giây sau, anh nghiêng người đè cô lên gối, cúi đầu ngậm chặt lấy môi cô, mút một cái thật mạnh.

Cô lại muốn đánh anh nhưng anh dùng ngón cái nhẹ nhàng đặt lên khóe miệng cô, tỏ ý bảo cô giữ sức một chút.

"Ý tứ của em qua mấy lời vừa rồi anh hiểu rất rõ."

Bầu không khí yên ắng tới nỗi tiếng một cây kim rơi xuống nền nhà cũng nghe rõ. Anh cọ trán mình lên trán cô, dường như vừa cười: "Anh cũng thích em".

~Hết chương 38~

***Lời tác giả: Viết xong chương này tôi cũng thấy xung quanh toàn màu hồng. Trong lòng tôi, hoàng tử làm nũng trước kia là Djay, hoàng tử giỏi nói lời yêu là Phó Úc, hoàng tử thâm tình là Kha Khinh Đằng... Hôm nay trong lòng tôi chỉ có một người, anh ấy chính là Đại đế. Đọc xong chương này, còn muốn ngược Đại đế nữa không?**

Chương 39: Tôi không tin

Khi chữ cuối cùng trong câu nói của Cù Khê Ngung rơi ra, Lăng Họa cũng bất động nhìn anh.

Trái tim cô trong giây lát trào dâng những cảm xúc mãnh liệt như sóng cuộn biển trào. Cả cuộc đời này cô cũng không bao giờ mơ tưởng có thể được nghe từ ấy từ anh, đến nỗi chính cô còn hoài nghi không biết có phải tai mình có vấn đề hay không.

Trái tim mềm nhũn ra như có ai dùng bàn tay nóng bỏng ủ ấm, nhưng chợt nghĩ ra điều gì đó, trái tim lại lập tức lạnh ngắt.

Mười giây mà như vừa đi qua cả một chặng đường núi gồ ghề, nhấp nhô lên xuống.

Lát sau, tâm trạng cô dần dần bình tĩnh trở lại. Cô nhướn mày: "Thích?".

Anh vẫn mang biểu cảm chắc chắn đó đờ xuống người cô, bình thản điềm nhiên, cất giọng cao ngạo: "Lẽ nào không phải?".

Cô không nói gì sau đó cô bỗng nhiên cười một tiếng rất khế.

"Cù Khê Ngung, thật ra tôi không hề cảm thấy anh hiểu ý nghĩa của từ này." Lăng Họa giơ tay nhẹ nhàng đẩy anh ra: "'Thích' không phải là một ngày anh bỗng nhiên nghĩ ra, cảm thấy nói từ này là có thể mua chuộc tôi, để tôi tiếp tục nghe anh răn rắp".

Anh nhíu mày: "Câu từ của anh chưa rõ mạt tới mức dùng để lấy lòng người khác".

"Thế ư?" Cô nhìn anh: "Vậy anh hãy tự hỏi lại lòng mình đi. Một năm trước, anh dồn hết tâm sức để dụ dỗ và thao túng tôi, lẽ nào không phải đang lợi dụng tình cảm 'thích' của tôi sao?".

Anh bỗng trầm mặc.

Khóe miệng của cô gợn lên một nụ cười nhạt: "Anh chưa bao giờ hiểu tình cảm có ý nghĩa như thế nào, nhưng anh biết làm sao để lợi dụng tình

cảm của người khác nhằm đạt được mục đích của mình. Trước kia anh lợi dụng những cô gái đó để giải quyết nhu cầu sinh lý. Sau này anh lại lợi dụng tôi để đi nốt con đường hướng về quyền lực. Cho dù là bây giờ, kể cả anh đã hy sinh điều gì để tới bên cạnh tôi thì so với những gì tôi đã dành cho anh cũng chỉ đáng khinh như muối bỏ bể mà thôi".

"Em khác với họ." Ánh mắt anh sắc lạnh như gió rét mùa đông: "Lãng Họa, em không giống bất kỳ một ai hết".

"Không giống điểm nào? À, vậy thì có lẽ là tôi thông minh hơn họ một chút, vừa có thể thỏa mãn nhu cầu sinh lý của anh lại vừa giúp được anh hoàn thành con đường quyền lực, có nhiều công năng để đồng thời sử dụng." Cô cười khiêu khích: "Thế nên, đừng dùng từ 'cũng', như vậy là chà đạp tình cảm trước kia tôi dành cho anh".

"Em không tin những lời anh vừa nói."

"Tôi không tin."

Anh ngược mắt lên: "Em vẫn còn oán trách anh. Chỉ cần em còn trách anh thì chứng tỏ em vẫn chưa quên được anh hoàn toàn".

Cô mấp máy môi nhưng không lên tiếng.

"Em lặp đi lặp lại 'trước đây', chỉ là muốn chứng minh bây giờ em không còn tình cảm gì với tôi nữa. Rốt cuộc em đang thuyết phục tôi hay thuyết phục chính mình?" Anh tiếp tục nói.

"Phải, tôi chỉ đang thuyết phục chính mình." Cô nhắm mắt lại: "Vì chỉ cần nghĩ tới trước kia, chỉ cần nhìn thấy anh là tôi sẽ nhớ lại anh đã thờ ơ đứng nhìn tôi càng lún càng sâu như thế nào, mà bản thân tôi thì đáng thương đến mức nào".

Cô đã từng nằm mơ cũng cầu nguyện anh có một chút tình cảm nào đó vượt ra ngoài sự "lợi dụng" dành cho mình, cho dù chỉ là một chút. Có những khi nhìn vào mắt anh, cô cũng biết anh đối với cô hơi khác biệt thế nên mới càng ôm hy vọng. Nhưng đợi tới cuối cùng vẫn chỉ đổi lại sự thờ ơ của anh.

Sự kỳ vọng kia cuối cùng biến thành tuyệt vọng, cô không muốn phải trải nghiệm cảm giác đó lần thứ hai nữa.

Cù Khê Ngung nhìn đôi mắt đỏ sọng của cô, ánh mắt hiện lên một tầng dần vật, giọng nói khàn đi: "Anh sẽ không đối xử với anh như đối xử với em nữa. Rốt cuộc anh phải làm đến mức nào mới có thể khiến em hiểu...".

Cảm ơn anh hôm nay đã tới chăm sóc tôi, mời anh về cho."

Cô nằm lại xuống giường, đắp chăn lên, không nhìn anh nữa: "Vẫn câu nói ấy, nếu anh vĩnh viễn muốn làm người chiến thắng và kẻ kiểm soát, cảm thấy dù anh ban phát cho tôi chuyện tốt xấu gì tôi cũng phải chấp nhận thì tôi nhận thua, chỉ cần anh chịu buông tha cho tôi".

Chẳng biết đã qua bao lâu, cô nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ của anh và tiếng đóng cửa bên ngoài.

Cô kéo chăn lên, nhắm mắt lại để cho nước mắt từ từ chảy xuống thấm vào mái tóc...

...

Còn bên ngoài cửa, Cù Khê Ngung đi tới trước cửa thang máy, anh nhíu mày, bực bội lần tìm một chiếc thuốc định hút, nhưng do dự vào giây cuối cùng lại cất đi.

Anh đi đi lại lại mấy vòng trước cửa thang máy, cuối cùng không nhịn được nữa bèn lấy di động ra, hần học bấm một dãy số điện thoại.

Chẳng mấy chốc, cuộc gọi đã được kết nối, một giọng nam dễ nghe, uể oải vọng ra từ trong điện thoại: "Có chuyện gì thế?".

"Mạnh Phương Ngôn. Mấy chiêu trò của cậu không có ích với trường hợp của mình." Giọng anh vẫn lạnh như băng: "Cậu bảo mình phải nói những lời 'mật ngọt chết ruồi', thế mà cô ấy không những không vui lại còn giận dữ hơn?".

Mạnh Phương Ngôn ở đầu bên kia ngậy ra giây lát rồi bỗng nhiên phá lên cười.

"Cười cái gì hả?" Cù Khê Ngung mặt mày nhăn lại mỗi lúc một khó coi: "Mình nói cho mà biết, cậu mà không đưa ra được một lời giải thích hợp lý thì mình có hàng trăm hàng ngàn cách khiến cậu phải quay trở lại

Shadow làm tuyến một đây. Như thế thì cậu lại có vài năm chỉ có thể đứng nhìn vợ con từ xa thôi, cậu tin không?"

"Cậu xem, chính là vì thế này đây." Mạnh Phương Ngôn thở dài ngao ngán: "Đây chính là nguyên nhân vì sao Tiểu Hoa Hoa nghe thấy cậu nói xong giận càng thêm giận. Cậu nói chuyện bao giờ cũng giống như ra lệnh, uy hiếp, khẩu khí bề trên, chỉ tay năm ngón. Cậu muốn biểu đạt tình cảm trong trái tim mà lại ăn nói như đang ban phát, bố thí cho cô ấy vậy. Cậu nghĩ coi, nghe thấy cái gọi là 'ngọt ngào' này, cô ấy có vui nổi không?"

Cù Khê Ngưng vốn dĩ định cãi lại nhưng bỗng im bật, không nói câu nào nữa.

"Trước kia đứng trước mặt một kẻ khốn nạn như cậu, cô ấy nhin. Bây giờ cậu muốn theo đuổi lại người ta mà vẫn còn bày ra cái vẻ kiêu ngạo của mình, cậu cảm thấy có theo đuổi được không? Cô ấy là người vô liêm sỉ tới mức để cậu gọi thì tới, đuổi thì đi à?"

"Vậy thì cậu bày một cách gì đó cho mình đi." Anh nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Mạnh Phương Ngôn, cậu không thể tương tượng được bây giờ mình phiền muộn thế nào đâu".

Có lẽ đây cũng là lần đầu tiên Mạnh Phương Ngôn nhìn thấy biểu cảm này của anh. Bao nhiêu năm qua, Cù Khê Ngưng mà anh ấy biết là người cho dù trời sập xuống cũng sẽ không nhíu mày vậy mà hôm nay lại ở đây hạ giọng xuống nước hỏi ý kiến anh chuyện theo đuổi vợ, quả thật là kỳ tích thứ tám của thế giới.

Anh ấy mừng thầm trong lòng, định bụng lát nữa về kiêu gì cũng phải kể cho Chúc Tịnh nghe, nhưng ngoài mặt anh ấy vẫn cố tỏ ra nghiêm chỉnh: "Cách hả, thật ra rất đơn giản".

"Nói đi."

"Chính là hãy thể hiện dáng vẻ bực bội này của cậu cho cô ấy thấy." Mạnh Phương Ngôn nói: "Cô ấy chẳng qua muốn nhìn thấy con người thật của cậu và những suy nghĩ thật của cậu. Xưa nay cậu luôn thể hiện mình không giống một người bình thường, không có những thái độ tiêu cực của một người bình thường như phẫn nộ, đố kỵ, khó chịu. Cậu cứ

cho cô ấy nhìn thấy hết những gì cậu che giấu, chắc là sẽ có hiệu quả đấy".

Cù Khê Ngung nắm chặt điện thoại, trầm ngâm mấy giây: "Cậu chắc chứ?".

"Có sao dùng vậy thôi."

Anh gơ tay day trán: "... Việc này đối với mình... hơi khó".

Anh vẫn luôn quen giấu kín mọi cảm xúc của mình, tự tạo ra một lớp mặt nạ, bày ra biểu cảm mà anh muốn mọi người nhìn thấy, vì thời gian trôi qua quá lâu, đến bản thân anh cũng đã quên mất phải thể hiện những cảm xúc đó như thế nào.

"Minh biết là rất khó." Mạnh Phương Ngôn nói trước khi ngắt máy: "Nhưng cậu đối diện với cô ấy, người cậu tin tưởng nhất cơ mà, phải không?".

Sáng hôm sau, Lăng Họa đã hồi phục tinh thần, trước khi ra khỏi nhà đã quên sạch sẽ những chuyện hôm qua. Cô vẫn đến tòa nhà Chính phủ làm việc như mọi ngày.

Vừa đi vào văn phòng, cô liền nhìn thấy một tách café nóng hổi trên mặt bàn.

"Của Chase pha cho cô đấy." Một đồng nghiệp đứng bên cạnh tủm tỉm cười rồi chỉ tay về phía Cù Khê Ngung đang đứng nói chuyện với người khác ở gần đó.

Cô ngẩng đầu nhìn qua, lập tức anh cũng quay mặt về phía cô.

"Anh uống đi." Một giây sau, cô thu lại ánh mắt của mình, đưa cốc café cho người đồng nghiệp không chút do dự: "Hôm nay người tôi không được thoải mái, không muốn uống".

Tới trưa, cô vừa đứng dậy khỏi ghế liền nhìn thấy Cù Khê Ngung ngay gần đó đi về phía cô.

"Cùng đi ăn trưa chứ?" Anh đi tới trước mặt cô, khẽ hỏi.

"Thật xin lỗi ngài Phó Chủ tịch." Cô tao nhã cười: "Tôi có hẹn mất rồi".

"Ai?"

Cô chỉ tay về phía Ngô Thiên Thu đã đợi sẵn trước cửa thang máy: "Willis".

Sắc mặt anh tái xanh, anh nói ngay lập tức: "Anh đi cùng hai người".

Cô nhìn biểu cảm của anh, chột xao động: "Được".

Thấy Cù Khê Ngung cũng tham gia, Ngô Thiên Thu có phần kinh ngạc. Nhưng anh ấy là người ở đẳng cấp nào? Lập tức giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cười ha ha chào hỏi Cù Khê Ngung.

Ba người họ tìm một vị trí sát cửa sổ trong nhà hàng của tòa nhà Chính phủ, bắt đầu gọi món.

Cù Khê Ngung gọi xong phần của mình thì liếc nhìn Lăng Họa rồi nói với phục vụ: "Cobb Salad".

"Ấy?" Ngô Thiên Thu ngồi bên cạnh nhướn mày, nhìn về phía Lăng Họa: "Chẳng phải em thích ăn salad hoa quả ư?".

"Tôi gọi một phần salad hoa quả." Cô nói xong với người phục vụ thì nhìn Cù Khê Ngung mỉm cười: "Tôi đổi khẩu vị rồi".

Cù Khê Ngung nhìn lại cô, gân xanh trên trán loáng thoáng gồ lên.

"Thêm một cốc chocolate nóng nữa." Lúc này Ngô Thiên Thu lên tiếng.

"Cảm ơn anh." Cô cười tí mắt, gật đầu với Ngô Thiên Thu.

Người phục vụ nhận xong đồ cũng rời đi, anh ấy bèn nháy mắt với cô: "Tối nay còn chơi game thực tế ảo không?".

"Có." Cô trả lời ngay.

Ngô Thiên Thu gật đầu rồi cúi xuống lấy di động ra nhắn một tin. Một lát sau anh ấy lên tiếng: "Hôm nay có người bao chỗ đó mất rồi, hay là bảo họ nhường cho chúng ta?".

"Không cần phiền vậy đâu." Cô lắc đầu: "Hôm khác đi".

"Hay là tới nhà anh chơi trò Chiến thần mới ra đi?" Ngô Thiên Thu búng tay: "Sáng hôm nay vừa chuyển tới, còn nóng nguyên".

Cô không cần suy nghĩ, trả lời ngay: "Được ạ".

"Choang" một tiếng.

Cô và Ngô Thiên Thu đồng thời quay đầu lại, lập tức nhìn thấy cốc nước trước mặt Cù Khê Ngung bị đổ.

"Aiya, để tôi bảo họ đổi cốc khác cho anh." Cô làm như không nhìn thấy gương mặt như bão bùng sắp tới của anh, mặt không đổi sắc gọi phục vụ: "Phiền anh giúp ngài Phó Chủ tịch đổi cốc nước khác, cảm ơn".

Cù Khê Ngung nhìn cô chăm chăm, thật sự chỉ như muốn bóp chết cô.

Ngô Thiên Thu nhìn qua nhìn lại giữa hai người, đáy mắt lập tức lướt qua biểu cảm đã hiểu. Lúc này anh ấy đứng lên khỏi ghế, khẽ cúi đầu: "Anh đi vào nhà vệ sinh một chút".

Anh ấy vừa đi, cô lập tức yên lặng cầm chocolate lên, uống một ngụm.

"Sao trước đây anh không biết em thích chơi game vậy?" Cô nghe thấy giọng anh lạnh lạnh vang bên tai.

Cô đặt cốc nước xuống, cười mỉm: "Anh còn không biết nhiều chuyện lắm".

"Ví dụ?"

"Ví dụ như tôi thích chơi game."

Anh chỉ tay vào chỗ ngồi của Ngô Thiên Thu: "Chơi game còn phải chạy tới nhà hẳn chơi?".

"Anh ấy không có vợ, tôi chưa có đối tượng, hai người độc thân có gì không được?" Cô chậm rãi nói: "À, anh định nói nhân viên cao cấp Chính phủ có tin đồn tình cảm thì không hay? Yên tâm đi, nước A rộng rãi hơn nước D, không để ý mấy chuyện này đâu?".

"Em cảm thấy tên công tử lãng nhãng này tốt?"

"Có gì không tốt?" Cô đếm đầu ngón tay: "Đẹp trai này, thông minh này, rộng rãi này, biết lấy lòng con gái, biết nói lời tình cảm... Ừm, khả năng giường chắc cũng không tệ".

"Lãng Họa, em đừng có khiêu chiến giới hạn của anh." Cù Khê Ngung nuốt nước bọt.

Cô không hề tức giận mà giơ cao hai tay: "Tôi không có nhiều bản lĩnh để khiêu chiến giới hạn của anh".

"Vậy thì từ hôm nay em hãy nhớ kỹ." Anh hơi đổ người về phía trước, đôi mắt tuyệt đẹp nhìn cô chằm chằm: "Em tức anh, giận anh thì cứ nhắm vào anh đây này. Nhưng em mà có gì với gã đàn ông khác thì tức là đụng phải giới hạn của anh".

Lãng Họa mấp máy môi, một cảm xúc ngỡ ngàng không thể nói rõ ánh lên trong đôi mắt.

Nói xong câu ấy, Cù Khê Ngung liền đứng dậy rời khỏi ghế.

Không quá lâu sau, Ngô Thiên Thu quay lại. Anh ấy nhìn chiếc ghế trống không của Cù Khê Ngung rồi nhướn mày: "Anh ta đi rồi à?".

"Ừm." Lãng Họa cụp mắt xuống, nghịch di động trên tay.

Ngô Thiên Thu chấp hai tay sau gáy, dựa vào ghế, vắt chéo chân: "Hai người có gì hả?".

Cô không phủ nhận.

"... Bảo sao." Ngô Thiên Thu không mấy bất ngờ, giơ tay lên xoa xoa sống mũi cao thẳng của mình: "Lần này gặp anh, ánh mắt anh ta nhìn anh cứ như nhìn kẻ thù giết cha ấy".

Cô phì cười.

"Cười cái gì mà cười? Em hại anh thê thảm rồi." Ngô Thiên Thu lườm cô: "Sớm biết người trong lòng em là anh ta, ban nãy có đánh chết anh cũng không nói muốn em tới nhà anh chơi đâu".

"Cả anh mà cũng sợ anh ấy?"

"Tình địch là ai cũng chơi, nhưng là anh ta, anh không đụng vào được."
Ngô Thiên Thu nhún vai: "Chưa nói tới chuyện trước kia anh ta là đặc công, cho dù chơi bài tâm kế anh cũng thua chắc".

Lăng Họa thở dài, chống tay lên trán: "... Em thật sự đã đánh giá anh quá cao rồi".

"Theo anh thấy ấy..." Ngô Thiên Thu gõ ngón tay lên bàn: "Em đừng có hờn dỗi nữa, khăn trương gói mình làm quà, mặc đồ nội y tình thú, nằm lên giường, thế lại hóa hay".

~Hết chương 39~

***Lời tác giả: Dưới sự dẫn dắt của "quân sư đầu chó" Mạnh phiên phúc, con đường theo đuổi vợ của Đại đế mỗi lúc một xa. Không giấu gì các bạn, giờ mỗi ngày ngược đãi anh ấy đã trở thành niềm vui của tôi. Tôi nhất định sẽ ngược đến khi anh ấy ghen đến mất hết hình tượng thì thôi. Bên cạnh đó, có người nói với tôi nên gán ghép bạn học Thiên Thu và em gái Molly thành một đôi?! Các bạn nghĩ sao?**

Chương 40: Em gái mắt to của tôi đâu?

Lăng Họa nghe xong câu nói của Ngô Thiên Thu, suýt nữa thì tắc thở.

Nhưng tên đó vẫn huyên thuyên không ngừng nghỉ, dường như giật mình bởi chính "chủ ý hay ho" của mình: "Để anh nghĩ xem nào? Bộ đồ thổ? Hay cô y tá? Chẹp chẹp... không, anh nghĩ là người như Chase vừa nhìn đã biết là biến thái vô cùng, hay em mặc bộ đồ nữ cảnh sát đi? Tay cầm theo dây roi, kiểu kiểu đó?".

Cô nhe răng cười với anh ấy: "Anh mà dám nói thêm một câu nữa, em sẽ chơi trò nhỏ nhen* anh tin không?".

**Một trò chơi tình dục mang tính SM.*

"Đến đây." Anh ấy ưỡn ngực, liếm liếm bờ môi gợi cảm của mình: "Anh là anh thích khẩu vị nặng".

Người phục vụ bê đồ lên, lúc đi còn đỏ bừng mặt, cứ đi vài bước lại quay lại nhìn Ngô Thiên Thu. Lăng Họa thở dài, thầm nghĩ tên yêu nghiệt này thật sự không khác gì Đốc Mẫn, mắc cả một đống nợ đào hoa mà cả đời cũng không trả nổi.

"Cũng may là em không chết trong tay anh." Cô đánh giá Ngô Thiên Thu từ trên xuống dưới, chán ghét cúi đầu ăn salad.

"Nhưng anh cảm thấy với tình hình hiện tại của em, thà rơi vào tay anh có khi lại nhẹ nhàng thoải mái." Ngô Thiên Thu chọc ghẹo cô.

Cô trừng mắt lườm anh ấy, nhưng thật sự không nói được câu nào để phản bác.

"Truyền thuyết về Chase anh cũng đã nghe nhiều năm rồi. Người ta hay đồn anh ta là một người theo chủ nghĩa độc thân. Nhưng anh nhìn dáng vẻ ban nãy của anh ta thì chẳng qua cũng chỉ là một người thường vì tình mà đau đầu thôi. Tiểu thư Lăng Họa, vẫn là em vĩ đại, em có thể khiến loại đàn ông này bước từ trên trời xuống, quả là giỏi." Anh ấy giả vờ giả vịt vỗ tay với cô.

Lăng Họa cúi đầu ăn cơm: "Không dám".

"Nói thật, anh ta đã xuống nước đến mức này, em vẫn không chịu nể mặt sao?"

"Vì sao em phải nể mặt? Dễ dàng vậy sao?" Cô điềm nhiên nhún vai: "Chỉ vì anh ta là Cù Khê Ngung? Dựa vào đâu mà cả đời anh ta cứ được thuận buồm xuôi gió? Em không thể vạch một dấu X to đùng trong sổ tay lịch sử của anh ta à?"

Ngô Thiên Thu nhìn cô, ôm vai rùng mình run rẩy: "Lòng dạ đàn bà thật là độc ác".

"Đều là bị ép cả thôi." Cô cười: "Em không phải là quả hồng nát, bị bóp một lần là dễ dàng bị bóp lần hai đâu".

"Thế là tối nay em vẫn tới nhà anh sao?" Anh ấy búng tay: "Nếu em không sợ anh và em đều bị đánh gãy chân".

"Đến chứ." Cô gằn như không hề do dự, ngẩng đầu lên, lấy khăn giấy lau miệng: "Vì sao không đến?"

...

Hơn tám giờ tối, cô đi xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, bước lên xe của Ngô Thiên Thu.

Điều bất ngờ là Cù Khê Ngung không biểu hiện giống như anh buổi sáng, ôm cây đờn thỏ đứng ở cửa chờ bắt cô tại trận. Bắt đầu từ chiều cô đã không nhìn thấy bóng dáng anh đâu, cũng không nhận được bất kỳ tin tức gì từ anh.

Dương nhiên, không thể không nói, kiểu mất tích này của anh khiến cô thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Nhưng không hiểu vì sao, cô vẫn mơ hồ cảm thấy có thể anh đang đợi ở một nơi nào đó và nắm mọi thông tin về cô trong tay.

Trải nghiệm từng bị anh gắn máy nghe trộm, máy định vị vẫn còn hiển hiện trước mắt. Lúc ở trên xe, cô vẫn còn nghi ngờ, phải lần sờ một lượt khắp người, sợ anh lại nhân lúc nào đó cô không chú ý gài lên người cô một "quả bom" di động.

Ngô Thiên Thu vừa lái xe vừa quay đầu nhìn cô: "Bắt đầu tự sờ rồi đấy hả? Nói thật, em mà thà chết cũng không chịu ngủ với Chase, anh cũng có thể miễn cưỡng giúp em xoa dịu nhiệt huyết như hồ của phụ nữ ba mươi".

Cô nghiêng đầu, chỉ nói một chữ: "Cút".

Nhà của Ngô Thiên Thu là một biệt thự hào hoa, từ garage ngầm dưới đất có thể đi thẳng thang máy vào trong nhà. Vì thế họ cũng không cần lo bị ai đó nhìn thấy, hoàn toàn thuận lợi đi vào nhà anh.

Vừa vào nhà, Ngô Thiên Thu đã xuống bếp lấy rượu và đồ nhắm. Cô bỏ túi xách xuống, đi vòng một vòng trong phòng khách rộng lớn.

Khi Ngô Thiên Thu đi ra thì nhìn thấy cô lấy hai ngón tay kẹp một cuốn tạp chí người lớn lên, bĩu môi nhìn anh: "Anh nói gì thì nói cũng là một nam thân, dùng tay chỉ bằng hành động?".

"Em không hiểu đâu." Ngô Thiên Thu nháy mắt với cô vẻ băng băng: "Ồ ngay dưới cái sofa em đang ngồi đây còn khoảng chục quyển nữa. Mà trong máy tính của anh còn cả đồng clip, gần đây anh có hứng thú với mấy thứ này nhiều hơn với phụ nữ thật".

Cô khinh bỉ lườm anh: "Đừng tìm cớ nữa, em cảm thấy trước kia anh quan hệ nhiều quá nên thận hư rồi".

"Cũng có lý." Anh ấy thật sự ngẩng đầu lên dăm chiêu suy nghĩ một lát: "Anh nhớ lần trước, cùng với một cô gái nước P, làm từ 11 giờ đêm tới tận sáng hôm sau, có khi làm hư thận thật ấy...".

Lăng Họa bật ti vi lên, liên kết với trò chơi, sốt ruột ngắt lời anh: "Stop, em không hứng thú gì với đời sống tình cảm của anh đâu".

"Đừng vậy mà." Ngô Thiên Thu rót hai ly rượu, đưa một trong hai ly cho cô: "Nào, cạn ly vì em đã cùng anh đi chơi Chiến thần mà không ngủ với Chase, Cheers!".

Nghe xong lời anh ấy nói, Lăng Họa lườm đến gần như lác cả mắt luôn, đón lấy ly rượu, phiền phức cụng ly với anh rồi ngẩng đầu uống cạn.

"Haizz, đêm còn dài, giờ mới chỉ là bắt đầu thôi."

Hai người chuyền tay nhau máy chơi game rồi bắt đầu. Ngô Thiên Thu cởi áo ra, để trần nửa người, miệng lầm bầm: "Thật sự hy vọng lúc này có một em gái hiền lành tới an ủi tâm hồn anh. Em gái đó phải có một đôi mắt to, tròn xoe, mũi nhỏ nhắn, miệng xinh xinh và một gương mặt hoa đào... Sau đó tốt nhất là có một gương mặt cười, chỉ cần cười một cái là anh ngất lịm, chẹp chẹp...".

Lăng Họa vừa linh hoạt bấm nút rầm rầm vừa trả lời không ngừng nghỉ: "Em còn tưởng anh thích mẫu con gái ngực đầy đặn cúp D".

"Thật ra không phải." Anh thờ dãi: "Kiểu mà em nói chỉ khiến anh nổi thú tính thôi chứ không thấy thú vị".

"Haizz, tiểu thư Rene à." Nói tới đây, Ngô Thiên Thu bỗng nhiên vút máy game sang một bên, thẳng thừng nằm ngửa ra thảm: "Em bảo một nửa của anh rốt cuộc khi nào mới tới? Anh thật sự không muốn tiếp tục quan hệ nam nữ bừa bãi nữa, cũng không muốn dựa vào hai bàn tay mình để sống qua ngày nữa. Anh cho em biết, chỉ cần cô gái đó xuất hiện, anh đảm bảo sẽ cắt hết mọi suy nghĩ nhăng nhít, ngày ngày làm nô bộc cho cô ấy sai bảo".

Kể từ bữa tối hôm trước sau khi hai người họ chân thành xác định lại mối quan hệ của mình, cô cảm thấy gã Ngô Thiên Thu này bắt đầu coi cô như một người bạn tâm giao giới tính nữ, bây giờ lại còn bắt đầu lải nhải tâm sự với cô những vướng mắc tình cảm, thật sự khiến cô phải có một cái nhìn khác với hình tượng công tử đào hoa trước kia của anh ấy.

"Em gái mắt to dễ thương của tôi đang ở đâu..."

Bên tai vẫn là những tiếng lầm nhảm không dứt của Ngô Thiên Thu. Suốt cả quá trình cô chỉ nhíu mày tập trung vượt qua cửa đầu tiên, cuối cùng chịu không nổi bèn đá anh ấy một cú: "Đừng lầm nhảm nữa, mau qua đánh một ván đi".

Ngô Thiên Thu thờ dãi ngao ngán lật người ngồi dậy, cầm máy chơi game lên.

Cô quay người lại, cầm ly rượu lên nhấp một ngụm, nhưng bỗng nhiên nghe thấy tiếng di động rung lên bần bật.

Cầm điện thoại lên nhìn, cô bắt máy.

"Chị Rene?"

"Tôi đây." Lần này cô lập tức nhận ra giọng đối phương: "Molly?".

"Ừm." Giọng Molly lúc này nghe bỗng có chút sốt sắng: "Anh trai em ốm rồi ạ".

Trái tim cô thất lại, ngón tay vô thức cuộn lại: "... Anh ấy sao rồi?".

"Hình như là bị sốt. Em bảo anh ấy uống thuốc, anh ấy cũng không chịu, còn không cho em gọi bác sỹ đến. Bây giờ quần áo thì chưa thay đã nằm lăn ra giường, em có cảm giác anh ấy bệnh khá nặng." Molly nói năng có phần lộn xộn: "Chị Rene, chị có thể qua đây xem anh ấy thế nào không ạ? Anh ấy sốt đến hồ đồ rồi, mà vẫn còn lầm bầm tên chị".

Giọng nói lạnh lót của cô bé từng câu từng chữ đập vào tai cô, nặng nề. Cô làm như không nghe thấy nhưng tất cả vẫn lọt vào tai cô không sót chữ nào.

Ngô Thiên Thu chơi game một lúc, phát hiện cô không nói câu nào bèn quay đầu, liền thấy cô đang cầm di động, nhú mày biểu cảm rất nặng nề.

"Sao vậy?" Anh ấy hỏi.

Cô lắc đầu, bỏ di động xuống rồi cầm máy chơi game lên: "Không sao".

Anh ấy nhìn cô một lúc: "Chase xảy ra chuyện gì rồi?".

Vừa nghe thấy cái tên này, cô liền vô thức nghiến răng, dùng sức ấn thật mạnh lên máy chơi game, làm như không nghe thấy câu hỏi của anh ấy.

Nhưng không ngờ một giây sau, Ngô Thiên Thu đã thẳng thừng tắt nguồn máy đi.

Màn hình bỗng chốc tối thui, cô quay lại nhìn anh ấy, không tin vào mắt mình.

"Đi." Anh ấy khoác áo lên người: "Anh đưa em tới đó".

"Em không đi."

Ngô Thiên Thu đứng nguyên tại chỗ, nhìn một bên mặt nhợt nhạt của cô từ trên xuống: "Em có thể chọn cách không đi. Anh cho em biết, rất nhiều người cả đời cũng không gặp được một người có thể khiến mình thấy phiền phức vậy đâu, thế là cứ sống tạm bợ hết đời. Em đã gặp được rồi, cũng đã đầu rơi máu chảy đến tận ngày hôm nay, hà tất phải hèn nhát quay đầu bỏ chạy ngay khi sắp chiến thắng như thế này?"

Cô cắn chặt răng, đặt máy chơi game xuống, trong ánh mắt chỉ toàn dần vật.

"Lẽ nào em không muốn kéo người đàn ông này từ trên chín tầng mây xuống cả đời, để anh ta làm một phạm phu tặc tử bên cạnh em ư?"

Trong giây lát Lăng Họa suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều.

Cô nghĩ tới chuyện anh đã từng mặc áo ngủ bắt cô đọc sách cho nghe, anh từng tặng tranh cho cô, nghĩ tới chuyện anh muốn là người cuối cùng chúc mừng sinh nhật cô, nghĩ tới chuyện anh luôn hôn bất chợt không lý do, nghĩ tới chuyện anh đã mặc áo nhân viên chuyển phát tới gửi quà, cầm mười một hộp quà xuất hiện trước mắt cô với khuôn mặt tiều tụy...

Cô thật sự rất ghét anh, cứ nghĩ tới dáng vẻ tự tin đầy mình của anh là lại thấy phiền, nghĩ tới vẻ mặt như ăn chắc mình của anh là lại nổi trận lôi đình... Người đàn ông đầy rẫy mưu mô này như một cái động không đáy, nhưng vì sao cứ phải là anh cơ chứ?

"Bạn học Thiên Thu, mấy hôm nữa anh có thể lên giảng đường nói về chuyện tình cảm rồi đấy."

Chẳng biết đã qua bao lâu, cô đứng dậy, khàn giọng nói: "Mấy lời dọa người thì đầy rẫy, không biết xấu hổ".

Ngô Thiên Thu cười: "Đi thôi".

Bạn học Thiên Thu khi còn nhỏ tuổi hơn một chút rõ ràng. Thì đó, quãng đường đi phải mất nửa tiếng bị anh thu lại còn chưa đầy mười lăm phút.

Tới trước cửa nhà Cù Khê Ngung, cô lập tức nhìn thấy Molly đứng ở dưới nhà, đang ngó đầu ra nhìn trái nhìn phải. Cô vỗ vỗ cánh tay Ngô

Thiên Thu rồi bước xuống xe.

Ngô Thiên Thu cũng theo cô xuống xe, nhìn cô đi về phía Molly.

"Chị Rene." Vừa trông thấy cô, Molly lập tức đón đường: "Em đưa chị lên".

Nói xong, Molly còn vẫy tay với Ngô Thiên Thu như đang cảm ơn vậy.

Hai người nhanh chóng đi thang máy riêng lên tầng, cửa thang máy kêu "ding" một tiếng rồi bật mở, chính là phòng khách rộng lớn nhà họ.

"Bố mẹ em đang ở nước P, trong nhà không có ai." Lúc này Molly chỉ tay vào phòng ngủ bên trái: "Anh em ở trong đó".

Cô xoa đầu Molly, dịu dàng nói: "Đừng lo lắng".

"Chị đến là em hết lo rồi." Molly thở phào: "Chị còn có ích hơn thuốc thang và bác sỹ nhiều".

Lãng Họa bật cười, lúc này cô đi về phía phòng ngủ, mở cửa ra.

Bên trong không có ai.

Ít nhất là cô chưa nhìn thấy ai trên giường, chiếc chăn trên giường bị lật ra. Bên cạnh tủ quần áo hay bàn làm việc cũng đều không có người.

Cô nhíu mày, đang định quay đầu hỏi Molly thì phát hiện con bé đã chuồn lẹ vào trong thang máy, chiếc cửa thang máy đã nhẹ nhàng khép lại trước mặt cô.

Trái tim cô bỗng căng thẳng, cô tiến về phía phòng ngủ thêm mấy bước.

Trong phòng yên ắng tới độ không có một âm thanh nào. Tim cô bỗng đập thình thịch, từng tiếng dữ dội vọng vào tai.

Phòng ngủ của anh nối liền với một phòng tắm riêng biệt. Nghe bên trong phòng tắm hình như có động tĩnh. Cô bèn đi về phía đó, giơ tay lên gõ cửa, sau đó đẩy cửa bước vào.

Một giây sau, cô sững sốt hét lên, lập tức bị người ta dùng tay kéo thẳng vào trong.

"Cù..." Cô bật ra được đúng một chữ rồi lập tức bị Cù Khê Ngung nuốt trọn các chữ còn lại.

Nóng, một cơn nóng ở đâu ùn ùn kéo tới. Cô bị anh giữ chặt hai tay, gio cao đè chặt lên bức tường phòng tắm, bị anh giữ chặt cằm, hôn mạnh mẽ, đầu lưỡi cũng bị anh giày vò đến đau đớn.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cuối cùng cô mới dồn hết sức đẩy anh ra, phần nộ nói: "... Anh điên gì vậy?!".

Cù Khê Ngung cười đến mấy chiếc cúc, áo sơ mi nhăn nhúm, hốc mắt đỏ rực đến đáng sợ. Anh kịch liệt thở dốc, một tay vẫn còn sờ qua sờ lại trên eo cô, định luôn vào dưới váy cô.

"Rốt cuộc anh có bị sốt hay không?" Cô bực bội giữ chặt tay anh, lạnh lùng hỏi.

Anh không lên tiếng, hơi thở quả thực có phần nặng nề.

Cô sốt ruột hướng về phía trán anh mới phát hiện đúng là trán anh rất nóng: "Đã sốt rồi còn không nằm yên trên giường, anh trốn vào nhà tắm làm gì?".

"Muốn nôn." Anh cất giọng trầm khàn.

"Sốt nặng vậy không nôn thốc nôn tháo mới lạ đấy." Cô vẫn chưa nể mặt anh, muốn kéo anh ra ngoài, đo nhiệt độ trước rồi tính sau nhưng lại bị anh ghì chặt trong lòng, đè lên tường ra sức hôn lấy hôn để.

"Cù Khê Ngung!" Cô hần học đá anh vài cú, mới đẩy được người đàn ông đang cọt nhả này ra: "Anh sốt đến hồng não rồi à?".

Anh thở dốc, đôi mắt sâu nhìn cô chăm chú rồi bất ngờ hỏi: "Em đã tới nhà của Ngô Thiên Thu?".

Cô im lặng, hất tay anh ra khỏi eo mình: "Anh thần thông quảng đại như vậy, có gì anh không biết đâu".

"Anh muốn nghe từ chính miệng em." Cho dù đang bị bệnh, thì cảm giác áp lực toát ra từ chất giọng của anh vẫn còn tồn tại.

"Đã tới." Cô nhìn thẳng vào mắt anh, không chút e sợ.

Một lát sau, Cù Khê Ngưng đang nhìn cô bỗng nhếch môi cười.

Anh giơ tay kéo váy của cô xuống, thật sự không khác gì kéo một mớ giẻ rách. Cô tận mắt nhìn thấy váy bị anh thô lỗ ném xuống đất, sau đó bị anh xoay cả người ấn lên tường, quay lưng về phía mình.

Lúc này Lăng Họa mới thật sự hoảng, sợ anh sốt cao đến độ bùng bùng như cầu, bèn ra sức vạy vẹo: "Tôi đang đến tháng!".

"Anh biết." Anh cởi sơ mi của mình ra, cởi thắt lưng, cơ ngực vạm vỡ áp lên sống lưng mịn màng của cô: "Chúng ta thử cách khác".

~Hết chương 40~

Chương 41

Cả cơ thể Lăng Họa bị Cù Khê Ngưng đè mạnh lên bức tường gạch lạnh lẽo trong phòng tắm, bên tai lấp đầy những tiếng thở nặng nề của anh.

Mùi hương nam tính của anh ùn ùn kéo đến bao trọn lấy cô. Cho dù họ đã không gặp gỡ nhau suốt cả năm trời, nhưng nay đứng đối diện anh trong một khoảng cách gần như vậy, cơ thể cô vẫn cứ cứ từ từ buông lỏng cảnh giác, trở nên mềm mại hơn trước anh.

Từ tận đáy lòng, cô đã thâm khinh bỉ sự vô dụng của bản thân ngàn vạn lần. Cô cố gắng suy nghĩ xem còn cách gì có thể khiến con người đằng sau lưng mình bình tĩnh lại.

Cô biết anh đang giận.

Phải nói là rất tức giận. Cảm giác phẫn nộ ấy ngay cả khi đứng xoay lưng về phía anh, cô vẫn cảm nhận được rõ mồn một.

Ngay sau khi cô nói rằng mình đã đến nhà của Ngô Thiên Thu, cô phát hiện ra những cơ bắp trên người anh đã cứng đờ lại và căng ra trong giây lát.

"Cù Khê Ngưng..." Cô thử cự quậy người, phát hiện mình hoàn toàn không thể nhúc nhích được: "Tôi cảnh cáo anh, anh đừng có làm chuyện bậy bạ. Anh đang sốt, còn tôi thì đến tháng, anh mà làm bừa cả hai chúng ta sẽ đều thương tích đầy mình."

"Ha..." Cô nghe thấy giọng cười trầm khàn, hơi lạnh của anh vang lên sau tai mình: "Khi anh cảnh cáo em không được tới nhà của Ngô Thiên Thu, em có từng nghĩ tới giới hạn mà anh đã lặp đi lặp lại nhiều lần không?"

Anh vẫn giữ cái khẩu khí bẻ trên ấy, khiến cô nghe xong mà ngọn lửa dồn nén trong lòng cũng phải bùng lên. Cô cãi lại một cách kỳ quặc: "Vấn đề nói đó thôi, anh là cái thá gì của tôi? Và giới hạn của anh liên quan gì tới tôi?"

Cô nghe thấy một tiếng cười khẩy từ anh, sau đó vang lên tiếng anh kéo khóa quần.

"Cù Khê Ngung!" Cô sốt sắng, liều mạng giãy giụa, nhưng vẫn không thoát được bàn tay khỏe như một chiếc kìm của anh. Sau đó, cô cảm nhận được có một thứ nóng bỏng chạm vào giữa hai chân mình.

Vừa nóng rục vừa cứng rắn.

Khuôn mặt cô trong phút chốc đỏ bừng. Tuy rằng trong tình huống này nó vẫn bị chặn bên ngoài chiếc quần trong của cô, nhưng anh đã bắt đầu động tác một cách xấu xa, liên tục cọ qua cọ lại nơi riêng tư ấy.

Động tác và mức độ giống hệt như khi trước lúc anh tiến vào trong cô.

Tuy rằng cô cũng không phải một tờ giấy trắng ngây thơ trong chuyện tình cảm nam nữ. Nhưng những động tác như thế này cô thật sự chưa bao giờ thử qua. Cô thật không thể tưởng tượng nổi, con người này phải biến thái đến mức nào...

"Bây giờ đã biết, anh là gì của em chưa?" Anh dựa sát vào cô, cắn tai cô rồi nhẹ nhàng mơn man: "Còn ai dám làm chuyện này với em nữa...?"

"Anh, đồ chết dẫm..." Cô xấu hổ đến mức vành tai đỏ lựng lên. Cô phần nộ quay đầu lại, há miệng cắn một cái rất mạnh lên bàn tay đang giữ chặt bả vai mình của anh: "Anh là gã khốn háo sắc..."

Cô biết mình cắn rất mạnh, nhưng anh không hề nhíu mày lấy một cái, tiếp tục lặp lại những động tác của mình với tốc độ nhanh hơn.

Anh làm càng lúc càng thuần thục. Một lát sau, anh bỗng thò tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc quần trong của cô, rồi tựa sát vào tai cô, thì thầm: "Xem ra em rất thích đấy chứ..."

"Chết đi!" Cô tức đến sắp nổ tung tới nơi, cả người đều run lên. Cũng không biết là tức giận hay đang bị kích thích vì động tác của anh. Hốc mắt cô hơi đỏ lên.

Nếu nhất định phải nói thật thì đúng là cô cũng có cảm giác. Nhưng cô vẫn không muốn để anh được hời. Bởi vì người đàn ông chết tiệt này thật sự có bản lĩnh châm lửa trên người cô chỉ trong khoảnh khắc, khiến cô chết chìm vào đó, không thể thoát ra.

"Then I wanna die inside of you..."

Một giây sau, cô nghe được câu nói đầy gọi cảm này vang lên bên tai, sau đó cảm nhận được người ở phía sau dùng lực húc mạnh vài cái, cuối cùng trút hết ra ngoài.

Hơi thở nặng nề phả vào tai cô, khiến toàn bộ chân tay cô run lên từng hồi. Vừa cảm nhận được sức lực của anh yếu đi một chút, cô lập tức đẩy anh ra, đỏ mắt chỉ ra ngoài cửa: "Anh đi ra ngoài cho tôi."

Anh ngấm nhìn dáng vẻ hồng rục cả người, kiêu diễm như này giờ đã được anh yêu thương của cô, bản thân mình cũng cảm thấy thỏa mãn rồi, đồng thời xả được một chút bực bội nên không tiếp tục đấu khẩu với cô nữa, cứ thế quay người, chậm rãi đi sang một phòng tắm khác với bộ dạng bừa bãi ấy.

Lăng Họa đứng trong phòng tắm, sửa sang lại một chút, kéo chiếc khóa của bộ váy đã hỏng lên, lấy tạm thắt lưng giữ chặt cho váy không tuột xuống, đứng trước gương vỗ vỗ khuôn mặt đỏ lựng lên của mình rồi mới nghiêng răng nghiêng lợi mở cửa phòng tắm đi ra.

Cù Khê Ngung cũng đã sửa soạn xong cho bản thân. Lúc này anh đã thay một bộ quần áo ngủ và nằm tựa đầu vào giường, nếu nhìn kỹ mới phát hiện anh vẫn đang nhíu mày rất chặt.

Cô biết anh đang sốt, người rất khó chịu, ban nãy sờ qua đã biết là sốt không hề nhẹ, nhưng cứ nghĩ đến việc anh đang ôm nặng còn giờ trò với cô trong phòng tắm là cơn bực dọc lại dâng lên. Cô dỗi dằn nói với anh: "Cặp nhiệt độ để ở đâu?"

Anh nhắm mắt lại, chỉ vào chiếc tủ đầu giường.

Cô đi tới, lấy ra cặp nhiệt độ và thuốc hạ sốt. Sau khi mở nắp hộp, cô ra lệnh: "Giơ cánh tay lên."

Anh quả thực vẫn ngoan ngoãn làm theo, để mặc cho cô kẹp chiếc cặp nhiệt độ ấy xuống dưới nách mình.

Cô không nói lời nào với anh, cứ thế đi thẳng vào bếp, rót một cốc nước ấm rồi lại đi ra.

Một lát sau, cô rút cặp nhiệt độ ra, quan sát: "Ba mươi chín độ."

Cuối cùng anh cũng mở mắt ra, nhìn về phía cô.

"Uống thuốc không?" Cô cảm cặp nhiệt độ lên vầy vầy, nhìn anh bằng ánh mắt thản nhiên, không cảm xúc.

"Em tới nhà Ngô Thiên Thu để làm gì?" Anh không trả lời mà hỏi tiếp.

"Chơi game." Cô lườm nguýt, sốt ruột hỏi: "Anh nghĩ là làm gì? Ra mắt à?"

Cù Khê Ngung đảo đảo đôi mắt đẹp, sau đó giơ tay ra, kéo cô về phía giường, giữ chặt tay cô, nhìn chăm chăm vào mắt cô, miệng vẫn còn nói một lời khẳng khái: "Anh, quan trọng hơn game hay Ngô Thiên Thu."

Cô mỉm cười với anh: "Anh còn nói thêm một câu nữa, tôi sẽ đi về ngay lập tức, xe cứu thương cũng không gọi giúp anh."

Vì đang sốt nên trông anh cũng bớt ngứa mắt hơn mọi ngày. Trán còn lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng, miệng cũng nhợt nhạt, khiến anh khi cất lời bỗng có thêm chút dịu dàng khác lạ: "Sau này đừng gần gũi với bất cứ người đàn ông nào, sẽ khiến anh..."

Trái tim Lãng Họa chột xôn xao, cô không giăng tay ra: "Sẽ khiến anh thế nào?"

Anh mấp máy môi, đôi môi mấp máy định nói câu gì đó nhưng vẫn không thể nói hoàn chỉnh.

"Tiếp tục đi chứ, Mạnh phiến phúc còn dạy anh chiêu nào nữa?" Cô bình tĩnh nhìn anh: "Ghen tuông? Nổi đóa? Còn cô em gái Molly bé nhỏ làm chuyện khuất tất vừa rồi tôi cũng không nói đến nữa. Tạ Tu Dực mang cả con trai ra làm chi viện rồi. Ekip của anh hùng hậu thật đấy, sao không dồn toàn đi thi Olympic đi."

Lần đầu tiên cô bị anh nói đến cảm nín. Người con gái ở trước mặt anh đây thì ra đã sớm nhìn thấu mấy trò mèo của anh rồi, chỉ là cô chưa buồn vạch trần mà thôi.

Một giây sau, bạn học Cù Khê Ngung, một người luôn hình mũi khinh trời, đánh chết cũng không uống thuốc, không đến bệnh viện bỗng dung chọn cách im lặng, còn tự động đón lấy thuốc và nước trong tay cô, tự

giác nuốt viên thuốc xuống, động tác liền mạch nhanh lẹ không hề gượng gạo.

Sau đó anh đặt thuốc và nước lên đầu giường: "Em về đi, anh sợ em bị lây."

"Thôi đi." Cô trêu chọc, "Nửa tiếng đồng trước ở trong phòng tắm trông anh có lo lắng gì đâu."

"Lãng Họa." Lúc này anh nghiêm mặt, chân thành nhìn cô: "Anh thừa nhận một số hành động lúc trước của mình đích thực có diễn hơi quá đà một chút. Nhưng anh muốn nói với em rằng, cả đời anh chưa bao giờ làm chuyện gì tương tự như thế, nói những lời tương tự với một ai khác, cũng chưa ai khiến anh chủ động vì họ mà làm vậy."

Căn phòng lúc này vô cùng yên ắng, đôi mắt anh trong sáng hơn bất kỳ lúc nào khác. Trước giây phút này, cô luôn sợ nhìn vào ánh mắt ấy, bởi vì trong đó xen lẫn quá nhiều thứ phức tạp. Cô chỉ muốn vờ như không thấy, như vậy sẽ không cảm thấy đau khổ vì những u tối vô bờ đằng sau lưng anh.

"Em còn hận anh không?" Một lát sau, anh hỏi.

"Hận."

"Có ghét anh không?"

"Ghét."

Anh khẽ rướn môi, cong cong khóe mắt: "Vậy thì tốt."

"Có phải anh sẽ không bao giờ buông tha cho tôi không?" Cô cắn răng hỏi.

"Phải."

"Dù tôi đi tới đâu, anh vẫn sẽ tới tìm tôi?"

"Đúng."

"Cù Khê Ngung, bây giờ tôi đã không còn giá trị lợi dụng nào với anh nữa." Giọng cô khẽ khàng cất lên: "Một chút cũng không còn nữa."

"Đúng vậy." Anh nắm chặt tay cô, đan tay mình vào tay cô: "Nhưng anh vẫn không thể rời xa em."

Cô nghe mà đôi đồng tử run lên, cô phải nghiến răng kiềm chế cảm xúc của bản thân.

"Đúng là từ trước đến nay anh chỉ phân chia những người bên cạnh mình ra làm hai loại, giống như anh đã nói với em: Cá mập chỉ thích uống máu. Anh sẽ không cân nhắc tới bất kỳ tình cảm nào của đối phương, chỉ suy tính xem họ có thể mang lại cho mình bao nhiêu lợi ích. Ban đầu anh đối với em cũng như vậy, anh sẽ không phủ nhận những việc mình đã làm."

Anh nói rành mạch từng câu từng chữ, thanh âm trầm khàn vang vọng trong căn phòng lớn: "Nhưng Lăng Họa à, bây giờ tất cả những việc anh làm cho em, những tình cảm anh biểu đạt đã không còn xuất phát từ bất kỳ mưu đồ lợi ích nào cho bản thân nữa. Cho dù em không còn gì để anh lợi dụng, cho dù em không thể giúp anh tiến cao hơn trong sự nghiệp, anh vẫn cứ muốn ở lại bên cạnh em."

Lăng Họa ngồi yên nhìn anh.

Cô rất muốn lên tiếng công kích diễn xuất kinh người của anh. Cô biết anh là một diễn viên đại tài. Nhưng cô cũng biết, mỗi một câu anh nói hiện tại đều không phải đang diễn, vì chúng chẳng dễ nghe chút nào.

"Anh thật là đáng thương."

Rất lâu sau, cô mới chậm rãi lên tiếng: "Thì ra mấy lời đường mật 'hoa tiền nguyệt hạ' tới miệng anh lại trở nên thảm hại như thế."

Nụ cười nơi khóe miệng anh càng trở nên nhạt nhòa hơn. Anh nắm chặt tay cô: "Hãy trở về bên cạnh anh đi, tiếp tục hận anh, ghét anh. Anh chấp nhận tất cả, từ từ bù đắp."

Cô cụp mắt xuống, không đưa ra một câu trả lời rõ ràng, cũng không còn phần nộ như trước, chỉ nói: "Anh ngủ đi."

Anh nhìn cô, chậm rãi nằm vào trong chăn, nghe lời như một cậu nhóc mới chỉ năm, sáu tuổi, mặc cho cô giúp anh dèm lại chăn. Có một

khoảnh khắc, Lăng Họa bỗng ngờ vực mình đang chăm sóc con trai của Tạ Tu Dực.

"Lộ Tân Viễn sắp đính hôn rồi." Anh nhắm mắt lại, bỗng nhiên nói một câu như thế.

"Tôi biết rồi." Cô khẽ gật đầu.

Tuần trước cô đã nhận được tin tức Lộ Tân Viễn gửi tới, sau đó Đốc Mẫn cũng thông báo với cô chuyện này. Vị hôn thê của anh ta là trưởng nữ của một gia tộc, tiểu thư khuê các, tính tình cũng ôn hòa dễ mến, nghe nói là nam tài nữ sắc, môn đăng hộ đối.

Lộ Tân Viễn đã đưa tin như thế. Sau khi nghe tin, cô bỗng dưng không hề cảm thấy kinh ngạc, hay có những cảm xúc buồn bã. Chỉ có một chút thốn thức thoáng qua. Họ đều đã từng nghĩ rằng không có nhau sẽ chẳng thể sống trọn vẹn đời này, vậy mà sự thật đâu phải như vậy.

Có người, bỏ lỡ là lỡ thật sự, cả đời này cũng không còn duyên phận gì nữa. Nhưng lại có người, dường như vòng vèo mãi, dù có đi xa cách mấy, dây tơ hồng cuối cùng vẫn chỉ về hướng nhau.

Cô không trả lời Lộ Tân Viễn về việc mình có tới hôn lễ hay không, chỉ chúc mừng anh ta, hy vọng anh ta sẽ hạnh phúc.

"Anh biết giữa hai người đã là quá khứ." Lúc này Cù Khê Ngưng vẫn chưa buông tay cô: "Nhưng anh vẫn muốn nói, mắt nhìn người của em thật sự có vấn đề."

"Dù sao thì trên đời này ngoài anh ra, gã đàn ông nào mà chẳng éo lá." Cô một tay chống cằm, lờm nguýt bỏ sung nốt những lời anh nói.

Anh nhắm mắt lại, vẻ như không phủ nhận, rồi lại yên lòng dần cơ mặt.

Vào lúc cô tưởng rằng anh đã ngủ rồi, anh bỗng nhiên cất tiếng nói một câu rất khế: "Anh khác với anh ta."

Cô sững người, sau đó mới hiểu ra anh đang ám chỉ Lộ Tân Viễn: "Gì? Không dụ dàng chu đáo như anh ta? Không thấu hiểu lòng người như anh ta? Đúng mà, chênh lệch quá nhiều."

Nếu để cô nói thì Cù Khê Ngung là điển hình cho kiểu đàn ông bộc trực thẳng như ruột ngựa, mười con trâu cũng không thể kéo cong được. Anh chẳng hiểu gì về phái nữ, nói chi tới chuyện lấy lòng con gái, thế nên những lời "thật lòng" của anh ban nãy nghe mới thâm thúy nhường ấy.

"Anh đang muốn nói rằng, giữa em và anh ta là quá khứ, còn giữa em và anh..." Một năm trước, anh cũng nói đến đây, sau đó dừng lại đột ngột.

Sau đó là tròn một năm trống vắng không có anh. Thời gian như ngừng trôi, cô không bao giờ dám nghĩ lại xem những lời dang dở của anh rốt cuộc là gì.

Nghe tới đây, trái tim Lăng Họa run lên, cô không lên tiếng.

Nhưng một giây sau, cô bỗng nghe thấy chất giọng khàn đặc của anh vang bên tai: "Còn anh và em, là kết thúc."

Đó là câu nói dịu dàng nhất của anh mà cô từng được nghe...

Hết chương 41

Chương 42

Sau khi Cù Khê Ngưng nói xong câu đó, nhịp thở cũng dần dần trở nên đều đặn hơn, có vẻ như vì quá mệt mỏi đã thật sự ngủ thiếp đi.

Bàn tay cô bị anh giữ chặt bên dưới lớp chăn bông, cô bỗng nghiêng răng ken két: Người này chắc chắn là cố tình phải không, tán xong rồi ngủ, giờ trò gì vậy?

... Mà thôi.

Cô nhìn gương mặt tuấn tú của anh, còn cả lớp râu lún phún mới mọc dưới cằm anh. Chuyển đi tới nước A lần này xem ra cũng khiến anh rất không thoải mái, vừa bị cô mắng vừa bị cô chọc tức. Chắc là một người cao quý như anh cả đời này cũng không thể nghĩ lại có một ngày mình bị một cô gái gây khó dễ như vậy.

Nói thật lòng, một nửa hòn đá tảng trong lòng cô lúc này đã rơi xuống. Nếu nói cô hoàn toàn không cảm thấy xúc động chút nào với sự biểu lộ tình cảm này của anh là nói dối. Dầu sao thì cô cũng chưa từng quên anh dù chỉ một giây.

Khó chịu cũng được, cảm hận cũng được, ghét bỏ cũng được. Chính vì những cảm xúc mãnh liệt này vẫn còn tồn tại mới càng thay cô chứng thực một sự thật.

Cô vẫn còn yêu anh.

Cô đã từng cảm thấy mình thật sự không muốn sống nữa rồi, yêu phải một người đàn ông không tim không phổi, chịu bao nhiêu giày vò mà không chừa. Nhưng bây giờ, cô lại tận tai nghe được từ "kết cục" mà anh nói, điều này khiến cô xúc động chưa từng thấy nhưng vẫn giữ lại cho mình chút tự tôn.

Bởi vì có thể đi tới kết thúc hay không không phải là chuyện anh và cô có thể điều khiển. Trong tình yêu chẳng có người nào thông minh, cô rất khó giữ vững được lý trí khi đứng trước mặt anh, mà bản thân anh cũng biết rõ sức ảnh hưởng của cô dành cho mình.

Trước mắt thì trong mọi động thái, họ vẫn hòa nhau.

Cứ thế ở bên cạnh anh cho tới tận nửa đêm, cô đo nhiệt độ cơ thể anh, khi phát hiện anh đã hạ sốt xuống ba mươi bảy độ năm, cô mới tạm yên tâm hơn một chút.

Anh ngủ mê man, không hề tỉnh lại lần nào. Cô lấy thuốc ra, đặt trên tủ đầu giường, đun nước nóng rồi rót vào bình giữ nhiệt, sau đó mới lặng lẽ rời khỏi nhà anh.

Trước khi đi, cô gửi tin nhắn cho Molly, bảo con bé không cần cố tình tạo không gian riêng cho hai người nữa, có thể quay về chăm sóc người anh trai bệnh tật dầm dề của nó rồi. Cô bé Molly trả lời rất nhanh, một tiếng "Cảm ơn" kèm theo một loạt icon ngượng ngùng, ái ngại.

Chút tâm tư của con bé đều sáng rõ như gương trong lòng cô, chỉ vì nó thực sự quá đáng yêu nên cô mới không nỡ vạch trần.

Vậy mà, sáng hôm sau khi bước vào tòa nhà Chính phủ, chuyện khiến cô sững sốt thực sự vẫn còn ở phía sau.

Có lẽ cô chỉ vừa ngồi xuống làm việc chưa được mấy phút đã cảm giác có một cái bóng lướt nhanh ra trước mặt mình.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, là Ngô Thiên Thu.

Mà biểu cảm của bạn học Ngô Thiên Thu hôm nay cũng rất khác lạ. Không phải là thái độ phong lưu đùa cợt kèm thả nhiên như không giống mọi ngày. Mà là, nói thế nào nhỉ... Có phần ngơ ngẩn mất hồn? Hơn nữa hai quầng thâm mắt to đùng kia khiến anh ấy thật sự giống hệt con gấu trúc khôi hài.

"Vị huynh đài này." Cô nhướn mày, vừa nhanh chóng tốc ký trên sổ tay vừa chiêm chọc anh ấy: "Anh sao vậy? Bị ai đó hút hồn rồi à? Bị các giám ngục* bắt mất à?"

**Một sinh vật hắc ám hút sạch niềm vui và hạnh phúc của các sinh vật xung quanh xuất hiện trong tập ba bộ truyện Harry Potter của nhà văn J. K. Rowling.*

Ngô Thiên Thu dụi mắt, chống hai tay lên bàn cô, nói rành mạch từng chữ: "Rene, anh cảm thấy anh... hình như... gặp được... người con gái định mệnh rồi."

Lăng Họa chỉ coi như anh ấy đang nằm mơ giữa ban ngày, hoàn toàn không buồn để tâm, đáp hời hợt: "Ồ, là ai vậy? Nữ chính trong bộ phim nhằm nhí tối qua anh xem à?"

"Cô ấy có một đôi mắt to, một gương mặt hoa đào, một ánh mắt biết cười. Cô ấy cười với anh, cả người anh tê dại hẳn..." Cô chỉ nghe thấy giọng nói phiêu diêu mà chân thành của Ngô Thiên Thu văng vẳng bên tai: "Anh thề, cả đời này anh chưa từng gặp một người nào ngay từ cái nhìn đầu tiên đã cho anh cảm giác ấy..."

"Ồ..." Cô tiếp tục hờ hững: "Ai nhĩ? Em quen không?"

"Chính là cô bé tối qua đó." Ngô Thiên Thu nói: "Có phải em gọi cô ấy là Molly không nhĩ?"

"Ừm, đúng rồi..." Lăng Họa ngồi viết một lúc, bỗng nhiên cảm thấy có gì sai sai. Cả người cô rung lên, rồi cô ngẩng phắt đầu dậy: "Anh nói gì cơ? Molly? Anh vừa nói người anh nhìn trúng là Molly?"

Bạn học Thiên Thu gật đầu rất nghiêm túc, biểu cảm cứ như bị ma nhập vậy: "Cả đêm qua anh không hề chợp mắt, chỉ nghĩ tới nụ cười của cô ấy với anh thôi... Mà cô ấy là ai vậy? Bảo mẫu nhà Chase à? Sao trẻ quá vậy?"

Lăng Họa há hốc miệng, hai giây sau cô mới chông tay lên trán: "... Ngô Thiên Thu, anh toi đời rồi."

"Hả?" Anh ấy chả hiểu chuyện gì: "Cái gì toi? Cô ấy có chồng rồi hả? Có con luôn?"

Cô không trả lời, chỉ nhìn thấy có một cái bóng đi tới bên bàn mình.

Cù Khê Ngưng tối qua vẫn còn uể oải lúc này đã hoàn toàn khôi phục dáng vẻ tường đồng vách sắt mọi ngày. Anh liếc nhìn Ngô Thiên Thu với vẻ mặt không cảm xúc rồi nhướn mày.

"Good morning, Chase." Ngô Thiên Thu lập tức chào hỏi anh, đồng thời cũng đứng cách xa bàn cô thêm ba centimet.

Lăng Họa lập tức lườm nguýt tên vô dụng kia, rồi hướng sang phía Cù Khê Ngưng, nhìn thẳng anh. Mặt cô bất giác hơi đỏ lên không lý do. Cô

bỗng bực bội hỏi anh với vẻ ngượng ngập: "Sống lại rồi à?"

"Vì có người chăm sóc tốt quá." Anh hơi nghiêng đầu, nói bằng biểu cảm nghiêm túc: "Chăm sóc bằng cả cơ thể, cung cúc tận tụy."

...

Tạm thời chưa nói đến việc xung quanh có vô số người đi qua đi lại, ngay bên cạnh họ còn có một Ngô Thiên Thu vừa to vừa sáng đứng ở đó, cô thật sự khâm phục sát đất độ mặt dày của người đàn ông này.

Quả nhiên, "tài xế già*" họ Ngô dù đang chìm đắm trong dòng sông tình yêu đến điên đảo thần hồn thì vẫn hiểu ngay tấp lự từ ngữ nhạy cảm đó, lập tức nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt hạ lưu, đồng thời nở nụ cười xấu xa.

****Từ ngữ thịnh hành trên mạng xã hội Trung Quốc, chỉ những người đã quá am hiểu một lĩnh vực, một công việc gì đó, đặc biệt là chuyện nam nữ.***

"Anh vẫn nên chết đi là hơn." Cô đành phải cố gắng kiềm chế, quay sang lườm Cù Khê Ngưng rồi cúi đầu xuống, coi anh như không khí.

"Tôi nay em tới nhà Mạnh Phương Ngôn bằng cách nào?" Người nào đó bị mắng mà vẫn không giận dữ, khóe miệng nở một nụ cười đắc ý.

"Hôm nay cuộc họp của Mark sẽ kéo dài tới tối, sau khi kết thúc tôi sẽ qua." Cô trả lời.

Hôm nay là sinh nhật tiểu hoàng tử Mạnh Kỳ Tịch của hai vợ chồng Chúc Tịnh - Mạnh Phương Ngôn. Buổi tối, tất cả mọi người đều sẽ tập trung tại nhà Chúc Tịnh để mừng sinh nhật cho tiểu hoàng tử. Cô biết cho dù Chúc Tịnh không mời anh thì người này cũng sẽ ngang nhiên đi vào.

"Đợi em nhé?"

"Không cần đâu." Cô lập tức từ chối: "Chú ý hình tượng."

"Hẹn gặp lại tối nay." Anh cũng không nói thêm nhiều nữa, một lần nữa nhìn Ngô Thiên Thu rồi quay người bỏ đi.

Ngô Thiên Thu cả người lạnh toát vì đôi mắt không giận mà nghiêm đó. Anh vừa đi xong, bạn học Ngô lập tức thở phào bất lực, mềm nhũn dựa người vào trước bàn cô: "Cả đời này, anh chưa gặp người đàn ông nào khủng bố như vậy."

Nhưng Cù Khê Ngưng vừa đi, cuối cùng cô cũng không giữ nổi nữa. Cô cố nhịn cười, gơ tay vỗ vai anh ấy: "Bạn học Ngô, anh tự cầu phúc cho bản thân đi."

"Hả?" Ngô Thiên Thu không hiểu.

"Chẳng phải anh muốn biết chân mệnh thiên tử của anh có thân phận gì sao?" Cô thấy Ngô Thiên Thu gật đầu như trống bỏi, cuối cùng không nhịn nổi nữa, cười đến xuất hiện cả nếp nhăn trên má: "Cô bé ấy chính là em gái ruột của người đàn ông khủng bố nhất quả đất mà anh vừa gặp."

Ngô Thiên Thu nghe xong, sững người.

Sau đó, cô tận mắt nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt Ngô Thiên Thu từ mơ màng chuyển sang nghi hoặc, sau đó trắng nhợt, tím tái, mức độ sắc màu còn nhanh hơn nghệ nhân "đổi mặt*" của nước nhà.

****Đổi mặt (Biến kiểm) là một kỹ thuật trong kịch Tứ Xuyên. Diễn viên mặc trang phục sắc sỡ, di chuyển theo tiếng nhạc, đeo mặt nạ nhiều màu khắc họa các nhân vật kịch tiêu biểu, khi nhạc lên đến cao trào, diễn viên phát quạt hoặc tay áo qua mặt, trong tích tắc đã thay đổi từ mặt nạ này sang mặt nạ khác, mỗi mặt nạ biểu thị một tâm trạng khác nhau.***

"... Em nghiêm túc đấy à?" Cô cảm thấy Ngô Thiên Thu sắp tắt thở tới nơi rồi: "Lãng Họa, chuyện này không đùa được đâu..."

"Hoàn toàn chính xác." Cô cười toét miệng, cười đến không sao thở nổi: "Chân thành mong chờ màn đối đầu giữa anh và ông anh vợ tương lai của mình."

"À, đúng rồi, tặng thêm cho anh một nguồn tin miễn phí, không thu tiền đâu." Cô tiếp tục cười: "Ông anh vợ tương lai của anh yêu em gái hơn cả bản thân mình đấy."

Ngô Thiên Thu sắc mặt trắng bệch đứng dậy, cảm giác chỉ một giây sau anh ấy sẽ đen xì hai mắt rồi ngã gục. lát sau, anh ấy loạng choạng bước đi như một hồn ma.

Chuyện bạn học Ngô rơi vào lưới tình của Molly chắc chắn có thể khiến tinh thần làm việc của cô ngày hôm nay dâng cao. Đã lâu lắm rồi cô không được nghe một tin động trời như thế.

Cô thầm mặc niệm một cách miễn cưỡng cho bạn học Ngô. Cô thật sự chỉ muốn nhìn thấy cảnh Cù Khê Ngung bóp chết Ngô Thiên Thu ngay bây giờ.

Mặc dù nghĩ như vậy không nhân văn cho lắm, nhưng ai bảo Ngô Thiên Thu yêu ai không yêu lại nhìn trúng em gái của Cù Khê Ngung cơ chứ?

Vui vẻ làm việc hết một ngày, trước khi đi, cô còn nhắn cho Ngô Thiên Thu một tin nhắn "giấu đồ bìm leo".

Lăng Họa: Hoan nghênh anh tới tìm em xin số điện thoại của Molly bất cứ lúc nào.

Ngô Thiên Thu: ... Xin em đấy, để anh yên tĩnh đi.

Cô cười ngật ngoẻo, vừa cười vừa đi tới ga tàu điện ngầm. Buổi tối, vào giờ này giao thông thường rất tắc nghẽn. Cô suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn ngồi tàu tới nhà Chúc Tịnh, cũng chẳng có mấy trạm, cũng đến nơi rất nhanh.

Từ chiều nay, Chúc Tịnh đã chuẩn bị không ít ảnh bánh gato, ảnh đùi gà nướng... cả một đống ảnh đồ ăn long lanh để chọc tức cô, cuối cùng thậm chí còn gửi cho cô "ảnh nude" của Mạnh Kỳ Tịch trong lúc mặc thử lễ phục để ép cô khẩn trương tới nơi. Người mẹ thất đức đó thật đáng sợ.

Cô vừa lên tàu thì nhận được tin nhắn của Cù Khê Ngung.

Cù Khê Ngung: Em ở đâu vậy?

Lăng Họa: Trên tàu điện ngầm, năm trạm.

Cù Khê Ngung: Anh tới ga đón em nhé?

Lăng Họa: Không cần đâu.

Cô cắn môi, khóe môi bắt giác rướn lên.

Lúc này, cùng thời điểm đó, Cù Khê Ngung bỏ di động xuống, tiếp tục ngồi trên sô pha nhà Chúc Tịnh như một ông chủ.

Trong phòng ồn ào náo nhiệt, mùi hương thơm phức... Chúc Tịnh và Ông Vũ đang ở trong bếp làm bánh gato và đồ ngọt. Phó Úc đang ngồi chơi cùng Mạnh Kỳ Tịch. Mạnh Phương Ngôn vừa thay xong quần áo ở nhà, đi từ trong phòng ngủ ra, uể oải với lấy chai rượu trên mặt bàn, tu một ngụm rồi nằm xuống bên cạnh Cù Khê Ngung.

"Tránh xa mình ra một chút." Anh ấy vừa sát lại gần, Cù Khê Ngung lập tức nhú mày dịch sang bên cạnh.

Mạnh Phương Ngôn trừng mắt: "Vị đại ca này, đây là nhà của mình, mình muốn nằm bên cạnh cậu cũng được, ok?"

Cù Khê Ngung nhăn nhó đến mức hai đầu mày sắp dính vào nhau: "Cậu còn nói thêm một chữ, ngày mai cậu sẽ không được nhìn thấy vợ con mình."

"Cả ngày chỉ biết uy hiếp mình. Mình chỉ ít còn có vợ con để bị cậu uy hiếp, cậu thì sao? Ngay cả một con chó cưng cũng không có để uy hiếp cậu, chẹp chẹp chẹp..." Mạnh Phương Ngôn nghiêng người, không sợ chết, cứ nói tiếp: "Có phải bây giờ Tiểu Hoa Hoa còn không buồn nhìn cậu lấy một cái không? Cậu còn mặt dày đến tận nhà mình, cẩn thận lát nữa cô ấy đến sẽ bị đuổi..."

Mạnh Phương Ngôn còn chưa nói hết câu đã bị Cù Khê Ngung thẳng thừng đá khỏi sô pha.

"Bà xã!"

Mạnh phiền phức gọi Chúc Tịnh một tiếng thăm thiết. Chúc Tịnh từ trong bếp đi ra, nhìn qua tình hình bên sô pha, rồi coi như không nhìn thấy gì, tiếp tục trở lại bếp.

Cù Khê Ngung tao nhã vắt chéo hai chân. Mạnh Phương Ngôn nằm ì dưới đất, cảm giác nước mắt chực chảy ra, chỉ muốn chết quách cho rồi.

Chẳng bao lâu sau, chuông cửa vang lên.

"Mình đi mở cửa." Mạnh Phương Ngôn lập tức bò dậy khỏi thảm trải sàn, định ra mở cửa nhưng phát hiện Cù Khê Ngung đã đứng dậy trước anh ấy một bước, lướt nhanh qua trước mặt anh ấy để ra mở.

"Cậu xem cái vẻ gấp gáp của cậu kia, như một đứa học sinh cấp ba vất mũi chưa sạch..." Mạnh Phương Ngôn đứng sau lưng lẩm bảm trên chộc anh.

Cửa vừa mở ra, biểu cảm vốn dĩ được coi là dịu dàng của Cù Khê Ngung lập tức đóng băng. Một giây sau, mặt anh lạnh xuống, quay người lại, đi vào ngồi xuống ghế.

Độc Mẫn xách túi từ ngoài cửa đi vào, chỉ tay vào Cù Khê Ngung, nói với Mạnh Phương Ngôn: "... Sao cậu ta lại tới đây?"

"Ai dám không để cậu ấy vào nhà chứ? Vậy thì rất có thể cậu ta sẽ san phẳng căn nhà này luôn!" Mạnh Phương Ngôn huýt sáo: "Ngoài việc tới quấy rầy Tiểu Hoa Hoa, cậu ấy còn có thể làm gì? Ban nãy cậu ấy tưởng là Tiểu Hoa Hoa đến nên mới ra mở cửa cho anh đấy."

Biểu cảm trên khuôn mặt Độc Mẫn có sự thay đổi tinh tế trong vòng vài giây, sau đó anh ấy vẫn trở lại với nụ cười băng nháng hằng ngày: "Tiểu Hoa vẫn chưa đến à?"

"Chắc sắp rồi." Mạnh Phương Ngôn nhìn đồng hồ: "Tịnh Nhi nói cô ấy đang đi trên đường, muộn nhất là hai mươi phút nữa."

Thấy cũng gần đến giờ, Chúc Tịnh và Ông Vũ bắt đầu dọn dần thức ăn và bánh gato ra chiếc bàn dài ngoài phòng khách. Mạnh Phương Ngôn và Phó Úc vẫn tất bật giúp đỡ luôn tay. Độc Mẫn tháo bộ trò chơi Lego ra, chơi cùng với Mạnh Kỳ Tịch. Duy chỉ có Cù Khê Ngung, vẫn ngang nhiên ngồi trên ghế.

Đầu mày anh vẫn nhíu từ nãy tới giờ, anh không ngừng cúi đầu nhìn di động và đồng hồ. Không hiểu vì sao, bắt đầu từ ban nãy, anh luôn có một cảm giác thấp thỏm không yên.

Có một giây phút, anh cảm giác cốc nước của mình trên mặt bàn hơi chao đảo, bên tai có một âm thanh rất lớn vang lên.

"Cậu có nghe thấy tiếng gì không?" Anh hỏi Mạnh Phương Ngôn.

"Không có mà." Mạnh Phương Ngôn lắc đầu.

Nửa tiếng đồng hồ đã trôi qua, anh nhìn màn hình chat không có chút động tĩnh nào giữa mình và Lăng Họa. Không nhịn được, anh gọi thẳng cho cô.

Đầu kia là một loạt những tiếng tút tút, cô không bắt máy.

"Sao vậy?" Chúc Tịnh đang đứng bên cạnh bàn, nhạy cảm gọi anh: "Lăng Họa không nhận máy của anh à?"

Anh gật đầu.

Chúc Tịnh lấy máy của mình ra gọi. Chuông kêu một lúc nhưng cũng không có dấu hiệu bắt máy.

"Có thể là vì ở ga tàu quá đông người, không nghe thấy. Hoặc cô ấy đang đi bộ trên đường, để di động trong túi chẳng?" Đốc Mẫn lên tiếng.

Cù Khê Ngung lẳng lẳng cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, một lần nữa đánh mắt nhìn di động.

Dự cảm chẳng lành hiển hiện ngay trước mắt gần như muốn công phá trái tim anh. Anh ép mình phải nhắm mắt lại mới miễn cưỡng xoa dịu được sự khó chịu ban nãy.

Vì sao lại như vậy? Vì sao anh lại có những dự cảm không hay?

Nhưng một giây sau, có một thông tin nhảy ra khỏi màn hình di động của anh.

Anh vừa nhìn, sắc mặt đã trắng bệch đi.

"Xảy ra chuyện gì vậy?!" Chúc Tịnh thấy anh thất thần, lập tức hỏi: "Là Lăng Họa sao?!"

"Ga tàu điện ngầm gần Tòa nhà Chính phủ vừa xảy ra một vụ nổ bom." Cả người anh gần như lão đảo: "Trước mắt đã có 52 người tử vong, hơn 700 người bị thương."

Độc Mẫn ném đũa xuống bàn, giọng cũng trở nên run rẩy: "Ý cậu là ban này Lăng Họa ngồi tàu điện ngầm tới đây?"

Sắc mặt tất cả mọi người trong phòng đều tái mét. Hai chân Chúc Tịnh mềm oặt xuống, được Mạnh Phương Ngôn vội vàng đỡ lấy.

"Râm!"

Chiếc ghế đầu bên cạnh Cù Khê Ngưng bị anh bắt cần làm đổ. Anh không nói thêm câu nào, cầm chìa khóa xe trên bàn lên rồi lao thẳng ra ngoài...

Hết chương 42

Chương 43

Cù Khê Ngưng lao đi như điên trên đường với tốc độ hoàn toàn vượt qua tốc độ tối thiểu.

Nếu nhìn kỹ thì bàn tay nắm chặt vô lăng của anh đang run lên từng hồi. Nếu ai đó nhìn thấy anh lúc này, có lẽ đều không dám tin người này đã từng là một nhân vật đưa ra những quyết sách cho quốc gia mà không nhú mày lấy một cái.

"Đúng tám giờ tối nay, sáu người quốc tịch nước A bị tổ chức khủng bố không chế đã thực hiện một vụ đánh bom tự sát ngay tại trung tâm thành phố I nước A, trước mắt đã khiến 52 hành khách thiệt mạng và hơn 700 người khác bị thương... Con số thương vong vẫn đang không ngừng tăng lên..."

Giọng nói của người phát thanh viên trong radio không ngừng vang lên bên tai. Trước khi lên xe, anh đã gọi điện cho ekip của mình tại nước A, yêu cầu họ lập tức điều tra về danh tính của những người bị thương và tử vong. Nhưng tới thời điểm hiện tại họ vẫn chưa đưa ra bất kỳ thông tin nào về cô.

Quả nhiên, cảm giác tự dung đau nhói trong lòng của anh đã có lời giải đáp.

Anh cầu mong sao cô không ngồi ở vị trí trung tâm vụ nổ, anh cầu mong sao cô không bị thương tích gì, anh cầu mong sao cô lập tức gọi lại báo tin bình an cho anh.

Càng lúc càng gần với vị trí xảy ra vụ nổ, anh nhìn thấy khói bụi mù mịt, xe cứu thương, xe chữa cháy và các nhân viên đặc vụ... Anh gắng sức hít sâu mấy hơi rồi mới có thể bình tĩnh từ trên xe nhảy xuống.

Anh chạy tới bên cạnh nhóm đặc vụ, vờ vai một người trong số họ.

Người đó vừa nhìn thấy anh đã sững sốt, lập tức đứng nghiêm chào theo kiểu quân đội. Trước đó khi anh dẫn dắt tổ chức đặc công nước A đi truy bắt tổ chức khủng bố và nội gián đã từng làm rung chuyển trên dưới Chính phủ nước A và Cục đặc vụ, không ai là không biết đến anh.

"Ngài Phó Chủ tịch, tôi có thể giúp gì được cho anh không?" Người đó lập tức nói: "Bên này rất nguy hiểm, tôi sẽ lập tức gọi Cục trưởng tới..."

"Không cần." Anh giơ tay lên: "Đã có danh sách người chết và bị thương chưa?"

"Vẫn chưa, hiện đang tiến hành xác minh." Nhân viên đó đưa anh tới trung tâm cấp cứu được dựng lên tạm thời bên cạnh xe cứu thương: "Diện tích ảnh hưởng của quả bom rất lớn, trên mặt đất có rất nhiều hộ kinh doanh cũng bị liên lụy, ban này dự tính tổn thất có thể còn nghiêm trọng hơn cả vụ nổ liên hoàn trước kia..."

"Phó Chủ tịch, vệ sỹ của ngài đâu? Tôi sợ chỗ này nguy hiểm, ngài không nên ở lại đây quá lâu... Ngài Chủ tịch hiện đang ở trong Tòa nhà Chính phủ khẩn trương giải quyết vụ việc này, ngài cũng nên tới đó là hơn."

"Không cần vệ sỹ." Anh xắn tay áo lên, đi về phía trung tâm cấp cứu: "Cậu cứ mặc kệ tôi, cũng không cần thông báo cho Cục trưởng."

Người đó không cản được anh, anh sai bước, chẳng mấy chốc đã biến mất trong trung tâm cấp cứu.

Ở đây có rất nhiều, rất nhiều người bị thương.

Có thể họ đang được băng trằng đầu, có người đã mất cánh tay, mất chân. Người thân đứng bên cạnh họ nước mắt giàn giụa, họ đang an ủi lẫn nhau... Màu đỏ rực của máu ẩn hiện dưới lớp băng trằng. Còn có rất nhiều nạn nhân vẫn đang nằm trên giường, hoàn toàn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Đã từng có một thời gian rất dài làm một nghề tương tự như Mạnh Phương Ngôn, anh không xa lạ gì với khung cảnh đau lòng phát hoảng này.

Nhưng lần này, tâm trạng của anh lại khác hẳn các lần trước đây. Anh nhìn thật kỹ từng gương mặt người, trong lòng thầm cầu nguyện cô đừng xuất hiện trong này.

Anh từ cửa vào đi tới cửa ra.

Anh rất chắc chắn, cô không có ở đây.

Tâm trạng trong lòng anh lúc này chẳng rõ là thờ phào nhẹ nhõm hay thậm chí còn tồi tệ hơn lúc trước. Anh không quay đầu lại mà đi thẳng tới nơi tập trung người thân của các nạn nhân.

Nhân viên đặc vụ cầm danh sách những người bị nạn còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đã bị anh giật mắt.

"Phó Chủ tịch!" Người đó lập tức cung kính chào anh: "Anh đang tìm...?"

Anh mím chặt đôi môi, cảm giác trong một khoảnh khắc trước mắt mình xuất hiện một khoảng trắng xóa. Ngón tay bị anh nắm mạnh vào lòng bàn tay, ép bản thân phải kiểm tra lại các nạn nhân từ hàng đầu tiên.

Anh thề rằng cả đời mình chưa bao giờ sợ hãi như giây phút này, sợ hãi đến nỗi đánh mất sự bình tĩnh thường ngày.

Tất cả mọi người xung quanh đều nhìn anh với vẻ kỳ lạ. Có một vài người dân bình thường cũng nhận ra anh, bèn thì thầm to nhỏ và chỉ trỏ anh.

Sau khi nhìn đến cái tên cuối cùng ở hàng cuối cùng, anh đưa danh sách cho nhân viên đặc vụ.

"Phó Chủ tịch, ngài..."

Anh vẫy tay với họ, rồi bước từng bước, rất chậm rãi đi ra phía ngoài.

Cù Khê Ngung thở dốc.

Cảm giác mình như người sắp chết đuối, dù chỉ là một nhịp thở cũng cảm thấy rất đau, rất khó khăn.

Đi tới bên vệ đường anh mới dừng bước, mơ màng chống tay lên đầu gối mình. Trong giây lát, anh bỗng không biết bước tiếp theo nên làm gì.

Đúng vào lúc này, anh phát giác ra hình như có người đứng ở phía đối diện vẫy tay với mình.

Nhưng anh không nhúc nhích, ánh mắt không thể tập trung tại một điểm, ngay cả khi người đó đi tới trước mặt, anh vẫn chưa hoàn hồn lại.

"Em ở đây."

Nghe được giọng nói ấy, cả người Cù Khê Ngung run mạnh, anh ngẩng phát đầu lên.

Anh đã nghĩ hàng ngàn khả năng xấu nhất. Nhưng bây giờ, anh nhìn thấy trước mặt mình, người ở trong lòng anh vẫn đang bình an đứng đó. Cô không sây sát gì, đang yên lặng ngược nhìn anh.

"Em vừa ngồi được một trạm chợt phát hiện mình quên mất món quà của Tiểu Kỳ Tích ở Tòa nhà Chính phủ nên đã đi thẳng ra khỏi ga tàu, đi bộ về đó lấy quà, dù sao thì cũng chưa đi được xa." Cô chậm rãi nói: "Sau đó khi em vừa tới nơi thì vụ nổ xảy ra. Em để di động trên bàn, còn chưa kịp xem đã bị Mark gọi tới."

Cô vừa nói vừa quan sát anh. Những biểu cảm trên khuôn mặt anh lúc này đều là những cảm xúc cô chưa từng nhìn thấy. Đến mức cô hơi do dự có nên nói tiếp hay không: "Sau đó, trong lúc em vẫn đang xử lý việc này, có người nói anh đang điên cuồng tìm em, em đã lập tức qua..."

Cô còn chưa kịp nói hết câu.

Trước mắt bỗng tối đen, cô bị anh kéo mạnh vào lòng.

Động tác của anh thật sự rất mạnh, giống như anh muốn khảm cả người cô vào vòng tay mình vậy, không thể cự quật được. Cô cảm nhận được bàn tay anh khóa chặt tấm lưng của mình, cảm anh tựa lên đỉnh đầu cô, rất đau. Cũng không biết có phải ảo giác không nhưng hình như cảm anh đang run rẩy.

Cô bất chợt hiểu ra biểu cảm ban nãy của anh và biểu cảm hiện tại của anh.

"... Cù Khê Ngung."

Cô bị anh ép sát vào lòng, đành cố gắng nâng cao giọng: "Em ở đây, vẫn bình an... Anh, không cần lo lắng nữa..."

Cô cảm giác anh hơi buông cô ra một chút. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt anh đỏ quạch.

Cũng chỉ trong vài giây ngắn ngủi đó, anh lại một lần nữa siết chặt cô, một câu cũng không nói.

Trên đường, mọi người vẫn đi qua đi lại.

Đội cứu hộ, đội y tế, người nhà nạn nhân, dân thường... Có những người đi qua còn liếc nhìn họ thêm một chút. Có người đã nhận ra anh. Nhưng anh làm như không biết, hoàn toàn mặc kệ tất cả mọi người. Anh chỉ biết ghì chặt lấy cô, lòng bàn tay xoa lên lưng cô, rồi lại vuốt lên tóc cô, cứ thế lặp đi lặp lại.

Lăng Họa được anh ôm, có một khoảnh khắc nào đó, trái tim chợt mềm nhũn.

Cô nghĩ, đây có lẽ là lần sợ hãi nhất của người đàn ông này suốt cả cuộc đời chẳng. Đặt mình vào hoàn cảnh của anh, cô có thể thấu hiểu được trong khoảng thời gian cô chưa kịp liên lạc với anh, anh đã rơi vào trạng thái nào.

"Em xin lỗi." Cô cũng giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve lưng anh: "Đề anh phải lo lắng rồi. Tại em không tốt, không báo bình an cho anh trước."

"Không." Anh lập tức lên tiếng, giọng nói khàn không tưởng: "Không thể trách em."

Cô ngẩng đầu trong lòng anh, nhìn khuôn mặt tái nhợt của anh, bỗng bối rối không biết nói gì, chỉ biết vụng về an ủi anh: "Đừng lo lắng, em ở đây mà, còn chạy nhảy hoạt bát. Em nói cho anh biết, em đại nạn không chết, ắt có phúc về sau."

Anh miễn cưỡng gượng cười, nhưng sắc mặt chẳng ổn chút nào.

"Có thể hôm nay em không qua được nhà Chúc Tịnh rồi." Cô quay đầu nhìn hiện trường vụ nổ, nhíu mày: "Chuyện này rất nghiêm trọng, bây giờ em vẫn phải về tiếp tục giúp Mark."

"Anh đi với em." Anh gần như không để cô từ chối, nắm lấy tay cô đi về phía xe mình.

"... Toàn là người." Cô lí nhí nói, rồi lắc lắc bàn tay đang nắm của anh.

Cù Khê Ngưng làm như không nghe thấy, đưa cô tới bên cạnh xe, nhìn cô lên xe, thắt dây an toàn cẩn thận rồi mới ngồi lên.

Lên xe rồi, anh không cho xe chạy ngay mà yên lặng ngồi đó.

Cô nhìn dáng vẻ đó của anh, cũng có chút bối rối, cắn môi im lặng nhìn anh.

Một lúc lâu sau trôi qua, anh dường như mới lấy lại tinh thần, khởi động xe: "Em báo với Chúc Tịnh một tiếng đi."

"Ừm, lúc trước em đã báo bình an với họ rồi." Cô nói: "Bây giờ em sẽ báo lại với họ tình hình và xin lỗi."

Tới Tòa nhà Chính phủ, anh cùng cô đi tới văn phòng của Mark. Toàn bộ các nhân viên cấp cao của Chính phủ nước A đều đang có mặt ở đây, bao gồm cả Ngô Thiên Thu. Mọi người đang ngồi xung quanh chiếc bàn dài ồn ào thảo luận những chính sách cấp thiết và việc công bố với bên ngoài. Cù Khê Ngưng khẩn trương đưa ra vài đề nghị, mọi người lập tức đồng ý thông qua. Cũng tương tự nhiều lần trước, anh trợ giúp Cục đặc vụ liệt kê một số tổ chức khủng bố cần chịu trách nhiệm cho hành động lần này, vì vậy lần này anh cũng sẽ kéo dài thời gian ở lại nước A.

Bận rộn mãi tới tận nửa đêm, Tòa nhà Chính phủ đèn điện vẫn sáng trưng. Lặng Họa vào nhà vệ sinh, lúc ra phát hiện Ngô Thiên Thu đang đứng ở cửa đợi mình.

"Có mệt không?" Anh ấy hỏi.

"Em vẫn ổn." Cô day day trán.

"Vừa có một đợt đồ ăn được mang tới, em đi ăn chút gì đi. Vừa nãy mọi người ăn anh thấy em chưa động đũa." Ngô Thiên Thu nói: "Gần đây thật sự quá rối ren, khiến người ta bất an."

Cô thở dài.

"Nhưng vẫn phải nói một câu, năng lực làm việc của ông anh vợ tương lai này mỗi lần chứng kiến là một lần khiến người ta phải cảm thán kính nể." Ngô Thiên Thu yếu ớt lắc đầu: "Lại càng khiến trái tim anh như tan vỡ."

Lăng Họa không nhịn được cười: "Anh phải có chút tự tin với bản thân chứ. Chưa biết chừng đây thần kinh nào đó của Molly lắp sai chỗ lại đi thích anh thì sao?... Đúng rồi, rốt cuộc anh có muốn xin số điện thoại của em ấy hay không đây."

Ngô Thiên Thu bứt rứt một lúc: "Thôi cứ đưa anh đi."

Vừa nói xong câu này, họ ngẩng lên đã nhìn thấy Cù Khê Ngung đứng trước cửa phòng hội nghị, nhìn họ chằm chằm.

Ngô Thiên Thu toát mồ hôi hột, lập tức đứng cách xa Lăng Họa hai mét để xóa sạch quan hệ. Nhưng ánh mắt Cù Khê Ngung nhìn anh ấy vẫn mang một cảm giác không thể nói rõ... Rõ ràng là chán ghét.

Vừa đi tới trước mặt anh, Ngô Thiên Thu đã giơ tay lên trước, nói bằng ngôn ngữ chỉ ba người họ hiểu: "Vị huynh đài này, đừng có lúc nào cũng nhìn tôi như nhìn kẻ địch thế. Bây giờ tôi không còn để ý gì tới cô ấy nữa, cũng không còn là tình địch của anh nữa, ok?"

Lăng Họa đứng bên cạnh thật sự nhin không nổi, quay đầu đi, phì cười thành tiếng.

Nếu để Cù Khê Ngung biết tên này chú ý tới Molly nhà anh, có khi còn phát rò hơn ấy chứ?

Nói xong, Ngô Thiên Thu bèn chuồn vào trong phòng họp. Cù Khê Ngung cúi đầu nhìn cô mấy giây: "Bây giờ anh sẽ cử người đưa em về nhà."

"Em không về đâu." Cô dụi mắt: "Còn cả đồng việc cần làm."

"Anh sẽ thay em sắp xếp ổn thỏa mọi việc. Anh đã có lời với Mark rồi." Anh chặn trước cửa phòng họp, bắt chấp tất cả: "Em cần được nghỉ ngơi, điểm tâm anh sẽ nhờ người mang lên xe cho em ăn."

Cô mấp máy môi, định cãi lại. Anh luôn là vậy, tự động sắp xếp cho cô mọi việc. Nhưng ngược lên chạm phải ánh mắt anh, cô lại nhớ tới cảm xúc bùng nổ của anh chiều nay.

"... Được rồi." Cô ngẫm nghĩ, rồi vẫn ngậm chấp nhận.

Anh có vẻ rất yên tâm về sự ngoan ngoãn của cô, lập tức bảo đội đặc vụ đã đứng bên cạnh đợi một lúc lâu đưa cô về nhà trước. Trước khi đi, nhân lúc mọi người không để ý, anh còn len lén nhét một chiếc lắc tay vào trong tay cô.

Sau khi lên xe, cô mới lấy nó ra, đeo vào tay rồi tỉ mỉ ngắm nhìn. Dù là màu sắc hay kiểu dáng, nó cũng đẹp đến không còn lời nào để chê. Nhưng kể từ giây phút nhận lấy nó, cô đã hiểu, món đồ chơi này bề ngoài là trang sức, nhưng kỳ thực lại là một chiếc máy định vị hoặc ghi âm gì đó.

Sau khi về nhà, thần kinh căng thẳng suốt buổi mới được dẫn ra. Bảy giờ cô mới thật sự cảm thấy hình như mình đã hết sức rồi. Cô ăn món điểm tâm cực kỳ đã miệng anh đã chuẩn bị rồi lao đi tắm.

Sấy khô tóc, trước khi chuẩn bị lên giường, cô ngồi suy nghĩ một chút rồi đi ra cửa, mở khóa, để đó.

Trở về giường, cô tắt đèn đi, nằm xuống, gần như ngủ ngay lập tức.

Trong lúc mơ màng, chẳng biết đã mấy giờ rồi, cô nghe thấy có tiếng mở cửa ngoài cửa chính.

Sau đó, có tiếng bước chân khẽ khàng từ bên ngoài đi vào phòng ngủ. Cô nhắm mắt lại, đóng tai lên nghe, cảm giác được người đó cởi áo khoác, nằm lên giường, từ phía sau ôm trọn cả cô lẫn chăn.

Mùi hương quen thuộc còn xen lẫn không khí lạnh lạnh bên ngoài. Cô cảm nhận được bàn tay anh ôm cô rất chặt, sau đó lại lập tức buông lỏng, dường như sợ làm cô tỉnh giấc, sau đó anh lại hôn lên trán cô, rồi một lần nữa ôm chặt.

Thật ra cô đã bị anh đánh thức rồi nhưng vẫn tiếp tục giả vờ ngủ. Vì động tác quả thực rất vụng về này của anh, cô không thể nín cười.

Một giây sau, anh bỗng nhiên nghe thấy tiếng anh thì thầm bên tai anh: "Em vẫn tỉnh."

Cô không còn cách nào khác, đành "ừm" một tiếng.

Thành phố đã sắp thức tỉnh, có chút ánh sáng le lói từ ngoài cửa sổ thấm vào trong phòng. Cô cảm nhận được vòng tay ấm áp và mạnh mẽ của anh, trong lòng bỗng dung thấy bình yên và an toàn.

Cô đã từng lựa chọn bỏ đi không quay lại nơi này, chỉ vì chuyện tình yêu thất bại giữa cô và Lộ Tân Viễn. Nhưng rồi cô lại bất chấp trở về, chỉ vì muốn trốn tránh sự hấp dẫn chết người của Cù Khê Ngung.

Bây giờ, Cù Khê Ngung đã đến đây, ôm cô vào lòng, kiên định không thay đổi.

"Anh vừa tỉ mỉ ngẫm lại mọi cảm xúc của mình ngày hôm nay. Cảm giác như vậy cả đời này anh chưa từng trải nghiệm. Ban đầu anh vốn không muốn thừa nhận nó thật sự tồn tại. Nhưng đến bây giờ, dường như anh đã bị đưa vào thế bí, buộc phải công nhận. Đây chính là nỗi sợ hãi mà có lúc anh từng khinh thường."

Bao nhiêu ngày đêm, anh từng đối mặt với mưa bom bão đạn, đối mặt với cái chết bất cứ lúc nào, đối mặt với những màn tranh đấu quyền lực tuy không máu me nhưng còn tàn nhẫn khốc liệt hơn... Anh cũng không sợ hãi. Cho đến tận khi gặp cô, anh mới hiểu, thì ra trên đời này có một người mà sự tồn tại hay biến mất của họ lại khiến mình hoảng sợ đến vậy.

"Lăng Họa, anh từng không biết sợ điều gì, cho tới khi anh gặp em."

Giọng anh như một nhúm cát, cọ qua cọ lại trái tim cô: "Bây giờ trong lòng anh đã tồn tại sợ hãi. Sự sợ hãi này sẽ theo anh cả đời, cho tới khi anh ra đi trước em."

Hết chương 43

Chương 44

Căn phòng hoàn toàn yên ắng.

Cô tựa lưng vào anh, sổng mũi chọt cay cay.

Có một khoảnh khắc, thậm chí cô đã nảy sinh ảo giác. Người đang ôm cô, người vừa nói ra câu ấy thật sự là người cô quen biết sao?

Lãng Họa quay người lại, nhìn thẳng về phía anh.

Trên khuôn mặt anh là vẻ mặt tiêu tụy mệt mỏi, đồng thời còn là sự thấp thỏm sau nỗi sợ và còn nhiều tình cảm phức tạp hơn. Khóe mắt anh còn hơi đỏ, khiến cô nhớ lại hốc mắt đỏ rực buổi chiều khi anh tìm thấy cô.

Cô mấp máy môi, muốn nói câu gì đó đùa giỡn, cười anh sổng đến từng này tuổi rồi chưa bao giờ suy sụp như thế, hoặc cười anh sến sẩm lẽ nào không xấu hổ ư... Có rất nhiều câu trêu chọc nhưng tới bên miệng, cô bỗng phát hiện hình như mình chẳng nói được câu nào.

Lát sau, cô giơ tay lên, vuốt ve khóe mắt anh: "Cù Khê Ngung, em cứ cảm thấy anh già đi rồi."

"Con người ta có chuyện phiền não, sẽ dễ già đi." Anh có ý ám chỉ: "Sao, chê anh già à?"

Cô nhướn mày: "Ai mà kháng cự được sự quyến rũ của tuổi xuân chứ?"

Anh không nói gì, bàn tay vốn đang ôm cô lập tức trượt vào trong chăn. Cô còn chưa kịp phản ứng lại đã phải thở gấp vì động tác của anh.

"Cù Khê Ngung!" Cô đỏ mặt, lập tức giữ chặt bàn tay xấu xa đó lại: "Anh còn như vậy em đuổi anh ra ngoài đây."

"Sao không chát vắn anh vào nhà bằng cách nào?"

"Không phát hiện ra em để ngõ cửa à?" Cô hờn dỗi: "Đã lâu như vậy rồi, cũng nên có chút ăn ý chứ."

Cù Khê Ngung rướn khóe môi, một lần nữa ôm chặt eo cô.

"Tình hình thế nào rồi?"

"Mạnh Phương Ngôn cũng vừa tới, đã xác định hai tổ chức đáng ngờ nhất, trưa nay có lẽ sẽ có manh mối."

Cô thở dài: "Cảm thấy thật có lỗi với Tiêu Kỳ Tịch, đã không mừng sinh nhật với nó thì thôi còn cướp mất bố của nó."

"Việc công nặng hơn việc riêng." Anh nói: "Từ khi lựa chọn nghề nghiệp của mình, Mạnh Phương Ngôn đã biết sẽ có ngày hôm nay. Ngay cả Chúc Tịnh cũng biết rất rõ, họ đã may mắn hơn rất nhiều người rồi."

Cô ngẫm nghĩ: "Cũng phải."

"Lãng Họa."

"Ừ?"

"Giải quyết xong chuyện này, ba ngày sau anh trở về nước D."

Nghe xong cô giật mình, trong lòng dấy lên một dư vị chua chát, nhưng ngay sau đó cô lại khinh bỉ chính mình. Vốn dĩ, chuyến đi lần này của anh đã hoàn toàn phá hỏng mọi kế hoạch và lịch trình rồi. Bây giờ anh phải trở về cũng là điều đương nhiên. Anh không thể nào ở lại đây cả đời không danh không phận rồi nói là viếng thăm nước A được.

Khoảng thời gian anh đến tìm cô giống như một giấc mơ. Khi tỉnh giấc, mọi thứ nên quay về với điêm xuất phát của nó.

Cù Khê Ngưng quan sát sắc mặt cô, rồi nói: "Sau khi anh trở về sẽ xin với Gkang điều chuyển tới nước A."

Cô sững sốt, lập tức hỏi ngay: "Bộ máy chính quyền nước A đâu có trống?"

"Trước kia anh tới nước D cũng đâu có vị trí trống?" Anh nhướn mày: "Vị trí trống do chính mình tạo ra."

Cô lắc đầu: "Nhưng không gian để anh phát triển ở nước A không thể tốt bằng nước D được, năm nay anh thậm chí đã có cơ hội trực tiếp ra tranh cử..."

Nhưng cô còn chưa nói hết câu, bờ môi đã bị ngón tay anh chặn lại.

"Anh đã quyết định xong xuôi rồi." Anh nhấn mạnh rõ ràng: "Giống như ban nãy anh nói. Trong lòng anh đã có sợ hãi, chỉ cần nỗi sợ mất em tồn tại thêm ngày nào, anh sẽ không thể một mình sống yên ổn ở nước D ngày ấy."

Lăng Họa rất khó tưởng tượng anh rút cuộc đã nảy ra suy nghĩ này từ khi nào. Nhưng cô biết rất rõ, anh cướp đi vị trí của Tim, rồi đuổi cả Paul, từng bước từng bước đi tới ngày hôm nay, tất cả đều vì muốn cuối cùng được ngồi lên vị trí của Gkang. Nhưng vào thời điểm mấu chốt này, anh lại từ bỏ hòn đá nền tảng trên tám bản đồ vĩ đại mà cô đã cùng anh gây dựng.

"Cù Khê Ngưng." Rất lâu sau, cô lắc đầu nhìn anh: "Em chịu trách nhiệm không nổi với quyết định này của anh."

"Có thể em rất khó tưởng tượng nỗi đau khổ của cơn mất ngủ. Ngày anh bị sốt là giấc ngủ đẹp duy nhất của anh bao nhiêu năm nay." Ánh mắt anh lấp lánh: "Hơn một năm trước, anh đã khinh thường câu nói của Mạnh Phương Ngôn, cho rằng chuyện bị tình yêu ảnh hưởng tuyệt đối không thể xảy ra với mình. Nhưng bây giờ anh buộc phải thừa nhận mọi trải nghiệm của cậu ta đã ứng vào anh."

"Sự xuất hiện của em đã đánh dấu cho anh trở thành một kẻ phạm phụ tục tử. Anh không thể may mắn thoát nạn, chỉ còn cách đầu hàng."

Dưới sự hợp tác của Mạnh Phương Ngôn và Cù Khê Ngưng, tổ chức khủng bố phải có trách nhiệm với vụ nổ ác liệt làm hại nhiều dân thường này cuối cùng cũng lộ diện. Lãnh đạo của tổ chức này công khai đăng một đoạn băng lên mạng xã hội, thừa nhận mình bất mãn với vấn đề kỳ thị chủng tộc tại nước A, thế nên đã trút toàn bộ phần nộ lên người dân nước A.

Kể từ giây phút đoạn băng đó được công bố, Cù Khê Ngưng và Mạnh Phương Ngôn đã trực tiếp lợi dụng định vị phản trình thám để tìm ra địa điểm ẩn nấp của tổ chức này, cũng thông qua các thiết bị liên lạc khác để xác định một vài địa điểm tình nghi. Shadow và Cục đặc vụ đồng thời hành động, truy bắt khủng bố.

Lần này Cù Khê Ngung không đích thân đi mà ở lại trong Tòa nhà Chính phủ chuẩn bị một loạt các công việc khác đến tận hơn chín giờ tối, cuối cùng anh cũng nhận được tin chiến thắng của Mạnh Phương Ngôn – Đầu sỏ của tổ chức đã bị bắt giữ tại địa điểm nghi vấn B.

Toàn bộ các viên chức Chính phủ đang bận rộn trong phòng họp đều đặt tài liệu xuống, đứng dậy vỗ tay hoan hô. Mark tháo kính xuống, kích động bắt tay với tất cả mọi người.

"Chase, tôi đại diện cho Chính phủ nước A và toàn thể nhân dân một lần nữa gửi lời cảm ơn chân thành tới cậu." Mark và Cù Khê Ngung lại bắt tay rất chặt: "Sự giúp đỡ của cậu đã giúp chúng tôi bắt được kẻ phạm tội trong thời gian ngắn nhất."

"Đây là việc tôi nên làm." Cù Khê Ngung hơi nghiêng đầu: "Chúng ta là một gia đình, không cần nói lời cảm ơn."

Lăng Họa đứng bên cạnh Mark, nhìn khuôn mặt người đối diện, trong lòng dấy lên một sự ám áp không thể nói thành lời.

Tuy rằng lâu nay anh vẫn luôn là một người tự tin tới mức người ta phải nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng có rất nhiều lúc, sự tự tin này của anh lại khiến cô cảm giác mình có một chiếc ô khổng lồ bảo vệ. Chỉ cần có mặt anh, mọi vấn đề đều có thể được giải quyết một cách hoàn hảo.

Hai ngày sau đó, cô giúp Mark giải quyết việc viện trợ, tổ chức họp báo, công bố... Cù Khê Ngung và Mạnh Phương Ngôn thì tới nhà tù ở ngoại ô thành phố. Cô gần như không nhìn thấy họ, tới tận buổi chiều ngày thứ ba, anh mới nhắn tin nói cho cô biết, tối nay sẽ đón cô cùng đến nhà Chúc Tịnh.

Hơn chín giờ, cô mới ngồi lên xe của anh.

"Đã cầm theo quà của con trai họ chưa?" Anh giúp cô thắt dây an toàn và hỏi.

"Cầm theo rồi." Cô biết anh vẫn còn hơi lo lắng sau sự kiện nổ bom hôm đó: "Sáng sớm đã cầm theo rồi, ở trong túi xách."

Anh gạt đầu rồi khởi động xe.

"Anh thì sao? Anh chuẩn bị thứ gì cho Tiểu Kỳ Tịch?" Mặc dù cô cảm thấy với tính cách của mình, anh sẽ chẳng làm được việc tốt đẹp là mua quà cho con trai của Mạnh Phương Ngôn đâu, nhưng cô vẫn hỏi đại một câu.

"Tạm ghi nợ, sẽ tặng cho thằng bé sớm thôi." Anh liếc nhìn cô, nhẹ nhàng nói.

Câu này ngược lại đã đốt cháy sự tò mò trong cô: "Thứ gì mà hay ho vậy? Lẽ nào là một món đồ chơi phiên bản giới hạn, cần rất nhiều thời gian để sản xuất?"

Đôi mắt đẹp của Cù Khê Ngưng đảo đảo: "Ừm, đúng là phiên bản giới hạn, thời gian sản xuất cũng lâu đấy, khoảng mười tháng."

"Mười tháng?" Cô ngạc nhiên: "Quà phiên bản giới hạn gì mà cần tận mười tháng?"

Phía trước, đèn đỏ bật sáng. Anh nhấn chân phanh, rồi quay sang nhìn cô: "Con gái của anh, em gái của nó."

Lăng Họa nhìn thấy nụ cười nơi đáy mắt anh. Mấy giây sau, cô mới chợt hiểu ra anh có ý gì. Cô lập tức đỏ mặt lườm anh rồi lí nhí nói: "Tự đi mà sinh."

"Anh không giỏi đến vậy." Anh nghe hết được câu lầm bầm của cô, một tay còn đặc biệt nắm lấy tay cô một cách tự nhiên: "Phải nhờ em giúp anh một tay chứ nhỉ?"

Tên đáng chết này, chỉ vì trò đùa "trò chơi bản giới hạn" của anh mà đã trêu chọc được cô suốt dọc đường. Khi tới nhà Chúc Tịnh, cô đỏ từ mặt tới cổ, nhảy vội xuống xe chạy về phía trước, hoàn toàn tảng lờ anh.

Chúc Tịnh để cửa cho họ. Cô đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Chúc Tịnh đang khoanh chân ngồi trên ghế xem tivi. Mạnh Phương Ngôn ngồi sau lưng cô ấy, nhiệt tình đấm lưng cho.

"Kỳ Tịch ngủ rồi." Chúc Tịnh ngẩng đầu lên nhìn cô và nói: "Có đói không? Để mình đi làm món gì cho cậu ăn?"

"Không cần đâu." Cô còn chưa kịp nói gì, Cù Khê Ngung đi theo sau đã lên tiếng: "Tôi đã chuẩn bị đầy đủ ở nhà cho cô ấy rồi."

"Chuẩn bị cái gì?" Mạnh Phương Ngôn vừa ngồi làm nô bộc cho bà xã vừa thò đầu ra, cười gian xảo: "Sữa hả?"

Ở đây toàn là người nhạy bén, lập tức nghe hiểu ý tứ của Mạnh Phương Ngôn. Lăng Họa thật chỉ muốn bóp chết cái tên lưu manh này. Cô đỏ mặt, cầm chiếc gối trên sofa ném về phía Mạnh Phương Ngôn.

"Bà xã, hai người họ định mưu sát chồng em kia!" Mạnh Phương Ngôn lập tức né tránh, rồi tiếp tục đâm lưng cho Chúc Tịnh.

Chúc Tịnh uể oải chẳng buồn để tâm, quay sang nhìn Lăng Họa: "Cậu mệt lắm hả?"

"Cũng tạm." Cô đặt món quà mua cho Mạnh Kỳ Tịch lên mặt bàn, rồi chỉ tay vào Cù Khê Ngung và Mạnh Phương Ngôn: "Họ mệt hơn."

"Muộn rồi, mình với cậu nói chuyện mấy câu rồi về nghỉ ngơi đi." Chúc Tịnh vỗ vỗ Mạnh Phương Ngôn ngồi đằng sau, tỏ ý bảo anh ấy qua chỗ khác chơi: "Em muốn nói chuyện riêng với Lăng Họa."

Cô cũng quay sang nhìn Cù Khê Ngung.

Không cần đợi cô lên tiếng, anh đã nói ngay: "Anh lên xe đợi em."

Sau khi Cù Khê Ngung và Mạnh Phương Ngôn đều biến mất sau cánh cửa, Chúc Tịnh chỉ về hướng đó: "Cái tên mặt vênh lên tận trời đó sao bây giờ lại nghe lời quá vậy?"

"Anh ấy sẽ bay chuyến nửa đêm nay về nước D." Lăng Họa day day đôi mày: "Nói muốn chuyển đến nước A làm việc."

Trông Chúc Tịnh không mấy bất ngờ: "Mạnh phiền phức nói bây giờ Cù Khê Ngung đang cần mẫn thay đổi hình tượng, ngày nào cũng đề ý sát sao tới cậu, đười cũng không chịu đi... Vậy mà cậu vẫn không mềm lòng à?"

"Chẳng phải chính cậu là người ban đầu không chịu để mình tha thứ cho anh ấy sao?" Cô cười Chúc Tịnh.

"Mình chỉ hy vọng cậu phải giày vò anh ta thật khổ sở vào. Nhưng sau này mình lại cảm thấy làm vậy khác gì hành hạ chính cậu đâu." Chúc Tịnh buông một tiếng thở dài: "Nếu tới cuối cùng, kết cục vẫn vậy, vì sao cứ phải mất công đi vòng một đường dài chứ? Thời gian thật sự rất quý báu."

Cô biết, Chúc Tịnh đang nhớ tới chuyện xưa của mình và Mạnh Phương Ngôn. Lát sau, cô giơ tay ôm lấy vai Chúc Tịnh: "Đừng lo, mình biết cần phải làm gì."

Ra khỏi nhà Chúc Tịnh, lên xe rồi, cô giơ tay lên xem giờ: "Anh bay chuyến mấy giờ?"

"Hơn một giờ sáng." Cù Khê Ngưng cho xe chạy: "Anh đưa em về nhà rồi tới sân bay, vẫn còn kịp."

Tới nơi, anh dừng xe vũng vàng rồi cùng cô đi lên nhà.

Bật điện lên, một bàn những món đồ Tây xinh xẻo đập ngay vào mắt, không dầu mỡ, rất sạch sẽ, hơn nữa đều là món cô thích ăn. Cô vào phòng ngủ thay quần áo, rửa tay. Khi đi ra, cô phát hiện anh đã làm nóng toàn bộ chỗ đồ ăn.

"Cùng ăn đi." Cô nói.

Hai người họ ngồi đối diện nhau. Lát sau anh nói: "Không có anh ở đây, tự em phải chú ý an toàn đấy."

"Em biết mà." Cô giơ cánh tay lên, bình thần lắc lắc chiếc vòng tay: "Chẳng phải còn có cái này ư?"

"Tránh xa Ngô Thiên Thu."

Cô cố nhin cười: "Quan hệ đồng nghiệp, không thể tránh xa triệt để."

"Vây cũng đừng nói chuyện nhiều với cậu ta."

Ăn xong, anh dọn dẹp sạch sẽ, đứng ra cửa, nói với cô: "Anh đi đây."

"Được." Cô tới trước mặt anh: "Thượng lộ bình an."

Cù Khê Ngung thấy cô quá điềm nhiên, không có chút quyền luyến, bị rịn, thậm chí là buồn bã nào, dường như không nhìn được nữa. Anh vẫn cố kiềm chế: "Có thể anh sẽ mất một ít thời gian để làm bàn giao công tác, sẽ không qua đây nhanh được đâu."

"Được."

"Em không muốn tỏ chút thái độ gì sao?" Anh nhíu mày.

Cô ngẫm nghĩ rồi nhún vai: "Không có gì."

Cô cảm nhận được sắc mặt anh càng lúc càng khó coi.

"Sao anh lại có cảm giác anh đi rồi em rất vui vậy nhỉ?" Anh hơi nghiêng rãng: "Lãng Họa, có phải em giấu anh nuôi vài tên mặt trắng nõn nà không?"

"Anh còn không đi, có thể sẽ muộn giờ bay đây. Nếu anh muốn bay đúng giờ." Cô không trả lời thẳng vào câu hỏi mà chỉ vào đồng hồ của anh.

Có lẽ anh thật sự không nghĩ mình sắp đi xa một thời gian mà cô lại tỏ thái độ ấy. Trầm mặc giây lát, anh như rất giận dữ, quay người bỏ đi.

Cù Khê Ngung bước lên máy bay riêng, sắc mặt từ đầu tới cuối vẫn thối hoác.

Người tiếp viên bung rượu lên cho anh. Anh cầm lên nhấp một ngụm, sau đó kiểm tra hệ thống định vị trên chiếc lắc mà anh tặng cô. Cô vẫn ở nhà, không có động tĩnh gì, cũng không có ai tới nhà.

Trong lòng cô có lẽ không còn ai khác. Nhưng sao cô có thể tiếp nhận chuyện này một cách quá đối bình thản như vậy chứ? Lẽ nào không có sự bị rịn lưu luyến dù chỉ một chút ư?

Càng nghĩ anh càng bực, cuối cùng anh thẳng thừng quăng tờ báo trong tay lên bàn, ôm cánh tay nhắm mắt nghỉ ngơi, đợi tới giờ bay.

Chẳng biết đã qua bao lâu, anh bỗng nghe thấy có tiếng thì thầm to nhỏ ở cửa máy bay. Anh coi như phi hành đoàn đang báo cáo mọi việc với ekip của anh, vẫn không mở mắt ra.

Nhưng một giây sau, anh chợt nghe thấy có tiếng bước chân khẽ khàng đang càng lúc càng gần mình.

Anh run lên, mở mắt ra.

Lăng Họa giao chiếc vali nhỏ nhắn của mình cho tiếp viên, ngồi xuống vị trí đối diện anh, cầm ly rượu của anh lên, uống một ngụm.

Tên họ Cù nào đó luôn lạnh lùng đối diện với mọi sự việc, lúc này có thể nói là "trơ ra như phỗng".

"Không khí ở đây ớn đấy." Cô giơ chiếc ly về phía anh, mỉm cười: "Anh không ngại cho phép em ngồi đây chứ."

Hết chương 44

Chương 45

Đúng một giờ sáng, máy bay cất cánh.

Chiếc máy bay xuyên qua tầng mây, vững vàng bay trên bầu trời nước A. Cù Khê Ngung vẫn đang nhìn chăm chăm một Lăng Họa thân nhiên ngồi nghịch điện thoại.

Thực sự bị anh nhìn đến phát phiền, cô mới khó xử đặt di động xuống: "Anh không sợ nhìn em đến lác mắt à?"

Anh chóng tay lên cằm, giọng nói lạnh lạnh: "Vì sao em lại tới đây?"

"Ban nãy anh đâu có đuổi em xuống máy bay, bây giờ mới hỏi còn có ý nghĩa gì?" Cô thân nhiên nhún vai.

Cù Khê Ngung bị cô cãi lại nhưng cũng không định phản kích, anh chỉ nhúu mày nói: "Trước khi anh đi, trông em như kiểu chỉ mong anh đi cho nhanh, thì ra là muốn quay về với anh, vì sao chứ? Anh đã nói là anh còn quay trở lại."

Cô nhìn anh bằng ánh mắt trong veo: "Cù Khê Ngung, xem ra anh đã quên vì sao ban đầu em lại giúp anh rồi. Em chỉ làm thanh kiếm của bậc đế vương."

Quyền lực được khởi tạo từ sự hy sinh và lừa lọc. Bao nhiêu máu và nước mắt mới gây dựng được địa vị của anh ngày hôm nay. Cô không muốn, cũng không mong anh vì mình mà dễ dàng từ bỏ tất cả mọi thứ đang có. Cho dù ý định của anh khiến lòng cô xúc động.

Cô sẽ giúp anh, vì cô yêu anh, cũng vì anh là kẻ chiến thắng trong trò chơi quyền lực.

"Có thể em cũng quên rồi, đối với anh mà nói, bây giờ em đã không còn là thanh kiếm nữa." Anh cũng nhìn lại cô.

Cô trầm ngâm giây lát: "Vậy là gì?"

"Em sẽ biết nhanh thôi." Anh nói.

Lăng Họa quay mặt đi có vẻ ngượng ngập, sau đó cô quay lại: "Anh đưa em ra ngoài rên giữa. Bây giờ em đã bộc lộ rõ tài năng, anh nên tận dụng triệt để mới đúng."

"Anh không bao giờ muốn lợi dụng em để đạt được mục đích trong cái gọi là trò chơi quyền lực nữa." Anh nghiêm túc nói: "Anh không bao giờ muốn nhìn thấy em hy sinh bất kỳ điều gì nữa."

Thái độ kiên quyết của anh khiến trái tim cô chột mềm nhũn. Cô cũng đành dịu giọng xuống: "Nhưng em vẫn muốn cùng anh đi đoạn đường cuối cùng hướng tới chiếc ghế đế vương."

"Em có thể giúp anh hoàn thành với một thân phận khác, ở bên cạnh anh là quá đủ rồi."

"Nhưng anh quên rằng em cũng thích cảm giác được sở hữu quyền lực. Anh biết từ tận đáy lòng em thích điều gì nhất, anh luôn biết rõ mà."

Nói tới đây, coi như đã hoàn toàn phá vỡ cục diện bế tắc. Thật ra từ hai ngày trước, cô đã giấu anh gửi đơn từ chức cho Mark, cũng đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc ở nước A. Cô đã sớm lên kế hoạch sẽ cùng anh về nước D. Cô biết lần này đi sẽ không thể quay lại, cô cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần.

Nhưng Cù Khê Ngung có vẻ rất sắt đá. Cho dù cô cùng anh quay về, dường như anh cũng không đồng ý để cô tiếp tục làm phụ tá của anh.

Hai người nhất thời không ai nói tiếp nữa. Qua một lúc lâu, anh mới khẽ ho một tiếng, nhìn cổ tay trống trải của cô: "Vòng tay đâu?"

"Đề lại trong căn nhà ở nước A rồi." Cô không hề giấu giếm: "Nếu không anh sẽ biết em đến đây còn gì."

"Nó được làm riêng để bảo vệ sự an toàn cho em." Anh nhíu mày, nét mặt khó xử.

"Nhưng sau khi trở về nước D, anh đã luôn ở bên em rồi. Em còn cần lo lắng cho sự an toàn của mình sao?" Cô nhướn mày.

Cù Khê Ngung buông tay, nhìn cô nửa đùa nửa thật: "Sao bây giờ anh cảm thấy em nói chuyện giống anh thế nhỉ?"

Càng lúc cô càng có nét giống anh, cũng chẳng biết chuyện này rốt cuộc là tốt hay xấu nữa.

"Cực kỳ khó chịu đúng không?" Cô cũng cười tí mắt nhìn anh: "Su phụ kéo vào cửa, nhưng tu luyện là ở trò."

Anh khẽ thở dài, dường như không còn cách gì đối phó với cô. Anh đứng lên, đồng thời lấy chân mông đập lên người cô: "Ngủ một lát đi, tới đó rồi tính tiếp."

Máy bay hạ cánh đúng giờ xuống nước D, khi ấy đã không còn là sáng sớm ở đây nữa. Họ bước xuống, lập tức nhìn thấy Mục Tịnh đứng bên cạnh xe chờ đợi.

"Chase, mừng anh quay lại." Mục Tịnh tiến lên, bắt tay với Cù Khê Ngung, rồi hướng ánh mắt về phía cô: "Chào Rene."

Nhìn ánh mắt của Mục Tịnh, dường như anh ấy không quá bất ngờ về chuyện cô và Cù Khê Ngung cùng quay trở lại đây, chắc chắn là đã sớm nhận được thông báo của Cù Khê Ngung rồi. Cô dĩ nhiên cũng tỏ thái độ bình thản, mỉm cười với Mục Tịnh: "Gene, đã lâu không gặp."

Ba người cùng ngồi lên xe. Ở trong xe, Mục Tịnh bắt đầu báo cáo một loạt công việc với Cù Khê Ngung. Những nội dung này đều là chương trình bí mật cấp cao. Nhưng nhìn thái độ của Mục Tịnh, dường như anh ấy không hề kiêng dè với sự có mặt của cô.

Chiếc xe vững vàng tiến về biệt thự của Cù Khê Ngung. Cô những tưởng ngay sau đó tài xế sẽ đưa mình về nhà nhưng không ngờ sau khi Cù Khê Ngung xuống xe, anh lại giơ tay về phía cô.

Cô cũng đành giơ tay về phía anh, để mặc anh dắt mình xuống.

Mục Tịnh và tài xế lấy từ trong cốp xe vali của hai người họ. Cù Khê Ngung đánh mắt nhìn cô, rồi bước vào trong biệt thự trước. Cô đứng nguyên tại chỗ, nhìn họ chuyển dần hành lý, rồi nói với Mục Tịnh: "Cảm ơn anh."

Ánh mắt Mục Tịnh không mấy tập trung: "Không phải khách sáo."

"Có vẻ như anh đã giờ cờ hàng trước tôi?" Cô mỉm cười, nói bằng tông giọng chỉ họ mới nghe thấy: "Dẫu sao thì trước kia anh chỉ cần nhìn thấy tôi đi chung với anh ấy là sẽ đòi chém đòi giết."

"Đúng vậy. Lúc đó tôi đòi chém đòi giết cô là vì tôi thấy rất có thể cô sẽ làm ảnh hưởng tới anh ấy. Mà tôi thì không muốn trên con đường của mình anh ấy bị bất kỳ nhân tố nào cản trở. Một người có địa vị như anh ấy không được phép để điểm yếu và thóp của mình nằm trên người một ai khác."

"Nhưng từ nay về sau tôi sẽ không hành xử như vậy nữa." Nói tới đây, Mục Tịnh mỉm cười lắc đầu: "Dẫu sao thì tôi cũng đã chứng kiến một người đàn ông mạnh mẽ như vậy lại suy sụp hụt hẫng suốt một năm trời. Nếu cô đã khiến anh ấy thay đổi thì hãy có trách nhiệm với anh ấy tới cùng."

Cô và Mục Tịnh cùng bước lên thêm: "Có lẽ Chu Đa Dư cũng đã thay đổi con người anh."

Khoảng thời gian trước nói chuyện điện thoại với GAGA, cô gái đó lại trở về với vẻ vô tâm vô tính như ngày xưa. Cô ấy kể hết những gì đã trải qua. Cô ấy và Mục Tịnh đã chính thức đến với nhau. Cô cũng không hỏi quá nhiều, chỉ cần GAGA cảm thấy vui vẻ là đủ.

"Đúng vậy." Sắc mặt Mục Tịnh hơi thay đổi, đáy mắt thoáng qua một tia nhìn dịu dàng: "Chính cô ấy đã thay đổi tôi."

Bước vào nhà, Mục Tịnh đặt hành lý ngoài cửa rồi nói với Cù Khê Ngung vừa rửa tay xong đi ra ngoài: "Chase, anh nghỉ ngơi một lát đi, khoảng tầm trưa tôi sẽ tới đón anh."

"Được." Cù Khê Ngung vẫy tay chào anh ấy.

Căn nhà trở lại vẻ yên ắng vốn có. Cô đứng ngoài cửa ra vào, nhìn anh: "Em muốn về nhà mình."

"Đây chính là nhà của em." Anh đứng ngay trước mặt cô, cởi bỏ áo sơ mi, thay sang bộ đồ ở nhà.

"Tạm thời chưa nói đến một đội bảo an, tài xế ngoài kia, thậm chí còn xuất hiện những phóng viên rình rập, chuyện này sẽ lọt tới tai đám người

ở Berker Palace, trên đời này không có bức tường nào không lọt gió đâu." Cô nhú mày.

Người này chẳng phải vẫn luôn thận trọng đến khát khe hay sao? Sao bây giờ lại buông thả bản thân đến mức này?

"Được, vậy tới nhà em." Anh định cởi bộ đồ ngủ vừa thay ra: "Ở đâu anh cũng không để ý."

Lăng Họa ghen lời: "Đường đường là Phó Chủ tịch mà lại không ở trong dinh thự của mình, chuyện này chỉ đến ngày mai là lên báo rồi, anh biết không?"

"Anh mặc kệ." Anh nhún vai, đi tới trước mặt cô, đứng nhìn cô từ trên xuống: "Anh không thể ngủ mà không có em bên cạnh."

Cô nghe mà mặt đỏ bừng, phản bác như cái máy: "Vậy hai mươi mấy năm qua anh sống kiêu gì?"

Anh giơ tay lên, vuốt vuốt mái tóc của cô, ngữ khí cứng rắn mà điềm nhiên: "Ai lại ăn thịt kho tàu rồi sau đó còn cai thịt chứ? Em nói có phải không?"

"Anh mới là thịt kho tàu ấy!"

Cù Khê Ngưng khẽ bật cười. Anh vươn cánh tay bẻ bồng cô lên, vác lên vai rồi cất bước đi vào phòng ngủ.

Lăng Họa bị anh vác đi như bao gạo. Cô tức giận đấm thùm thụp vào lưng anh: "Thả em xuống, chóng mặt, chóng mặt!"

Anh làm như không nghe thấy, đi thẳng vào trong phòng ngủ, ném cô lên giường, rồi cả người bỏ nhào về phía cô, đè thẳng cô xuống.

Cô nhìn thấy khuôn mặt anh càng lúc càng sát về phía mình, sau đó cảm nhận được vô số những nụ hôn dày đặc như nước mưa rơi xuống khuôn mặt, bờ môi và cổ cô.

"Em phải tắm rửa đã!" Cô giữ chặt con sói háo sắc trước mặt lại.

"Không sao, anh không ngại." Anh nói trong mơ hồ, bắt đầu cởi quần áo của cô.

"Anh sắp phải tới Berker Palace làm việc rồi, không cần phải đọc trước tài liệu chiều nay sao?"

"Anh còn cần đọc sao?"

Cô thở hắt ra một hơi, đỏ mặt giận dữ: "Em đói!"

Cù Khê Ngưng dừng tay, sau đó cô nhìn thấy anh nheo mắt lại, cúi người thì thầm bên tai cô bằng chất giọng mê hoặc: "VẬY... cho em uống sữa nhé?"

Lăng Họa khựng lại mấy giây, nhìn biểu cảm hứng khởi của anh, nghiêng răng nghiêng lợi: "Uống sữa cái đầu anh ấy!"

Anh thật sự không nhịn nổi nữa, cắn vành tai cô, khẽ bật cười.

Nhìn khuôn mặt thoải mái và nụ cười chân thực của anh, cô chột ngây người. Ở trong ký ức của cô, anh thật sự rất ít khi cười đùa. Nhưng bây giờ khi ở cạnh nhau, nụ cười của anh càng lúc càng nhiều.

"Cù Khê Ngưng!"

"Ừ?"

"Em sẽ không quay lại nước A nữa." Cô nghiêm túc nhìn vào mắt anh: "Đây là nhà của em, em vẫn thích sống và làm việc tại đây hơn."

Anh im lặng mấy giây: "VẬY thì đừng quay về đó nữa."

"Hãy để em giúp anh." Cô lại nói: "Đây là việc mà bản thân em muốn làm, không liên quan tới sự lợi dụng hay hy sinh nào cả."

Cù Khê Ngưng nhìn vào mắt cô. Một lát sau, anh nắm chặt tay cô rồi kéo xuống dưới: "Hay là em giúp anh chỗ này trước đi?"

Lăng Họa hất tay anh ra như bị giật điện, hoàn toàn phát điên: "Anh là tên lưu manh thôi tha đáng chết, đang nói chuyện nghiêm túc cơ mà!"

Anh cúi đầu, tiếp tục hôn cô: "Chuyện này bàn sau."

"Nếu anh không đồng ý chuyện này, thì cả đời này hãy tự giải quyết bằng tay đi." Cô ngồi dậy khỏi giường, gạt anh ra, rồi sải bước đi khỏi đó

một cách quyên rũ.

Tới tận khi Cù Khê Ngung ra khỏi nhà, tới Berker Palace, cô vẫn ở lì trong phòng ngủ phụ, không màng tới anh.

Từ bỏ công việc ở nước A, về tới đây lại chưa được anh cho phép, cô bây giờ chính là kẻ thất nghiệp nhàn cư vi bất thiện, chỉ biết bò trên giường nghịch điện thoại, đọc tin tức.

Chẳng bao lâu sau, Đốc Mẫn đã gọi điện tới. Cô đang nằm yên lập tức ngồi dậy.

"Vị tiểu thư kia, em báo một lời rồi cứ thế quay về à?" Giọng Đốc Mẫn uể oải vọng lại từ đầu kia.

"Rung động chẳng bằng hành động mà." Cô trả lời: "Không đâu tốt bằng nước D của em."

"Là nơi đâu cũng không bằng nơi có Cù Khê Ngung mới phải chứ?"

Cô không phủ nhận, chỉ nói: "Em cảnh cáo anh, anh mà theo em về đây, bố anh nhất định sẽ giết chết cả hai chúng ta. Bay qua bay lại thú vị lắm sao?"

"Ông ấy chẳng quản được anh đâu." Đốc Mẫn cười cười: "Yên tâm đi, anh sẽ không tới làm bóng đèn đâu, người nào đó lại chẳng bóp chết anh à?"

Cô bật cười, không nói thêm gì.

"Tiểu Họa."

"Dạ?"

"Coi như đã đợi được tới ngày mây tan biển lặng rồi nhỉ?"

Cô ngẫm nghĩ rồi nhìn lên trần nhà: "Có lẽ là vậy."

"Ngày em suýt gặp vụ nổ." Đốc Mẫn nói: "Anh đã thấy cậu ấy lo lắng đến mức nào, thế nên, coi như anh có thể yên tâm rồi."

Cô nhắm mắt lại, cong cong khóe miệng, "ừm" một tiếng.

"Anh vẫn luôn ở đây." Trước khi cúp máy, anh ấy nói với cô như đang đùa: "Chỉ cần em cần đến anh, anh sẽ ngồi hỏa tiễn xuất hiện."

Hơn bảy giờ, Cù Khê Ngung gần như không ở lại thêm một khắc, khăn trương rời khỏi Berker Palace.

Về tới nhà, anh đóng cửa lớn lại, gọi một tiếng thăm dò: "Tiểu Họa?"

Trong nhà im phăng phắc, không có tiếng đáp lại, một chút âm thanh cũng không có, như hoàn toàn không có sự tồn tại của ai vậy. Anh lập tức nhíu mày, quăng túi xuống, đi lên gác.

Anh lên gác, đi qua từng gian phòng một, bên trong đều không có ai. Tay anh đã vô thức cuộn lại thành nắm đấm từ lúc nào... Không lẽ vì anh không đồng ý để cô đi làm mà cô giờ trò mát tích với anh?

Anh rảo bước đi xuống nhà, vừa lấy di động ra chuẩn bị gọi cho cô vừa đi về phía phòng ngủ tầng một.

Vẫn không có ai, di động cũng không bắt máy.

Anh tái mét mặt mày bước ra ngoài, vừa ngẩng đầu lên đã đứng sững tại chỗ.

Người mà anh tìm hai vòng cũng chưa tìm ra đang nhàn nhã bước ra từ trong bếp, trong tay cầm một hộp sữa chua. Hơn nữa đây không phải trọng điểm. Quan trọng là cô đang mặc áo sơ mi của anh, đôi chân trần trắng trẻo lộ ra ngoài, tóc cũng hơi ướt, chiếc áo sơ mi trắng thấp thoáng ẩn hiện thân hình hoàn hảo của cô.

"Sao? Anh tưởng em bỏ đi à?" Cô chớp chớp mắt với anh, nhẹ nhàng hỏi.

Biểu cảm căng thẳng ban nãy của Cù Khê Ngung lập tức có sự thay đổi. Mắt anh dần dần ánh lên những tia nhìn của một dã thú khi thấy mồi.

Anh nhìn một lượt từ trên xuống dưới người cô, cuối cùng cũng cất giọng khàn khàn: "Em tắm rồi à?"

Cô gật đầu: "Quần áo để cả trong vali, em lười lấy ra."

"Quần lót đâu?" Yết hầu của anh trượt lên trượt xuống.

"Cũng ở trong vali mà." Cô cười với anh.

Hết chương 45

Chương 46

Căn phòng trong khoảnh khắc trở nên im phăng phắc.

Sau khi cô nói xong câu này, liền cảm giác đôi mắt anh đỏ rực lên, như chuẩn bị định nuốt chửng cô vậy.

Không sai... Mặc dù cô cố tình dụ dỗ trước, nhưng thứ ở trong mắt anh vẫn không khỏi khiến cô run rẩy, nghĩ vậy cô lùi về phía sau một bước.

Nhưng cơ thể vừa lão đảo, Cù Khê Ngung đã lao tới trước mặt cô nhanh như tên bắn. Hộp sữa chua trong tay bị anh thô lỗ đặt lên bàn. Anh bế bổng cô lên, đi về phía phòng ngủ.

Vào tới phòng ngủ, anh sốt sắng lấy chân đá cả ra, chỉ trong vài giây đã đề cô lên giường.

"Cù Khê Ngung!" Cô bám lấy vai anh: "Anh có thể dịu dàng một chút không?!"

Một lát sau, cô nhẹ nhàng thở dốc rồi hỏi: "... Biện pháp an toàn đâu?"

"Không có."

Lăng Họa sững sốt: "... Không có?"

Anh nhíu mày, chậm rãi nói: "Anh không đưa bất kỳ cô gái nào về nhà, trong vòng một năm qua không hề có ai."

Cô lại sững người, trong lòng xúc động, bất giác rướn môi: "Ồ, chắc anh đang thề rằng mình thủ thân như ngọc vì em chứ gì?"

Anh ho khẽ một tiếng gượng gạo: "... Tiếp tục thôi."

"Khoan đã." Cô giơ tay vuốt mái tóc dài mà mềm mại của mình, nhượng mày: "Tiếp tục làm sao được? Xảy ra hậu quả thì phải làm sao?"

"Anh từng nói anh nợ con trai Mạnh Phương Ngôn một cô em gái..." Anh nắm chặt tay cô, hôn hít, trong đôi mắt đẹp đong đầy một nụ cười: "Đã hứa thì phải giữ lời."

Cô quả thực không dám tin: "... Anh có biết mình đang nói gì không?"

Anh quan sát biểu cảm phức tạp của cô, ngữ khí chắc chắn đến kỳ lạ: "Nếu thật sự có, chúng ta sẽ sinh."

Nghe được câu này, cả trái tim cô như bị ai dùng búa đập mạnh một cái. Cô chỉ biết tròn mắt nhìn anh.

"Chuyện này không thể đùa được." Lát sau, cô cắn răng nói: "Cù Khê Ngung, đừng mang chuyện này ra đùa."

"Anh không hề đùa."

"Anh thích con nít?"

"Không thích." Sau khi trả lời thẳng thắn, anh ngừng lại: "Nhưng là con của chúng ta, anh sẽ thích."

Lăng Họa hoài nghi phải chăng mình đang nằm mơ.

Bây giờ mỗi một câu anh nói, đến trong mơ cô cũng không dám ảo vọng sẽ được nghe. Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ ghép nối những từ như "gia đình", "con cái" lên người anh. Bởi vì trong lòng cô cảm thấy có lẽ cả đời này anh cũng không cần đến chúng. Vốn dĩ đi cùng anh tới bước này đã là điều bất ngờ với cô, cô chưa bao giờ nghĩ quá nhiều.

Thứ anh theo đuổi vẫn luôn là đỉnh cao của quyền lực. Một người như vậy không cần gồng gánh những thứ đó theo người, giống như Mục Tịnh nói: Anh không nên có bất kỳ điểm yếu nào bị rơi vào tay kẻ địch.

Rất lâu sau, cô nhìn anh, ánh mắt xao xuyến: "Em thật sự đã thay đổi được anh sao?"

Anh tựa trán mình vào trán cô: "Đến bản thân anh cũng không quen với chính mình hiện tại."

"Nhưng em không muốn trở thành yếu điểm của anh."

"Em trở thành yếu điểm của anh không có gì không tốt." Anh thì thầm: "Vì em còn có thể là áo giáp của anh."

Có được em, tựa như anh đã có điểm yếu. Anh sẽ vì em mà vui buồn mừng giận. Nhưng anh cũng đồng thời cảm thấy mình có một bộ áo giáp, vì em sẽ bảo vệ anh kỹ càng hơn bất kỳ ai.

Đây có lẽ là thứ tình cảm độc nhất vô nhị giữa họ chẳng.

"Tiểu Họa." Anh bỗng nhiên gọi cô.

Cô sững người, mặt đỏ bừng: "Em nổi hết cả da gà lên rồi."

Anh nhướn mày một cách ngang nhiên: "Em chỉ cho phép Lộ Tân Viễn và tay bạn đó của em gọi à?"

Cô lờm ngáy... Dù sao với biểu hiện của anh gần đây đã sụp đổ hình tượng lắm rồi, cô cũng không còn cảm thấy bất ngờ nữa.

"Anh biết mục đích lấy thân dụ dỗ của em hôm nay." Anh xoa đầu cô, ngữ khí không cao không thấp: "Anh đồng ý với em."

Lăng Họa tròn tròn mắt: "Thật không?"

Anh hơi nghiêng đầu: "Nhưng không phải là làm phụ tá cho anh."

Cô lại nhú mày.

"Anh không muốn em trở thành mục tiêu công kích của mọi người giữa ban ngày ban mặt. Giống như trước kia em nói, hiện tại, anh là mục tiêu của những tổ chức khủng bố và những thế lực đen tối. Thế nên để đảm bảo an toàn cho em, chí ít, ở ngoài mặt em không thể ở bên cạnh anh. Vì vậy, anh sẽ để em tới làm việc tại một nhóm dự án đặc biệt có liên quan tới năng lượng, liên kết trực tiếp với mảng tài chính, giảm thiểu cơ hội xuất hiện hoặc bị nhắm vào."

"Hồi đại học em theo ngành này, em có thể phát huy hoàn toàn sở trường của mình, giành được càng ngày càng nhiều quyền lực, trong ứng ngoài hợp với anh. Người bên đó anh cũng đã sắp xếp ổn thỏa rồi."

"Em khá thích mảng này." Cô nghe xong toàn bộ, từ tốn nói: "Nhưng như thế em sẽ không thể giúp anh ở nơi gần nhất."

"Em sai rồi, em hoàn toàn có thể giúp anh."

Anh hơi ngồi dậy, dùng chăn che kín để cô không bị lạnh: "Em ở bên cạnh, ngược lại sẽ khiến những người khác, bao gồm cả Gkang đề cao cảnh giác đối với em. Em đặc biệt về anh vì anh, càng chứng thực em là người của anh. Nhưng anh lại để em ở nơi xa nhất, người khác sẽ lơ là, mất cảnh giác. Như vậy em càng có thể giành được những thông tin có lợi một cách nhàn nhã."

"Quan trọng hơn cả là mỗi tối trở về nhà anh sẽ được gặp em ở đây, chia sẻ với em mọi tiến triển. Anh sẽ nói hết những gì anh biết. Còn em, có thể thoải mái nằm trên chiếc giường này nghĩ mưu giúp anh." Nói xong câu này, anh cố tình dừng lại, đùa giỡn: "Bằng tư thế nào tùy thích."

Lăng Họa lườm anh: "... Ý anh là anh đang nuôi một sủng vật có trí tuệ à?"

"Anh cảm thấy việc này giống như 'kim ốc tàng kiêu' hơn."

"Nhưng sẽ bị cánh nhà báo chụp được."

"Em vào từ cửa sau, anh sẽ cử tài xế và vệ sỹ cho em, họ đều là những người thân tín đi theo anh nhiều năm."

Cô quan sát kỹ gương mặt anh, trong lòng cảm thán thật sự chưa bao giờ nghe thấy anh nói nhiều như vậy, hơn nữa, còn bằng một ngữ điệu "dịu dàng" đến thế. Nhưng điều này càng chứng minh tâm cơ của người đàn ông này. Anh dùng một cách thức khiến cô rất khó từ chối để đưa ra một quyết sách khiến cô thấy không có bất kỳ lỗ hổng nào, vừa có thể giúp cô được làm công việc mình yêu thích, lại có thể có nhiều thời gian ở bên anh hơn.

Một người vẫn quen độc lập như cô, ở dưới đôi cánh của một người lớn mạnh như anh, nhất định sẽ dần dần dựa dẫm vào anh. Đúng là anh lúc nào cũng tính kế, nhưng cô tin chắc, cô sẽ được anh bảo vệ vững vàng.

"Cù Khê Ngung."

Lát sau, cô giơ tay lên, vân vê cằm anh: "Cửa hàng này không cho phép đổi trả đâu đấy."

Anh hiểu ngay: "Trên đời rồi cũng phải có người chịu trách nhiệm thu phục mầm họa, tạo phúc cho nhân loại. Anh là một người được trời cao

ban trách nhiệm."

"Em mà nổi nóng lên là rất đáng sợ đấy."

"Đâu phải anh chưa thấy."

"Em không phải là người biết nghe lời đâu."

"Em còn cãi nhau với anh ít lần à."

"Em rất lười biếng."

"Anh biết làm việc nhà, cũng biết nấu cơm, chăm sóc em chắc là không tệ. Mặc dù trước kia anh chưa làm thế bao giờ nhưng sau khi quen rồi sẽ rất nhanh."

Cô thầm thở dài: "Vậy em cần làm gì."

"Không cần làm gì hết, bồi bổ là được rồi." Tay anh lại luôn vào trong chăn: "Em quá gầy, mấy ngày tới bắt đầu ăn nhiều thịt. Em thích ăn gì để anh làm, hoặc gọi nhà hàng chuyên tới."

Anh đùa nghịch một chút rồi bỗng dưng thu chặt cánh tay, ôm cô vào lòng.

Lăng Họa bị anh ôm sát sao, ban đầu hơi sững sờ, nhưng lát sau, cô dường như đã hiểu lòng anh, ngoan ngoãn để anh ôm như thế.

Anh cọ cảm mình lên đỉnh đầu cô, nhắm mắt lại.

Vượt qua mọi sự thăm dò, nghi kỵ, đau khổ, tuyệt vọng, xa cách, vượt qua thời gian, vượt qua sự thay đổi của tình cảm, vượt qua thế giới với bao người qua lại... Giây phút này, anh có được cô, chỉ biết làm vậy mới thấy chân thực.

"Cù Khê Ngung."

"Ừ?"

"Cho em xem di động của anh."

Anh giơ tay lấy chiếc di động từ trên đầu giường xuống, giao lại cho cô.

Cô co rụt người lại trong vòng tay anh, đón lấy di động: "Mật khẩu?"

"Sinh nhật em."

Cô phì cười, mở máy của anh ra, bật album ảnh.

Từ lúc cô hỏi di động là Cù Khê Ngung đã biết cô định làm gì, nhưng anh không ngăn cản.

Máy anh chẳng có mấy bức ảnh, quả thực là ít ỏi đến đáng thương. Mới đó cô đã nhìn thấy thứ mà mình muốn nhìn. Cô bật bức ảnh đó lên, khươ khươ trước mặt anh: "Ồ, đường đường là Phó Chủ tịch mà còn chơi trò chụp trộm."

"Anh chụp đường hoàng." Anh còn không buồn nhú mày.

"Thì ra anh thích kiểu này à? Lúc đó em thấy em giống đàn ông lắm mà." Cô tỉ mỉ ngắm bức ảnh của mình trong cuộc thi hùng biện thời đại học: "Rốt cuộc là đẹp chỗ nào?"

Anh xoa xoa cằm cô: "Con bé Molly còn nói gì với em?"

Cô đắc ý: "Nói anh đã yêu thầm em lâu lắm rồi. Chẹp chẹp, không ngờ đây, đường đường là Phó Chủ tịch mà lại trong sáng như thế..."

Anh không phủ nhận sự đùa cợt của cô, nhưng ngay sau đó anh đổi giọng: "Lẽ nào nó không nói với em, anh định chặt đứt chân gã Ngô Thiên Thu đó sao?"

Hết chương 46

Chương 47

Lăng Họa vốn dĩ còn đang nhướn mày, mỉm cười nghịch di động của anh. Nhưng vừa nghe anh nói xong câu này, bàn tay của cô chợt khựng lại.

Cù Khê Ngưng quan sát sắc mặt cô, chậm rãi lấy lại di động: "Em tưởng anh không biết tên đầu heo Ngô Thiên Thu đó đang suy nghĩ cái gì à?"

Cô nhanh chóng suy nghĩ xem nên trả lời anh thế nào: "... Em thấy không thoải mái, em phải đi tắm đã."

"Anh bế em đi." Ánh mắt sâu hút của anh sáng lấp lánh: "Chúng ta tiếp tục nói về chuyện này."

Lăng Họa thấy không thể trốn tránh được, đành nằm ườn trên giường giả vờ chết: "Vậy lát nữa em mới đi."

"Em định bao che cho Ngô Thiên Thu ngay trước mặt anh?"

Con người của cô đảo đảo: "Mỗi người đều có quyền theo đuổi một người mà mình thích. Molly được yêu quý như thế, anh đâu thể giấu nệm nó đi cả đời?"

"Cậu ta để ý Molly từ khi nào?" Cù Khê Ngưng lạnh lùng nhướn mày.

"Chính là ngày anh lừa em tới nhà anh đó." Cô quay lại nhìn thẳng vào anh, ngữ khí khá cứng: "Đừng nói Ngô Thiên Thu, anh cũng đạt đẳng cấp VIP trong danh sách những gã đàn ông tồi tệ đó."

Người bị gọi là gã đàn ông tồi tệ lại không hề tức giận: "Sau đó thì sao? Em đã cho cậu ta số điện thoại của Molly?"

Cô vênh cằm lên: "Anh định buộc tội cả em?"

Anh lắc đầu, hờ hững nói: "Anh chẳng thể làm gì được em, nhưng anh có hàng trăm cách dẫn dắt cậu ta."

"Anh đúng là đồ cuồng em gái." Cô tức không chịu nổi, quát anh: "Đây có phải xã hội nô lệ đâu, không thể để họ tự do phát triển tình cảm à? Anh còn chưa biết Molly có thích anh ấy không mà?"

Cù Khê Ngung không nói, nhưng lập tức kéo cô ra khỏi chỗ, bế bổng lên đi vào phòng tắm: "Em không cần lo cho chuyện của họ."

Thói quen kiểm soát và mưu tính này của anh vừa quen thuộc vừa xa lạ. Cô tức giận không có chỗ nào để trút: "Em nói cho anh biết, Cù Khê Ngung, bây giờ em có thể nằm trên giường của anh là phải cảm ơn Ngô Thiên Thu đã giơ cao đánh khẽ."

Lúc trước nếu Ngô Thiên Thu không xác nhận lại tình cảm và vị trí của mình, ra sức thúc đẩy họ thì cô đã chẳng lựa chọn trở về bên cạnh anh và tha thứ cho anh nhanh đến thế.

"Ồ?" Anh bế cô, mở vòi nước, giọng nói lạnh lùng: "Ý em là em rất muốn chọn cậu ta?"

"Vì sao lại không?" Cô cười khẩy: "Anh ấy có diện mạo và trí tuệ khỏi phải nói, lại hài hước thú vị, con người đơn giản hơn anh rất nhiều, hơn nữa nghe nói mạnh mẽ không kém..."

Cô lập tức bị anh bịt chặt môi.

Sau đó anh nhẹ nhàng thả cả người cô xuống bồn tắm, cởi áo sơ mi và quần rồi chui vào cùng.

Lăng Họa nhìn thấy một nơi nào đó của anh, mặt lập tức đỏ bừng, nhưng cô đã bị anh bế ngồi lên người.

Hơi nước từ từ bốc lên khắp phòng. Cô cảm thấy khuôn mặt anh chưa khi nào gợi cảm như lúc này, cũng... chưa khi nào nguy hiểm như vậy.

Cù Khê Ngung nhẹ nhàng rướn khéo môi.

"Tiếp theo đây em hãy nhìn cho kỹ, thế nào mới gọi là 'mạnh mẽ'."

Sáng hôm sau khi Lăng Họa mở mắt ra, eo cô như sắp đứt rời.

Bên cạnh không còn ai, sờ tay lên ga giường cũng hoàn toàn lạnh lẽo. Cô không khỏi cảm thán sức khỏe của anh chàng "động cơ vĩnh cửu" đó, vì tối qua anh nhất định chứng minh mình xứng với bốn chữ kia... Anh ngủ cũng chưa được mấy tiếng, giờ này đã rời khỏi nhà từ sớm đã giải quyết trăm công nghìn việc rồi.

Cô từ từ ngồi dậy khỏi giường. Sau khi tắm rửa xong, cô mở vali, thay quần áo và bắt đầu trang điểm.

Xong xuôi mọi việc, cô đi xuống nhà, bỗng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

"Chào buổi sáng." Mục Tịnh đang ngồi trước bàn ăn, cầm tờ báo chào cô một tiếng, khuôn mặt điềm đạm còn không buồn ngược lên.

Cô trầm nghĩ, tay này bây giờ đã thật sự nghiêm nhiên coi cô và nơi này hòa làm một rồi. Trước kia nhìn thấy cô, anh ấy thật chỉ muốn cô cách xa Cù Khê Ngung vạn dặm, đúng là trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

"Chào buổi sáng." Cô đi tới, nhìn thấy những món đồ ăn sáng nóng hổi đặt trên bàn: "Anh làm sao?"

Mục Tịnh hơi ngừng lại giây lát: "... Chase."

Cô bắt ngờ, rướn môi cười rồi ngồi xuống bàn, cầm bánh mì nướng lên gặm một miếng.

"Trước kia tôi không biết là anh ấy còn biết cách phục vụ người khác cơ đấy." Mục Tịnh cất tờ báo đi, âm thầm liếc nhìn cô và bàn ăn thịnh soạn: "Sáng nay lúc đi vào đây, cả người tôi đều không cảm thấy thoải mái."

Nói xong, anh ấy vẫn không cam tâm, còn tự lầm bầm: "Anh ấy là Chase cơ mà..."

Theo Cù Khê Ngung bao năm nay, Mục Tịnh có thể nói là đã nắm rõ mọi thói quen sinh hoạt của trong anh lòng bàn tay. Nhưng có nghĩ kiểu gì cũng không tưởng tượng nổi có một ngày, anh lại làm những việc mà trước kia anh tuyệt đối không làm cho một cô gái.

Lặng Họa thấy vậy, thực sự buồn cười, cô cũng không nói thêm gì. Sau khi tiếp tục ăn nốt bữa sáng Cù Khê Ngung chuẩn bị cho mình, cô dùng

khăn ăn lau miệng: "Những chuyện khiến tâm trạng của anh sụp đổ sau này vẫn còn đấy, đây mới chỉ là bắt đầu thôi."

Mục Tịnh được Cù Khê Ngung phái tới, đưa cô tới Berker Palace, tuy rằng mang biểu cảm của một ông bố khi con trai trưởng thành, không còn để mình nuôi nấng nữa nhưng vẫn cứ làm đầy đủ trách nhiệm của một phụ tá đặc biệt. Anh ấy và cô lặng lẽ đi ra từ cửa sau nhà Cù Khê Ngung, ngồi lên xe, rồi đi tới Berker Palace.

Xe vừa chạy, tin nhắn của Cù Khê Ngung đã nhảy lên màn hình di động.

Chase: Lên xe rồi sao?

Lăng Họa: ... Anh lại làm một chiếc máy định vị mới đây à?

Nói xong câu này, cô vô thức sờ soạng lên người mình. Mục Tịnh ngồi bên cạnh cô cũng tự động quay mặt đi chỗ khác: "Cô đừng có sốt ruột như vậy, tối nay còn nhiều thời gian với anh ấy."

Cô lờm nguýt, tiếp tục trả lời Cù Khê Ngung: Anh để vào đâu?

Cù Khê Ngung: Inside.

Lăng Họa: ... Đồ háo sắc.

Chase: Em tới bộ phận mới làm quen một chút, tối nay tới nhà của Tạ Tu Dục.

Lăng Họa: ... Thật không?!

Chase: Nếu em còn tiếp tục thể hiện sự phản kích quá đà, anh sẽ từ chối giúp em.

Lăng Họa: ...

Vị trí mới này tuy khác hẳn với việc phụ tá trước kia, nhưng cô gần như vừa làm quen đã thích ứng được ngay. Mọi người trong ekip đa phần cô cũng đã quen, hơn nữa quan hệ còn không tệ. Hơn nữa nhóm nhỏ này còn cách xa trung tâm chính quyền, thế nên quan hệ giữa mọi người cũng không quá phức tạp, tóm lại cảm giác vô cùng thoải mái.

Buổi trưa, cô và mọi người cùng đi ăn cơm. Mọi người trò chuyện cởi mở, bỗng dưng có người nhắc đến cuộc tổng tuyển cử sắp tới.

"Không biết năm nay Gkang còn đảm nhiệm chức Chủ tịch không?"
Đồng nghiệp A bò ra bàn: "Anh ấy vừa đến hai năm trước, còn chưa ngồi nóng chỗ, nhất định là đánh chết cũng không chịu di chuyển."

"Nếu như không có Chase, có thể anh ấy sẽ tiếp tục đắc cử mà không có vấn đề gì, nhưng bây giờ có Chase rồi..." Đồng nghiệp B nói ngay.

"Phó Chủ tịch có bao giờ trực tiếp tham gia tranh cử đâu? Berker Palace chưa hề có tiền lệ."

"Nhưng năm nay chắc là sẽ khác, bởi vì một vài bộ phận và phân nhánh đều đưa ra người ứng cử, mà sức ảnh hưởng của Chase thì quá lớn."
Đồng nghiệp C nói, gờ tay chống cằm: "Hơn nữa Chase còn đẹp trai như thế..."

"Chị gái à, chúng ta chọn Chủ tịch, chứ đâu có chọn ngôi sao nam."
Đồng nghiệp A lườm nguyệt: "Chúng ta không cần một người chỉ có mẽ ngoài lên lãnh đạo."

"Mẽ ngoài? Cô mù à? Chase là người vừa có sắc vừa có tài, thập toàn thập mỹ. Ai ai cũng biết anh ấy là nhân vật toàn tài duy nhất có sắc đẹp tương đương với minh tinh trong Berker Palace!"

Lăng Họa im lặng ngồi nghe họ bàn tán xôn xao, từ đầu tới cuối không phát biểu câu nào, tuy rằng người đàn ông được họ thổi phồng chỉ tới qua thôi còn đứng trước mặt cô với tư thế không khác gì con nít.

"Này, Rene." Đồng nghiệp C lúc này mới bắt ngờ hướng sự chú ý về phía cô: "Cô coi như cũng đã theo Chase một thời gian. Cô cảm thấy anh ấy và Gkang ai có thể lên nhậm chức?"

Chỗ này đâu đâu cũng có tai mắt, sao cô dám nói bừa. Cô lập tức đùa giỡn bằng một cách thức rất khéo léo: "Gkang là người đứng đầu, nói thế nào cũng rất lợi hại. Còn về Chase, anh ấy đối xử với tôi còn nghiêm khắc hơn cả bố tôi, tôi nhìn thấy anh ấy, run còn chẳng kịp, sao dám đoán bừa bải."

Mọi người lập tức cười âm lên, liên tục nói: Đúng là làm bạn với vua như làm bạn với hổ, sau đó họ cũng chuyển đề tài.

Còn thật ra trong lòng Lăng Họa hiểu rất rõ, mỗi người trên người Berker Palace càng hiểu rõ hơn. Trong cuộc tranh cử lần này, Chase nhất định sẽ trở thành đối thủ trí mạng của Gkang. Gió thổi về bên nào lúc này chưa thể nhìn rõ, một nhân tài mới xuất hiện như Chase chưa biết chừng lại có nhiều cơ hội chiến thắng hơn.

Hết chương 47

Chương 48

Sau một buổi tối vui vẻ tại nhà Tạ Tu Dục trở về, cô bỗng dưng phát hiện không tìm được vali hành lý của mình nữa.

"Em tìm vali phải không?" Cù Khê Ngưng cởi áo, thấy cô cứ đi qua đi lại trước cửa bèn hỏi.

"Anh giấu vào đâu rồi?" Cô liếc xéo anh.

"Anh bảo nữ phụ tá qua đây bỏ đồ ra sắp xếp rồi để hết vào phòng ngủ rồi." Anh điềm đạm nói: "Vali để trong nhà kho."

Cô há hốc miệng, hoàn toàn không biết mình đồng ý sống chung với anh từ lúc nào.

"Sau này em sẽ ở đây, căn nhà cũ đó, em có thể tạm khóa lại hoặc cho người ngoài thuê cũng được. Mấy hôm nữa, anh sẽ qua đó sắp xếp đồ đạc cho em." Anh cầm áo ngủ, chuẩn bị đi tắm.

"Làm sao anh chắc em sẽ đồng ý ở lại đây?" Cô tức đến bật cười.

"Anh nói rồi, em không đến đây thì anh qua đó." Anh đi tới trước mặt cô: "Mà anh cảm thấy em sẽ không hy vọng anh qua đó, dù sao thì cũng quá nổi bật."

Cô không biết đối đáp lại làm sao.

Cù Khê Ngưng cúi đầu xuống, hôn lên môi cô một cách nồng nàn rồi đi vào phòng tắm.

Lăng Họa cũng đã tắm rửa xong. Cô vẫn sầm xì khuôn mặt, không nói với anh câu nào. Anh vốn dĩ cũng đã lên giường rồi, nhưng ngẫm nghĩ một lúc lại đi ra khỏi phòng ngủ.

Cô ngồi đọc mail trên di động, giả vờ không biết bất kỳ động thái nào của anh.

Một lát sau, anh bê một chiếc hòm đi vào, đặt bên cạnh giường, ngồi xuống đầu giường cô.

"Anh biết anh xử lý mọi việc có phần chuyên chế, nhưng mọi việc anh làm đều có lợi nhất, thực tế nhất đối với hoàn cảnh của chúng ta." Anh rút di động của cô ra, ép cô nhìn thẳng vào mình: "Anh hy vọng em mãi mãi ở bên cạnh anh, anh đành phải 'giam giữ' em trong căn nhà này. Chưa bàn bạc trước với em là vì anh không muốn em phải quan tâm tới những chuyện vụn vặt. Nhưng anh cảm thấy dù em có biết, em cũng sẽ đồng ý với cách làm của anh."

"Anh chắc chắn đến vậy sao?"

Anh rướn môi cười: "Dù sao thì anh cũng mạnh..."

"Im lặng!" Cô biết anh định nói gì, khẩn trương giơ tay bịt miệng anh lại.

Đáy mắt Cù Khê Ngung ánh lên một nụ cười dịu dàng, sau đó anh ra hiệu cho cô nhìn chiếc hòm bên cạnh: "Sinh nhật năm nay không thể ở bên em, những món quà này vẫn hy vọng em có thể nhận lấy."

Lăng Họa rướn người về phía trước, ngó xuống nhìn vào hòm, phát hiện chính là mười một món quà lúc trước ở nước A anh định tặng nhưng bị cô từ chối.

"Anh muốn có được những thứ này không khó, nhưng mỗi thứ đều do anh tốn công sức mang về." Anh nhìn cô, chậm rãi nói.

Cô quay lại, ôm cánh tay, im lặng.

"Em có thể không cần tập vẽ tranh, nhưng em phải lấy đĩa CD của Tạ Tu Dục chứ. Em có thể không lấy sách, nhưng em cũng phải lấy tranh của con trai cậu ấy chứ?" Anh nói xong, lại bắt mắt nhíu mày: "Mặc dù anh thật sự không muốn dựa vào người đàn ông nào để làm vui lòng em."

Cô cảm thấy anh của lúc này đáng yêu chết đi được, trong lòng thật ra đã không nhịn được cười rồi, nhưng sợ anh tổn thương vì mất hình tượng, cô vẫn cố nhịn.

"Đương nhiên, ngoài bản thân anh ra, còn có món quà thứ mười ba nữa." Anh bỗng nhiên biến ra một sợi dây chuyền tuyệt đẹp từ trong người như một nhà ảo thuật.

Lăng Họa liếc nhìn sợi dây chuyền, cũng không cầm lấy: "Lại là máy nghe lén hay máy định vị?"

Anh trầm mặc giây lát: "Em không nên biết là hơn."

"Em có thể từ chối nhận không?" Cô lườm nguýt.

Người đàn ông bình thường muốn đồ dành cho con gái vui thì món quà nhất định sẽ là những thứ lãng mạn hay đáng yêu. Nhưng người này mỗi lần tặng quà nhất định đều không đơn giản, thậm chí là có một tác dụng biến thái nào đó.

Cù Khê Ngung vươn tay ôm lấy cô, gạt tóc cô sang một bên rồi giúp cô đeo lên. Đeo xong, anh ngắm nhìn lại sợi dây chuyền rồi mới nhìn cô, hơi nghiêng đầu: "Đẹp lắm."

Cô lắc đầu, cảm thấy căm nín.

"Còn cái này nữa." Anh bỗng lấy ra cả chiếc vòng tay đã bị cô để lại nước A.

Hai thứ là một cặp.

"Bùa hộ mệnh." Anh nhướn mày rồi đeo lên cổ tay mảnh dẻ của cô.

Cô thật không biết nên nói gì nữa. Tên quái đản này... Ở trong tình huống như vậy, người bình thường đều sẽ nói là vật định tình gì đó mới phải?!

"Lăng Họa."

Hai người trầm mặc một lát. Anh nhìn cô, lên tiếng: "Anh không cầu mong em bỏ qua quá khứ, bởi vì quá khứ là không thể thay đổi."

Trong ánh mắt anh lúc này là ngàn vạn lời muốn nói. Cô quá hiểu người đàn ông này. Anh đúng là vụng về trong biểu đạt tình cảm. Nhưng cô biết, những nỗi đau cô từng chịu đựng anh đều cảm nhận được sâu sắc. Anh không mong cô tha thứ, vì những vết sẹo sẽ mãi tồn tại, không thể xóa nhòa.

"Nhưng anh muốn em hiểu rằng, trên thế giới này chỉ có mình em mới có thể khiến anh tổn thương."

Trong ánh mắt anh là sự thản nhiên không chút sợ sệt: "Anh không cần dùng dao là đã có thể đâm anh bị thương. Nếu dùng sức, có thể còn hủy diệt anh."

"Anh biết em sẽ không bao giờ làm vậy." Cô hờ hững đáp.

"Nhưng em có quyền ấy." Cù Khê Ngung giơ tay vuốt tóc cô: "Nếu ngày nào đó anh lại làm em bị thương, hoặc khiến em thất vọng, thì anh đáng nhận hậu quả đó."

Lăng Họa ngồi yên quan sát anh.

Anh thể hiện toàn bộ con người mình trước mặt cô. Trước kia cô cảm thấy anh cách mình rất xa, nhưng bây giờ, anh ở ngay trước mặt. Sau này anh cũng sẽ mãi mãi ở đó, cô sẽ cảm nhận được anh một cách rõ rệt hơn bất kỳ thời điểm nào khác.

Anh có phần khó xử: "Về chuyện tình cảm, anh có thể vẫn là kẻ nhập môn."

"Là kẻ ngu ngốc." Cô bồi thêm một câu.

Người này không đơn giản là không biết yêu mà vốn chẳng hiểu tình yêu là gì.

"Vậy sau này phải nhờ cô giáo Lăng bồi dưỡng thêm rồi." Anh nắm chặt tay cô.

"Tiền học phí." Cô nhún vai.

Ánh mắt Cù Khê Ngung sáng lên lấp lánh. Anh giơ tay lên, tắt điện tóc độ ánh sáng.

"Tôi nào cũng trả đủ, trả bao nhiêu cũng chịu." Trong bóng đêm, chỉ còn lại giọng nói khàn khàn của anh.

Ngày tháng trôi qua thật mau.

Chớp mắt, cô đã quay trở lại nước D hơn một tháng.

Tên họ Cù nào đó vẫn bận rộn với các công việc của Chính phủ và việc tổng tuyển cử, dù vậy vẫn tranh thủ từng giây từng phút để "phụ đạo tình cảm" cùng cô, đồng thời đốc sức "trả học phí" cho cô.

Mặc dù theo lời của Chúc Tịnh thì bây giờ "chỉ số quan hệ tình cảm" của cô rất cao... Nhưng cô lại cảm thấy sức khỏe của mình cũng ngày càng tốt.

Có một buổi tối đang ở nhà, cô ngồi trên sofa xem tivi, anh gói đầu lên đùi cô đọc tài liệu được một nửa thì bất thành linh hỏi: "Tháng này em đến ngày chưa?"

"Hả?"

Ban đầu cô chẳng hiểu chuyện gì, hai giây sau mới đáp: "Vẫn chưa."

Chu kỳ của cô không phải là cực kỳ chuẩn xác, đến hơi muộn hoặc hơi sớm là rất bình thường, cô không quá để ý chuyện này.

Một giây sau, anh ngồi bật dậy.

Vài phút nữa, cô bất ngờ nhìn thấy một bàn tay tuyệt đẹp cầm theo... que thử thai đang đưa trước mặt cô.

Trái tim cô thất lại. Cô bỏ chiếc iPad trong tay xuống, ngẩng đầu lên, nhìn anh chăm chăm, mặt không cảm xúc.

"Xem thử đi." Anh hást cầm về phía cô, đáy mắt lướt qua những tia sáng: "Có phải có con gái của anh rồi không?"

Trái tim Lãng Họa lúc này như trào dâng sóng lớn dữ dội. Cô im lặng chốc lát rồi hỏi: "Anh nghiêm túc chứ?"

"Cả đời này anh chưa bao giờ nghiêm túc như vậy." Trong ánh mắt anh lúc này chỉ còn lại vô vàn kỳ vọng.

Hết chương 48

Chương 49

Lăng Họa ngậy người nhìn chiếc que thử thai trong tay Cù Khê Ngung phải đến cả thế kỷ, cuối cùng mới giơ tay lên, yếu ớt nhận lấy.

Cô đứng dậy khỏi ghế, đi về phía phòng tắm, đi được mấy bước mới phát hiện anh vẫn đang đi theo mình.

"Anh định làm gì?" Cô khó xử chống tay lên trán, quay đầu nhìn về phía anh.

Ai đó thản nhiên nhún vai: "Kiểm tra cùng em."

Cô không nhìn được nữa, trán nổi đầy gân xanh, giơ ngón giữa về phía anh.

"Anh biết em đang lo lắng cho anh mười tháng tới sẽ rất buồn. Nhưng không sao cả, anh có thể tự lực cánh sinh, em cũng có thể giúp anh." Anh ôm cánh tay, nói hùng hồn.

Từ khi quen biết anh cho đến bây giờ, cô chưa từng thấy anh cố chấp và nghiêm túc đến khó tin với chuyện nào như vậy. Nếu bảo Tạ Tu Dực hay Mạnh Phương Ngôn có thái độ này thì còn có thể hiểu được. Nhưng anh là Cù Khê Ngung cơ mà, không có chút hình tượng cao cả nào của bậc "đế vương" khi xưa sao?

Đi tới cửa nhà tắm, Lăng Họa dừng bước, quay đầu nhìn anh, cười tí tít mắt: "Anh mà dám vào đây, em bảo đảm sẽ khiến anh ăn sương uống gió suốt mười tháng, anh tin không?"

Cù Khê Ngung nhướng mày, trầm ngâm giây lát, cuối cùng vẫn từ bỏ việc đi vào cùng cô.

Lát sau, cô cầm theo que thử thai đi ra, mặt không có biểu cảm gì.

"Sao rồi?" Ánh mắt anh khóa chặt gương mặt cô, tựa hồ như có thể thiêu cháy một lỗ trên đó.

Lúc này Lăng Họa giơ cao que thử thai lên, khướu khướu trước mặt anh: "Anh nhìn xem, đây là mấy vạch đỏ."

Anh bắt cháp giữ chặt tay cô lại, tỉ mỉ nhìn thật kỹ.

Hai giây sau, anh dường như đã kiểm soát tâm trạng của mình hơn: "... Đây là một vạch?"

"Em đã nhìn đi nhìn lại ba lần, có lẽ là vậy." Cô nhún vai, gương mặt cuối cùng cũng bộc lộ nét vui vẻ: "Thật ngại quá, anh bắn không trúng đích rồi."

Cù Khê Ngung đứng suy nghĩ với khuôn mặt vô cảm vài giây, rồi buông tay cô ra, quay người đi vào phòng ngủ. Một lát sau, anh đi ra ngoài, tay cầm theo hai chiếc que thử thai khác.

"Đi kiểm tra thêm hai lần nữa." Anh đưa cho cô.

Cô hít sâu một hơi: "... Cù Khê Ngung, anh đừng có quá đáng."

"Không thể loại trừ khả năng que thử thai bị lỗi." Anh không hề nhượng bộ.

Lăng Họa nhìn biểu cảm "không nghe lời tối đùng hòng ngủ" của anh, đành bất lực trở lại phòng tắm.

Cù Khê Ngung khoanh tay trước ngực, đi đi lại lại trước cửa, đợi tới tận khi cô quay về. Cô bực dọc đưa hai chiếc que thử đều một chỉ có một vạch cho anh xem.

Anh nhìn hai chiếc que thử thai đó, im lặng khá lâu, giọng nói lạnh tới cực điểm: "Bây giờ anh sẽ liên lạc với bác sỹ."

"Cù Khê Ngung." Cô nghiên răng nghiên lợi gọi tên anh: "Ban nãy em phát hiện... bà dì của em đến rồi!"

"Không thể nào không dính." Anh giơ tay day day đôi mày, vẻ đau khổ vô cùng: "Sao có thể không dính chứ?"

Cô nhìn anh, vừa tức vừa buồn cười, đặt hai chiếc que thử thai trong tay sang một bên. Cô thẳng thừng kéo giật anh đi về phía sofa, ngồi xuống: "Em biết bây giờ anh sốt ruột có con, nhưng chuyện này không gấp gáp được. Có người thử suốt nửa năm vẫn chưa có con, việc này là duyên số."

"Lẽ nào em không cảm thấy anh là người có thể khiến em dính chỉ trong một lần sao?" Anh nhướn mày.

Cô nhe răng cười với anh: "Nhưng sự thật là không phải... Ngoài ra, anh thật sự mong con đến vậy sao? Hay là để em đi cầu Quan Âm giúp anh?"

Anh nhìn cô, hơi nghiêng đầu, sau đó lại lắc đầu: "Thật ra cũng không muốn có thêm một đứa con để trói buộc thế giới hai người của chúng ta."

"So?"

"Nhưng có một đứa con gái sẽ trói được em." Anh nói như một lẽ đương nhiên: "Em sẽ không bắt ngờ buông bỏ tất cả tới nước A hay một nơi nào khác."

Cô ghen lời vì câu nói của anh, đáy lòng trở nên ảm áp, nhưng vẫn thấy buồn cười: "Anh cảm thấy đã đến nước này rồi em còn có thể bỏ đi sao?"

Tối nào anh cũng ở bên cô. Cô gần như ở trong tầm mắt anh từng phút từng giây. Ban ngày tuy hai người ở hai nơi khác nhau trong Berker Palace, nhưng cô biết tai mắt của anh có ở khắp nơi. Có lúc ban ngày cô đã làm gì, đã nói gì, buổi tối anh đều có thể kể lại rõ ràng. Thế nên một người lớn như cô muốn bay tới nước A, có lẽ vừa ra khỏi Berker Palace đã bị đánh gãy chân không chùng?

"Nếu thật sự có lòng định đi thì sẽ có cách che giấu thôi." Anh buồn bã nói.

Cô ôm cánh tay phá lên cười: "Ngài Phó Chủ tịch một tay che trời của tôi ời, sao anh có thể tự ti về bản thân đến vậy chứ?"

Anh kéo cô vào lòng, hôn lên tóc cô, cất giọng trầm khàn: "Anh chưa đủ tốt, thậm chí anh còn không có nhiều thời gian để ở bên em."

Thân phận đã định sẵn họ không được như những đôi yêu nhau bình thường khác, có thể tùy ý thoải mái ôm hôn nhau chốn công cộng. Mỗi một hành vi ứng xử của họ đều có vô số con mắt nhìn vào.

Mạnh mẽ như anh cũng biết sợ hoàn cảnh này, vì có thể nó sẽ khiến cô không chịu đựng nổi.

Cô vuốt ve lưng anh, an ủi: "Em có tuổi rồi, chỉ thích ở lỳ trong nhà. Chỉ riêng trong căn biệt thự này cũng có đủ phòng tập gym, rạp chiếu phim... tiện toàn đầy đủ, có gì không tốt chứ."

Cù Khê Ngưng im lặng. Lát sau, anh bỗng nhiên bế cô lên, đi vào phòng ngủ: "Đi thay quần áo bình thường đi."

"Hả?" Cô chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trong lúc ấy, anh đã khẩn trương thay một bộ đồ thể thao gọn gàng, lấy ra một chiếc mũ, khẩu trang và kính mắt... đeo lên.

Cô nhìn bộ dạng kín như bưng, tuyệt đối không thể nhận ra anh là ai đó: "... Chúng ta sẽ ra ngoài?"

"Ừm." Anh đẩy vội cô tới trước tủ quần áo.

Với kiểu không có kế hoạch gì của Cù Khê Ngưng, cô đã sớm quen thuộc. Chỉ trong vòng năm phút sau, họ đều đội mũ, kính mắt và đeo khẩu trang đi ra khỏi nhà.

Buổi tối, có hai người ăn mặc kiểu này đi trên đường quả thực trông rất kỳ quặc. Nhưng khu nhà họ vốn dĩ đã thừa thớt người. Cù Khê Ngưng nắm tay cô, thuận thực đi ra ngoài bằng những con đường vắng hoặc những ngõ ngách nhỏ.

"Chúng ta đi đâu vậy?" Cuối cùng, cô cũng không nén nổi tò mò.

Anh cũng không trả lời cô, chỉ quay đầu nhìn cô. Trong đêm tối, ánh mắt anh sáng lấp lánh nụ cười.

Hai người đi bộ chưa bao lâu đã đi tới khu vui chơi giải trí nổi tiếng nhất thành phố. Vì lúc này đã muộn nên nó đã đóng cửa từ lâu. Cô vốn định hỏi lẽ nào phải trèo tường vào trong? Nhưng anh thẳng thừng đưa cô tới cửa ngách. Cánh cửa đó mở đường hoàng. Đi được mấy bước, cô nhìn thấy Mục Tịnh đang giơ tay chào họ.

"Chơi vui vẻ nhé." Mục Tịnh đưa họ vào qua cửa ngách, rồi vẫy tay với họ.

Lăng Họa day day thái dương, Mục Tịnh mang biểu cảm của người cha lo cho con trai đến nát lòng, sau đó lại nhìn sang một Cù Khê Ngung thản nhiên như không, quả thực không nhìn được cười.

Cả đời này cô chưa bao giờ tới một khu vui chơi không một bóng người.

Mọi trò chơi đều chỉ mở cho họ. Những trò hàng ngày mọi người phải xếp hàng dài mới tới lượt, hôm nay hoàn toàn rộng mở. Họ chơi từ tàu cao tốc đến nhà ma đến tàu trượt từ trên cao... từ đầu khu đến tận cuối khu.

"Này, ngồi vòng xoay ngựa gỗ không?" Cô chơi vui điên cuồng, tóc tai rũ rượi, nháy mắt chỉ về phía vòng xoay ngựa gỗ gần đó.

Anh vuốt lại mái tóc rối cho cô, gật đầu.

Hai người họ đi tới khu vòng xoay ngựa gỗ đầy mộng ảo. Cô trèo lên một con ngựa gỗ, nhìn thấy anh vẫn đứng bất động bên cạnh, bèn ngoắc ngoắc ngón tay về phía anh: "Nào, em biết mấy nơi này hoàn toàn không phù hợp với thân thái của anh, nhưng hình tượng của anh dù gì cũng sụp đổ đến mức này rồi, thêm một lần này nữa đâu có sao?"

Cù Khê Ngung ôm cánh tay lắc đầu, bước lên thêm nhưng không trèo lên ngựa. Anh chỉ đứng dựa vào con ngựa bên cạnh cô.

Vòng xoay chẳng mấy chốc đã khởi động. Cô ôm cột, nhìn cả khu vui chơi sáng rực dưới bóng đêm, rồi quay đầu nhìn anh, cười tí mắt: "Cảm ơn anh."

Anh đã "bướng bình" bao trọn cả khu vui chơi, chỉ vì một nụ cười của cô. Bởi vì anh biết, anh vĩnh viễn không thể như những người đàn ông bình thường khác đường hoàng ở bên cạnh người mình yêu, có thể thể hiện tình cảm của mình với thế giới mà không suy nghĩ gì. Nhưng anh vẫn đang cố gắng bằng cách thức mà mình có thể để giúp cô cảm nhận được sự vui vẻ và ấm áp riêng biệt khi ở bên anh.

Người đàn ông này lúc nào cũng kém biểu đạt, cũng may chỉ có cô hiểu được tình cảm từ tận đáy lòng anh.

Cô nghĩ, có thể ở trước mặt người mình yêu thật sự, một người đàn ông có mạnh mẽ thế nào cũng trở nên lo được lo mất chẳng.

Cù Khê Ngưng yên lặng đứng ngắm cô trong bóng đêm. Một lúc sau, anh tiến lại gần, nắm chặt tay cô.

Vòng xoay ngựa gỗ đúng lúc ấy đang trượt xuống, chậm rãi từ tốn. Anh nhẹ nhàng kéo khẩu trang của mình xuống, đồng thời giờ tay kéo cả của cô. Cô không biết anh định làm gì, chỉ ngây ngốc ngồi nhìn.

Khi vòng xoay ngựa gỗ hạ xuống điểm thấp nhất, anh rướn khước môi, ghé tới, nhẹ nhàng hôn lên môi cô...

Hết chương 49

Chương 50

Cuộc tổng tuyển cử mỗi lúc một tới gần, Cù Khê Ngung cũng bận rộn một cách đáng sợ. Gần như ngày nào anh cũng về nhà lúc nửa đêm, có lúc thậm chí còn không kịp thay quần áo, chỉ biết ôm cô ngủ qua chần khoảng hai tiếng, vào lúc trời còn chưa sáng, anh đã lại rời đi, tới Berker Palace.

Cô biết, bao nhiêu năm nay anh nhọc công tốn sức, bày binh bố trận: Từ nước A đột ngột chuyển tới, loại trừ Ken, khiến Paul biết khó mà lui, lần lượt đánh bại các đối thủ cạnh tranh... Người ngoài có thể rất khó tưởng tượng ra anh đã bắt đầu bố trí những việc này từ khi nào. Có thể là ba năm, năm năm, thậm chí là mười năm? Mà tất cả mọi gian truân vất vả và sự tích lũy lâu dài đó đều chỉ vì một khoảnh khắc cuối cùng này.

Mọi viên đá nhỏ đều đã thành hình, chỉ còn đợi khoảnh khắc xếp nó lên đỉnh cao thành công.

Cô cũng đang cố gắng hết sức mình để giúp đỡ anh. Ngoài việc kể hết cho anh nghe mọi phong thanh cô nghe thấy trong Berker Palace, cô cũng khẩn trương tranh thủ mọi thời gian rảnh của bản thân để âm thầm đi gặp các tổ chức và ekip có thể ủng hộ cho anh.

Chỉ còn ba ngày cuối là tới cuộc tổng tuyển cử, buổi tối hôm đó, khi cô chuẩn bị tắt đèn thì nghe thấy tiếng cửa nhà bị mở ra.

"Chase?"

Cô nghe thấy động tĩnh, kêu lên một tiếng về phía cánh cửa hé mở. Bên ngoài phòng ngủ là cầu thang, anh đi từ cửa vào có thể nghe thấy.

"Anh đây." Giọng Cù Khê Ngung vững vàng từ dưới nhà vọng lên. Chưa đầy vài giây sau, bước chân của anh đã lại gần.

Cô không tắt đèn đi nữa, mỉm cười nhìn về phía cửa phòng ngủ.

"Anh về rồi à?" Cô giang rộng hai tay hướng về phía anh.

"Ừm." Anh đặt chiếc túi trong tay xuống, cởi áo khoác, đi tới ngồi xuống đầu giường, ôm cô vào lòng.

"Phải đến vài tuần hay hai tháng gì đó không thấy anh được về sớm như vậy rồi." Cô nhẹ nhàng ôm lấy anh, thì thầm: "Anh ăn cơm chưa?"

"Anh ăn rồi." Anh hít sâu một hơi, hít hà mùi hương trên mái tóc cô, hôn lên vành tai cô: "Sáng sớm nay anh đã tự nhủ với bản thân nhất định phải về trước khi đi em ngủ, nên anh đã tích cực sạc điện."

Lãng Họa ngẩn người, ngay sau đó lập tức hiểu ra ý tứ của anh, trêu chọc: "Sao hả, ngài Phó Chủ tịch của chúng ta có phải đã lâu rồi không được gần nữ sắc không?"

"Phải đó." Anh thẳng thừng thừa nhận: "Ngày nào từ sáng tới tối cũng phải ngồi đọc mấy thứ đó, chỉ được nhìn gương mặt say ngủ của em chưa đầy hai tiếng, có lúc thậm chí vài ngày cũng chưa nói được với nhau một câu, anh không thể chịu nổi nữa."

Thật sự là hiếm khi thấy anh thẳng thắn bày tỏ mọi cảm xúc đến vậy, cô không nhịn được cười: "Nhưng chúng ta có thể nhắn tin hoặc gọi điện mà."

"Lúc nói chuyện toàn liên quan đến ngày tổng tuyển cử." Anh lắc đầu, sa sầm mặt lại: "Tiểu Họa, anh không muốn khiến em cũng trở nên khó thở như anh lúc này."

"Em đâu có." Cô nhún vai: "Em có bận rộn, mệt mỏi hơn nữa cũng chẳng bằng một phần nghìn những công việc của anh. Hơn nữa những việc này đối với em mà nói chẳng thể coi là mệt mỏi gì, em còn tiếc nuôi không thể gánh vác nhiều hơn cho anh."

"Đủ rồi." Anh nhìn vào mắt cô, đôi mắt ấy giờ đang từ từ trở nên dịu dàng ấm áp hơn: "Đã quá nhiều rồi, em làm rất tốt, em giúp được anh rất nhiều."

Cô nhướn mày: "... Em thật sự chưa bao giờ được nghe anh khen em."

"Bây giờ em nghe thấy rồi đấy." Anh khó xử lắc đầu: "Mặc dù anh vẫn luôn cảm thấy, em chẳng cần làm gì cả, chỉ cần đứng trước mặt anh đã đủ rồi."

"Em không phải bình hoa." Cô có tình nghiêng đầu: "Chẳng phải ban đầu anh đã nói, em là tâm lưng của anh sao? Em phải có trách nhiệm

chứ."

Nói xong câu này, cô cảm giác Cù Khê Ngưng bất ngờ bật cười.

Những biểu cảm trên gương mặt anh thay đổi quá nhanh, đến nỗi trong khoảnh khắc cô không nhìn kịp. Nhưng một giây sau, anh bỗng nhiên kéo cả người cô ra khỏi chăn, bế ngang người đi vào phòng tắm.

"Này! Anh làm gì vậy!" Cô giật mình ôm chặt cổ anh: "Em tắm rồi mà!"

"Chẳng phải em là tắm lưng của anh sao?" Anh bế cô, còn nhàn nhã tháo cà vạt, ném xuống đất: "Cùng anh đi tắm, kỳ lưng cho anh."

...

Anh muốn có cô, mà thật ra cô cũng vậy.

Ngày nào họ cũng đang tự mình phấn đấu trên chiến trường của mình, vì cùng chung một mục tiêu. Cho dù không ở bên cạnh nhau, nhưng họ vẫn tồn tại một sự ăn ý và tin tưởng ăn sâu vào cốt tủy. Họ luôn luôn nghĩ chung về một chuyện, đập chung một nhịp.

Không cần lời nói, không cần chứng minh. Chỉ cần dựa vào nhau như lúc này là đã đủ để trải hết nỗi nhớ trong lòng nhau.

Khi tất cả mọi thứ kết thúc, cô cũng không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, ngoan ngoãn để anh bế về giường.

Tắt đèn đi, anh kéo cô quay mặt về phía mình, ôm chặt cô vào lòng, khẽ thở dài: "Đây có lẽ là khoảng thời gian xa xỉ nhất thế giới rồi."

Cô nghe rõ ràng, trong lòng vừa ấm áp vừa ngọt ngào: "Gì cơ? Anh nói gì cơ? Em chưa nghe rõ."

Anh nheo mắt lại: "Lại lần nữa hả?"

"... Lại cái đầu anh." Cô lờm nguýt: "Ngủ thôi."

Cù Khê Ngưng khẽ cười, lát sau anh bất ngờ lên tiếng: "Tiểu Họa."

"Ừ?"

"Em nghĩ anh có thể đạt được những gì mình muốn không?"

Lăng Họa ngẩng đầu lên.

Trong bóng tối, ánh mắt anh sáng lên những tia sáng của khát vọng. Có thể trên đời đích thực tồn tại một người như vậy: Một người sinh ra để ngồi lên vị trí cao nhất, bao nhiêu vinh quang cũng đều thuộc về anh.

Về điểm này, ngay từ lúc bắt đầu, cô đã tin tưởng sâu sắc không nghi ngờ.

Mà cô biết người đàn ông này tin tưởng mình đến mức nào. Bởi vì câu hỏi vừa rồi của anh cả đời này cô cũng không dám tin mình sẽ nghe được. Cô đã từng nghĩ anh nắm chắc mọi thứ trong tay, thì ra cũng có lúc anh do dự và không chắc chắn.

Anh đã bộc lộ một trái tim mềm yếu nhất, chân thực nhất đằng sau lớp giáp sắt của mình cho cô thấy.

"Không phải là có thể hay không thể."

Rất lâu sau, cô nhìn vào mắt anh, nói rành mạch: "Mà... anh sẽ!"

Anh không nói gì cả, chỉ chân thành hôn lên trán cô.

Cô đã nhìn thấy vẻ đắc thắng trong ánh mắt anh khi đó.

Ngày tổng tuyển cử.

Khi trời tờ mờ sáng, cô và anh cùng dậy khỏi giường.

Tắm rửa, làm vệ sinh cá nhân, ăn sáng... Cô đứng ôm cánh tay nhìn anh thay sơ mi, áo vest trong phòng ngủ, sau đó anh cầm chiếc cà vạt trong tay cô lên.

Cô mỉm cười, bước qua, tự tay đeo cà vạt cho anh, rồi sửa lại cổ áo của anh.

"Đẹp không?" Anh cúi thấp mặt xuống, dịu dàng hỏi.

Cô nhẹ nhàng đặt tay lên ngực anh: "Đẹp lắm."

"Tôi nay đợi anh về nhà ăn cơm." Anh cúi xuống, hôn lên trán cô: "Hoặc là, đón em tới Berker Palace ăn cơm."

Nếu anh trở thành Chủ tịch, từ nay về sau dinh thự của họ sẽ chuyển vào trong Berker Palace.

"Vậy có lẽ là tình huống sau rồi." Cô mỉm cười, lùi lại một bước, nghiêm túc nhìn anh: "Cù Khê Ngung, chúc anh được như ý nguyện."

"Là chúng ta." Anh sửa lại.

"Ừm. Là chúng ta."

Họ chỉ còn cách chiến thắng một bước chân nữa thôi.

Lăng Họa tiễn anh ra tận cửa. Anh nhìn sâu vào mắt cô lần cuối rồi đóng cửa rời đi.

Tiếp theo đây, anh sẽ khẩn trương tới một vài thành phố để tiến hành buổi diễn thuyết tranh cử, rồi quay trở lại hội trường chính, diễn thuyết với toàn bộ người dân nước D. Khi buổi diễn thuyết kết thúc, họ sẽ trực tiếp công bố kết quả phiếu bầu.

Đây là ngày cực kỳ quan trọng trong cuộc đời anh.

Hôm nay mọi người trong Berker Palace đều bận túi bụi, cô tạm thời có thể ở nhà nghỉ ngơi buổi sáng, nhân cơ hội này theo dõi tình hình của anh ở các địa điểm bỏ phiếu. Tối chiều, Mục Tịnh sẽ đến đón cô đi tới buổi diễn thuyết cuối cùng của anh.

Điều khiến người ta vui mừng và cũng bất ngờ là từ sáng sớm tới trưa, số phiếu của Cù Khê Ngung luôn vững vàng vượt trên GKang.

Nhất là sau một vài buổi diễn thuyết ở các địa điểm bỏ phiếu, số phiếu của anh lại càng tăng cao. Cô nhìn đáng vẻ bình tĩnh và tự tin của anh, cũng có thể cảm nhận được cảm giác của người dân đứng dưới.

Không ai xứng đáng hơn anh ngồi lên vị trí ấy.

GKang đích thực cũng có thủ đoạn và năng lực riêng, nhưng anh còn có những thứ độc nhất vô nhị hơn GKang.

Mà nước D, cần một người như anh.

Tới khoảng hai giờ chiều, Mục Tịnh gửi tin nhắn nói mười lăm phút nữa sẽ đến đón cô. Cô cũng đã trang điểm xong xuôi, ngồi sẵn ngoài phòng khách chờ đợi.

Nhưng lúc này, chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Ngoài cửa vẫn luôn có vệ sỹ canh phòng nghiêm ngặt. Nếu có ai ấn chuông, có lẽ là đã được sự đồng ý của họ. Lẽ nào Mục Tịnh tới sớm hơn dự kiến? Chẳng phải nói là mười lăm phút nữa sao?

Cô nghi hoặc mở cửa ra, sững người: "Tiểu Địch?"

Là Tiểu Địch, phụ tá của Chủ tịch GKang. Vệ sỹ ngoài cửa nghe Tiểu Địch tự giới thiệu mình là phụ tá của Chủ tịch thì đã cho qua, việc này không khó lý giải.

"Rene." Tiểu Địch đứng ngoài cửa nhìn cô, sắc mặt không tốt cho lắm.

"Sao vậy?" Cô nhíu mày, nhưng trong lòng dấy lên hồi chuông cảnh giác. Xem ra Tiểu Địch biết cô sống trong dinh thự của Cù Khê Ngung, hoàn toàn không tỏ thái độ kinh ngạc, mà ngược lại như tới đây để tìm cô vậy.

Đầu mày Tiểu Địch hơi rướn lên. Cô ta đi vào nhà, còn xoay tay khóa cửa lại.

"Tôi có chuyện rất quan trọng cần nói với cô."

Cô phát hiện tay Tiểu Địch cuộn chặt lại thành nắm đấm, như đang cố gắng giữ thứ gì đó.

"Cô nói đi." Cô vô thức lùi về sau một bước.

Một giây sau, Tiểu Địch bất ngờ giơ tay, khươ khươ gì đó về phía mặt cô với biểu cảm lạnh lùng.

Lãng Họa trợn tròn mắt, khi muốn né tránh thì đã không kịp. Một mùi hương kỳ lạ xộc về phía cô, thấm vào hơi thở của cô.

Cô cảm thấy trước mắt tối sầm lại, ý thức đã lụi xa...

Hết chương 50

Chương 51

Khi Lăng Họa khôi phục được ý thức, cô cảm giác được hai tay mình đang bị trói chặt sau lưng.

Đầu óc vẫn còn mơ màng choáng váng, nhưng cô đã phản ứng lại ngay trong khoảnh khắc, đồng thời nhớ lại rõ cuộc trước khi mình ngất đi đã xảy ra chuyện gì.

Tới lúc này rồi, tư duy của cô lại bình tĩnh hơn bất kỳ thời điểm nào. Cô nhắm mắt lại, đoán được đại khái đầu đuôi câu chuyện.

Ở trong thế giới của Berker Palace, nhất là trong thời kỳ tổng tuyển cử, những thủ đoạn bẩn thỉu mà con người ta có thể nghĩ ra có thể vượt khỏi trí tưởng tượng của bạn. Trong lịch sử, những trò như bắn tia, bắt cóc, hãm dọa... đều không thiếu. Để đạt được mục đích của mình, sự hy sinh và máu là điều không thể tránh khỏi.

Mà lần này cũng không phải ngoại lệ. GKang chung quy vẫn không thể chịu đựng được việc cạnh tranh một cách công bằng, vẫn cứ phải mạo hiểm lựa chọn cách này để đả kích đối thủ mạnh của mình, Cù Khê Ngung.

Cô định thần lại, mở mắt ra.

Cô đang ở trong một không gian hẹp, không thể nhìn rõ là địa điểm nào. Bốn bức tường trong phòng được sơn màu trắng, không có một đồ vật nào. Mà sự tồn tại duy nhất ngoài cô ra chính là chiếc ghế đang đặt đối diện cô, đặt sát gần cửa.

Không biết bây giờ là mấy giờ, cũng không biết tình hình trước mắt của Cù Khê Ngung. Không biết anh đã diễn thuyết xong ở khu vực chưa, chuẩn bị cho buổi diễn thuyết cuối cùng chưa? Mục Tịnh không tìm được cô có nói với anh không? Liệu anh có biết tình hình của cô không?

Có rất nhiều, rất nhiều suy nghĩ nhưng cô hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi, cô ngược lại khá khâm phục chính mình.

Cô ngẩn người nhìn thẳng lên trần nhà một lúc, bỗng nghe thấy từ cửa lớn vọng lại tiếng vạn chìa khóa.

Tiểu Địch từ ngoài đi vào rồi đóng cửa lại.

Một Tiểu Địch trước kia hiền hòa đáng yêu trong Berker Palace lúc hoàn toàn biến thành một người xa lạ. Nét mặt cô ta không có chút biểu cảm nào. Cô ta ngồi xuống chiếc ghế duy nhất ấy: "Cô tỉnh rồi sao?"

Ánh mắt cô ta sáng lên.

"Không hổ danh là người phụ nữ của Chase, vào lúc này rồi vẫn còn bình tĩnh, không hoang mang." Thấy cô không nói gì, Tiểu Địch bắt đầu chầm chọc.

"Nếu GAGA nhìn thấy cô của bây giờ, không biết sẽ nghĩ thế nào?" Lăng Họa nhìn Tiểu Địch, bình thản lên tiếng.

GAGA và Tiểu Địch trước giờ vẫn rất thân thiết. Họ còn quen nhau sớm hơn cả cô. Thật ra, ấn tượng của cô về Tiểu Địch cũng không tệ, cảm thấy cô ta cũng là một người ngây thơ vô hại.

Nhưng nói thật, có thể làm việc ở Berker Palace trong một thời gian dài như vậy, còn làm phụ tá cho Chủ tịch nước D. Một người như vậy, sao có thể là người tốt "vô hại" được chứ?

Sắc mặt Tiểu Địch hơi thay đổi, nhưng cô ta lại cười khẩy ngay lập tức: "Ở nơi này, mỗi người có một chủ riêng. Có thể hôm nay nếu cô ấy ở vào vị trí của tôi, cũng sẽ không do dự làm giống như tôi vậy."

"Tôi không nghĩ như vậy." Cô nói: "Không liên quan đến bất kỳ thế chế nào, chúng ta vẫn là bạn bè."

"Bạn bè?" Tiểu Địch lắc đầu: "Bạn bè có ăn được không? Bạn bè có thể mang lại cho cô quyền lực không? Chọn bạn bè, cô sẽ đánh mất tất cả, cô còn lựa chọn bạn bè không? Nơi đây là Berker Palace chứ không phải vườn trẻ."

"Còn nữa, Rene, cô muốn tôi nhắc lại chuyện của Ken sao? Đừng có ăn cướp rồi la làng. Cô tưởng cô sạch sẽ tới mức nào?" Tiểu Địch nhìn cô, ánh mắt lạnh nhạt như một người xa lạ: "Càng không cần nhắc đến việc chính cô đã chung chạ với cấp trên của mình. Chuyện giữa cô và Chase những tưởng không một ai biết, cô tưởng chúng tôi mù cả sao? GKang đã tính toán cho ngày hôm nay từ rất lâu rồi."

"Thế nên bất luận hôm nay cô có muốn làm chuyện này hay không, tôi vẫn cảm thấy hai người chơi rất hay." Lăng Họa không hề bị cô ta kích động.

"Cảm ơn cô." Tiểu Địch vờ vịt cười với cô.

"Có điều, tôi e rằng ván cờ hoàn hảo mà cô và GKang bày ra đã sai lầm rồi."

Lăng Họa đổi giọng, ánh mắt sắc lẹm: "Hai người bắt cóc tôi tới đây cũng sẽ không thay đổi được chút nào kết quả cuối cùng của cuộc tranh cử."

Tiểu Địch sửng người, lập tức lắc đầu: "Làm sao có thể? Chase không hề biết chúng tôi sẽ làm gì cô. Nếu chúng tôi giết người diệt khẩu, anh ta còn nhận nhả diễn thuyết tiếp được sao?"

"Đương nhiên là có rồi." Cô khẽ cười: "Hai người vẫn chưa hiểu anh ấy."

Tiểu Địch nhíu mày: "Ý cô là, cô sống hay chết cũng không ảnh hưởng tới việc làm và phán đoán của anh ta ư?"

Cô nhún vai: "Hai người nghĩ anh ấy là học sinh cấp ba còn chưa hiểu tình cảm là gì sao? Chỉ vì tôi, một người phụ nữ mà phải đưa tiền chiếc ghế vương quyền đã gắn mình trong gang tấc? Hai người làm việc chung với anh ấy lâu như vậy rồi mà vẫn không biết anh ấy là người máu lạnh vô tình sao? Lên công cụ tìm kiếm tra cứu đại cũng ra được thái độ và lập trường của anh ấy đối với phụ nữ. Thật nể phục hai người vẫn đặt cược mọi thứ lên người tôi. Tôi thật sự biểu đạt thái độ vinh hạnh sâu sắc."

"Nhưng, đối với anh ta, cô khác với những cô gái khác." Tiểu Địch lập tức phản kích: "Anh ta chưa từng đối xử với bất kỳ cô gái nào giống như cô. Dù là vì cô tới nước A xa xôi hay sắp xếp cho cô ở trong dinh thự của mình. Anh ta chưa từng làm vậy với ai hết. Ai cũng biết rõ anh ta là một người không có yếu điểm, nhưng mọi hành động đặc biệt anh ta làm cho cô đã đủ để chúng tôi đặt cược mọi thứ vào cô rồi."

"Mấy người không tìm được yếu điểm của anh ấy nên ảo tưởng cho rằng tôi chính là yếu điểm?" Lăng Họa rướn khóe môi: "Cũng khiến mấy người phải mất công bài binh bố trận rồi."

Tiểu Địch có vẻ đã bị kích động. Cô ta đứng lên khỏi ghế, nhìn cô từ trên xuống: "Đứng đây tiếp tục nói với cô cũng phí công vô ích. Cô cứ đợi đó mà xem. Còn ba mươi phút nữa là buổi diễn thuyết sẽ chính thức bắt đầu. Nơi cô đang ở cách đó gần một tiếng đồng hồ đi đường. Anh ta tuyệt đối không thể vẹn toàn cả hai việc. Trừ phi anh ta cũng muốn từ bỏ cô. Dầu sao thì chúng tôi cũng đã thông báo tới anh ta rồi. Nếu anh ta không đích thân tới đây, thứ đợi anh ta là xác của cô."

Cô không đáp lại mà nhìn Tiểu Địch bằng ánh mắt lạnh lùng. Tiểu Địch tức giận vì không thể uy hiếp được cô, bèn hất tay, rời khỏi phòng, khóa chặt cửa lại.

Căn phòng nhỏ hẹp một lần nữa yên tĩnh trở lại.

Căn phòng này không có cửa sổ, không có bất kỳ mối liên hệ nào với thế giới bên ngoài. Không thấy mặt trời, không biết giờ giấc.

Cô dựa vào tường, trong lòng trầm nghĩ. Còn ba mươi phút nữa. anh sẽ bắt đầu buổi diễn thuyết của mình trước người dân khắp cả nước và trên toàn thế giới.

Lúc này, cô vốn dĩ có thể ngồi bên dưới, nghiêm túc chờ đợi dáng vẻ của anh khi bước lên sân khấu. Anh tuấn tú điềm đạm, sự tự tin và lưu loát trong lúc phát biểu nhất định sẽ khiến cô và tất cả mọi người say mê. Cô còn có thể ngồi dưới chứng kiến giây phút lịch sử khi anh giành được vị trí cao quý ấy, cùng anh chia sẻ sự kỳ vọng và vui mừng của cả hai.

Cô không sợ Tiểu Địch sẽ làm gì phương hại tới mình. Bây giờ cô chỉ tiếc nuối, đối với Cù Khê Ngung, đối với một ngày quan trọng như vậy với họ, mà cô lại không thể thăm gia.

"Tiểu Hoa Hoa?"

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên bên tai cô vang lên một tiếng gọi rất yếu, vì quá nhỏ nên cô suýt chút nữa còn tưởng mình nghe nhầm.

"Ai đó?" Cô hỏi lại, giọng nói này còn có phần quen thộc nữa.

"Mạnh đại gia của em đây." Giọng nói đó một lần nữa vang lên từ một góc phòng: "Em nghe rõ không? Bọn họ dùng thiết bị ẩn tín hiệu cao

cấp, thế nên anh phải mất kha khá thời gian mò tìm được vị trí hiện tại của em rồi thả thiết bị giao lưu vào qua đường ống thông gió."

Là Mạnh Phương Ngôn!

Cô vừa giật mình vừa mừng rỡ: "Mạnh phiền phức? Là anh thật sao?"

"Còn mấy ai mê người được như anh nữa?" Mạnh Phương Ngôn bật cười thành tiếng: "Bây giờ không có nhiều thời gian chuyện trò, vì rất có thể chỉ vài chục giây sau thiết bị của bọn họ lại được khôi phục. Anh chỉ tạm thời hack được một lúc, em nghe rõ những lời anh chuẩn bị nói đây."

"Vâng, em nghe đây." Lăng Họa tập trung chú ý, dỏng tai lên nghe.

"Tay em bị trói à?"

"Bị trói."

"Chân thì sao?"

"Cũng bị trói."

"Chân còn dùng được chút sức nào không?"

"Được ạ."

"Rất tốt." Mạnh Phương Ngôn nói: "Lần này bọn chúng cũng định ra tay tàn độc, bố trí không ít anh tài ở đó. lát nữa anh sẽ dẫn người đột phá vòng vây, nhưng sẽ mất chút thời gian. Nhưng khi em nghe thấy một tiếng nổ giống như tiếng pháo hoa thì em phải dùng chân liều mạng đá tung cửa phòng. Anh sẽ cứu em ra ngoài. Bởi vì hành lang nơi em ở có đến mười mấy căn phòng giống y hệt nhau. Sau khi vào đó, hệ thống định vị của anh sẽ vô hiệu, đành nhờ em phân biệt căn phòng chính xác hộ anh rồi."

"Em nghe hiểu rồi." Cô lập tức đáp lại, sau đó cố gắng từ từ dịch chuyển cơ thể của mình về phía cửa.

"Được." Mạnh Phương Ngôn đáp lại một tiếng: "Vậy em..."

Câu nói của Mạnh Phương Ngôn vẫn chưa hoàn chỉnh, giống như âm thanh bị ai đó cắt ngang. Cô nghĩ có lẽ thiết bị ẩn tín hiệu lại khôi phục

rồi.

Nhưng cũng may, cô đã nhận được chỉ thị của Mạnh Phương Ngôn, hiểu rõ mình cần phải làm gì.

Từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng cô cũng dựa vào ý chí của mình để dịch được tới cửa lớn. Vì cơ thể cọ sát xuống mặt đất, nên rất nhiều chỗ bị đau. Cô hơi thở dốc, mồ hôi lấm tấm trên trán từ từ chảy xuống. Đồng thời lúc này, từ xa dường như cô nghe được có tiếng súng và tiếng hét.

Có lẽ Mạnh Phương Ngôn đã đột nhập được vào đây rồi chăng.

Cô đang nghĩ vậy thì cánh cửa sau lưng vang lên tiếng xoay chìa khóa.

Cánh cửa đột ngột bị đá tung, va mạnh vào sống lưng cô. Cô đau đớn ngã gục sang một bên, nhìn thấy nét mặt hoang mang hoảng sợ của Tiểu Địch... Cùng với, khẩu súng mà cô ta vôn vê trong tay.

Tiểu Địch đứng bên cạnh cửa, khuôn mặt xinh đẹp méo xệch nhìn cô, bàn tay run rẩy, giơ súng về phía cô.

Lần đầu tiên trong đời, cô nhìn cái họng súng đen ngòm đó ở khoảng cách gần như vậy. Tới giây phút này, cuối cùng cô cũng cảm thấy một chút sợ hãi đến muện dâng lên trong đầu.

Con người ai rồi cũng phải chết, đây là số phận không thể tránh khỏi. Nhưng cô vẫn không muốn chết ở đây, chết vào ngày hôm nay.

"Nếu anh ấy không đến kịp, lại thành công giành được chức Chủ tịch thì hôm nay cô giết tôi ở đây, còn có ý nghĩa gì?" Cô hít sâu một hơi, nhìn khẩu súng trong tay Tiểu Địch và nói.

Tiểu Địch cười ghê rợn: "Chỉ ít có thể khiến anh ta đau khổ đến chết về sau... Tôi không tin, cô sống hay chết anh ta vẫn bàng quan."

"Cô yêu GKang, đúng không?" Lăng Họa bất thành tình nói.

Một giây sau, sắc mặt Tiểu Địch hoàn toàn thay đổi. Cô nhìn thấy rõ một chút đau khổ và yếu mềm trong ánh mắt cô ta, sau đó nó lại biến thành hung tợn.

"Tiểu Địch, cô không lừa được tôi đâu." Cô nằm xuống đất, giọng nói tuy khê nhưng có lực: "Từ lần đầu tiên thấy cô đi chung với GKang, tôi đã biết là cô yêu anh ta. Ánh mắt của người phụ nữ không thể lừa được người khác. Nếu không phải vì yêu, cô cũng đã không vì anh ta mà đi đến nước này. Bởi vì cô biết rất rõ, chỉ cần làm được chuyện này, cô sẽ bị pháp luật nghiêm trị, cô không bao giờ có thể ở bên cạnh anh ta nữa. Nhưng vì địa vị của anh ta, cô cũng cam lòng hy sinh."

Con ngươi của Tiểu Địch run rẩy kịch liệt, khóe mắt cô ta đỏ rực lên.

"Cô chấp nhận vì GKang mà ra tay với tôi, tôi cũng chấp nhận vì Chase mà đấu với cô tới cùng." Cô nói rành mạch từng từ từng chữ, kiên định mà nghiêm túc.

"Cô không hiểu!" Tiểu Địch bỗng nhiên quát lên, giọng cao vút, nước mắt chảy ra từ khóe mắt cô ta: "Làm sao cô hiểu được tình cảm tôi dành cho anh ấy? Ai có thể hiểu được?! Anh ấy yêu tôi! Thế nên tôi chấp nhận chết vì anh ấy!"

"Anh ta yêu cô?" Lăng Họa bật cười: "Cô gái ngốc, kể từ giây phút người đàn ông đó bắt cô làm việc này đã chứng tỏ anh ta quyết định hy sinh cô. Nếu anh ta thật lòng yêu cô, anh ta đành lòng để người mình yêu hy sinh như vậy sao? So với vợ anh ta? Thế nên, cho dù cô chết, anh ta cũng không đau lòng chút nào đâu."

"Cô nói bậy!" Tiểu Địch gần như đã mất kiểm soát, cô ta vừa khóc vừa ấn mạnh cò súng.

Họng súng đen ngòm gần trong gang tấc, khiến cô ngây người trong giây lát. Trong mơ hồ, cô nhớ tới buổi sáng nay trước đi khi, Cù Khê Ngung còn nghiêm túc nói với cô, tối nay sẽ đón cô vào Berker Palace ăn tối.

Cô vẫn chưa tha thứ cho anh hoàn toàn, vẫn chưa để anh thực hiện nghĩa vụ của một người bạn trai hoặc một người chồng đích thực. Cô còn chưa được nghe lời cầu hôn của anh. Cô còn chưa sinh cho anh một cô con gái mà anh luôn tâm niệm, nhắc đi nhắc lại. Cô còn biết bao nhiêu biết bao nhiêu việc cần làm với anh.

Cô vẫn chưa muốn chết.

Cô vẫn chưa muốn chết sớm như vậy. Cô không muốn cô đơn ra đi khi vẫn chưa cùng anh ném trái vô số hương vị trên thế giới này.

"Đoàng" một tiếng.

Ánh mắt Lăng Họa tập trung lại, cô nhìn thấy Tiểu Dịch cầm súng ngã gục trước mắt cô.

Bên cửa xuất hiện một bóng hình, trong tay người đó cầm một khúc gỗ, có lẽ đã dùng nó để đánh ngất Tiểu Dịch. Người đó mặc áo vest quần Âu chỉnh tề, là chiếc áo sơ mi sáng nay cô chuẩn bị cho anh. Người đó phong trần bụi bặm, trên khuôn mặt là biểu cảm mà cô chưa từng thấy.

Cô thấy người ấy vút cây gậy trong tay xuống đất, sải từng bước lớn về phía cô.

Anh đi tới trước mặt cô, quỳ gối xuống, tháo toàn bộ dây thừng trên tay và chân cô ra, sau đó ôm cô vào lòng thật chặt.

Anh dùng sức như thế, đôi tay và cả người anh đều đang run lên.

Lăng Họa dựa lên vai anh, cảm nhận được cơ thể run rẩy của anh. Cô ngờ ngẩn, khản đặc giọng: "... Anh phát biểu xong rồi sao?"

"Chưa." Anh nói.

Cô từ từ gượng dậy khỏi vòng tay anh, nhìn khuôn mặt và hốc mắt hơi đỏ lên của anh, há hốc miệng: "Anh vẫn chưa phát biểu?"

"Chưa." Anh nhìn cô, lặp lại một lần nữa: "Anh đã từ bỏ."

Cô khựng lại giây lát, tựa như không tin những gì anh nói. Cô lắc đầu, lầm bầm: "Từ bỏ diễn thuyết, coi như từ bỏ tranh cử, từ bỏ bao nhiêu cố gắng lâu nay của anh..."

"Phải." Cù Khê Ngung nhìn cô, vuốt nhẹ mấy lọn tóc bên má cô: "Vậy thì đã sao?"

"Đã sao ư?" Đôi mắt cô đỏ rực trong khoảnh khắc: "Cù Khê Ngung, đây có thể nói là việc quan trọng nhất cuộc đời anh. Anh đã nỗ lực biết bao nhiêu. Anh mất ngủ bao đêm, nghiên cứu mỗi một khu vực bỏ phiêu, nghiên cứu mỗi một tổ chức... Anh đã trải đường cho mình bao nhiêu

năm, giã lên bao nhiêu người mới đi tới được ngày hôm nay, anh cứ thế từ bỏ sao? Chẳng phải anh đã bảo Mạnh Phương Ngôn tới đây ư? Vì sao anh còn tự đến nữa?!"

Trong từ điển của anh, trước nay chỉ có hai từ "quyền lực".

Cô hiểu quá rõ anh coi trọng vị trí này đến mức nào. Chính vì hiểu rõ như thế, thế nên ban nãy khi Tiểu Địch chất vấn, cô mới nói với cô ta: Sao anh có thể vì cô mà từ bỏ vị trí này? Không phải cô không tự tin về mình, mà cho dù tình cảm anh dành cho cô sâu đậm hơn nữa, cô cũng không muốn mình và vị trí đó phải đứng lên bàn cân trong lòng anh, ép anh đưa ra một sự lựa chọn tàn nhẫn.

Cô luôn biết, mình yêu một vị vua, thì định sẵn sẽ phải hy sinh, cũng định sẵn sẽ yêu khác người thường, cũng đã định sẵn sẽ không dám mộng tưởng cán cân của anh nghiêng về phía mình.

"Không..." Một giây sau, Cù Khê Ngung nhìn cô, trong ánh mắt là sự thâm tình chưa bao giờ có: "Đó không phải là việc quan trọng nhất đời anh."

Trái tim Lăng Họa giật thót, tựa như sắp ngừng đập.

"Lăng Họa, đó đích thực đã từng là chuyện quan trọng nhất đời anh. Anh muốn có được vị trí ấy, muốn đến mức không thể ngừng lại, không thể không hy sinh những người khác. Nhưng ban nãy khi anh đứng dưới, nhận được tin nhắn của họ, anh mới nhận ra, chuyện đó đối với anh mà nói hóa ra không còn là quan trọng nhất nữa."

Nơi đáy mắt anh như có núi băng đang từ từ tan chảy, là sự dịu dàng cô không dám mơ mộng xa vời, là tình yêu chân thực và chân thành nhất: "Nếu anh có được vị trí ấy nhưng lại mất đi em thì anh vĩnh viễn không cần. Bởi vì bây giờ đối với anh mà nói, em mới là chuyện quan trọng nhất cuộc đời."

Cô nhìn anh, khóe mắt ướt dần.

"Anh yêu em, chấp niệm này còn mạnh mẽ hơn cả cá mập yêu máu."

I love you, more than shark loves blood.

Hết chương 51

Chương 52

Không phải Lăng Họa chưa từng nghe những lời ngọt ngào, cũng không phải chưa từng nghe thứ gọi là lời tỏ tình chân thực nhất.

Nhưng những điều này, cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày trong cuộc đời, được nghe từ chính miệng Cù Khê Ngung.

Trước kia, chính miệng anh từng nói với cô, cá mập chỉ thích uống máu. Anh vẫn chỉ luôn lợi dụng cô mà thôi, trong lòng anh không có thứ tình cảm nào khác ngoài lợi dụng. Cô cũng từng suy nghĩ sẽ cảm hóa anh, nhưng cô hiểu thiên tính của cá mập. Thế nên cô chấp nhận, cũng lựa chọn rời xa.

Có lẽ vì chưa từng ôm quá nhiều hy vọng, thậm chí là sau khi đã quyết định sẽ đến với anh, kể cả khi được anh chăm sóc và thương yêu vô bờ bến, mỗi ngày ở bên nhau, anh cũng không thể hiện điều gì. Cô nghĩ, có lẽ anh là một người không giỏi biểu đạt như vậy, vậy thì cứ thế đi, ai bảo cô chọn anh cơ chứ.

Nhưng, anh đã làm một chuyện vượt xa khỏi sự tưởng tượng của cô.

Sau khi Cù Khê Ngung nói xong câu đó, anh cứ thế quỳ dưới đất, nhìn cô cười mà như không cười. Nếu lúc này có ai đó quen anh tới đây, họ nhất định sẽ nghi ngờ phải chăng mắt mình bị hoa.

"Xin lỗi đã quấy rầy thời gian đóng phim thần tượng của hai người."

Đúng vào lúc này, một chất giọng quen thuộc vừa uể oải lại dễ nghe vang lên ngoài cửa. Họ cùng quay đầu lại, liền nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn nhét súng vào trong túi của mình, ôm cánh tay nói với họ: "Chỗ này sạch sẽ cả rồi, nên rút thôi."

"Được." Cù Khê Ngung gật đầu, rồi bế cô lên.

"Em đi được." Cô nói ngay: "Em không bị thương."

Nhưng anh làm như không nghe thấy cứ thế ôm chặt lấy cô, sải bước tiến về hành lang.

Mạnh Phương Ngôn thông thả đi theo sau Cù Khê Ngung, vừa nhanh chóng ra hiệu cho mấy người bên ngoài, cố gắng nói với Lăng Họa: "Đừng để Tịnh gia biết anh khiến em chịu khổ nhé."

Lăng Họa níu lấy cổ Cù Khê Ngung, rồi nhìn Mạnh Phương Ngôn: "Hai anh đã sớm biết sẽ có màn này?"

"Chí ít thì từng tập dượt chuyện này." Mạnh Phương Ngôn chỉ vào Cù Khê Ngung: "Trước khi từ nước A trở về đây, cậu ấy đã túm lấy anh, bàn bạc toàn bộ kế hoạch. Thế nên ba hôm trước anh đã tới thành phố T, chỉ là không để em biết mà thôi. Anh vốn nghĩ đã tới nước này rồi chắc cũng không thèm sử dụng thủ đoạn bẩn thỉu đâu, không ngờ họ vẫn ra tay, hơn nữa còn cử một cô gái tới."

"Em nhìn thấy Tiểu Địch, cũng vô thức buông lỏng cảnh giác, dẫu sao thì em vẫn nghĩ một cô gái như cô ta không thể làm ra chuyện gì đáng sợ." Cô khẽ thở dài, nghĩ tới biểu cảm tuyệt vọng tưởng chết của Tiểu Địch, trong lòng vẫn không dễ chịu gì.

Tiểu Địch còn rất trẻ, còn có thể có tương lai rộng mở, nhưng cô ta lại yêu nhầm người.

"Chưa nghe câu độc ác nhất là lòng dạ đàn bà à? Cù Khê Ngung ra tay biết nặng nhẹ, cô ta không chết, chỉ bị thương nhẹ thôi, nhưng e rằng nửa đời sau phải sống trong tù rồi." Mạnh Phương Ngôn vừa dặn đội y tế vào cấp cứu cho Tiểu Địch, vừa nói.

Ba người đi ra khỏi tòa nhà, cô mới phát hiện thì ra họ đang ở trong một công xưởng khá kín đáo ở ngoại ô thành phố T. Bây giờ bên ngoài ồn ào toàn người là người. Ngoài đội đặc vụ còn có đội y tế và một lượng lớn các phóng viên.

"Anh thả em xuống đi." Nhìn thấy nhiều phóng viên có vẻ đều nhắm vào Cù Khê Ngung, cô vẫn giãy giụa, nhảy xuống đất.

"Đợi anh một lát." Cù Khê Ngung liếc nhìn cô, rồi đi qua nói chuyện với đội trưởng đội đặc vụ đang cung kính chờ đợi.

Mạnh Phương Ngôn đứng bên lúc này ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô.

Cô cùng Mạnh Phương Ngôn đi qua một bên. Cuối cùng, cô vẫn phải cốc đầu Mạnh Phương Ngôn: "Vì sao anh không ngăn anh ấy lại?"

"Anh ngăn cản rồi đó chứ." Mạnh Phương Ngôn nhìn cô với vẻ khổ sở dâng trào: "Anh tưởng em đến thành phố T, còn theo cậu ấy thực hiện nhiều kế hoạch như vậy là vì điều gì? Đều là để hôm nay vừa có thể bảo đảm cậu ấy đắc cử thuận lợi, lại vừa bảo vệ được an toàn của em. Hơn nữa em cũng biết là trình độ của anh và cậu ấy là ngang ngửa nhau. Nếu cậu ấy đã giao tấm lưng của mình cho anh, anh nhất định sẽ không phụ tin tưởng, dẫu sao thì con dao của cậu ấy và Tịnh gia đều lơ lửng trên cổ anh rồi. Cậu ấy cũng là bạn bè chí cốt của anh, anh buộc phải cố gắng hết sức."

Phải, thật ra ban nãy khi nhận được tin hiệu của Mạnh Phương Ngôn, hòn đá tảng trong lòng cô đã rơi xuống. Cô biết rõ Mạnh Phương Ngôn có thể cứu cô ra ngoài an toàn, hoàn toàn không ảnh hưởng tới Cù Khê Ngung ở buổi diễn thuyết.

"Nhưng chính vào lúc bọn anh nhận được tin em bị bắt cóc, cậu ấy đã làm trái mọi kế hoạch sẵn có của mình. Đúng là quái đản mà, nếu đã không làm kế hoạch thì còn lên kế hoạch làm gì?"

Mạnh Phương Ngôn thở dài, dường như cảm thấy nuối tiếc, nhưng vẫn âm lòng: "Nhưng anh quen biết cậu ấy nhiều năm chưa bao giờ thấy đáng về đó của cậu ấy, đến cả giọng nói ở đầu bộ đàm cũng run lên. Anh khuyên thế nào cũng không nghe, cứ thế phóng xe lao thẳng tới đây, mười con trâu cũng không kéo lại được, như ma điên ấy."

"Ông trời ơi, đó là buổi phát biểu mà hàng triệu người, hàng tỷ người đang chờ đợi đấy, anh ấy cứ chạy đi như vậy..."

Cô nghe được Mạnh Phương Ngôn nói những lời này, trong lòng lại càng nổi sóng.

"Tiểu Hoa à." Mạnh Phương Ngôn nhìn sâu vào mắt cô, bỗng nhiên bật cười. Anh ấy giơ tay vỗ vai cô, nghiêng đầu nói: "Nói thế nào nhỉ, chúc mừng em đã hàng phục được người đàn ông phức tạp nhất, cứng đầu nhất, đáng sợ nhất thế giới."

Lăng Họa nghe một loạt các tính từ mà phải phì cười, nhưng chớp mũi lại bất giác cay xè.

"Anh biết em không dễ dàng gì." Mạnh Phương Ngôn huýt sáo: "Lúc trước khi tên đó còn khôn nạn, anh chứng kiến hết. Anh đã nghĩ: Cù Khê Ngung, cậu được lắm, rồi sẽ có một ngày cậu bị vả mặt, cậu đợi đó mà xem."

Cô ôm bụng cười, vừa cười nước mắt vừa chảy xuống.

Mạnh Phương Ngôn nói chuyện với cô một lúc rồi đưa tổ đội của mình và đám người của GKang về Cục đặc vụ. Bên kia, Cù Khê Ngung có vẻ cũng đã bàn giao xong công việc tiếp theo, một lần nữa trở lại bên cạnh cô.

"Chúng ta về nhà." Anh nắm lấy tay cô.

Hai người họ cùng đi về phía trước. Mới đi được vài bước, đám phóng viên đợi sẵn ở phía trước đã ùn ùn kéo tới, bao vây họ chính diện, không còn đường lùi.

Trong lòng Lăng Họa không tránh khỏi có chút căng thẳng, nhưng nhìn thấy Cù Khê Ngung đứng bên quá điềm tĩnh, không hề né tránh.

"Phó Chủ tịch." Người phóng viên đi đầu nhìn cô, dò hỏi: "Xin hỏi, anh đã từ bỏ lần tranh cử này, đúng không?"

"Đúng vậy." Anh nói.

"Có tin đồn, vì chiếc ghế Chủ tịch, ngài GKang đã sử dụng thủ đoạn tiêu cực để gây nhiễu loạn tranh cử. Tổ điều tra đặc biệt sẽ lập án điều tra anh ta, có đúng không?" Một phóng viên khác hỏi.

Anh không nói gì.

"Phó Chủ tịch, có tin tức cho rằng anh từ bỏ cuộc tranh cử và việc Chủ tịch trước mắt đang bị đình chỉ điều tra, thế nên lần tranh cử này coi như trì hoãn, một năm sau sẽ tiến hành lại, có thật như vậy không?"

"Phó Chủ tịch, vậy trước khi cuộc tranh cử một năm sau được tổ chức lại, lẽ nào nước D sẽ vận hành trong tình trạng vô tổ chức ư?"

"Phó Chủ tịch, tham khảo trong lịch sử, nếu Chủ tịch bị cách chức, Phó Chủ tịch sẽ trực tiếp lên điều hành, có thể anh sẽ không cần tái tranh cử, anh nghĩ thế nào ạ?"

"Phó Chủ tịch..."

Có rất nhiều tiếng ồn ào và ánh đèn flash... tất cả bao vây lấy họ. Bàn tay cô được anh nắm chặt, dường như có thể cảm nhận được những mạch đập vững vàng và đầy sức sống từ anh.

"Những vấn đề mà mọi người đặt ra, vài ngày nữa sẽ có câu trả lời rõ ràng, nhưng không phải là bây giờ." Một lúc lâu sau, anh mới bình thản đáp lại một câu.

"Phó Chủ tịch, vậy xin hỏi quan hệ giữa anh và cô gái đứng bên cạnh là gì? Cô ấy là phụ tá cũ của anh sao? Nghe nói anh từ bỏ tranh cử chính là vì cô ấy, là như vậy sao?" Lúc này, một nữ phóng viên bên cạnh bỗng nhiên đặt một câu hỏi sắc sảo như vậy.

Trong giây lát, mọi tầm mắt, mọi ánh đèn và tiêu điểm đều tập trung cả vào cô. Lăng Họa đối diện với tất cả, khẽ thở hắt ra, nhưng không né tránh.

"Phải."

Nhưng chính vào lúc cô cho rằng Cù Khê Ngung sẽ vẫn né tránh mọi câu hỏi như ban nãy, thì anh lại lên tiếng, đưa ra một đáp án hoàn toàn khác.

Tất cả mọi người, bao gồm cả cô, đều quay sang nhìn anh.

"Đúng là tôi từ bỏ cuộc tranh cử vì cô ấy. Bởi vì nếu tôi chiến thắng, tôi hy vọng cô ấy bình an cùng tôi chia sẻ khoảnh khắc này." Anh đối diện với tất cả mọi ống kính, chậm rãi nói: "Cô ấy không ở bên cạnh tôi, tôi không thể một mình đi hết đoạn đường này."

Đây là một phát ngôn mang tính bùng nổ.

Các phóng viên nghe xong lời của Cù Khê Ngung, lập tức phấn khích rủ rủ với nhau. Phải biết, có thể moi được một số chuyện đời tư cá nhân từ một nhân vật cấp cao rất ít nói cười trong Berker Palace quả thật còn khó hơn lên trời. Hình tượng của anh trước mặt công chúng lúc nào cũng là không gần gũi mọi người. Nhưng ai ngờ được anh lại nói là những lời này?

"Ngoài ra, trả lời câu hỏi ban đầu của mọi người, cô ấy đúng là phụ tá cũ của tôi. Nhưng sau này, cô ấy sẽ cùng tôi bước vào Berker Palace, bước đi trên bất kỳ con đường nào trên thế giới này."

Sau khi nói xong câu này, Cù Khê Ngung dường như bật cười, sau đó bèn kéo cô, xuyên qua đám phóng viên đông như kiến, đi về phía đỗ xe trước mặt.

Các phóng viên sau lưng phát ra những tiếng xì xào, reo hò. Họ muốn tiếp tục đuổi theo tìm kiếm nhiều thông tin hơn nhưng đã bị Mục Tịnh và các vệ sỹ kịp thời xuất hiện chặn đứng tại chỗ.

Sau khi lên xe, trái tim cô vẫn đập thành thạch dũ dội. Anh cúi xuống thắt dây an toàn cho cô, mỉm cười hôn lên trán cô.

"Có phải bây giờ em xấu lắm không?" Cô nhìn anh: "Ban này phỏng vấn, lát nữa có lẽ nhân dân khắp nơi sẽ nhìn thấy phải không?"

Sau khi bị người ta bắt cóc, cô vẫn cố gắng hết sức để giãy giụa, thế nên bây giờ có lẽ là mặt mũi lem luốc lắm.

"Không xấu." Anh nhướn mày: "Đẹp lắm."

Cô lờm anh nhưng vẫn bật cười.

Cù Khê Ngung nhanh chóng lái xe đi, đi chưa được bao lâu, anh bỗng nhiên dừng lại ở một góc phố không người.

Sau đó anh dẫn cô xuống xe, kéo cô đi về phía chiếc ghế đá khá vắng vẻ.

"Chẳng phải đang về nhà ư?" Sau khi ngồi xuống ghế đá, cô nghi hoặc nhướn mày, nhìn anh.

"Đợi chút đã." Anh nói.

Mệt mỏi cả ngày trời, bây giờ mặt trời đã dần dần ngả về Tây, cả thành phố như được bao bọc bởi một quầng sáng mềm mại như nhung. Cô ngấm nhìn mặt hồ phẳng lặng, trong lòng thầm nghĩ: Từ khi bắt đầu chuẩn bị cho cuộc tranh cử, dường như đã lâu lắm rồi họ không được ngồi xuống một cách bình yên thế này, tỉ mỉ ngắm nhìn thành phố nơi họ đã bắt đầu tiến dần về phía nhau.

Mọi câu chuyện đều bắt đầu từ đây.

"Cù Khê Ngung."

"Ừ?"

"Tiếp theo đây sẽ thật sự vận hành không tổ chức trong một năm sau đó lại tổ chức tranh cử sao?"

"Vẫn chưa biết."

"Vậy sau khi GKang bị cách chức, anh sẽ thật sự lên thay?"

"Cũng không rõ."

Cô bực dọc nói: "Lại còn giấu giếm em? Vậy anh biết chuyện gì?"

"Anh biết?" Anh quay đầu nhìn về phía cô, cười cười: "Anh chỉ biết bây giờ có một tâm nguyện vẫn chưa hoàn thành."

Hơi thở của Lăng Họa như ngừng lại giây lát, chỉ thấy anh rút một chiếc hộp nhỏ xíu bằng gấm từ trong người ra.

Dưới ánh hoàng hôn âm áp, người đàn ông đã từng khiến cô ngưỡng vọng, mong chờ, cũng yêu sâu sắc bất ngờ đứng dậy khỏi ghế, đối diện với cô, sau đó nghiêm túc quỳ xuống theo đúng tiêu chuẩn.

"Lăng Họa."

Cù Khê Ngung nhìn cô chăm chú, nói rành mạch từng từ từng chữ: "Làm vợ anh nhé, được không?"

Mọi âm thanh bên tai, mọi suy nghĩ trong đầu đều như bị ấn nút "Stop" trong giây lát. Cô nhìn anh trân trân, nhìn cả chiếc nhẫn kim cương trong tay anh, cảm giác trái tim mình như ngừng đập.

"Em biết là nguyện vọng duy nhất của anh bao năm qua chính là bước lên đỉnh cao quyền lực. Anh ích kỷ, thiếu kiên nhẫn, máu lạnh, đặt lợi ích lên trên hết, coi mọi người như những quân cờ, bao gồm cả em trong đó. Sự tổn thương anh dành cho em, thậm chí có thể khiến em không tha thứ cho anh cả đời. Nhưng anh lại là kẻ mặt dày vô sỉ, cho dù vậy, anh

vẫn muốn ép em tha thứ cho anh, chiếm em làm của riêng trước, để em ở lại bên anh, rồi anh từ từ bù đắp."

"Anh đừng nên nói nữa." Cô bùm miệng cười, lắc đầu: "Thật không dễ nghe chút nào."

"Anh và Mạnh Phương Ngôn không giống nhau. Cậu ấy vì bất đắc dĩ mới nói với Chúc Tịnh rằng mình không yêu cô ấy, nhưng vẫn luôn dùng cả tính mạng để bảo vệ cô ấy. Còn anh, từ đầu tới cuối chỉ mang chủ nghĩa vị kỷ. Tới tận giây phút này, tới khoảnh khắc cuối cùng, anh mới bàng hoàng nhận ra, trên đời này, vẫn còn một thứ khác quan trọng với anh hơn quyền lực."

Trong ngữ khí của anh có dịu dàng, có bình thản: "Anh tin tưởng rằng Mạnh Phương Ngôn có thể bảo vệ em, nhưng anh vẫn không thể lên sân khấu phát biểu khi chưa biết em đã bình an hay chưa. Anh chưa bao giờ trải qua cảm giác này, giống như trái tim bị khoét một lỗ, máu cứ thế chảy ra ngoài, không thể cầm lại được. Bao nhiêu lý trí, lý tính, lạnh lùng... đều biến mất hết. Nếu không tận mắt nhìn thấy em, anh không thể làm được gì cả."

"Tiểu Họa, anh không thể tưởng tượng được, nếu không có em, cuộc đời sau này của anh sẽ ra sao."

Sau khi mặt trời xuống núi thì cả đèn cầy cũng không thể thay thế.

Cô nhìn anh, ban nãy cố kìm nước mắt, tích lại trong khóe mắt, chỉ cần hơi cử động là nó sẽ trào ra.

"Thế nên, anh có thể cầu xin em không. Sau này mỗi buổi hoàng hôn, bình minh đều phải ở bên cạnh anh. Anh muốn cho em thấy cả mặt yếu đuối bất lực của mình và cả sự kiên cường dũng cảm của mình. Chỉ cần em ở bên anh, anh mới có thể đi tiếp. Anh không sợ chờ đợi, một năm, hai năm... Chỉ cần em còn bên anh, anh sẽ nỗ lực giành lại vị trí đó."

"Phải hai năm mới giành lại được hả? Lâu vậy sao?" Cô trêu chọc anh: "Có thể em sẽ thấy hơi lâu đó."

"Vậy thì anh cứ ở đây trong hai năm, chuyên tâm làm một người bố tốt là được." Anh cười: "Dù sao thì, đối với anh mà nói, đó đã không còn là chuyện quan trọng nhất rồi."

Nói rồi, anh lấy chiếc nhẫn kim cương ra. Nhìn lại, cô mới ngỡ ngàng nhận ra nó lại cùng cặp với vòng tay và dây chuyền anh từng tặng cho cô.

"Tiểu Họa." Anh nói với cô bằng chất giọng dịu dàng nhất cô từng nghe: "Vị trí phu nhân ngài Phó Chủ tịch trước mắt vẫn trống, em có hứng thú không?"

"Làm phu nhân Phó Chủ tịch có lợi lộc gì?"

"Để anh nghĩ xem nào."

Anh thật sự nghiêng đầu suy nghĩ: "Có lẽ là cả đời có người hầu hạ, không sợ không có chỗ ở, không sợ không có người chia sẻ công việc, không sợ về nhà chưa có cơm ngon canh ngọt, không sợ ngày lễ không ai tặng hoa, không sợ con gái không có bố, không sợ sau này già đi không có ai cùng xuống mồ?"

"Ừm... nghe ra cũng ổn đấy, không biết thực tế có lợi không."

"Hay là cứ ký hợp đồng trước đi rồi tính?"

"Có thể hủy hợp đồng không?"

"Được chứ." Anh cười, nhẹ nhàng đeo nhẫn lên ngón áp út bàn tay trái của cô: "Tới lúc đó anh sẽ mang một bản hợp đồng khác hay hơn cho em đọc."

Anh là một nhà vua mà ai ai cũng nể sợ và căm ghét, du ngoạn trong trò chơi quyền lực, không cầm dao nhưng cả người dính máu.

Nhưng một bậc đế vương có vĩ đại đến đâu cũng có điểm yếu và bộ giáp của mình. Cuối cùng anh cũng gặp được một người, người ấy sẽ trở thành chiếc khiên kiên cường của anh và cũng trở thành hạt cát bé bỏng mềm mại trong trái tim anh.

Thanh kiếm sắc bén nhất trên đời thì cũng có một bao kiếm phù hợp để gìn giữ.

Trên đời này chỉ có cô, có thể cùng anh sánh vai tiến bước, cho tới điểm tận cùng của sinh mệnh...

[Hết chính văn]

Ngoại truyện Cù Tử Cần - Ngô Thiên Thu

"Cheers!"

Cù Tử Cần đứng giữa đám đông, nâng ly hướng về mọi người: "Friday night, không say không về!"

Sau khi nghe lệnh của cô, mọi người đều vui vẻ náo nhiệt nâng ly lên. Những ly rượu chạm vào nhau, phát ra những tiếng giòn tan. Trong quán bar ánh sáng lập lòe quái dị, mùi rượu và sự quyến rũ riêng có ở nơi đây lan tỏa trong không khí, khiến người ta mơ hồ say sưa.

Sau khi đã uống khoảng mười cốc, Cù Tử Cần có hơi choáng váng. Cô rút di động ra xem rồi lập tức đặt ly rượu trong tay xuống.

"Party Queen." Tô Ly vỗ vai cô rồi nhướn mày: "Sao hả, lại quay về làm một đứa trẻ ngoan à?"

Cô vênh mặt lên: "Cậu hiểu mà, làm trò."

"Không mệt sao? Ngày nào cũng phải nhập vai diễn xuất." Tô Ly vừa nói chuyện với cô, vừa mỉm cười với hai cô gái đi ngang qua họ. Hai cô gái đó cảm giác như sắp ngừng thở.

"Cậu muốn nói chuyện thì nói đằng hoàng, đừng có vừa nói vừa phóng điện tứ phía." Cô lườm nguýt.

Tô Ly đẹp trai cao gầy học chung một trường với cô, là tài tử nổi tiếng nhất trường. Chỉ có điều ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, giữa họ đã như bùng cháy ngọn lửa anh em. Tuy rằng đều là nhân vật phong vân nhưng hoàn toàn không phát triển theo hướng phim thần tượng, ngược lại trở thành đồng đội sống chết có nhau, kiểu có cời trần trước mặt đối phương, đối phương vẫn ngủ ngon lành vậy.

"Nói thật nhé." Tô Ly lắc đầu với cô: "Ngày nào cậu cũng thay đổi nhân cách như vậy không mệt sao? Ở trước mặt người nhà thì đóng vai một cô em gái dễ thương ngoan ngoãn, nghiêm túc học hành, tới trước mặt bạn bè thì trở về làm nữ hoàng tiệc tùng tìm kiếm niềm vui... Mình thấy với khả năng diễn xuất chói lọi này, cậu tới Hollywood cũng không thành vấn đề."

"Cậu biết anh mình là ai mà, dẫu sao thì cũng có gen di truyền."

Cù Tử Càn nhún vai, với lấy chiếc balo bên cạnh, chạy ra ngoài như một cơn gió.

Đọc đường, cô bảo tài xế lao vun vút như bay, chưa đầy mười phút sau đã tới trước cửa nhà. Hơn nữa trong vòng mười phút ấy, cô còn hoàn thành một loạt các việc như: Thay quần áo, tẩy trang, chải tóc, xịt nước hoa che lấp mùi rượu... Sau khi hoàn thành xong, cô còn tiện thể lấy ba cuốn giáo trình trong balo ra, ôm lên tay.

Đi vào trong nhà, bố mẹ Cù Khê Ngưng đang ngồi trên sofa xem tivi. Cô cởi giày, ngoan ngoãn chào hỏi: "Bố mẹ, con đã về."

"Sao muộn vậy?" Bà Cù nhìn về phía cô, hỏi: "Hôm nay chẳng phải thứ Sáu sao?"

"Đúng vậy, con có gửi tin nhắn cho mẹ mà. Con và bạn vào thư viện tự học ạ." Cô giơ ba cuốn sách trong tay lên, đi về phía sofa: "Sắp thi tới nơi rồi, không tự học thêm con không yên tâm."

"Ừm." Ông Cù là người nghiêm nghị, lúc này mặt vẫn không chút biểu cảm: "Chỉ có người chuẩn bị sẵn sàng mới là người giành chiến thắng."

"Vâng vâng vâng, 'phụ thân đại nhân' dạy phải ạ." Cô cúi thấp đầu xuống.

"Đừng có đùa giỡn." Ông Cù lắc đầu, bỗng nhiên nhíu mày: "Sao mùi nước hoa trên người con nồng nặc thế hả? Đi học mà còn xịt nước hoa làm gì, có phải đi thi hoa hậu đâu."

Con người của cô đảo đảo, lập tức tỏ vẻ vô tội: "Ôi bố, con sai rồi, con gái yêu cái đẹp không biết phải làm sao, sau này con sẽ xịt ít đi một chút."

"Được rồi, con về phòng tiếp tục học đây." Thấy bố không định gạn hỏi nữa, cô khẩn trương quay đầu chuồn lẹ.

"Nhìn chị dâu của con kia, xuất sắc bao nhiêu." Ông Cù ở phía sau bổ sung thêm một câu: "Tốt nghiệp cùng trường với con mà người ta vào làm cho Chính phủ đấy."

Ánh mắt cô chột tối đi nhưng ngay sau đó cô vẫn cười tí: "Đương nhiên rồi, nếu không sao được làm chị dâu của con chứ! Có thể bắt anh trai con làm tù binh chắc chắn là có đẳng cấp!"

"Bố đang bảo con học hỏi người ta."

"Vâng, vâng."

Trở về phòng, cô xoay ngược tay, nhẹ nhàng khóa cửa lại, nụ cười trên khuôn mặt cũng tan biến trong khoảnh khắc.

Giống như một bầu trời xanh mây trắng bỗng có mây mù kéo tới vậy. Cô quăng ba lô và ném ba cuốn sách trong tay xuống đất, nhắm mắt lại, trượt ngồi xuống nền đất với nét mặt vô cảm.

Mệt không?

Cô lại nhớ tới câu hỏi ban nãy của Tô Ly.

Sao lại không mệt chứ? Cô không phải là một diễn viên trời sinh, luôn sợ rằng cách diễn xuất vụng về của mình sẽ khiến mình lộ rõ sơ hở. Nhưng lâu dần, diễn nhiều rồi, cô lại giống như thật vậy. Chỉ có điều, mỗi khoảnh khắc trở về căn phòng của mình, cô đều mệt mỏi tưởng chừng tan chảy.

Cô không muốn làm một đứa con ngoan chút nào, chưa bao giờ mong muốn.

Nhưng cô không có sự lựa chọn.

Cô có một lai lịch như vậy, một gia thế như vậy, anh ruột cô, Cù Khê Ngung lại là một người có quyền thế. Bất luận thế nào, số phận cũng đã định sẵn ít nhất ở ngoài mặt, trước mặt cái gọi là "thế tục", cô phải vào vai một đứa con ngoan.

Từ nhỏ tới lớn, vẫn luôn như vậy, đọc những cuốn sách cô không thích đọc, học những ngôi trường cô không thích học, cùng bố mẹ đi gặp những con người cô không muốn gặp, giả vờ không thích vui chơi, không thích đàn đúm, không thích yêu đương... Vào vai một đứa con gái "trong sáng" trước mặt tất cả mọi người.

"Cộc cộc."

Một âm thanh rất khẽ vọng vào tai cô như thế.

Cù Tử Càn nhẹ nhàng lúc lắc cái đầu, gương mặt bày ra một vài biểu cảm tinh tế.

Sau đó, cô đứng dậy, đi tới bên cạnh cửa sổ phòng mình.

Một gương mặt tuấn tú và điển trai lúc này đang áp ngoài cửa sổ. Người đó nhìn thấy cô, bèn nhe răng cười, trong nụ cười có cả những tia sáng.

Cô lờm nguýt, bực bội đẩy cửa ra: "... Ngô Thiên Thu, kiếp trước anh là tác kè phải không?"

Mỗi lần cô thấy anh dùng cách này để tới thăm mình, cô luôn toát mồ hôi hột thay anh... Để trốn tránh bố mẹ, trốn tránh vệ sỹ, đúng là cách gì cũng có thể nghĩ ra được. Thế này mà bất cẩn ngã xuống đất, không chết thì cũng tàn phế. Nhưng cô có khuyên thế nào, anh cũng không nghe, cứ thích nửa đêm trèo tường như thế này.

"Suyt... Anh càng ngày càng cảm thấy mình giống Super Mario..." Lúc này, Ngô Thiên Thu bò vào phòng qua ô cửa sổ, rồi ôm chầm cô vào lòng: "Nhỏ tiếng thôi, đừng để bố mẹ em nghe thấy."

"Không nghe thấy được đâu." Cô được anh ôm vào lòng, đứng im bất động: "Cách âm của nhà em rất tốt."

"Tốt tới mức ông anh trai ma quỷ đó của em và Tiểu Hoa Hoa có lẫn lộn mười lần trong phòng ngủ em vẫn ngủ ngon, đúng không?" Tiếng cười giòn tan của anh vọng xuống từ trên đỉnh đầu.

Cù Tử Càn đấm anh một cái, nhưng khước miệng không khỏi rướn lên một nụ cười.

"Em uống rượu đấy à?" Anh nhảy bèn ngửi thấy mùi rượu ản đằng sau lớp nước hoa của cô.

"Ừm, em uống một chút với đám bạn." Cô suy nghĩ mấy giây rồi trả lời như vậy.

"Thế mà lâu nay anh vẫn nghĩ em không biết uống rượu đấy." Ngô Thiên Thu ôm cô một lúc, hôn lên tai cô rồi chân thành cảm thán: "Cần Cần, anh rất nhớ em."

"Ồ." Cô đáp đại một tiếng.

"Cần Cần, em có thể đừng lạnh nhạt với anh như thế được không." Lúc này anh buông cô ấy, nhìn cô ấy chăm chú: "Anh biết em chưa đồng ý làm bạn gái của anh, nhưng em đã chấp nhận để anh nhiều lần đột nhập vào phòng như vậy, nếu nói em không có chút cảm xúc nào với anh, dù anh có tin thì bản thân em cũng không tin mà, đúng không?"

Cô ngấm khuôn mặt điển trai của anh, bình tĩnh nói: "Quá nhanh rồi."

"Chuyện gì quá nhanh?"

"Hai chúng ta mới quen nhau chưa đầy một tháng, kể từ ngày anh bắt đầu nhắn tin cho em."

"Chuyện tình cảm có thể đo đếm bằng thời gian sao? Dù lâu hay dài cũng chẳng thể so bì với tình cảm." Anh nhìn vào mắt cô, nói rành mạch từng từ từng chữ: "Ngay từ ngày đầu tiên quen em, anh đã nói với em rồi, anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên. Anh cảm thấy em chính là cô gái định mệnh trong cuộc đời anh. Anh hoàn toàn nghiêm túc, chưa bao giờ chân thành như thế. Chỉ cần em đồng ý, bây giờ chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn ngay. Điều kiện tiên quyết là anh không bị bố mẹ em hay anh trai em đánh chết."

Cù Tử Cần thấy lòng rung động, cắn cắn môi.

"Anh biết, mà chắc là Tiểu Hoa Hoa cũng đã nói với em, anh thừa nhận trước kia anh rất lãng nhãng, đời sống tình cảm loạn cào cào."

Anh ngồi xuống giường cô, kéo cô ngồi lên đùi mình: "Nhưng anh chưa động lòng với bất kỳ cô gái nào trong số họ. Tuy nói vậy chẳng hay ho chút nào, nhưng anh trai em cũng là kiểu người như vậy mà. Em thấy đấy, bây giờ anh ta bám lấy Tiểu Hoa như một con chó Pug vậy, những người chưa bao giờ biết rung động một khi tìm được chân tình sẽ là chuyện trọn đời trọn kiếp."

Cô vốn dĩ vẫn đang nghiêm túc lắng nghe, cho tới khoảnh khắc anh miêu tả Cù Khê Ngung giống giống Pug, cô thật sự không nhịn được nữa, đánh vào vai anh một cái: "... Anh mới là chó Pug."

"Thì đúng vậy." Anh cười tí mắt, vừa quỵn rữ vừa ảm áp: "Khi đứng trước mặt em, anh chính là chó Pug, cả ngày chạy quanh em, đuổi cũng không chịu đi."

Cô nhìn anh, lòng chột mềm nhũn, cảm giác như có cả một tòa thành bỗng sụp đổ. Cảm giác này, khi đối diện với anh đã từng xuất hiện rất nhiều lần, cô không lấy làm lạ.

Ngô Thiên Thu là một người đàn ông rất có sức hấp dẫn, dù là về IQ hay EQ, anh đều vượt trội trong số những người đàn ông cô từng gặp. Hơn nữa, anh còn hài hước, thường xuyên bắt chặp hình tượng để chọc cho cô vui. Khi ở bên anh cũng là lúc nụ cười xuất hiện nhiều nhất trên gương mặt cô.

Không cần phải nghi ngờ, bản thân cô cũng đã rung động.

"Bình thường chỉ được gặp em buổi tối, thật sự quá giày vò. Cuối tuần em lại phải ở bên bố mẹ, hoàn toàn không gặp được." Anh cọ trán mình vào trán cô: "Anh chẳng thiết đi làm nữa, chỉ muốn cả ngày đắm chìm trong sắc đẹp của cô tiểu tiên nữ này thôi..."

"Willis." Cô bỗng nhiên gọi tên anh.

"Ừ?"

"Anh có hiểu em không?"

Ngô Thiên Thu nhìn cô vẻ nghi hoặc: "Có lẽ cũng khá hiểu đây."

"Thế ư?" Cô nhìn thẳng vào anh: "Vậy em cảm thấy em là người như thế nào?"

Anh ngẫm nghĩ, còn chưa kịp lên tiếng, cô đã nói tiếp: "Là một tờ giấy trắng được bảo vệ kỹ càng? Ngoan ngoãn? Nghe lời? Hiểu chuyện? Đáng yêu? Đơn thuần? Có một đôi mắt to, một gương mặt trái tim, một ánh mắt biết cười... hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ và sở thích của anh, là như vậy sao?"

Ánh mắt cô rất bình thản, bình thản như một hồ nước chết.

Ngô Thiên Thu há hốc miệng, anh định gật đầu nói "Phải" nhưng nhìn biểu cảm của cô, anh chột do dự.

"Dù em có là người thế nào, anh cũng thích." Rất lâu sau, anh đã nói vậy.

Ánh mắt Cù Tử Cần trở nên lấp lánh: "Thế ư?"

"Cho dù con người thật của em ham chơi, đời sống tình cảm hỗn loạn, coi cuộc đời như trò chơi... Anh cũng thích sao?"

Nghe xong câu nói của cô, có một khoảnh khắc Ngô Thiên Thu đã ngẩn người.

Cù Tử Cần yên lặng nhìn anh.

Từ sau khi quen anh, cô vẫn luôn do dự rốt cuộc liệu có nên cho anh biết chân tướng hay không. Dẫu sao thì cô luôn có cảm giác sợ hãi lúc trước anh yêu cô từ cái nhìn đầu tiên, có lẽ thuần túy chỉ vì bị vẻ ngoài của cô lừa gạt.

Nhưng càng đi sâu tìm hiểu, cô lại càng quan tâm tới anh hơn, đến nỗi cô cũng bất giác đóng vai "chung tình" mà anh thích từ lúc nào không rõ. Nhưng sâu tận trong đáy lòng, cô vẫn mang một cảm giác tội lỗi sâu sắc: Đây vốn không phải điều cô muốn anh nhìn thấy.

Vậy mà cô không có gan nói thật với anh, bởi vì cô biết một khi mở lời, có thể sẽ không rút lại được.

Trầm mặc một lúc, Ngô Thiên Thu nhún vai: "Thế ư?"

"Hả?" Cô chưa phản ứng lại kịp.

"Ý của em là thật ra em là một cô gái tồi tệ, anh không hiểu sai chứ?"

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt bình thản của anh: "Có thể hiểu là như vậy."

"Tệ đến mức nào?" Anh hỏi tiếp.

Cô cắn răng: "Anh thật sự muốn biết sao?... Em sợ sẽ làm tan vỡ mộng tưởng của anh."

"Nếu hôm nay em đã dám nói ra, còn sợ làm anh vỡ mộng ư?" Ngô Thiên Thu nửa đùa nửa thật.

"Em từng có rất nhiều bạn trai, có người quen một ngày thì chia tay, người lâu nhất cũng chưa đầy một tháng. Em không thích học, thường xuyên trốn tiết đi chơi game, sau đó lại hối lộ cho giáo viên để nâng điểm. Em thích uống rượu, em còn từng hút thuốc, phạm là những việc xấu nhất anh nghĩ tới em đều từng làm rồi."

Anh nhìn cô: "Giết người phóng hỏa thì sao?"

"... Vậy thì chưa."

Bầu không khí vốn dĩ đang nặng nề bị anh khuấy lên, dường như đã thay đổi. Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng không lờm anh: "Một con người như vậy chắc là cũng chẳng khác biệt so với các cô gái ăn chơi trước kia anh quen. Em chưa bao giờ là một thiên thần trong sáng, một cô gái ngoan ngoãn, cũng chẳng có điểm gì đặc biệt. Em có thể tiếp tục giả vờ nhưng em không muốn làm vậy với anh."

Bởi vì em thật lòng thích anh, nên em không muốn lừa dối anh nữa.

Căn phòng rơi vào im lặng.

Một lát sau, Ngô Thiên Thu nhẹ nhàng buông đôi tay đang ôm chặt cô ra.

Trái tim cô bỗng nặng nề trong khoảnh khắc, cảm giác như có một hòn đá tảng đè nặng lên.

Anh không nói gì cả, trông cũng không tức giận, không thất vọng, cũng không có cảm xúc nào khác. Chỉ có điều cô nhìn ra được, trong đôi mắt anh có những cảm xúc cô không thể đọc hiểu.

Sau khi thẳng thắn nói rõ với anh, cô những tưởng anh sẽ thể hiện sự kinh ngạc hoặc băn khoăn nào đó, không ngờ lại là một sự mơ hồ như vậy.

Nhưng ngược lại nó càng khiến cô sợ hãi hơn.

"Những chuyện này, bố mẹ em, anh trai em đều không biết phải không?" Anh bình tĩnh nói.

Cô gật đầu: "Em cũng vĩnh viễn không muốn để họ biết."

"Em thật sự thích chơi bời vậy sao?"

Cô bật cười, ánh mắt lại có phần thê lương: "Chỉ có chơi như vậy, em mới không cảm thấy cô đơn."

Ngô Thiên Thu nhìn cô, lát sau, anh khẽ gật đầu.

"Anh về đã." Lúc này, anh đứng lên, từ từ đi tới bên cửa sổ: "Chắc là tối nay em uống không ít rượu rồi, em nghỉ ngơi sớm đi."

Cù Tử Cần nhìn anh, bàn tay bỗng chốc lạnh giá, trái tim cũng như bị ai khoét mất một mảng.

Anh chưa bao giờ tạm biệt cô lạnh lùng như vậy, thường thì đuổi mãi anh mới chịu về, kiên quyết dính lấy cô tới khuya mới bịn rịn rời đi.

Cô há hốc miệng, muốn nói với anh câu gì đó, nhưng tới cuối cùng lại chỉ là một lời "Tạm biệt" yếu đuối và bất lực.

Anh cũng không nói gì thêm, khéo léo nhẹ nhàng bò ra ngoài, biến mất trong bóng tối như lúc anh tới đây vậy.

Cô đóng cửa sổ lại, thất thần ngồi xuống ghế, chống tay lên trán.

Phải, đúng là cô muốn thẳng thắn nói với anh bộ mặt thật của mình, vì cô phát hiện mình đã thật lòng thích anh rồi. Cô muốn có một tình yêu chân thành cùng người đàn ông này, thế nên mới không muốn lừa dối... Nhưng kết quả, có lẽ anh vẫn không thể chấp nhận một sự thật về cô như thế.

Đúng vậy, con người thật của cô có khác gì những người anh từng gặp đâu? Anh cũng được coi là người đã gặp vô số các cô gái, tới cô, những tưởng cô là một cô gái ngoan, không bị xã hội nhuộm bẩn nên mới thích sự mới mẻ ở cô, chứ không phải là con người cô.

Cô thật ngốc, cô nên lừa gạt anh mãi mãi, lừa gạt anh cả đời. Dù sao thì cô vẫn luôn là diễn viên đại tài. Chân thành lừa gạt người đàn ông mình yêu, cô nghĩ mình có thể làm được.

Vì chỉ ít như vậy, cô có thể giữ anh ở lại.

Sau đêm hôm đó, Ngô Thiên Thu hoàn toàn không liên lạc thêm với cô.

Cù Tử Càn như người mất hồn vậy.

Suốt cả một tuần, cô không trốn tiết nữa, cũng không tới quán bar, cô đã thật sự ôm sách tới thư viện học... Mặc dù cô học chẳng vào, nhưng cô vẫn mở sách ra, chống cằm ngồi ngây người trong thư viện. Trở về nhà, cô cũng nói rất ít. Tuy ông bà Cù đều cảm thấy kỳ lạ, nhưng thấy cô thật sự vào phòng nghiêm túc học hành thì cũng không nói gì.

Biểu hiện khác thường này của cô đương nhiên đã làm đám bạn xung quanh hết hồn. Tất cả mọi người đều lần lượt tới "quan tâm" cô, kéo cô đi quán bar, cô đều không chịu.

Hôm đó tan học, Tô Ly thật sự không nhìn nổi nữa bèn lao thẳng tới chỗ của cô, đứng nhìn cô: "Tôi nay cậu phải tới Pub với mình."

"Không đi." Cô chậm chạp thu dọn sách vở.

"Cậu nhìn cái vẻ như bị người ta đánh hỏng não bộ của mình đi, chẳng qua là thất tình thôi mà? Cậu tưởng mình không nhìn ra chắc?"

Cù Tử Càn ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, không lên tiếng.

"Nói đúng rồi chứ gì? Gã đàn ông nào đã mê hoặc cậu đến điên đảo thần hồn vậy? Cậu không tới chơi, mọi người đều mất hứng. Tôi nay cậu phải đi với mình, coi như thả lỏng bản thân. Phải nhanh chóng bước ra khỏi chuyện thất tình này, phải lập tức tìm kiếm người mới. Đi nào, tôi nay chúng ta tìm cho cậu một anh chàng đẹp trai."

"Cậu tự đi tìm anh chàng đẹp trai đi." Cô uể oải ôm sách, đi thẳng qua người Tô Ly ban nãy còn phát biểu hùng hồn.

"Này! Molly! Cậu là đồ vô dụng..."

Tô Ly gọi với cô mấy tiếng ở phía sau, cô vẫn coi như không nghe thấy.

Trở về nhà, cô quăng sách lên bàn học, nằm chờ người ra giường.

Cô ngược lên nhìn trần nhà, trong đầu lại nhớ tới những ngày Ngô Thiên Thu tới tìm mình. Anh kể chuyện cười cho cô nghe, buồn cười tới độ cô phải bò ra bàn, với lấy miếng bánh cắn vào miệng để ngăn không cho bố

mẹ nghe thấy. Lại có lần anh uống hơi quá chén, ôm cô vào lòng xoay vòng vòng, còn nhất quyết muốn chơi với cô trò "đi máy bay"... Khi đối diện với cô, anh luôn giống một cậu nhóc chưa lớn, tuy rằng cô từng nghe Lăng Họa kể: Ở trong Chính phủ anh là một nhân viên rất thâm độc và tàn nhẫn.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, cô bỗng cảm giác sống mũi cay cay.

Cô thật sự rất nhớ anh, nghĩ tới là trái tim đau nhói.

Thật sự không nhịn được nữa, cô cầm di động lên, gửi cho anh một tin nhắn: Anh có thể qua đây tìm em không?

Gửi xong, cô lại không dám chờ câu trả lời của anh, để di động ở chế độ im lặng rồi ném lên tủ đầu giường, nhắm mắt lại.

Ai ngờ, có thể vì mấy hôm nay ngủ không ngon giấc, cô vốn chỉ định nhắm mắt nghỉ ngơi chốc lát, kết quả cơn buồn ngủ lại ào ào ập tới, làm cô thiếp đi.

Chẳng biết đã qua bao lâu, trong mơ màng, cô cảm giác có ai đó ngồi xuống giường. Dường như có người đưa tay vuốt ve trán cô, sau đó trên trán lại có những xúc cảm dịu dàng và mềm mại.

Cô từ từ mở mắt ra.

Cô đã nhìn thấy Ngô Thiên Thu.

Cù Tử Cần lập tức ngồi bật dậy, mở tròn mắt nhìn người đang gần mình trong gang tấc. Để chứng minh mình không nằm mơ, cô còn giơ tay lên tự véo má... Đau quá, xem ra là thật...

Anh quan sát biểu cảm đáng yêu của cô, thật sự không nhịn nổi cười, bèn giơ tay vuốt ve gò má đỏ ửng ấy: "Em không nằm mơ đâu."

"... Sao anh lại tới đây?" Vừa nhìn thấy anh, trái tim cô bắt đầu đập dữ dội.

Anh bật cười: "Chẳng phải em vừa gửi tin nhắn sao?"

Cô sững người, nhớ ra tin nhắn mình gửi trước khi đi ngủ: "... Cả tuần nay anh không tới tìm em."

"Anh sang nước P công tác." Giọng anh rất dịu dàng: "Một phút trước khi em gửi tin, máy bay vừa hạ cánh, anh cũng định xuống sân bay là tới nhà em luôn."

Chỉ cần nghe thấy giọng anh, lòng cô lại vừa xót xa vừa mềm nhũn: "Nhưng anh chẳng nhắn tin hay gọi điện cho em..."

Nụ cười của Ngô Thiên Thu càng cung chiều thêm vài phần: "Thứ nhất là vì anh bận, thứ hai là anh sợ em suy nghĩ lung tung, thế nên anh cũng tranh thủ tuần này để sắp xếp lại mọi ý nghĩ, muốn hôm nay nói trước mặt em."

"Nhưng xem ra, hình như anh phán đoán sai rồi, như vậy càng khiến em suy nghĩ lung tung hơn." Anh giơ tay ra, kéo thẳng cô vào lòng: "Anh xin lỗi."

Vòng tay của anh ấm áp, nóng rực, chỉ xa cách một tuần ngắn ngủi, người thấy mùi hương quen thuộc của anh, cô đã muốn khóc. Cô rất ghét sự vô dụng này của bản thân, nhưng sau đó lại nghĩ, chỉ cần gặp được anh thì chẳng còn chuyện gì quan trọng cả.

"Có phải em sợ anh biết được sự thật về em thì sẽ rời xa không?" Anh hôn lên tai cô: "Dù sao thì hôm đó anh chưa nói gì đã ra về."

Cô gật đầu.

"Em tự ti về bản thân đến vậy sao?" Anh lắc đầu, nhướn mày: "Em là nữ hoàng tiệc tùng không biết thua cuộc cơ mà?"

Cô ghen lời, trừng mắt: "Thật sự xin lỗi, trong tình cảm em chỉ là một đũa nghiệp dư."

"Thế nên hôm đó anh chỉ muốn xem phản ứng của em mà thôi." Anh nháy mắt: "Anh cố tình ra về mà không nói gì cả."

Cô bàng hoàng khi biết hôm đó anh cố tình, đồng thời cũng thở phào trong lòng, sau đó lại cảm thấy giận dữ, đánh lên vai anh.

Ngô Thiên Thu cũng không trốn tránh, nhận một cú đánh anh còn cười phá lên: "Vì anh quá thích cảm giác bị em lừa đến xoay vòng vòng. Em

cũng thi thoảng phải cho anh giờ trò một chút chứ, nếu không thì anh đáng thương quá."

"Thật ra hai chúng ta rất giống nhau." Anh ôm cô, cười nói: "Chưa từng thật lòng thích một ai, chỉ vì quá cô đơn mà muốn có ai đó ở bên. Tuy rằng như vậy rất có lỗi với quá khứ của chúng ta nhưng có lẽ đó chính là tiền đề để bây giờ chúng ta có thể gặp được nhau."

"Em còn tưởng không bao giờ gặp được một người như anh." Cô nói.

"Nhưng em đã gặp rồi, cũng giống như anh đã gặp được em, thế nên tuyệt đối đừng có suy nghĩ anh bị hấp dẫn vì sự nguy trang của em. Anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên thì nhất định là vì chính em mà thôi."

Từng câu từng chữ anh nói đều lướt qua tai cô rồi chảy vào trái tim cô.

"Anh nói thật sao?" Cô nghiêng đầu.

"Anh thề chưa từng nói mấy lời sến sẩm như vậy với cô gái nào khác." Anh giả vờ giả vịt giơ tay lên.

"Làm sao biết thật hay giả?"

Anh bật cười, liếc nhìn ra ngoài cửa rồi quay đầu lại, nghiêm túc nói: "Cần Cần, anh biết em mang trong mình cảm giác tội lỗi, dù về tình cảm hay cuộc sống, lại còn giấu giếm bố mẹ và anh trai mình. Nhưng em không thể sống cả đời trong áy náy được. Anh cũng sẽ không để em đau khổ như vậy cả đời. Em sớm muộn cũng phải để họ biết em thật sự thích điều gì, họ là những người thân thiết nhất của em cơ mà."

"Để họ biết ư? Như vậy rất có thể họ sẽ đuổi em ra khỏi nhà mất..." Cô rướn môi: "Nhà họ Cù sẽ không chấp nhận một đứa con vô dụng đâu."

Ngô Thiên Thu đang định nói câu gì đó thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ bị mở ra.

"Cạch."

Cù Tử Cần quay ngoắt đầu nhìn ra cửa, trái tim như ngừng đập trong khoảnh khắc.

Vì thất thần trở về nhà, cô quên cả khóa cửa. Lúc này ngoài đó đang xuất hiện ông bà Cù. Hai vị phụ huynh mặt không cảm xúc nhìn thấy cảnh tượng trong phòng: Một chàng trai trẻ lạ mặt, không biết từ đâu xuất hiện đang ngồi trên giường con gái mình, ôm con gái mình.

Cả căn phòng lặng ngắt tưởng chừng có thể nghe thấy âm thanh của một chiếc kim rơi xuống đất, không ai nói lời nào.

Toi rồi.

Trong lòng cô lúc này chỉ xuất hiện ba chữ ấy.

Thật sự toi rồi!

Bầu không khí tĩnh lặng không duy trì được quá lâu.

Chẳng mấy chốc, chưa đợi biểu cảm trên khuôn mặt ông Cù từ xanh ngắt chuyển sang bùng nổ, Ngô Thiên Thu đã dứt khoát bỏ Cù Tử Cần ra, đứng dậy khỏi giường.

Nhưng, điều khiến cô bất ngờ là anh vẫn dám nắm chặt tay cô – ngay trước mặt bố mẹ cô.

Bây giờ đầu óc cô như nổ bom, một giây cũng không thể suy nghĩ được nữa. Ánh mắt cô chỉ có thể run rẩy nhìn qua nhìn lại từ bố sang mẹ. Nếu cô có thể lựa chọn, cô nghĩ phản ứng cô có thể làm nhất lúc này là nhảy thẳng từ trên cửa sổ xuống, bởi vì như vậy có lẽ sẽ quyết vấn đề nhanh hơn.

Đáng tiếc, dù là Ngô Thiên Thu hay bố mẹ cô, có lẽ sẽ đều không cho phép cô bỏ trốn giữa trận.

"Cháu chào hai bác."

Lúc này Ngô Thiên Thu nắm lấy tay cô, kiên quyết kéo cô đi ra cửa, nụ cười vẫn đọng đầy trên gương mặt: "Cháu là Ngô Thiên Thu."

Sắc mặt tái mét của ông bà Cù đến nhìn cũng không thể nhìn nổi nữa. Họ còn chưa kịp lên tiếng, anh đã tiếp tục nổ súng trước: "Trước khi hai bác đánh gãy chân cháu hoặc báo cảnh sát, cháu hy vọng được tự do trình bày trong vòng một phút, sau đó cháu chấp nhận mọi sự xử lý của hai bác."

Cù Tử Càn cảm thấy bố mẹ cô đã dùng toàn bộ sự văn hóa và giáo dục một đời để kiểm soát những lời nói ra. Qua khoảng mười giây, cô nhìn thấy bố gật đầu một cái cực kỳ khẽ.

"Cháu tên là Willis Wu. Cháu tin rằng nếu hai bác chưa nghe thấy tên cháu bao giờ thì cũng đã từng nhìn thấy cháu qua tivi. Cháu làm việc tại Chính phủ nước A, giữ chức vụ Bộ trưởng bộ ngoại giao, là đồng nghiệp của con trai hai bác, Chase. Cháu tốt nghiệp khoa Truyền thông đại học P, có thu nhập ổn định, có nhà có xe, tuyệt đối không phải thành phần háo sắc, có ý đồ đen tối gì đó."

Ngô Thiên Thu nói xong một đoạn dài gần như có thể paste lên các trang mạng xem mặt, cô quan sát thấy sắc mặt bố mẹ có đôi chút thoải mái hơn.

"Để hai bác nhìn thấy hành vi không khác gì một kẻ háo sắc như ban này, là vì sự quản giáo quá nghiêm khắc mà hai bác dành cho Tử Càn, khiến cháu không thể tới nhà gặp gỡ theo phương thức thông thường. Việc này cháu sai trước. Đương nhiên, việc này không ảnh hưởng tới tình yêu chân thành cháu dành cho cô ấy, muốn hẹn hò với cô ấy bằng điều kiện kết hôn. Cháu lấy danh dự và nhân cách ra để đảm bảo những lời trên đây không chút giả dối." Anh nghiêm túc nói.

Tuy rằng lần đầu tiên được nghe anh tỏ bày chính thức khiến trái tim cô đập thình thịch dữ dội, nhưng vì lại ở ngay trước mặt bố mẹ nên đã mất hết cảm giác lãng mạn của mấy cô thiếu nữ, chỉ còn phần nhiều là sự căng thẳng, bởi vì cô phát hiện sắc mặt bố mẹ càng khó coi hơn.

"Thế nên, cậu đang chỉ trích chúng tôi có vấn đề trong việc quản lý nó quá nghiêm khắc?" Rất lâu sau, ông Hoắc lên tiếng.

"Cháu không dám, cháu không hề chỉ trích cách giáo dục của hai bác. Mà cháu đang cảm thấy Tử Càn của hiện tại không được thực sự vui vẻ. Cháu nghĩ dù là người làm cha mẹ như hai bác hay là cháu, thì đều mong được nhìn thấy Tử Càn vui vẻ thoải mái, chứ không phải khiến cô ấy phải dối lòng làm vài chuyện." Anh vừa nói mà bàn tay của anh cũng không ngừng truyền tới hơi ấm. Cô cắn răng, lòng thấy ấm áp.

Bao nhiêu năm nay, bên cạnh cô từng có rất nhiều người, nhưng chưa từng có một ai thật sự quan tâm tới cô, muốn cô được "thực sự vui vẻ".

Đa phần họ chỉ cảm thấy ở bên cô được vui, được vui chơi đã đời, hai bên có thêm người bầu bạn. Cô biết mình chưa từng thích bất kỳ ai trong số họ. Khi mọi huyền não qua đi, cô chỉ còn một mình, vẫn cứ cảm thấy cô đơn như cũ.

Anh trai yêu cô, nhưng cũng không thể ở mãi bên cô. Bố mẹ yêu cô nhưng lại luôn dùng sự nghiêm khắc để biểu đạt tình yêu của họ.

Nhưng hôm nay, lần đầu tiên có một người lại dám kiên định nắm lấy tay cô, nói với cô và bố mẹ của cô rằng, anh thật lòng quan tâm tới cô.

"Tử Càn!"

Lúc này mẹ quay về phía cô với vẻ mặt vô cảm: "Mẹ không cho rằng người đàn ông mồm mép này thật sự quan tâm tới con, con đừng để bị cậu ta dạy thói xấu."

"Mời cậu lập tức rời khỏi nhà chúng tôi." Ông Cù nghiêm giọng.

Ngô Thiên Thu thấy vậy, lập tức hiểu được căn nguyên tâm bệnh của cô nghiêm trọng đến mức nào, nhưng lúc này cứ cứng rắn cũng không phải cách giải quyết. Anh suy nghĩ mấy giây, nghiêng đầu nhìn cô, nhẹ nhàng buông tay cô ra, chuẩn bị rời đi: "Xin lỗi hai bác."

"Đợi đã."

Khi anh chuẩn bị ra khỏi phòng ngủ thì cô bất ngờ giữ chặt tay anh.

Cả bố mẹ cô và Ngô Thiên Thu đều sững người.

"Anh không phải đi." Cô hít sâu một hơi, nhìn bố mẹ: "Anh ấy không mồm mép, cũng không dạy xấu con. Con muốn cảm ơn anh ấy. Nếu không có anh ấy, có lẽ cả đời này con cũng không có dũng khí nói mấy lời này."

Lúc này đầu óc cô trống rỗng, nhưng cô dũng cảm hơn bao giờ hết. Bao năm qua, cô luôn làm một đứa con ngoan trước mặt bố mẹ, không dám nói gì. Cho dù đi đến đường cùng cũng không muốn bị vạch trần. Nhưng đến giây phút này, cô bỗng dưng cảm thấy chuyện gì cũng không còn quan trọng. Bị vạch trần thì sao chứ? Cô là một đứa con tồi tệ thì sao chứ? Cô muốn được sống vì chính mình.

"Thật ra con chưa từng học hành chăm chỉ, vì con không thích học một chút nào."

Cô nhìn bố mẹ, nói rành mạch: "Gì mà tới thư viện tự học đều là lừa dối bố mẹ. Con thích uống rượu, thích tới bar cùng chơi với bạn bè. Những thành tích học tập đều là gian lận, thầy cô con cũng mua chuộc cả; Con cũng không thích mấy bữa tiệc giao lưu của bố mẹ, con cũng không thích cười nói giả tạo với họ. Con càng không thích bố mẹ và họ so sánh xem con của ai giỏi hơn ai. Họ khiến con ghê tởm. Con cũng không bao giờ trở thành một người như chị dâu được, con không phải một người như vậy..."

Cô càng nói càng nhanh, càng nói càng nghẹn ngào. Thì ra được trút hết cảm xúc là như vậy, cô không kiểm soát được lời mình nói: "Mọi người luôn muốn con trở thành một người như anh trai, là vì anh trai khiến bố mẹ có thể diện. Con không cảm thấy bố mẹ thật sự yêu con. Bố mẹ chỉ coi con và anh trai như quân cờ, tiện cho hai người làm ăn và thăng tiến mà thôi. Mẹ kiếp, con thật sự chịu đủ rồi. Con đã trở thành người bố mẹ mong muốn suốt bao nhiêu năm, thật ra con hoàn toàn không phải, nếu bố mẹ thật sự cảm thấy con khiến bố mẹ ghê tởm thì cứ đuổi con đi đi."

Nói tới câu cuối cùng, giọt nước mắt cô nhẫn nhịn cũng đã rơi xuống, tầm nhìn trở nên mơ hồ. Cô thở dốc, chỉ có thể nhìn rõ hình như bố đang đi về phía cô.

Cô nhìn thấy khuôn mặt phẫn nộ của bố, và bàn tay giơ cao lên của ông.

Đánh thì đánh đi.

Cô nhắm mắt lại.

Cứ như vậy bị đuổi ra khỏi nhà cũng không sao cả.

Nhưng cái tát như cô nghĩ không rơi xuống. Cô mở mắt ra, nhìn thấy Ngô Thiên Thu đứng bên cạnh giơ tay lên, giữ chặt cổ tay bố.

"Bác trai, xin đừng làm chuyện khiến bác phải hối hận, đừng tổn thương Căn Căn."

"Đây là chuyện nhà chúng tôi, liên can gì tới cậu?!" Ông Cù đỏ bừng mặt: "Bây giờ cậu rút ra ngoài cho tôi, tôi không cần biết cậu là nhân vật

nào!"

"Đúng là không liên can tới cháu, nhưng cháu không thể chứng kiến ai đó tổn thương Cấn Cấn trước mặt cháu, cho dù là bố ruột của cô ấy. Bác nghĩ đánh là có thể thay đổi được cô ấy sao? Chỉ càng đẩy cô ấy ra xa thêm thôi."

"Chúng tôi dạy con không cần cậu dạy!" Bà Cù cũng rất giận, nhìn kỹ thì tay bà đang run lên.

"Có chuyện gì vậy?"

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới một giọng nói quen thuộc.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía cửa.

Cù Khê Ngung và Lăng Họa đang xách vali đứng ngoài, nét mặt mệt mỏi bụi bặm, có lẽ vừa hạ cánh.

Cù Tử Cấn cũng ngậy ra, hoàn toàn không ngờ một cục diện vốn hỗn loạn còn có người mới tham gia vào.

Anh trai cô và chị dâu cũng có mặt đúng lúc này, khác gì đại chiến thế giới.

Ngô Thiên Thu nhìn thấy Cù Khê Ngung cũng có phần ngượng ngập, nhưng quay lại nhìn cô với khuôn mặt ầng ậng nước, anh vẫn không hề có nhượng bộ, chỉ giơ tay xoa đầu cô.

"Hay lắm, hai đứa tới rất đúng lúc."

Ông Cù hất tay đi ra khỏi cửa, nói với hai người họ: "Khê Ngung, con xem em gái con thành ra cái bộ dạng gì đi, còn qua lại với tên lưu manh này, ra thể thống gì!"

"Bây giờ nó còn nói mọi thành tích ngoài mặt đều là giả vờ, bảo bố mẹ đuổi nó đi kìa!" Bà Cù lắc đầu, giọng cũng hơi nghẹn lại.

Cù Khê Ngung và Lăng Họa nhìn khung cảnh trước mặt, trao ánh mắt cho nhau. Lúc này Cù Khê Ngung khẽ họ một tiếng, nói: "Bố mẹ đừng giận, Cấn Cấn có chuyện gì, chúng con sẽ từ từ nói chuyện."

"Bố mẹ, Ngô Thiên Thu cũng không phải loại lưu manh, anh ấy là bạn của con và Khê Ngung." Lăng Họa ở bên nói giúp: "Mọi người nói chuyện đi, con tiễn anh ấy xuống nhà."

Ông bà Cù không nói gì, coi như ngầm đồng ý, đi tới thư phòng trước. Cù Khê Ngung bỏ vali xuống, đi vào phòng ngủ của cô, đứng trước mặt cô và Ngô Thiên Thu.

"Anh, anh đừng mắng anh ấy."

Cô nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng đáng sợ của Cù Khê Ngung bèn đứng chắn trước mặt Ngô Thiên Thu: "Anh ấy chỉ giúp em thôi."

Cù Khê Ngung nhìn cô rồi đánh mắt sang Ngô Thiên Thu: "Anh sẽ không mắng cậu ta, chỉ đấm thôi."

"Anh tới đây!"

Ngô Thiên Thu kéo cô sang bên, nhìn Cù Khê Ngung không chút sợ hãi: "Dù nói thế nào, cũng không thay đổi được suy nghĩ lấy Cần Cần của tôi, đằng nào cũng đánh, tôi chịu được."

Cù Khê Ngung cười khẩy, lẳng lặng vung nắm đấm lên.

"Được rồi được rồi." Lúc này Lăng Họa rảo bước đi từ ngoài vào, chắn giữa hai người họ: "Hai người đừng làm mọi việc loạn thêm được không?"

"Tinh thần anh tốt quá nhỉ?" Lăng Họa quay người, nhìn Cù Khê Ngung: "Ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ mà vẫn còn sức đấm người? Anh dẫn Cần Cần vào nói chuyện với bố mẹ đi đã."

"Anh có sức hay không em biết rõ mà." Cù Khê Ngung từ tốn đáp.

Vào lúc này vẫn còn tâm trạng đùa giỡn e chỉ có anh. Cù Tử Cần và Ngô Thiên Thu không hện mà gặp đều cố nhin cười. Lăng Họa vừa tức giận vừa xấu hổ, giẫm mạnh một cái lên chân Cù Khê Ngung, rồi đẩy anh ra ngoài.

"Cần Cần, em qua đây." Cô vẫy tay với con bé.

"Em đi đi." Ngô Thiên Thu lặng lẽ nắm tay cô, dịu dàng nói: "Đừng sợ."

"Ngô Thiên Thu." Trước khi vào thư phòng, Cù Khê Ngung nói một câu nửa đùa nửa thật: "Cậu đợi đó, cái chân của cậu tôi nhất định phải đánh gãy."

...

Cù Tử Cần cùng Cù Khê Ngung đi vào thư phòng, không còn gì nghi ngờ, đập vào mắt là khuôn mặt tái mét của ông bà Cù.

Cô ngồi xuống đối diện với họ, trông có vẻ đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

"Khê Ngung, con xem giờ nó ra cái bộ dạng gì, nhà họ Cù chúng ta sao lại có loại con này, thật sự khiến người ta khó tin, chắc chắn là theo người đàn ông ban nãy học thói xấu!" Bà Cù phẫn nộ: "Con nói xem, sau này phải làm sao?"

"Mẹ." Cù Khê Ngung nhẹ nhàng giơ tay lên: "Con biết bây giờ bố mẹ đang tức giận, nhưng có một điểm con buộc phải thanh minh. Con vẫn luôn biết suy nghĩ thật sự của Tử Cần, nhưng không báo với bố mẹ. Thế nên hôm nay con cũng phải chịu trách nhiệm."

Cù Tử Cần nhìn khuôn mặt không hay nói cười của anh trai, trong lòng dường như đang viết liền sáu dấu chấm than.

Trên đời chỉ có anh trai tốt, có anh trai là có một viên ngọc.

"Bố mẹ bận rộn, con có nhiều thời gian bên nó hơn. Nó ham chơi, con lại không nở nhốt nó vào ép học. Nó trở nên như vậy, con chắc chắn có trách nhiệm. Thế nên bố mẹ, bố mẹ càng nên trách cứ con. Nó còn nhỏ thì hiểu chuyện gì?"

Cù Tử Cần cảm động chực khóc.

Ông Cù hít sâu một hơi: "Vậy con cho bố một cách giải quyết đi."

"Chuyện này không thể giải quyết." Cô nghiêng răng: "Bố mẹ, dù lần này bố mẹ nói gì, có đánh con sống dở chết dở, con cũng không sống như vậy nữa. Con biết bây giờ bố mẹ nghĩ con đại nghịch bất đạo, nhưng con muốn sống vì mình, làm việc con muốn làm."

"Là ăn chơi đàn đúm?" Bà Cù trừng mắt.

"Con có việc muốn làm, sau này con muốn tổ chức các sự kiện. Con vẫn luôn ham mê ngành này, mà nó cũng đang khá hot. Con hiểu mọi người thích gì, đây là sở thích của con, chứ không phải là kinh tế hay chính trị."

"Công việc vớ vẩn." Ông Cù tức đến rung râu.

"Con nghĩ con không nói tiếp được nữa, vì suy nghĩ của bố mẹ sẽ chẳng bao giờ thay đổi. Bây giờ con có thể dọn ra ngoài. Con sẽ tự làm việc, không đòi một xu nào của gia đình nữa."

Cho dù nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo lộ liễu của Cù Khê Ngung nhưng cô vẫn đứng lên.

"Mày đừng có quay về nữa!" Ông Cù đập tay xuống bàn, quát to.

Cù Tử Càn mặt mũi vô cảm, vung tay đi ra ngoài. Cô lao vào phòng mình, lấy vali ra, bắt đầu nhét quần áo vào.

Không bao lâu sau, khi cô sắp thu dọn xong, thì nghe thấy tiếng bước chân khê khàng.

Ngẩng đầu lên, cô đỏ mắt nhìn Cù Khê Ngung.

"Anh, anh mắng em cũng được, đánh em cũng được, hôm nay em nhất định phải đi." Cô khàn giọng.

"Anh không mắng em, càng không đánh em. Ban nãy anh đã thuyết phục được bố mẹ, từ nay về sau họ sẽ không quản chế em nữa, anh ủng hộ em dọn đi."

Cô sững người nhìn anh, nghĩ mình nghe nhầm.

"Anh không tán thành thái độ tiêu cực em dành cho bố mẹ, nhưng anh ủng hộ suy nghĩ của em. Đúng là em nên dựa vào nỗ lực của mình để chứng minh bản thân. Em cũng phải vượt qua khó khăn để học những bài học cuộc đời. Em càng có thể dựa vào những việc ấy để thuyết phục bố mẹ. Nhưng quá trình này sẽ rất dài, cũng bắt em phải nỗ lực và chịu khổ. Từ nay về sau, em thật sự phải tự dựa vào sức của mình đấy."

Cù Tử Càn nghiêng răng: "Em làm được, cho dù em không làm được, em cũng quỳ mà bước qua."

"Có quyết tâm này là được."

Cù Tử Càn ngược lên: "Còn về Ngô Thiên Thu, em thật sự thích anh ấy. Em không dám chắc bọn em có thể đi tới cuối cùng hay không, nhưng em muốn cùng anh ấy đi tới cuối cùng."

Cù Khê Ngung trầm mặc rất lâu mới thở dài: "... Ai bảo anh chỉ có một cô em gái chứ."

Cô kéo vali hành lý cùng Cù Khê Ngung đi xuống nhà.

Vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy Ngô Thiên Thu và Lăng Họa đứng dưới ánh đèn. Ngô Thiên Thu mặc không nhiều, run người đứng đợi cô. Thấy cô xuất hiện, mắt anh cũng sáng lên.

"Cần Cần, bố mẹ có đánh em không?"

Ngô Thiên Thu rảo bước đi tới trước mặt cô, muốn ôm lấy cô nhưng ngại khuôn mặt sắt Cù Khê Ngung ở bên cạnh.

Cô thấy vậy cực kỳ buồn cười nhưng cố nhịn, lắc đầu với anh: "Không có, hôm nay em chính thức bỏ nhà ra đi."

"Hả?" Ngô Thiên Thu tròn tròn mắt: "Sao được?"

"Tức là từ nay về sau bố mẹ không lo cho em nữa, em cũng không dựa vào họ nữa, xem có thể tự xây một khoảng trời riêng cho mình không."

Ánh mắt Ngô Thiên Thu sáng lên, anh liếc nhìn Cù Khê Ngung rồi nói: "Cắt toàn bộ nguồn kinh tế, chỉ một mình em lăn lộn?"

"Ừm." Cô gật đầu: "Sau này em sẽ không tới bar chơi bời nữa, trừ phi thật sự có tụ tập bạn bè. Em không thể qua một đêm là chăm chỉ học hành, nhưng sẽ cố gắng không bài xích nữa... Em sẽ tự đi kiếm chỗ làm thêm, sau đó đợi ngày tốt nghiệp, làm việc em muốn làm."

"Rất dũng cảm." Nghe xong, Lăng Họa mỉm cười gật đầu.

"Anh, anh và chị dâu chăm sóc bố mẹ nhé." Cô quay sang nhìn Cù Khê Ngung: "Em không hiếu thảo, khiến bố mẹ đau lòng, nhưng giờ em chỉ có thể tiếp tục làm họ buồn thôi."

"Họ sẽ hiểu mà." Cù Khê Ngung vỗ vai cô: "Dù sao thì bố mẹ chỉ có một cô con gái là em."

"Tôi cảnh cáo cậu." Trước khi lên nhà, Cù Khê Ngung vẫn chưa tha cho Ngô Thiên Thu, túm lấy cổ áo anh, lôi ra trước mặt mình: "Chuyện giữa cậu và Tử Cần, tôi chưa có gặt đầu đâu. Bố mẹ cũng vậy. Cậu được ở gần con bé là vinh hạnh lắm rồi. Cậu nên biết mình cần làm gì và không được làm gì, biết chưa hả?"

Ngô Thiên Thu nhìn ông anh vợ tương lai còn hắc ám hơn cả xã hội đen, hít sâu: "... Anh yên tâm đi."

"Tuy tôi không ở đây, nhưng tai mắt thì nhiều vô kể. Tử Cần mà mất một cọng lông, tôi nhất định cho cậu tan xác."

Sau khi bóng họ khuất dạng, Cù Tử Cần mới phá lên cười.

"... Em còn cười hả!" Anh kéo cô vào lòng, cọ cọ chỗ râu mới mọc lên má cô: "Chồng tương lai của em bị uy hiếp kìa, mạng khó bảo toàn..."

"... Chồng tương lai gì chứ?"

"Hả?" Anh nhướn mày tỏ vẻ không vui: "Em còn định tìm người khác à? Cù Tử Cần, em đi đâu tìm được một người bị anh vợ tương lai uy hiếp còn đi theo em hả?"

Đúng là mặt dày, Cù Tử Cần khó xử nói: "Như anh thấy đấy, bây giờ em thật sự không còn gì cả, ngoài họ Cù này, một thời gian dài sau này chắc vẫn uống nước lã thôi. Dù nhìn từ góc độ nào thì vẫn khác xa cô gái mà anh yêu cầu, anh nghĩ kỹ thật chưa?"

Anh không cười nữa, chăm chú nhìn cô.

"Vậy thì, anh cũng hy vọng em nghe cho kỹ. Anh thích em, chưa bao giờ vì em là cô gái theo mẫu hình tượng của anh, cũng chẳng phải vì em là Cù Tử Cần. Anh là người chỉ đi theo cảm giác. Khi anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên, anh chẳng biết gì về em cả. Anh yêu con người chân thật của em, và anh cũng tin vào người anh yêu, nhất định sẽ trở thành người rực sáng."

Anh nghiêng đầu, bất ngờ đưa tay che mắt cô lại. Cô cảm nhận được có thứ gì lạnh lạnh được đeo vào ngón giữa bàn tay trái.

Trái tim cô đập dồn dập, cúi đầu xuống nhìn thì thấy một chiếc nhẫn xinh xắn đang lấp lánh trên tay.

"Lần này anh gấp gấp đi công tác, cũng là để lấy chiếc nhẫn đã đặt làm từ lâu. Giai đoạn trước mắt anh tạm thời dùng nó để trói chặt em. Khi nào thời cơ chín muồi, chúng ta đổi ngón tay nhé."

Đeo vào ngón giữa đại diện cho người đã đính hôn.

Cô đã từng ôm thái độ đời là trò chơi để đối mặt với mọi thứ. Cô không yêu ai cũng không mong được ai yêu mình. Cô mặc một chiếc áo giáp che chặt bản thân, giả vờ như mình rất vui vẻ.

Về sau, cô được chứng kiến người anh trai tưởng như vô cảm của mình cũng trở nên có máu có thịt, cô tò mò sức mạnh của tình yêu vĩ đại nhường nào mà có thể thay đổi một con người.

Bây giờ, cuối cùng thì cô cũng hiểu.

Sự xuất hiện của người ấy sẽ làm sáng bừng cuộc sống của bạn, khiến không khí cũng trở nên ngọt ngào. Vì có anh ấy, con đường sau này dường như không còn quá gập ghềnh. Mỗi hành động của anh ấy đều ảnh hưởng tới cảm xúc của bạn, nhân đôi niềm vui hay nỗi buồn của bạn.

Anh ấy sẽ khiến bạn trở nên tốt đẹp.

Anh ấy sẽ khiến bạn càng thêm yêu bản thân.

Anh ấy sẽ khiến bạn càng thêm yêu cuộc đời.

Đương nhiên, còn một chuyện rất quan trọng nữa.

Bạn biết anh ấy yêu bạn nhường nào...